

DESTINUL
I-A UNIT

PREDESTINATI

ZEII
ÎI DESPART

JOSEPHINE ANGELINI

JOSEPHINE ANGELINI

PREDESTINAȚI

Traducere din limba engleză
RUDMILA-RODICA IVAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGELINI, JOSEPHINE

Predestinați / Josephine Angelini; trad.: Rudmila-Rodica Ivan

București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-162-6

I. Ivan, Rodica Rudmila (trad.)

821.111 (73)-31 = 135.1

JOSEPHINE ANGELINI

Starcrossed

Copyright © Josephine Angelini, 2011

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010

2011

ISBN 978-606-609-162-6

Pentru iubitul meu soț

CAPITOLUL 1

— Dar dacă mi-ai cumpăra o mașină acum, ar deveni a ta când plec la facultate peste doi ani. Încă aproape ca nouă, zise Helen pe un ton optimist.

Din păcate, tatăl ei nu era așa de ușor de păcălit.

— Lennie, doar pentru că statul Massachusetts e de părere că e în regulă să conduci la șaispe ani... începu Jerry.

— Șaispe ani jumate, îi aminti Helen.

— ... Nu înseamnă că trebuie să fiu și eu de acord, încheie cu un zâmbet mândru.

Jerry câștiga, dar Helen nu pierduse încă.

— Știi, Purcica nu mai are așa mult, poate încă vreun an sau doi, începu Helen, referindu-se la Jeep Wranglerul de-a dreptul antic pe care îl conducea tatăl ei, despre care Helen bănuia că ar fi fost parcat în fața castelului unde s-a semnat *Magna Carta*. Și gândește-te un pic la câți bani de benzină am economisi dacă ne-am lua un hibrid sau poate chiar o mașină electrică. Ăsta-i viitorul, tată!

— Îhm, Jerry zise asta și nimic mai mult.

Acum Helen chiar că pierduse.

Helen Hamilton oftă ușor în sinea ei și se uită dincolo de grilajul feribotului care o aducea înapoi în Nantucket, imaginându-și încă un an de mers cu bicicleta la școală în mijlocul lui noiembrie. O trecu un fior gândindu-se la chinul care avea să vină și încercă să îi ignore pe turiștii veniți acolo de Ziua Muncii¹. Erau cu toții atât de hotărâți să guste cât mai mult pitoresc înainte de sfârșitul verii, încât se simțeau obligați să binecuvânteze cu câte un „ooh” și un „aah”

¹ Ziua națională a muncii în Statele Unite, în prima zi de luni a lunii septembrie (n.tr.)

fiecare minunăție a oceanului Atlantic, lucruri care însă nu o încălzeau cu nimic pe Helen. Din punctul ei de vedere, copilăritul pe o insuliță era chiar o bătaie de cap, așa că abia aștepta să se ducă la o facultate de pe continent, în afara zonei Massachussets, și, pe cât posibil, oriunde, dar nu pe Coasta de Est.

Nu că Helen nu s-ar fi simțit bine acasă. Dimpotrivă, ea și tatăl ei se înțelegeau de minune. Mama ei îi părăsise pe amândoi când Helen era încă în fașă, dar Jerry învățase repede cum să îi ofere fiicei sale exact atâta atenție de câtă avea nevoie. Helen devenea agitată când simțea că îi este invadată intimitatea, așa că el știa când să nu insiste, dar era mereu acolo când ea avea nevoie de el. Helen știa că nu ar putea găsi un coleg de cameră mai bun la facultate și, undeva înăuntrul ei, în ciuda câtorva resentimente legate de mașină, știa că nu și-ar putea dori vreodată un tată mai bun.

Nu traiul de acasă era motivul pentru care Helen voia să părăsească Nantucket, ci mai degrabă ideea de a fi izolată pe o bucățică penibilă de nisip înconjurată din toate părțile de cele mai tumultuoase ape din lume. Helen se simțea ca într-o capcană, iar faptul că nu știa deloc să înoate nu o ajuta. Ce-i drept, se putea menține la suprafață preț de câteva minute, dar asta nu era sub nicio formă punctul ei forte. La un moment dat, oricum, începea să se ducă la fund ca o piatră, indiferent cât de salină se presupunea a fi apa oceanului sau oricât de mult ar fi dat din mâini. Nu că ar mai fi intrat în apă de atunci – încă o speria mult prea tare.

Când Helen era mică, aproape că se înecase. Stătuse într-un loc unde apa îi venea doar până la genunchi, când vicleanul curent de Nantucket o furase și o împinse la fund, făcând-o să se rostogolească într-un soi de amețeală plumburie, până în punctul în care nu mai putu simți forța gravitațională, până când nu-și mai putu da seama în care direcție era pământul și în care era cerul. Curentul reușise să o poarte la vreun kilometru distanță de mal, înainte să fie salvată de un cuplu în luna de miere aflat pe barca lor cu vele.

De fapt, câinele lor din rasa Newfoundland, Doamna Garret, o salvase pe Helen. Proprietarii ei au crezut că văzuse un rechin când începuse să o ia razna pe punte, așa că, în momentul în care Doamna Garret a sărit brusc și s-a întors la suprafață cu un om, au fost mult mai fericiți. Helen s-a ales cu țipete din partea tatălui ei, iar câinele cu o medalie din partea Gărzii de coastă. De atunci înainte, Helen îndrăgise bulgării aceia imenși de blană și salivă și credea în secret că oceanul Atlantic încerca să o omoare. În mod chibzuit, fărâma aceea de paranoia a rămas o taină știută numai de ea.

— Hei, Lennie! Ce-ți mai face iritația? țipă Claire, singura ei intenție fiind să-și stânjenească prietena din copilărie, cam de când se născuseră, în timp ce-și făcea loc cu abilitate printre turiștii zăpăciți din fața ei.

Sărmanii oameni săreau la o parte din drumul lui Claire de parcă ar fi fost un fundaș de fotbal american, nu un spiriduș de față cocoțată grațios pe sandale cu platformă. Se strecură cu ușurință prin învâlmășeala pe care o crease și se opri în locșorul recent eliberat de lângă Helen, în apropierea balustradei.

— Giggles!² Văd că și tu ți-ai făcut niște cumpărături pentru școală, spuse Jerry în timp ce o îmbrățișă pe Claire cu un singur braț, încercând să îi ocolească pungile pline.

Claire Aoki, poreclită Giggles, era o figură. Oricine se uita la silueta ei de aproape 1,60 de metri și la trăsăturile delicate de asiatică și nu era în stare să își dea seama că este arțăgoasă din naștere, era în pericol de a suferi considerabil în fața unui adversar cu mult subestimat. „Giggles“ era povara ei personală. O avea de când se știa și toată lumea care auzise de ea o folosea în locul numelui de botez.

Și familia, și prietenii ei erau îndreptățiți să facă asta, pentru că era practic imposibil să rezști tentației de a-i spune Giggles. Claire avea, fără urmă de îndoială, cel mai frumos răs din lume. Sănătos și sincer,

² Chicotici (traducere liberă)

niciodată forțat sau strident, era genul acela de râs care aducea un zâmbet pe buzele oricui îl auzea, și nu doar pe buze, ci și în suflet. Atât de grozav era râsul ei.

— Bineînțeles, părinte al celei mai bune prietene ale mele, răspunse Claire îmbrățișându-l pe Jerry cu sinceră duioșie, ignorând faptul că folosise porecla enervantă. Mi-ați permite să vorbesc un pic cu progenitura dumneavoastră? Îmi cer iertare pentru lipsa de bun-simț, însă are legătură cu ceva top secret, chestii pentru care îți trebuie autorizație oficială. V-aș zice despre ce este vorba... începu ea.

— Dar apoi ar trebui să mă omori, încheie Jerry cu înțelepciune, îndreptându-se amabil spre chioșc să-și ia un suc cât mai dulce în vreme ce fiica sa, responsabilă cu alimentația sănătoasă, nu era atentă.

— Ce ascunzi în traistă, tati? întrebă Claire șterpelind prada din brațele lui Helen și începând să scoțoască. Blugi, cardigan, tricou, lenjer... vaaa! Tu îți cumperi lenjerie intimă cu tatăl tău! Ce scârbos!

— Nu e ca și când aș avea de ales! se plânse Helen în timp ce își înșfacă sacoșa. Aveam nevoie de sutiene noi! Și, oricum, tata se ascunde prin librărie când eu probez toate cele. Dar, crede-mă, până și ideea că se află pe aceeași stradă cu mine în timp ce îmi cumpăr lenjerie este tortură pură, încheie cu un zâmbet rușinat.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Nu e ca și când ai încerca vreodată să-ți iei și tu ceva sexy. Doamne, Lennie, crezi c-ai putea să semeni mai mult cu bunică-mea?

Claire ținea în mâini o pereche de chiloți albi, din bumbac. Helen înhăță chiloțeei de mamaie și îi împinse la fundul sacoșei, în vreme ce Claire râdea din toată inima.

— Știu, sunt o tocilară așa de mare, încât a devenit contagios, replică Helen, tachinările lui Claire fiind iertate cât ai zice pește, ca de obicei. Nu ți-e frică să nu iei de la mine vreun caz fatal de fraierism?

— Nu. Sunt așa de super, c-am dezvoltat imunitate. Oricum,

tocilarii sunt minunați. Sunteți cu toții atât de delicios de ușor de corupt! Și îmi place de mor să văd cum te înroșești când vine vorba despre lenjerie.

Claire se văzu nevoită să-și schimbe poziția, hazul lor fiind întrerupt de câțiva doritori de poze. Folosindu-se de inerția feribotului, îi înghionti pe turiștii din drum printr-una dintre mișcările ei de echilibristică ninja. Împiedicându-se, se dădură toți la o parte, râzând și glumind despre „marea agitată”, fără măcar a avea habar că Giggles i-ar fi atins. Helen se jucă un pic cu inimioara de la lăntișorul pe care îl purta întotdeauna la gât și profită de ocazie ca să se lase un pic în jos pe lângă balustradă, pentru a se apropia cumva de statura mică a prietenei ei.

Din nefericire pentru Helen cea dureros de rușinoasă, avea 1,80 de metri, o înălțime bătătoare la ochi, și era încă în creștere. Se rugase la Isus, Buddha, Mohammed și Vishnu să se oprească din creșcut, dar noaptea tot simțea durerile specifice creșterii și mușchii încordându-se. Se gândea că, dacă depășea 1,85 de metri, măcar ar fi fost destul de înaltă cât să treacă peste balustrada de siguranță și să se arunce din vârful farului din 'Sconset.

Colac peste pupăză, avea picioarele până-n gât. Vânzătorii îi spuneau întruna cât de norocoasă este, dar nici ei nu erau în stare să îi găsească niște pantaloni care să îi vină. Helen se resemnase și înțeleșese că, dacă voia să cumpere o pereche de pantaloni la un preț rezonabil și care să fie suficient de lungi, trebuiau să fie cu câteva mărimi mai mari, dar, dacă dorea să aibă niște blugi care să nu îi pice de pe șolduri, trebuia să suporte o adiere enervantă pe la glezne. Helen era sigură că vânzătoarelor care „crăpau de invidie” nu li se făcea frig la glezne sau nici nu le ieșea fundul din pantaloni.

— Spatele drept! se răsti Claire automat imediat ce se întoarse și o văzu pe Helen stând cocoșată, iar Helen făcu întocmai.

Claire nu suporta să te vadă stând cocoșat. Nu abordaseră niciodată subiectul ăsta, dar Helen era destul de sigură că avea

legătură cu mama japoneză exagerat de conformistă a lui Claire și cu și mai conformista ei bunică purtătoare de kimono.

— Bine, să trecem la subiectul principal, anunță Claire. Știi complexul ăla imens de vreo țâșpe milioane de dolari pe care îl avea tipul ăla de la New England Patriots³?

— Cel din 'Sconset? Sigur. Ce-i cu el? întrebă Helen închipuindu-și cât de mare trebuia să fie plaja privată de acolo și fiind fericită că tatăl ei nu câștiga suficient de mult cât să cumpere o casă mai aproape de plajă.

— În sfârșit, a fost vândut unei familii mari, zise Claire. Sau două. Nu știu exact cum stă treaba, dar cred că sunt doi tați și că sunt frați. Amândoi au copii, așa că jumătate din ei ar fi veri?

Claire se încruntă și flutură din mână în semn că subiectul ăsta nu-și mai avea rostul, după care continuă:

— Mă rog. Ideea este că oricine s-ar fi mutat acolo are o groază de copii și au toți cam aceeași vârstă. Sunt *doi băieți* care vor fi în aceeași clasă ca noi.

— Aha, replică Helen cu o voce lipsită de expresie. Și lasă-mă să ghicesc. Ai aruncat un ochi în cărțile tale de tarot și ai văzut că ambii băieți se vor îndrăgosti nebunește de tine și că se vor lupta, tragic, până la moarte.

Claire o lovi pe Helen în fluierul piciorului.

— Nu, fraiero. Este câte unul pentru fiecare din noi.

Helen se frecă la picior, prefăcându-se că duruse. Chiar dacă micuța Claire ar fi lovit-o cu toată puterea, nu ar fi fost de ajuns cât să-i lase o vânătaie, dar Helen intră în joc, oricum.

— Unul pentru fiecare? Ce lipsă de dramatism necaracteristică ție, observă Helen cu ironie.

Claire își dădu ochii peste cap și își pregăti zâmbetul atotcunoscător pentru tachinatul care avea să urmeze.

³ Una dintre cele mai bune echipe de fotbal american (n.tr.)

– Nu, e prea directă treaba. Nu ține. Dar ce zici de asta, o tachină Helen, ne îndrăgostim amândouă de același tip sau de cel care nu merită – de cel care nu ne iubește – și atunci tu și cu *mine* ne vom lupta până la moarte.

– Ce tot îndrugi acolo? întrebă Claire cu un aer nevinovat, inspectându-și unghiile.

– Doamne, Claire, ești așa de previzibilă, spuse Helen râzând. În fiecare an, scoți de la naftalină cărțile alea de tarot pe care ți le-ai cumpărat în excursia la Salem și mereu prezici că o să se întâmple ceva uimitor. Dar, în fiecare an, singurul lucru care reușește să mă uimească este că nu ai intrat în comă de plictiseală până să înceapă vacanța de iarnă.

– De ce te împotrivești atât de tare chestiei ăsteia? protestă Claire. Știi că, până la urmă, ni se va întâmpla ceva spectaculos. Noi două suntem prea mirobolante ca să fim *obișnuite*.

Pronunță ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un melc târându-se din gura ei.

Helen dădu din umeri.

– Eu mă mulțumesc să fiu un om obișnuit. De fapt, cred că mi s-ar părea chiar tragic dacă ți s-ar adeveri vreo prezicere.

Claire își înclină capul într-o parte și își aținti privirea spre Helen, care simți nevoia să își scoată părul de după urechi, ca să își poată acoperi fața. Nu-i plăcea deloc să fie privită. În cele din urmă, Claire își dădu ochii peste cap și încetă să o mai chinuie pe prietena ei continuând conversația.

– Știu că așa ți s-ar părea. Dar, pur și simplu, nu cred că o să-ți reușească să fii doar un om obișnuit, spuse ea gânditoare.

Helen surâse și schimbă subiectul. Vorbiră despre orar, pista de alergări și dacă ar trebui să își lase breton sau nu. Helen simțea că i-ar prinde bine o schimbare, dar Claire era de neclintit când venea vorba ca vreun foarfece să atingă părul lung și blond al lui Helen. Când ajunseră la mal și coborâră, Claire făcu cu mâna în semn de „La revedere!” și promise să o viziteze pe Helen la muncă, a doua zi,

dar, din moment ce era ultima zi de vară, perspectiva părea îndoielnică.

Helen lucra câteva zile pe săptămână pentru tatăl ei, care era coproprietar al magazinului universal de pe insulă. Deși oamenii care își făceau cumpărăturile acolo nu puteau să zică sigur ce anume era News Store sau ce vindea, cu toții știau de ce îl vizitau. Pe lângă ziarul de dimineață și cana proaspătă de cafea, News Store mai avea tot soiul de caramelle și bomboanele în borcane de cristal adevărat și sforicele de lemn-dulce care se vindeau la metru. Acolo găseai mereu flori proaspete și felicitări făcute manual, cadouri amuzante și trucuri de magie, decorațiuni de sezon pentru turiști și alimente esențiale a se afla în frigider, cum ar fi lapte și ouă pentru localnici. Era genul de prăvălie care avea exact ce îți trebuia, fie că se întâmplase să rămâi fără tocmai când nu trebuia, fie ai uitat că era pe lista de cumpărături și era cât pe ce să fii mâncat de viu de soție sau de soț.

Cu vreo șase ani în urmă, News Store își lărgise orizonturile adăugând raionul Prăjiturile lui Kate în spatele magazinului și de atunci le mersese brici. Kate Rogers era, pur și simplu, un geniu în ale patiseriei. Putea să facă o plăcintă, un rulou, un fursec sau o brioșă din absolut orice. Până și cele mai detestate legume, precum varza de Bruxelles și broccoli, cedau în fața trucurilor lui Kate și deveneau umpluturi gustoase de croissant.

Având abia puțin peste 30 de ani, Kate era creativă, inteligentă și incredibil de în pas cu moda. Călătorise prin toată lumea, știa franceză, spaniolă și un pic de italiană și experiența aceasta îi conferise ceea ce Helen numea „încredere în vestimentație“. În fiecare zi, Kate născocea cele mai ingenioase ținute de purtat pe sub soț și în fiecare zi reușea să le poarte ca nimeni alta.

De îndată ce Kate și Jerry deveniseră parteneri, ea reamenajase spatele magazinului News Store, transformându-l într-un refugiu al artiștilor și scriitorilor insulei, dar, cumva, reușise să facă asta fără să apară și nota de snobism. Kate avea grijă ca oricine iubea produsele

de patiserie și cafeaua adevărată – de la oameni îmbrăcați mereu la costum la poeți, de la localnici din clasa muncitoare la oameni de afaceri de succes – să se simtă ca acasă stând la tezgheaua ei cu un ziar în fața lor. Kate avea darul de a face pe oricine să se simtă bine-venit și, când era întrebată cum de reușea să facă asta, răspundea că face plăcinte, așa că știa tot ce era de știut despre confort.

Când Helen sosi la muncă a doua zi, Kate se străduia să pună în rafturi comanda de faină și zahăr recent livrată. Nu prea reușea.

– Lennie! Ce bine că ai venit mai devreme! Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor? făcu Kate un semn către sacii de aproape 20 de kilograme și zâmbi dulce.

– Desigur, mă ocup eu. Nu, nu trage așa de el, o să te doară spatele, o avertiză Helen grăbindu-se să pună capăt efortului inutil al lui Kate.

Își așază primul sac pe umeri fără probleme și se întoarse cu fața spre Kate.

– De ce nu s-a ocupat Louis de asta? Nu era de serviciu în dimineața asta? întrebă Helen referindu-se la unul dintre muncitorii trecuți în orar.

– Cum de reușești să faci asta? Vai, mi-aș dori și eu să pot fi atât de puternică! zise Kate bosumflându-se un pic, într-un mod cât se poate de adorabil, înainte de a răspunde întrebării lui Helen. Comanda a sosit după ce a plecat Louis. Am încercat să trag de timp până să ajungi tu, dar un client mai că s-a împiedicat, așa că a trebuit să mă prefac măcar că am de gând să mut chestia asta.

– Tragic! spuse Helen îndreptându-se alene către spațiul de lucru al lui Kate, desfăcând sacul și turnând niște faină în micul recipient de plastic pe care Kate îl folosea în bucătărie.

În vreme ce Helen puse restul sacilor la locul lor în cămară, Kate îi pregăti o limonadă spumoasă după o rețetă din Franța, care lui Helen îi plăcea la nebunie.

– Nu mă deranjează că ești anormal de puternică la cât de slabă

ești. Ceea ce chiar mă calcă pe nervi, zise Kate feliind niște cireșe și brânză pentru Helen, este că niciodată nu-ți pierzi răsufarea. Nici măcar pe căldura *asta*.

— Se mai întâmplă să îmi pierd răsufarea, minți Helen.

— Tu oftezi. E cu totul altceva.

— Pur și simplu, am plămânii mai mari decât ai tăi, protestă Helen.

— Dar, din moment ce ești mai înaltă, nu ai avea nevoie de mai mult oxigen?

Ciocniră paharele și luară câte o gură din limonadă. Decizând că e remiză, Kate era ceva mai puțin înaltă și mai plinuță decât Helen, dar nu era nici scundă, nici grasă. Când o vedea pe Kate, lui Helen îi venea mereu în minte cuvântul *savuros*, care pentru, ea însemna „cu forme seducătoare”. Nu folosea niciodată cuvântul ăsta însă, ca nu cumva Kate să îl interpreteze greșit.

— Azi are loc clubul de carte? întrebă Helen după ce se făcu liniște.

— Îhî. Dar mă îndoiesc că ar vrea cineva să vorbească despre Kundera, zise Kate zâmbind, amestecând ușor cuburile de gheață din paharul ei.

— De ce? Vreo bârfă bună?

— Foarte bună. Doar ce s-a mutat pe insulă o familie incredibil de numeroasă.

— Acolo, în 'Sconset? întrebă Helen.

Kate încuviință, iar Helen își dădu ochii peste cap.

— Oo, clevetelile noastre nu sunt de tine? o tachină Kate stropind-o pe Helen cu apa condensată de pe exteriorul paharului.

Helen țipă în glumă, apoi trebui să o lase pe Kate să se ocupe de câțiva clienți. Imediat ce termină cu ei, reveni, iar conversația continuă ca și când nici nu ar fi lipsit.

— Nu, pur și simplu, nu mi se pare așa de ciudat ca o familie numeroasă să cumpere o casă mare. Mai ales dacă au de gând să-și petreacă tot anul acolo. Mi se pare mult mai normal decât un cuplu

bătrân și bogat care își cumpără o casă de vacanță atât de mare, încât s-ar rătăci pe drumul spre cutia poștală.

— Da, ai dreptate, încuviință Kate. Dar chiar credeam că vei fi mai interesată de familia Delos. Câțiva dintre ei vor absolvi odată cu tine, spuse ea ridicând din umeri.

Helen rămase cu gura căscată preț de câteva secunde, gândindu-se la numele Delos. Însemna ceva pentru ea. Dar cum s-ar putea? Totuși, numele îi răsună în minte încontinuu, ca atunci când îi era foarte foame și tot ce auzea era „spaghete“.

— Lennie? La ce te gândești? întrebă Kate, dar fu întreruptă de sosirea timpurie a primilor membri din clubul de carte, deja agitați și pregătiți să își dea cu părerea.

Știa Kate ce știa. *Insuportabila ușurățate a ființei* n-avu nicio șansă în fața subiectului noilor vecini, mai ales că se zvonea c-ar veni din Spania. Se părea că erau bostonieni care, în urmă cu trei ani, se mutaseră în Spania pentru a fi mai aproape de ceilalți membri ai familiei, dar acum, deodată, se hotărâseră să se mute înapoi. „Deodată“ asta reprezenta savoarea discuției. Secretara liceului lăsase să se înțeleagă că înscrierile copiilor avuseseră loc atât de târziu, încât au trebuit să apeleze la mită pentru a fi acceptați și cică ar fi făcut tot soiul de înțelegeri speciale ca toată mobila lor să ajungă în 'Sconset chiar înainte de venirea lor. Membrii clubului căzură de acord că familia Delos se cam grăbise să părăsească Spania și că asta trebuie să fi avut legătură cu vreo ceartă cu verii.

Își tot dădeau cu presupusul încercând a ghici care fusese motivul disputei, dar, în urma discuției, Helen putea fi sigură de un lucru: familia Delos era destul de neobișnuită. Din familie făceau parte cei doi tați, care erau frați, sora lor mai mică, o mamă (unul din tați era văduv) și cinci copii, toți sub un singur acoperiș. Se pare că toți erau incredibil de inteligenți, frumoși și bogați. Helen își dădea ochii peste cap ori de câte ori auzea fragmente de conversație care ridicau în slăvi familia Delos – de fapt, i se părea insuportabil.

Helen încerca din răspuțeri să rămână în spatele casei de marcat și

să ignore șușotitul entuziasmat, însă îi era imposibil. De fiecare dată când auzea prenumele vreunui membru al familiei Delos, îi distrăgea atenția de parcă ar fi fost țipat și asta o enerva. Abandonă casa de marcat și încercă să-și găsească de lucru aranjând rafturile. Chiar și așa, nu avu cum să nu audă cât de șocați erau membrii clubului de carte să afle că micuța Cassandra, care avea 13 ani, sărise un an de școală și fusese acceptată la liceu. Se zvonea că ar fi deosebit de isteată, dar, în mare, cei din clubul de carte erau cu vehemență împotriva ideii de a urma cursurile claselor mai mari, probabil pentru că niciunul dintre copiii lor nu reușise să facă asta.

„Nu le place să fie separați, își zise Helen. E mai sigur pentru ei să rămână împreună. Asta este adevăratul motiv pentru care Cassandra a fost înscrisă la liceu cu un an mai devreme.”

Helen nu știa exact de unde îi venise gândul acela, dar știa sigur că avea dreptate. Mai știa și că trebuia să se distanțeze pe cât putea de zona bârfei și să se apuce de lucru sau ar fi început să zbiere la prietenii lui Kate. Avea nevoie să își ocupe timpul cât mai repede posibil.

În vreme ce ștergea rafturile de praf și aranja borcanele cu bombonele, făcu o listă mentală cu toți copiii familiei Delos. „Hector e cu un an mai mare decât Jason și Ariadne, care sunt gemeni. Lucas și Cassandra sunt frate și soră, verii celorlalți trei.”

Schimbă apa florilor și servi câțiva clienți. „Hector nu va fi prezent în prima zi de școală pentru că încă e în Spania, cu mătușa lui, Pandora, deși nimeni nu știe sigur de ce.”

Helen își puse niște mănuși de cauciuc lungi până la umăr, un șorț mare și începu să verifice gunoiul de materiale reciclabile care ar fi căzut acolo din greșeală. „Lucas, Jason și Ariadne vor fi cu toții în aceeași clasă cu mine. Super. Sunt înconjurată.”

Se duse în bucătăria din spate și încărcă mașina de spălat veselă. Spălă podelele și începu să numere banii. „Lucas e un nume atât de idiot! Total aiurea. Deplasat.”

— Lennie?

— Ce e, tată? Nu vezi că număr banii? spuse Helen, lovind atât de tare cu palmele în teighea, încât săriră câteva grămăjoare de monede.

Jerry își ridică mâinile în cel mai împăciuitor mod posibil.

— Mâine e prima zi de școală, îi aminti cât putu de pașnic.

— Știu, îi răspunse Helen cu indiferență, încă irascibilă, dar încercă să nu se răzbune pe tatăl ei.

— E aproape unsprezece, scumpo, zise el exact când Kate veni din spate să vadă ce-i cu zgomotul care se auzise.

— Ești încă aici? Îmi pare foarte rău, Jerry, spuse ea simțindu-se vinovată. Doar i-am zis să închidă ușa din față și să plece acasă la nouă.

Se uitară amândoi la Helen care aranjase fiecare bancnotă și fiecare monedă în grămăjoare ordonate.

— Am pierdut noțiunea timpului, răspunse Helen pe un ton neconvingător.

După ce schimbă cu Jerry o privire îngrijorată, Kate preluă numărătoarea mărunțișului și îi trimise acasă. Încă ușor amețită, Helen o sărută pe Kate în semn de rămas-bun și încercă să își dea seama cum trecuseră cele trei ore în plus.

Jerry așeză bicicleta lui Helen în spatele Purceleii și porni motorul fără să-i adreseze vreun cuvânt. Îi mai aruncă lui Helen câte o privire din când în când, dar nu zise nimic până nu parcă pe aleea din fața casei.

— Ai mâncat ceva? întrebă încet, ridicându-și sprâncenele.

— Nu șt... da? răspunse ea cu o întrebare.

Helen nu avea idee când mâncase ultima dată sau ce. Ținea minte vag cum Kate tăia niște cireșe.

— Ai emoții legate de prima zi de școală? Ultimul an de liceu este important.

— Presupun că da, răspunse absentă.

Jerry se uită la ea, își mușcă buza de jos și oftă înainte să vorbească:

— Mă gândeam că poate ar fi bine să stai un pic de vorbă cu

doctorul Cunningham despre pastilele alea antifobie. Știi despre ce vorbesc, pentru cei care nu se simt confortabil în mulțime? Agorafobie, așa îi spune, izbucni Jerry amintindu-și. Crezi că asta te-ar putea ajuta?

Helen zâmbi și își trecu medalionul de-a lungul lăntișorului.

— Nu cred, tată. Nu mi-e frică de necunoscuți, sunt doar timidă.

Era conștientă că mințea. Nu era vorba doar despre timiditate.

De fiecare dată când atrăgea atenția, chiar și din greșeală, burta o durea atât de tare de parcă ar fi avut crampe menstruale – de *cel mai rău* fel posibil –, dar mai degrabă și-ar fi dat foc la păr decât să îi mărturisească tatălui ei asta.

— Și nu te deranjează asta? Știu că nu ai cere niciodată, dar ai nevoie de ajutor? Pentru că am senzația că treaba asta te ține pe loc, zise Jerry, fiind cât pe ce să readucă în discuție unul dintre cele mai vechi motive de ceartă.

Helen îl opri imediat:

— Sunt în regulă! Sincer. Nu vreau să vorbesc cu doctorul, nu vreau buline. Vreau doar să intrăm în casă și să mâncăm, spuse ea repede, ieșind din mașină.

Tatăl ei o privi cu un mic zâmbet cum își luă bicicleta grea și de modă veche din spatele jeepului și o așeză pe pământ. Atinse veselă soneria bicicletei și îi surâse tatălui ei.

— Vezi? Îmi merge super.

— Dacă ai avea idee cât de greu ar fi ce ai făcut adineauri pentru o fată de vârsta ta, ai înțelege ce vreau să spun. Tu nu ești ca toată lumea, Helen! Încerci să faci să pară că ești, dar nu-ți iese. Ești ca *ea*, zise el gânditor.

Pentru a mia oară, Helen își blestemă mama, pe care nu și-o amintea, pentru că îi frânsese inima dragă a tatălui ei. Cum ar putea cineva să părăsească un om atât de cumsecade fără să-și ia rămas-bun? Fără să lase în urmă o poză măcar.

— Ai dreptate! Nu sunt obișnuită, sunt specială – ca toată lumea, își tachină Helen tatăl vrând să îl facă să se simtă mai bine.

Îl înghionti cu șoldul în timp ce trecea pe lângă el ca să-și ducă bicicleta în garaj.

— Ce avem la cină? Mor de foame și e rândul tău să fii sclav la bucătărie săptămâna asta.

CAPITOLUL 2

În ciuda numeroaselor ei încercări de a-și convinge tatăl să îi cumpere o mașină, Helen tot mai era nevoită să meargă la școală cu bicicleta. În mod normal, ar fi fost răcoare la opt fără un sfert, poate chiar un pic frig din cauza curenților venind dinspre ocean, dar, imediat ce se trezi, Helen simți aerul cald și umed ca și când ar fi fost îmbrăcată într-o haină de blană udă. Își dăduse cearceaful jos cu picioarele în toiul nopții, se strecurase afară din tricou, băuse tot paharul cu apă de pe noptieră, dat tot se trezi extenuată din pricina căldurii. Era o vreme atât de atipică insulei, iar Helen nu avea niciun chef să se ridice din pat și să se ducă la școală.

Pedală încet, încercând să evite a-și petrece restul zilei mirosind a educație fizică. Helen nu transpira mult, însă se trezise atât de buimacă în dimineața aceea, încât nu-și putea aminti dacă se dăduse cu deodorant sau nu. Dădu din coate cum dă o găină din aripi încercând să își perceapă mirosul, în vreme ce mergea pe bicicletă și se calmă când adulmecă parfumul de fructe, semn al unei forme de protecție împotriva sudorii. Era slab, ceea ce însemna că se dăduse cu el ziua precedentă, dar trebuia să reziste doar până la antrenamentul de atletism de după ore. Ceea ce ar fi fost un miracol, dar în fine.

În timp ce mergea pe strada Surfside, își putea simți puful de pe față ridicându-se în adierea vântului și lipindu-i-se de obraji și frunte. Nu făcea mult până la școală, dar, din cauza umidității aerului, până să își așeze ea bicicleta în suportul special, părul aranjat cu grijă pentru prima zi de școală îi stătea vraisește. Îi puse lacăt doar din cauză că era sezon turistic, nu că ar fi catadicsit cineva de la școală să i-o fure. Ceea ce era bine, deoarece lacătul ei era cam

prost.

Își dezlegă părul, își trecu mâna prin șuvițele mai încâlcite și îl prinse într-o coadă anostă. Cu un oftat resemnat, își puse rucsacul cu cărți pe un umăr, geanta de sport pe celălalt, își aplecă un pic capul și se cocoșă puțin ca să poată trece pe ușa de la intrare.

Ajunsesese acolo cu puțin înaintea lui Lindsey Clifford, cea mai populară fată din promoția ei, și se simți obligată să îi țină ușa.

— Mersi, ciudato. Încearcă să nu o scoți din balamale, bine? zise Lindsey cu ironie în vreme ce se strecură pe lângă Helen.

Helen rămase prostește în capul treptelor, ținând ușa în timp ce și alți elevi treceau pe lângă ea de parcă ar fi lucrat acolo. Nantucket era o insuliță, așa că toată lumea știa pe toată lumea mult prea bine, dar Helen și-ar fi dorit uneori ca Lindsey să cunoască mai puține despre ea. Fuseseră cele mai bune prietene până în clasa a cincea când, în vreme ce Claire, Lindsey și Helen se jucau de-a v-ați ascunselea acasă la Lindsey, Helen dă rămă din greșeală ușa de la baie când Lindsey era înăuntru. Helen încercase să își ceară scuze, dar, a doua zi, Lindsey începuse să se uite urât la Helen și să o strige: „Ciudato“. Părea că de atunci înainte Lindsey încercase tot posibilul să îi facă viața lui Helen un calvar. Faptul că Lindsey era acum unul dintre cei mai simpatizați elevi, pe când Helen se ascundea printre tocilari, nu era în favoarea ei.

Și-ar fi dorit să îi răspundă lui Lindsey, să-i dea o replică inteligentă și tăioasă, cum ar fi făcut Claire, dar cuvintele părură să îi stea în gât, așa că doar propti ușa de ceva ca să rămână deschisă pentru ceilalți. Începuse oficial un alt an în care ea să se piardă în peisaj.

Dirigintele ei era domnul Hergeshimer. Era șeful catedrei de engleză și neobișnuit de *cool* pentru cineva de aproape 60 de ani. Purta cravate de mătase când era cald, fulare colorate de cașmir când era frig și avea o Alfa Romeo decapotabilă clasică. Tipul era extrem de bogat și nu avea nevoie de serviciu, dar preda oricum. El zicea că făcea asta ca să nu fie obligat să dea de analfabeți oriunde se ducea.

Cel puțin așa spunea el. Din punctul lui Helen de vedere, proful preda pentru că adora să facă asta. Unii elevi nu-l prea plăceau și erau de părere că este un snob britanic, însă Helen considera că era unul dintre cele mai bune lucruri pe care învățământul public le putea oferi, pentru că îi păsa de elevi și nu era indulgent.

— Domnișoară Hamilton, zise el clar și răspicat în timp ce Helen intra pe ușă, soneria sunând fix în același moment. Punctuală, ca întotdeauna. Precis că te vei așeza lângă complicea dumată, dar sper să ții cont că, la prima punere în practică a talentului pentru care una din voi și-a dobândit sobrișetul *Giggles*, vă voi despărți.

— Fii pe pace, *Hergie*, șuieră Claire în timp ce Helen se așeză în banca de lângă ea.

Hergie își dădu ochii peste cap față de ușoara lipsă de respect, dar fu mulțumit.

— Sunt recunoscător că măcar unul dintre elevii mei știe că „sobrișet” e un sinonim pentru „poreclă”, indiferent cât de impertinent a fost răspunsul. Acum, dragi elevi, încă un avertisment. Din moment ce vă pregătiți pentru SAT⁴ anul acesta, mă voi aștepta ca fiecare dintre voi să îmi ofere definiția câte unui nou cuvânt interesant în fiecare dimineață.

Se auzi un oftat adânc. Doar domnul Hergeshimer putea fi atât de sadic, încât să le dea temă la dirigiență. Era împotriva firii.

— Putem învăța cuvântul „impertinent” pentru mâine? întrebă Zach Brant nerăbdător.

Zach era mai mereu nerăbdător, așa a fost de când erau la grădiniță. Lângă Zach stătea Matt Millis, care își ridică privirea spre Zach parcă încercând să spună: „Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău”.

Matt, Zach și Claire mergeau cu toții la cursuri de excelență. Erau prieteni, dar, pe măsură ce creșteau, începeau să își dea seama că

⁴ *Scholastic Assessment Test* - test standard de evaluare a aptitudinilor în vederea admiterii la facultate în Statele Unite, similar Bacalaureatului (n.tr.)

doar unul dintre ei ar putea deveni șef de promoție și să meargă la Harvard. Helen nu făcea parte din grupulețul ăsta, mai ales că Zach începuse să îi displace din ce în ce mai mult pe parcursul anilor. De când tatăl lui Zach devenise antrenorul echipei de fotbal și începuse să îl impulsioneze pe Zach să fie cel mai bun atât pe teren, cât și din clasă, Zach devenise așa de competitiv, încât Helen abia îl mai suporta în preajma ei.

Totuși, pe de o parte, îi părea rău pentru el. L-ar fi compătimit dacă nu ar fi fost atât de combativ față de ea. Zach trebuia să fie atâtea lucruri în același timp – președintele clubului X, căpitanul echipei Y, tipul care știe toate bârfele –, dar niciodată nu părea să îi placă a face vreunul dintre lucrurile astea. Claire tot insista că Zach ar fi îndrăgostit în secret de Helen, dar Helen știa că nu avea cum să fie așa. Uneori, avea senzația că Zach o ura, ceea ce o deranja foarte tare. În clasa întâi, în pauze, împărțeau biscuiții în formă de animale, iar acum el profita de orice ocazie ca să se ia la hartă cu ea. Era ca și cum încerca să îi demonstreze ceva, dar ea nu avea idee despre ce putea fi vorba. Când devenise totul atât de complicat și de ce nu puteau fi toți prieteni ca în școala generală?

– Domnule Brant, pronunță domnul Hergeshimer perfect, ținându-l pe Zach în banca lui cu o singură privire. Îți poți alege „impertinent“, dacă dorești, însă mă voi aștepta la mai mult de la cineva cu abilitățile dumitale. Poate un eseu literar? Da, zise el dând ușor din cap. Cinci pagini despre impertinență ca tehnică folosită de Salinger în controversatul lui roman *De veghe în lanul de secară* până luni, te rog!

Helen putea mirosi cum mâinile lui Zach se încleștară la două locuri distanță de ea. Zach era conștient că nu era nimic de făcut în privința asta, chiar dacă dirigenția presupunea în general prezența, jurământul de loialitate⁵ și câteva anunțuri. Talentul lui Hergie de a

⁵ Majoritatea orelor din sistemul de învățământ american încep prin recitarea jurământului de loialitate față de drapelul SUA. (n.tr.)

le da o temă substanțial mai consistentă elevilor șmecherași era legendar, iar el părea hotărât să demonstreze asta încă din prima zi, pe seama lui Zach. Helen mulțumi cerului că nu o alesese pe ea.

Se bucurase prea devreme. După ce domnul Hergeshimer împărți orarele, o chemă pe Helen la catedră. Le permise celorlalți elevi să vorbească între ei, așa că se puseră imediat pe pălăvrăgeala specifică primei zile de școală. Hergie o rugă pe Helen să își ia un scaun și să se așeze lângă el, în loc să vorbească față în față, despărțindu-i catedra. Aparent, nu voia ca restul elevilor să le audă conversația. Asta o făcu pe Helen să se simtă ceva mai bine, deși nu era cazul.

— Am observat că ai decis să nu iei parte la niciun curs de excelență anul acesta, spuse el privind-o pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

— Nu am crezut că m-aș putea descurca, ținând cont de volumul de muncă în plus, murmură ea punându-și mâinile sub coapse ca să le țină locului.

— Cred că ești capabilă de mult mai multe decât vrei să recunoști, zise Hergie încruntându-se. Știu că nu ești leneșă, Helen! Mai știi și că ești printre cei mai isteți copii din clasă. Așa că, de ce să nu profiți de ceea ce îți poate oferi sistemul acesta educațional?

— Trebuie să muncesc, răspunse ridicând neputincioasă din umeri. Am nevoie să strâng bani dacă vreau să merg la facultate.

— Dacă ai urma cursuri de excelență și ai lua notă mare la SAT, ai avea șanse mai mari să faci rost de bani obținând o bursă, în loc să lucrezi la magazinul tatălui tău pentru salariul minim pe economie.

— Tata are nevoie de mine. Nu suntem la fel de bogați precum ceilalți locuitori ai insulei, dar avem grijă unul de celălalt, spuse ea pe un ton defensiv.

— Și asta e admirabil din partea amândurora, Helen, replică Hergie pe un ton serios. Dar mai ai puțin și termini liceul, așa că ar trebui să începi a te gândi la viitorul tău.

— Știu, încuviință Helen.

Putea vedea că îngrijorarea profesorului era sinceră, că ținea la ea

și că doar încerca să o ajute.

— Cred că aș putea obține o bursă pentru atletism. Sunt și mai rapidă acum. Sincer.

Domnul Hergeshimer îi privi chipul care îl ruga tăcut să încheie subiectul și cedă într-un final.

— Bine. Dar, dacă simți că ți-ar prinde bine o provocare academică, ești oricând bine-venită la cursul meu de excelență în engleză, semestrul acesta.

— Vă mulțumesc frumos, domnule Hergeshimer. Dacă simt că m-aș putea descurca la un curs de excelență, voi lua legătura cu dumneavoastră, zise Helen recunoscătoare că a scăpat.

Întorcându-se în bancă, își dădu seama că trebuia să facă tot posibilul ca tatăl ei și domnul Hergeshimer să nu se întâlnească niciodată. Nu voia ca ei să înceapă să discute despre ce era mai bine pentru ea și să decidă că ar trebui să urmeze cursuri pentru avansați și să vâneze premii școlare. O durea pântecul numai la gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla. De ce nu puteau să o ignore cu toții și să o lase în pace, așa cum și trebuiau să facă? Helen știuse dintotdeauna că nu este ca toată lumea, dar se pricepuse destul de bine să ascundă lucrul acesta până atunci. Dar se pare că, fără să știe, trimitea semnale de atenționare cum că s-ar ascunde o ciudățenie în spatele fetei atât de obișnuite. Trebuia să încerce să își țină privirea în jos, dar se întreba cum ar mai putea face asta dacă se tot înălța văzând cu ochii.

— Ce ți-a spus? întrebă Claire de îndată ce se întoarse la locul ei.

— Ei, încă o încercare de-a lui Hergie de a mă motiva. E de părere că nu fac câte ar trebui, zise Helen într-o doară.

— Dar așa este. Niciodată nu duci la capăt ce ai de făcut, răspunse Zach, simțindu-se mai ofensat decât ar fi fost cazul; în general profita de orice ocazie ca să-i amintească lui Helen că era leneșă.

— Taci, Zach, îi ordonă Claire încrucișându-și brațele și întorcându-se cu fața la Helen. Să știi că are dreptate totuși, recunosc eu ea cu părere de rău. Nu prea termini ce ai de făcut.

— Da, bine. Puteți amândoi să tăceți, râse Helen în timp ce își strângea lucrurile.

Matt Millis îi zâmbi și apoi o luă grăbit spre ieșirea din clasă. Helen își dădu seama că nu vorbise cu el deloc până atunci și se simți vinovată. Nu intenționase să îl ignore.

Dacă era să te iei după ce spunea Claire, toată lumea știa că Matt și Helen erau meniți să fie împreună. Matt era deștept, foarte chipeș și căpitanul echipei de golf. Totuși, era cam tocilar, dar, de când Lindsey lansase zvonurile despre Helen, săraca devenise un fel de paria, așa că era un compliment la adresa lui Helen că toată lumea credea că era destul de bună pentru cineva ca Matt.

Din păcate, Helen nu simțise niciodată pentru Matt ceva mai mult decât prietenie. Niciun fluturaș în stomac. Se întâmplase ca, la o petrecere, să fie împinși într-o debara să se giugiulească, dar se dovedise a fi un dezastru. Helen avea senzația că se săruta cu fratele ei, iar Matt se simțea respins. Se purtase foarte drăguț după asta, dar oricât de mult ar fi glumit pe tema respectivă, încă era o tensiune ciudată între ei. Helen știa că lui Matt i se cam aprinseseră călcâiele, așa că aștepta să i se stingă ca să poată fi din nou prieteni apropiați, chiar îi era foarte dor de el, însă știa că, dacă i-ar spune asta, el ar înțelege altceva. Helen avea senzația că tot ce tăcea în ultima vreme era interpretat greșit.

Helen petrecu restul dimineții mergând dintr-o clasă în alta ca un roboțel teleghidat. Îi cam lipsea puterea de concentrare și, când încerca să fie atentă la ore, tot ce reușea să facă era să se enerveze.

Ceva era aiurea. Toată lumea o enerva, de la profesorii ei preferați la colegii pe care i-ar fi făcut plăcere să îi revadă, și, din când în când, avea impresia că nu se afla pe culoarul liceului, ci într-un avion la 1000 de metri înălțime. Urechile i se înfundau, sunetele deveneau înăbușite și fruntea îi frigea. Apoi, brusc, disconfortul dispărea la fel de repede cum apăruse, dar chiar și atunci tot simțea un fel de presiune, o atmosferă ca înainte de furtună, deși cerul era albastru și curat.

În pauza de prânz, se simțea și mai rău. Își desfăcu pachetul și se înfruptă din sendviș gândindu-se că durerea de cap era provocată de o glicemie scăzută, dar se înșelase. Jerry îi pregătise sendvișul ei preferat – o baghetă cu curcan afumat, măr verde și brânză Brie –, însă avea impresia că nu ar putea să ia mai mult de o înghițitură. Scui pă restul.

– Iar a dat greș tatăl tău? întrebă Claire.

Când Kate și Jerry deveniseră parteneri, el începuse să facă experimente cu prânzul pentru Helen. Dezastrul cu zacuscă și castraveți din clasa a noua era ceva de legendă la masa lor.

– A, nu. E numărul 3. Bun ca de obicei, doar că nu pot să înghit nimic, zise Helen împingându-l în față.

Claire îl luă fericită și începu să-l mănânce.

– Mmm, e 'oa'te bun, spuse ea cu gura plină. Ce ai?

– Nu știu. Pur și simplu, nu mă simt în apele mele, răspuse Helen.

Claire se opri din mestecat și se uită îngrijorată la prietena ei.

– Nu mi-e rău, poți să înghiți, zise Helen repede. Hei, Matt! ciripi ea încercând să compenseze pentru faptul că îl ignorase mai devreme.

Discuta intens cu Zach și Lindsey, așa că nu răspuse.

– Am auzit că erau actori faimoși în Europa, spuse Zach.

– De la cine ai auzit una ca asta? întrebă Matt neîncrezător. E ridicol.

– Cel puțin doi oameni ziceau că Ariadne a fost model. Cu siguranță, este destul de frumoasă încât să fie, susținu Zach înflăcărat, nesuportând să nu aibă dreptate nici măcar când bârfeau.

– *Mă lași?* Nu e nici pe departe destul de slabă, încât să fie model, rosti Lindsey printre dinți invidioasă. Desigur, eu cred că este *drăguță*, dacă îți plac fetele voluptuoase. Dar nici nu se compară cu fratele ei geamăn, Jason, sau cu vărul ei! Lucas e pur și simplu incredibil!

Băieții își aruncară câteva priviri pline de înțeles, dar căzură tacit

de acord că erau prea multe fete în jurul lor, așa că nu ziseră nimic.

— Ai spune că Jason este aproape prea frumusețel, hotărî Claire după ce se gândi un pic. Lucas, pe de altă parte, e super mișto. Cred că este cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată. Și Ariadne e o gagică bună, Lindsey. Ești doar invidioasă.

Lindsey pufni enervată și își puse mâna în șold.

— De parcă tu nu ești! rosti ea, fiindcă altă replică nu găsi.

— Evident că sunt. Sunt aproape la fel de invidioasă cum sunt pe Lennie. Dar nu chiar, încheie Claire rîzînd mînzește.

Se întoarse cu fața spre Helen să îi vadă reacția, dar aceasta își ținea coatele pe masă și capul în mâini. Își masa tâmpilele cu podul palmelor, apăsînd cu putere.

— Lennie? întrebă Matt așezîndu-se lângă ea. Te doare capul?

Întinse mâna să îi atingă umărul, dar ea se ridică brusc, născoci o scuză și plecă grăbită.

Se simți mai bine când ajunse la baie, dar își stropi oricum fața cu apă rece ca măsură de precauție. Apoi, își aminti că se dăduse cu rimel în dimineața aceea în ideea de a încerca să se aranjeze un pic măcar de data asta. Își privi ochii de raton și pufni în rîs. Era cea mai nașpa primă zi de școală de până atunci.

Reuși să treacă într-un fel de ultimele trei pauze, iar când în sfârșit se sună, se îndreptă fericită spre vestiar ca să se schimbe pentru ora de atletism.

Antrenoarea Tar era foarte entuziasmată. Ținu un discurs jenant de optimist despre șansele lor de a câștiga în anul acela și le spuse cât de multă încredere avea în ele, atît ca atlete, cât și ca tineri adulți. Apoi, i se adresă lui Helen:

— Domnișoară Hamilton, vei alerga cu băieții anul acesta, zise ea clar și răspicat, apoi le spuse tuturor să se ducă pe pistă.

Helen stătu pe bancă preț de câteva momente, pe când celelalte fete se grăbeau spre ușă. Nu voia să o contrazică pe antrenoare, dar era îngrozită că ar trebui să treacă linia de demarcație dintre sexe. Mușchii abdomenului începură să i se contracte.

— Du-te și vorbește cu ea! N-o lăsa să decidă ea pentru tine, spuse Claire indignată.

Confuză și cu stomacul chinuit de crampe, Helen dădu din cap, se ridică și începu să vorbească în același timp:

— Doamnă antrenore Tar? N-am putea să lăsăm lucrurile așa cum erau?

Antrenoarea se opri și se întoarse să asculte ce avea Helen de zis, însă nu părea prea mulțumită de situație.

— Adică... nu m-aș putea antrena cu restul fetelor? Pentru că *sunt* fată, încheie Helen pe un ton neconvingător.

— Am decis că ar fi cazul să fii mai ambițioasă, răspunse antrenorearea cu răceală.

Lui Helen mereu i se păruse că antrenorearea nu prea o avea la inimă, dar acum era sigură de asta.

— Dar nu sunt băiat. Nu ar fi corect să mă puneți să alerg cu ei, ripostă Helen în vreme ce se apăsa cu două degete pe zona dintre buric și osul pubian.

— Crampe? Întrebă antrenorearea cu o voce ceva mai caldă. Helen încuviință și antrenorearea continuă: Eu și antrenorul Brant am observat ceva interesant referitor la timpii tăi de alergare. Indiferent cât de rapizi sau înceți sunt adversarii tăi, mereu termini cursa pe locul doi sau trei. Cum de se întâmplă întotdeauna așa? Ai vreo explicație?

— Nu, nu știu. Pur și simplu, alerg, bine? Dau tot ce pot.

— Ba nu, răspunse antrenorearea pe un ton sever. Și, dacă vrei bursă, va trebui să începi să *câștigi* curse. Am discutat cu domnul Hergeshimer... Helen oftă adânc, dar antrenorearea continuă netulburată: Hamilton este o școală mică, firește. Domnul Hergeshimer mi-a zis că sperai să obții o bursă pentru atletism, dar, dacă vrei una, va trebui să o și meriți. Poate că, obligându-te să te pui cu băieții, vei învăța să iei în serios talentul tău.

Stomacul lui Helen fu cuprins de un alt spasm și spuse grăbită:

— Da, de acord, o să câștig curse, dar vă rog să nu mă plasați în

centrul atenției în felul acesta, imploră ea, cuvintele rostogolindu-i-se repede din gură, pe când ea își ținea respirația ca să reducă durerea.

Antrenoarea era dură, dar nu rea.

— Te simți bine? o întrebă îngrijorată în timp ce o mângâia pe spate. Ține-ți capul între picioare.

— Da, mă simt bine. Sunt doar agitată, explică Helen printre dinți. După ce se mai calmă, continuă: Dacă promit să câștig mai multe curse, îmi dați voie să alerg cu fetele?

Antrenoarea Tar privi atentă chipul lui Helen și încuviință, un pic speriată de intensitatea atacului de panică al lui Helen. O lăsa să se ducă pe pista fetelor, dar o avertiză că încă aștepta ca ea să înceapă să mai și câștige. Și nu doar câteva curse.

Alergând pe pistă, Helen privea în jos. O bursă ar fi fost super, dar ar fi însemnat să intre în competiție cu Claire, iar asta era cu neputință.

— Hei, Giggles! zise Helen ajungând-o cu ușurință.

Claire deja transpira și sufla greu.

— Cum a fost? Pfui, ce cald e! exclamă ea respirând adânc.

— Cred că toți profii încearcă să vadă dacă mi se pot sui în cârcă în același timp.

— A, bun venit în lumea mea, găfâi Claire. Copiii japonezi cresc... cu cel puțin doi... urcați pe... Te obișnuiești. După alte câteva momente dificile în care încercă să țină pasul cu Helen, adăugă: Crezi că am putea... alerga ceva mai încet? Nu suntem toți... de pe planeta Krypton.

Helen își modifică ritmul, știind că putea recupera în ultimii 800 de metri. Niciodată nu arăta asta la antrenament, dar știa că putea termina prima fără efort. Ideea asta o sperie, așa că făcu ce făcea de obicei când își aducea aminte de viteza ei anormală. O ignoră și vorbește cu Claire.

În timp ce fetele alergau pe strada Surfside și pe lângă lacul Miacomet, Claire nu se putu abține să nu vorbească despre băieții

Delos. Îi zise lui Helen de cel puțin trei ori că Lucas îi ținuse ușa deschisă la sfârșitul orei. Asta demonstra nu numai că era un gentleman ideal, ci și că era deja îndrăgostit de ea. Jason, decise Claire, era ori gay, ori un snob, pentru că se uitase la ea o singură dată înainte să-și întoarcă privirea. Și o enerva și cât de frumos știa să se îmbrace, de parcă ar fi fost european sau ceva asemănător.

— A stat în Spania vreo trei ani, Gig. E cam european. Acum, putem să nu mai vorbim despre ei? Începe să mă doară capul.

— Cum se face că ești singura persoană de pe insulă care nu e deloc interesată de familia Delos? Nu ești deloc curioasă? Nici măcar să vezi cum arată? Întrebă Claire ușor frustrată.

— Nu! Și cred că e patetic că tot orașul se zgâiește la ei ca niște mitocani! țipă Helen.

Claire se opri brusc și se holbă la ea. Helen nu era genul care să se certe, mai ales să țipe, dar părea să nu se poată stăpâni.

— M-am plictisit de moarte de familia Delos! continuă Helen, deși observase reacția de surpriză a lui Claire. M-am săturat de obsesia asta a orașului legată de ei, sper că nu voi fi nevoită vreodată să îi cunosc, să îi văd sau să respir același aer ca ei!

Helen o luă la fugă și o lăsă pe Claire singură pe pistă. Câștigă cursa, așa cum promisese, dar o făcuse cam repede. Antrenoarea Tar se uită la ea uimită când văzu că își doborâse recordul. Helen pur și simplu goni pe lângă ea și intră ca o furtună în vestiar. Își luă lucrurile și se zori spre casă, fără să își ia măcar rămas-bun de la colegele ei.

Pe drumul spre casă, Helen începu să plângă. Pedală pe lângă casele cu acoperiș gri de țiglă și obloane negre sau albe și încercă să se calmeze. Cerul părea să fie mai apăsător decât de obicei, de parcă încerca să strivească punțile vechilor baleniere, să le turtească în sfârșit după câteva secole bune de sfidare încăpățânată. Helen nu avea nici cea mai mică idee de ce se enervase așa de tare, de ce își

abandonase prietena cea mai bună.

Când ajunse la casa de tip Shaker⁶ cu un etaj în care locuia cu tatăl ei, încercă să-și revină. Făcu un duș rece ca gheața și o sună pe Claire să își ceară iertare, dar aceasta nu-i răspunse. Helen îi lăsă un mesaj lung, prin care își ceru scuze că probabil erau de vină hormonii, căldura, stresul și tot la ce se mai putu gândi, deși înăuntrul ei știa că motivul pentru care îi sărise țandăra era altul. Fusese așa de irascibilă toată ziua și nu putea să își dea seama de ce.

Atmosfera era de un calm apăsător. Helen deschise geamurile, dar nu venea nicio adiere. De ce era vremea atât de ciudată? În Nantucket nu prea se întâmpla să nu bată vântul – locuind atât de aproape de ocean, se putea simți mereu briza. Hotărâtă să se răcorească într-un fel sau altul, Helen se dezbracă de hainele de școală și puse pe ea un maiou și cei mai scurți pantaloni scurți pe care îi avea. Din moment ce era prea modestă să se ducă oriunde îmbrăcată așa de sumar, începu să prepare cina. Era încă rândul tatălui ei să fie sclavul în bucătărie și, teoretic, era responsabil pentru toate cumpărăturile, mesele și vasele pentru următoarele câteva zile, dar avea nevoie să își ocupe mâinile cu ceva sau le-ar fi folosit ca să se cațăre pe pereți.

Lasagna mereu reușea să o facă a se simți mai bine. Pastele aveau un efect reconfortant asupra lui Helen, iar lasagna era regina pastelor. Helen știa că i-ar fi luat ore întregi să facă tăiței de la zero, după cum chiar voia să se întâmple, așa că își puse făina și ouăle la îndemână și se apucă de treabă.

Când Jerry ajunse acasă, al doilea lucru pe care îl observă, după aroma fantastică, fu că atmosfera din casă era înăbușitoare. O găsi pe Helen stând la masa din bucătărie, încă plină de făină, jucându-se cu lăntișorul cu medalion în formă de inimioară, pe care i-l dăduse mama ei când era mică. Jerry privi în jur cu ochii mari și umerii

⁶ Stilul Shaker este recunoscut pentru funcționalitatea și simplitatea mobilierului. (n.tr.)

încordați.

— Am pregătit masa, îi zise Helen fără vlagă.

— Am făcut vreo prostie? întrebă el nesigur.

— Bineînțeles că nu. De ce ai crede asta din moment ce doar vezi că am pregătit cina?

— Pentru că, de obicei, când o femeie petrece ore întregi în bucătărie ca să gătească un fel de mâncare complicat și apoi pur și simplu stă la masă enervată înseamnă că vreun tip a făcut o tâmpenie, spuse el încă ușor speriat. Știi, am mai cunoscut și alte femei în afară de tine.

— Ți-e foame sau nu? întrebă Helen zâmbind, încercând să iasă din starea în care era.

Foamea birui, așa că Jerry se duse să se spele pe mâini. Helen nu mâncase nimic de la micul dejun și ar fi trebuit să fie lihnită de foame, dar, de la prima înghițitură, își dădu seama că nu putea să mănânce. Plimbă prin farfurie bucățele din mâncarea ei preferată, în vreme ce Jerry devoră două porții și vorbește despre magazin. O întrebă despre prima zi de școală, încercând să își mai pună sare pe furie. Helen îl opri, ca de fiecare dată, dar nu avu energie decât pentru răspunsuri monosilabice.

Îl lăsă pe tatăl ei să se uite la meciul echipei Red Sox⁷ la televizor și se duse să se culce la ora nouă, dar era încă trează când se termină meciul și tatăl ei urcă scările la miezul nopții. Era destul de obosită încât să poată dormi, dar, de fiecare dată când mai că ațipea, auzea șușoteli.

Inițial, crezu că trebuie să fie ceva real, că era cineva afară care avea chef de glume. Se urcă în balconul⁸ de pe acoperișul aflat deasupra ferestrei de la camera ei și încercă să privească în jur. Era

⁷ Echipă profesionistă de baseball din Boston (n.tr.)

⁸ In secolul al XIX-lea, casele de pe coastele Americii de Nord erau construite adesea cu o platformă cu balustradă pe acoperiș, de unde puteau fi observate navele care se apropiau de țărm. (n.tr.)

liniște peste tot – nici măcar o boare de vânt care să mângâie trandafirii din jurul casei. Se odihni un pic acolo, privind imensitatea oceanului negru dincolo de luminile de la casele vecinilor.

Helen nu se mai urcase acolo de ceva vreme, dar tot o trecu un fior romantic când se gândi la vremurile străvechi, când femeile stăteau pe acel balcon, tânjind de dor, căutând cu privirea catargele navelor pe care se aflau soții lor. Când era mică, Helen se prefăcea că mama ei era pe o astfel de navă, întorcându-se după ce fusese prizoniera piraiților sau a căpitanului Ahab⁹, sau a cuiva la fel de puternic. Helen obișnuia să petreacă ore întregi acolo, cercetând zarea cu atenție, în speranța de a vedea o navă care, înțelesese ea mai târziu, nu se va opri vreodată în portul din Nantucket.

Helen se făcu un pic mai comodă pe podeaua de lemn și își aminti că acolo încă era comoara ei. Tatăl ei tot insistase de ani buni că avea să cadă de pe acoperiș și Helen nu avea voie să se urce pe balconul acela singură, dar, indiferent de câte ori o pedepsise, ea tot se cățără în acel balcon ca să viseze cu ochii larg deschiși și să ronțăie batoane cu cereale. După câteva luni în care Helen dăduse dovadă de ceva care nu îi stătea deloc în fire, și anume să fie neascultătoare, Jerry cedă în sfârșit și o lăsă să stea cocoțată acolo, atâta timp cât nu se apleca peste balustradă, ba, mai mult, îi construiseră până și un cufăr impermeabil în care să-și țină lucrurile.

Helen renunțase de mult să speră că mama ei s-ar mai întoarce, adusă în oraș de un vapor, dar încă mai urca pe acoperiș să privească portul când se simțea agitată. Deschise cufărul și își scoase sacul de dormit pe care îl ținea acolo, întinzându-l pe scândurile dușumelei. Când simți că în sfârșit începe să ațipească, se duse înapoi în pat să-și încerce iarăși norocul cu somnul.

Helen stătea pe un teren stâncos, abrupt, bătut de soare până în punctul

⁹ Căpitanul de vas din romanul *Moby Dick*, de Herman Melville, caracterizat de dorința obsesivă de a prinde balena cea albă, Moby Dick. (n.tr.)

în care aerul deveni atât de uscat, încât începu să vibreze și să șerpuiască în șuvoaie, de parcă se topea cerul. Stâncile erau de un gălbui pal și, din loc în loc, se zăreau arbuști mici și amenințători, mici cât un purice și plini de spini. Doar un copac contorsionat creștea pe creasta alăturată. Helen era singură. Și apoi nu mai era.

Sub coroana deformată a copacului pipernicit apărură trei siluete. Erau așa de zvelte și palide, încât Helen, la prima vedere, crezu că erau fetițe, dar modul în care le atârna carnea pe oasele brațelor, ca niște sfori, o făcu să creadă că poate erau foarte bătrâne. Toate trei își țineau capetele într-o parte și fețele le erau acoperite de șuvoițe de păr lung, greu și negru ca tăciunele. Purtau ceea ce păreau a fi furouri albe, zdrențuite și erau acoperite de praf până la genunchi. De la genunchi în jos, pielea le era vânătă de praf și de sângele înnegrit care le curgea din rănilor dobândite din cauză că merseseră desculțe prin sălbăticia aceea stearpă.

Helen simți o spaimă copleșitoare, orbitoare și se îndepărtă din instinct, tăindu-și tălpile și zgâriindu-și picioarele în tufele cu spini. Cele trei monstruoziți pășeau spre ea, iar umerii lor începură să tremure într-un plânset tăcut. Pe rochii le curgeau picături de sânge de sub lațele de păr neîngrijit. Șopteau nume printre lacrimile însângerate.

Helen se trezi brusc. Senzația de amorțeală din obraji era înțepătoare și în urechea ei stângă țiuia un ton prelung de apel. Fața lui Jerry se afla la câțiva centimetri de a ei, un chip măcinat de grijă și pe care începea să se deslușească un sentiment de vinovăție. Nu o lovise niciodată până atunci și trebui să își tragă răsuflarea de câteva ori pentru a putea vorbi.

— Țipai. Trebuia să te trezesc cumva, zise el găsindu-și cu greu cuvintele.

Helen înghiți în sec, încercând să își umezească limba umflată și gâtul uscat.

— Nu-i nimic. Am avut un coșmar, șopti în timp ce se ridică în capul oaselor.

Obrajii îi erau uzi de lacrimi sau transpirație, nu știa exact ce. Își

șterse chipul și îi zâmbi tatălui ei ca să îl calmeze, dar nu reuși.

– Ce naiba, Lennie? Nu ai avut un coșmar în viața ta, zise el cu o voce neobișnuit de pițigăiată. Nu a fost ceva normal. Spuneai ceva. Lucruri groaznice.

– Cum ar fi? Întrebă cu o voce dogită; îi era așa de sete.

– În general, nume, liste de nume. Și apoi ai început să repeți chestii de genul „sânge pentru sânge” și „criminali”. Ce naiba visai?

Helen se gândi la cele trei femei, *trei surori* credea ea, și știa că nu-i putea povesti tatălui ei despre ele. Ridică din umeri și minți. După o vreme, reuși să îl convingă că era ceva normal să mai ai uneori coșmaruri despre crime, jură că nu s-ar uita niciodată singură la filme horror și, în cele din urmă, îl înduplecă să se ducă înapoi la culcare.

Paharul de apă de pe noptiera ei era gol, iar gura îi era atât de uscată, încât o durea până și cea mai mică atingere. Sări din pat să își ia niște apă din baie și aproape că i se tăie răsuflarea când picioarele ei atinseră podeaua. Aprinse lampa ca să se poată uita mai bine, dar deja știa ce avea să vadă. Tălpile îi erau brăzdate de tăieturi adânci și stropite cu noroi și praf, iar gleznele purtau emblema zgârieturilor provocate de spini.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineată, când se trezi, își examinează picioarele, dar tăieturile dispăruseră. Mai avea puțin și credea că își imaginase totul până să vadă cearceaful plin de sânge uscat și nisip. Înainte ca Jerry să plece la muncă, o întrebă dacă voia să stea acasă, iar ea aproape că țipă că trebuia să meargă la școală. Îi era teamă să se ducă și să treacă prin încă o zi plină de crampe și migrene, dar îi era și mai teamă să rămână acasă singură. Nu mai avea încredere în ea însăși de când cu acel coșmar care păruse mult prea real.

Ca să verifice cât de sănătoasă îi era mintea, Helen decise să își lase cearceafurile murdare pe pat, să meargă la școală și să vadă dacă încă erau murdare când ajungea acasă. Dacă atunci când se întorcea erau curate însemna că toată povestea fusese doar o iluzie și că era doar un pic nebună. Dacă încă erau murdare când ajungea acasă, atunci era în mod clar atât de nebună, încât mergea singură noaptea cu picioarele goale și își murdărea patul cu noroi și sânge fără să își aducă minte.

Încercă să mănânce niște iaurt și fructe de pădure la micul dejun, dar nu prea reuși să înghită ceva, așa că nici măcar nu se mai chină să își ia pachetul pentru școală. Se gândi că, dacă i se făcea foame, putea să își cumpere mai târziu ceva mai ușor pentru stomac, cum ar fi supă și biscuiți.

Mergând cu bicicleta spre școală, observă că era insuportabil de cald și umed pentru a doua zi la rând. Singura adiere pe care o simțea era curentul de aer făcut de roțile ei și, când se opri în fața suportului de biciclete al școlii, observă că nu numai că aerul era prea liniștit, dar nu se auzeau deloc obișnuitele zumzete de insecte și sunete de animale. Era nefiresc de tăcut – de parcă întreaga insulă

era o corabie micuță care se oprise chiar în mijlocul oceanului întins.

Helen sosi mai devreme decât în ziua precedentă și holurile erau ticsite de oameni. Claire o zări pe Helen și, văzând că îi apare un zâmbet pe buze, își dădu seama că îi trecuse supărarea. Claire își făcu loc prin ceata de elevi care se ducea în sens invers pentru a o acompania pe Helen spre clasa de dirigenție. În timp ce încercau să ajungă una la cealaltă, Helen se simțea ca o linguriță într-un mare bol de ovăz. Încetini până când se opri din mers și avu senzația că toată lumea din hol dispăruse. În liceul care se golise brusc, Helen auzi târșăitul unor picioare desculțe și suspinele unei dureri imposibil de ostoit.

Se întoarse la vreme pentru a zări o siluetă albă, prăfuită, cu umerii lăsați și tremurând, care dispăru după colț. Helen își dădu seama că femeia care plângea ajunsese în spatele cuiva – o persoana reală, care se uita la ea. Își concentrează atenția asupra acesteia și văzu o față cu ten măsliniu, părul negru împletit într-o coadă lungă, lăsată pe un umăr, buzele ei natural roșii conturând un O în semn de surprindere.

Sunetele reveniră și coridorul fu iarăși plin de elevi grăbiți. Helen rămase nemișcată, blocând trecerea, holbându-se la coada împletită și lucioasă care se legăna pe spatele unei fete micuțe până ce aceasta dispăru într-o clasă. Prin tot corpul o trecu un fior și avu nevoie de un moment pentru a-l recunoaște. Era furie.

– Doamne, Dumnezeule, Len! Sper că nu leșini! exclamă Claire impacientată.

Helen își mută privirea asupra lui Claire și inspiră șovăielnic. Își dădu seama că tremura, scaldată toată într-o transpirație rece. Deschise gura, dar nu se auzi niciun cuvânt.

– Te duc la asistentă, continuă Claire când Helen nu-i răspunse.

O luă pe Helen de o mână și începu să tragă de ea.

– Matt, strigă ea peste umărul lui Helen. Crezi că m-ai putea ajuta? Am impresia că Lennie o să leșine.

– Nu o să leșin, se răsti Helen, dintr-odată trezită și conștientă de

ciudățenia felului în care se purta.

Le zâmbi timid încercând să fie mai drăguță decât erau cuvintele ei. Matt o ținea de mijloc și ea îi atinse mâna cu vârful degetelor pentru a-i da de înțeles că putea să îi dea drumul. O privi neîncrezător.

- Ești foarte palidă și ai cearcăne adânci, zise el.
- M-am încălzit prea tare pe bicicletă, începu ea să explice.
- Nu-mi spune tu mie că ți-e bine, o avertiză Claire.

Avea ochii umeziți de lacrimi de frustrare și nici Matt nu părea mai vesel. Helen știa că nu avea cum să îi păcălească de data asta. Se hotărî că, indiferent dacă înnebunea ori ba, nu avea niciun motiv să se poarte urât cu prietenii ei.

- Da, aveți dreptate. Cred că s-ar putea să fi făcut insolitație.

Matt dădu din cap aprobator, scuza asta părându-i-se singura variantă logică.

– Claire, du-o pe Helen la baia fetelor. O să îi zic lui Hergie ce s-a întâmplat ca să nu creadă că ați întârziat la oră. Și poate ar fi bine să mănânci ceva. Nu ai mâncat de prânz ieri.

Helen fu un pic surprinsă că își amintise asta, dar Matt era atent la detalii. Voia să se facă avocat și Helen era convinsă că avea să fie unul foarte bun.

Claire aproape că o îneacă pe Helen la baie, vărsându-i apă din belșug pe tot spatele, când trebuia doar să îi dea cu apă pe gât. Bineînțeles că, până la urmă, se porni o imensă bătaie cu apă, ceea ce o mai calmă pe Claire pentru că aceasta fusese singura reacție normală a lui Helen din ultimele zile. Cât despre Helen, trecuse de pragul acela al oboselii în care totul devine amuzant și până și halucinațiile de coșmar pot fi uitate în câteva secunde.

Hergie le semnase permise de liberă trecere pe hol¹⁰, așa că nu se

¹⁰ În Statele Unite, profesorii pot acorda *hall pass* elevilor, conform cărora au voie să meargă pe hol în timpul orelor. În mod normal, toată lumea trebuie să fie într-o sală de clasă. Există și *hall monitor*, un profesor care se asigură că nu umblă

grăbire să ajungă la primele cursuri. Să primești un astfel de permis de la Hergie era mană cerească – un elev putea merge oriunde și să facă orice timp de o oră întreagă și niciun profesor nu ar fi zis nici păs.

Se duseră la cantină să ia niște portocale pentru glicemia scăzută a lui Helen și, dacă tot erau acolo, făcură pe din două o briouă cu fulgi de ciocolată. Apoi, se îndreptară spre amfiteatru, să se răcorească în fața ventilatorului de doi metri din sală și să cânte înspre elicele care se învârteau, ascultându-și vocile fragmentate în mii de alte glasuri până se prăpădiră de răs.

Helen era plină de energie și extrem de veselă deoarece chiulise cu permisiunea lui Hergie și mâncase zahăr pur pe stomacul gol, încât nici nu-și mai amintea la ce clasă trebuia să se ducă, așa că nu mai ajunse la oră. Ea și Claire se plimbau încet pe coridorul greșit când se sună de pauză. Se uitară una la cealaltă și ridicară din umeri de parcă și-ar fi spus: „Ei, asta e!” și izbucniră în răs. Apoi, Helen îl văzu pe Lucas pentru prima dată.

Cerul expiră în sfârșit și eliberă tot vântul pe care îl ținuse în frâu timp de două zile. Rafale de aer cald intrară în școala sufocantă prin fiecare fereastră și ușă deschisă. Foile desprinse, tivurile de la fuste, părul desfăcut, ambalajele și tot felul de alte nimicuri prinseră aripi și se îndreptară spre tavan ca niște toci în ziua absolvirii. Pentru câteva secunde, Helen avu senzația că totul rămase pironit în aer, în stare de imponderabilitate, ca și când timpul s-ar fi oprit în loc.

Lucas stătea în fața dulapului său, la vreo șase metri distanță, uitându-se și el la Helen în vreme ce întreaga lume aștepta ca gravitația să se manifeste din nou. Era înalt, peste 1,80 metri, bine făcut, athletic, nu masiv. Avea părul negru și un bronz de sfârșit de vară care îi punea în valoare zâmbetul alb și ochii de un albastru ca apa din piscină. Când privirile li se întâlneau, Helen avu senzația că

se deșteaptă dintr-un somn adânc și află pentru prima dată ce însemna ura pură, ura care îți înveninează sufletul.

Nu își dădu seama că alerga spre el, dar vocile surorilor îndurerate se ridicau într-un plânset pițigăiat. Cele trei stăteau în spatele băiatului înalt și brunet despre care știa că era Lucas și îndărătul băiatului șaten și ceva mai mic de lângă el. Surorile se trăgeau de păr până îl smulseră din rădăcini. Arătau cu degetul spre cei doi băieți în timp ce zbierau o înșiruire de nume – numele celor uciși cu mult timp în urmă. Helen înțelese deodată ce avea de făcut.

În fracțiunea de secundă de care avu nevoie să ajungă la Lucas, Helen văzu cum băiatul mai mic sări la ea, dar fu oprit de Lucas, care întinse mâna și îl împinse pe băiat spre dulapurile din spatele lor. În acel moment, se opri și întregul ei corp se încordă.

– Cassandra, nu te mișca! strigă Lucas peste umărul lui Helen, fața lui fiind la doar câțiva centimetri distanță de a ei. E foarte puternică.

Helen își simți palmele arzând și oscioarele din încheieturile ei păreau că se macină unul de celălalt. Își dădu seama că Lucas o ținea de încheieturi ca mâinile ei să nu ajungă la gâtul lui. Se aflau într-o situație fără ieșire, dar, dacă reușea să se apropie cu încă un centimetru, i-ar fi atins gâtul.

„Și apoi?” se auzi o voce înceată din capul ei. „Sugrumă-l până nu mai respiră”, răspunse o alta.

Ochii dureros de albaștri ai lui Lucas se măriră surprinși. Helen câștiga. Una dintre unghiile ei lungi zgârie pielea care pulsa deasupra carotidei pe care tânjea să o sfâșie. Apoi, înainte să își poată da seama ce se întâmpla, Lucas o răsuci și o strânse la pieptul lui, blocându-i brațele deasupra sânilor și ținându-și picioarele între ale ei. Obligată să stea în poziția aceea, ea își pierdu echilibrul și nu reuși să îi lovească glezna cu călcâiul. Era imobilizată.

– Cine ești? Cărei Case îi aparții? șopti în urechea ei, scuturând-o puternic ca să priceapă că trebuia să răspundă, însă Helen nu înțelese cuvintele.

Neavând ce să facă, neajutorată, începu să urle de furie, dar deodată se opri. Acum, că nu îi mai vedea ochii, deveni conștientă de faptul că jumătate de școală încerca să o separe de Lucas. Toți se holbau.

Helen se chirci de durerea provocată de crampe. Lucas îi dădu drumul instantaneu, ca ars, iar ea căzu la pământ.

— Domnișoară Hamilton! Domnișoară... Helen. Helen, uită-te la mine! zise domnul Hergeshimer.

Îngenunche lângă Helen în vreme ce ea își trăgea sufletul, încercând să își relaxeze mușchii. Helen îi privi chipul transpirat. Părul îi era vraisște și ochelarii îi stăteau într-o parte, probabil în urma luptei. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva ea fusese cea care îl lovise și izbucni în plâns.

— Ce se întâmplă cu mine? scânci ea încet.

— Totul e bine acum. Calmează-te! spuse domnul Hergeshimer cu severitate. Să faceți bine să vă duceți cu toții la ore. Imediat! urlă la gloatele de studenți care stăteau acolo cu gurile căscate. Se împrăștiară cu toții când domnul Hergeshimer preluă controlul situației.

— Voi doi, arătă el spre Lucas și Jason, veți veni cu mine la director. Doamne Millis! Domnișoară Aoki! O veți duce pe domnișoara Hamilton la asistenta școlii și apoi vă veți duce *direct* la ore! Ați înțeles?

Matt păși imediat în față și puse brațul lui Helen peste umărul lui, ajutând-o să stea pe picioarele ei, în timp ce Claire îi ținea mâna între ale ei, calmând-o. Helen se uită cu coada ochiului la Lucas, care și el o privea peste umăr pe când își continua drumul cu domnul Hergeshimer. O cuprinse încă un val de ură și lacrimile o podidiră încă o dată. Matt o conducea în vreme ce ea plângea, mângâindu-i stângaci părul și îndrumând-o spre cabinetul asistentei. Claire mergea pe partea cealaltă a lui Helen, zdruncinată și tăcută.

— Ce ți-a făcut, Lennie? întrebă Matt agitat.

— Nu... nu l-am mai văzut ni-nici-o-o-dată până acum, răspunse

Helen, plângând cu sughituri.

— Da, o idee grozavă, Matt! Pune-i întrebări! Acum, crezi că ai putea să taci naibii din gură? se pierdu Claire cu firea, dar încercă să își revină.

Restul drumului îl parcurseră fără a-și mai vorbi. Când ajunseră la cabinet, îi povestiră doamnei Crane ce se întâmplase și nu omiseră să îi repete că Helen făcuse insolație în ziua aceea. Doamna Crane o rugă pe Helen să se întindă pe pat, îi așează un prosop rece peste ochi și se duse înapoi în biroul ei să îl sune pe Jerry.

— Tatăl tău vine îndată, draga mea. Nu, nu! Ține-ți ochii acoperiți, întunericul te va ajuta, spuse doamna Crane, ocolind patul în care se afla Helen.

Helen o auzi grăbindu-se afară pentru a discuta cu cineva, apoi o auzi intrând și așezându-se la biroul ei. Helen rămase nemișcată sub prosop, recunoscătoare că era lăsată în pace, putând să se bucure cumva de puțină intimitate. Nu reușea nici măcar să formuleze două gânduri de la cap la coadă, darămite să mai încerce să îi explice cuiva ce se întâmplase. Ceea ce o sperie cel mai tare era că, dintr-un motiv sau altul, considera ceea ce făcuse ca fiind un lucru bun, sau cel puțin că asta se aștepta de la ea. În sinea ei, știa că l-ar fi omorât pe băiatul acela dacă ar fi putut, dar nu simțea niciun fel de vină. Până să își vadă tatăl.

Arăta groaznic. Doamna Crane îi povesti tot ce se întâmplase, explicându-i că Helen se alesese cu o insolație de zile mari și că asta ar fi putut explica felul neobișnuit în care se purtase. Ascultă cu atenție, apoi o rugă pe doamna Crane să îl lase un pic singur cu fiica sa, ceea ce se și petrecu. Jerry nu spuse nimic la început, se aplecă ușor deasupra patului lui Helen în vreme ce ea se își trecea lăntișorul printre degete. Într-un final, se așează lângă ea:

— Nu m-ai minți, nu-i așa? întrebă el cu blândețe.

Helen clătină din cap, asigurându-l că nu.

— Ți-e rău?

— Nu știu, tată. Nu mă simt bine... dar nu știu ce am, îi răspunse

cu sinceritate.

— Ar cam trebui să te ducem la doctor, știi.

— Mi-am imaginat, răspunse ea încuviințând.

Își zâmbiră unul altuia, apoi își îndreptară brusc privirea spre biroul asistentei, unde se auzeau pași grăbiți.

Jerry se ridică și se întoarse cu fața spre ușă, așezându-se în fața lui Helen în momentul în care apărură un bărbat înalt, incredibil de bine făcut pentru un om având puțin peste 40 de ani. Helen sări în picioare și rămase de cealaltă parte a patului, căutând instinctiv cu privirea o altă ieșire. Nu exista. Helen simțea că avea să moară.

În colțul micuțului cabinet apărură una dintre surorile bocitoare. Stătea în genunchi, având fața acoperită cu părul ei murdar. Murmura nume și tot zicea: „Sânge pentru sânge“ în timp ce se dădea repetat cu capul de perete.

Helen își duse mâinile la urechi. Își mută privirea dinspre oroarea din colț și își făcu destul curaj cât să se uite la bărbatul masiv. Îl recunoscuse. Nu-l văzuse niciodată până atunci, dar cumva știa că ar trebui să îi fie foarte frică de el. La început, fața lui colțuroasă oglindea hotărâre, dar treptat aceasta se transformă în șoc și apoi în confuzie. Ochii lui îl cercetară atenți pe Jerry și o privire exprimând o neîncredere aproape comică făcu să dispară posibilitatea unei lupte teribile.

— Sunteți... Sunteți cumva tatăl domnișoarei care mi-a atacat fiul? Întrebă cu ezitare.

Jerry încuviință scurt.

— Fiica mea, Helen, zise el îndreptându-și mâna spre ea. Eu sunt Jerry Hamilton.

— Castor Delos, răspunse bărbatul masiv. Soția mea, Noel, nu poate să vină acum. Și mama lui Helen?

Jerry dădu din cap.

— Suntem doar noi doi, eu și Lennie, spuse el ferm.

Carlos îi săgetă din priviri când pe Helen, când pe Jerry și apoi dădu din cap de parcă și-ar fi dat seama de ceva.

— Îmi cer iertare. Nu am intenționat să aduc treburi personale în discuție. Credeți că am putea vorbi între patru ochi, pentru un moment?

— NU! țipă Helen și se rezezi pe lângă pat, înșfăcându-l pe tatăl ei de braț și îndepărtându-l de Castor.

— Ce-i cu tine? țipă Jerry în vreme ce încerca și, în cele din urmă, reuși să o dea pe Helen la o parte.

— Te rog, nu te duce nicăieri cu el! îl imploră ea cu ochii plini de lacrimi.

Jerry oftă adânc în semn de frustrare și o îmbrățișă pe Helen cu căldură.

— Nu prea a fost în apele ei în ultima vreme, îi explică lui Castor, care îi zâmbi înțelegător.

— Am și eu o fată, răspunse Castor cu blândețe, de parcă asta ar fi explicat totul.

Doamna Crane și directorul școlii, domnul Hoover, se grăbiră să intre în sală, de parcă ar fi încercat să îl ajungă pe Castor din urmă.

— Domnule Delos, începu directorul într-o voce iritată, dar Castor vorbi peste el.

— Sper ca fiica ta să se simtă mai bine cât mai curând, Jerry. Și eu am mai făcut insolație și mi s-a spus că aș fi făcut lucruri ciudate. Știi, te poate face și să ai halucinații, zise el fără a i se adresa cuiva într-un mod special.

Helen îl văzu cum îi aruncă o privire scurtă ei, apoi celei care plângea în colț și care încă se legăna înainte și înapoi. Se întrebă dacă și el o vedea și, dacă așa era, cum naiba ar putea doi oameni să aibă aceeași halucinație?

— Ei... bine atunci. Să înțeleg că nu există animozități? întrebă domnul Hoover nesigur, mutându-și privirea de la Jerry la Castor și înapoi.

— Nu din partea mea și nici din partea fiului meu, sunt sigur de asta. Nu știi ce să zic despre dumneata, domnișoară, spuse Castor uitându-se politicoasă la Helen. Luke mi-a zis că a trebuit să fie mai...

dur un pic. Te-a rănit cumva?

Pentru un ochi neavizat, părea că este un bărbat extrem de manierat, dar Helen nu se lăsă păcălită. Încerca doar să estimeze cam cât de puternică era de fapt.

— Sunt în regulă, răspuse nepoliticoasă. N-am nici măcar o zgârietură.

Ochii lui se măriră aproape insesizabil. Nu avea idee de ce încerca să irite un bărbat în toată firea, un om aflat în floarea vârstei, dar pur și simplu nu se putea abține. De obicei, nu suporta certurile și nici măcar nu se uita la emisiunile în care lumea pur și simplu făcea scandal, dar iată că, pentru a doua oară în acea zi, se lua de cineva mult mai mare și mai puternic decât ea. Din fericire, nu era la fel de îndârjită să îl omoare pe Castor așa cum fusese cu fiul lui, dar tot voia să îi tragă vreo două, dorință care doar îi spori starea de confuzie. Mereu detestase violența.

— Mă bucur că ești în regulă, zise Castor zâmbind, detensionând atmosfera.

I se adresă directorului și se asigură că este clar că nici el, nici familia lui nu doreau ca Helen să fie pedepsită. Din câte putea el să vadă, lui Helen îi fusese rău și ar trebui cu toții să treacă peste micul incident. Plecă la fel de brusc cum intrase.

De îndată ce nu se mai auziră pașii lui Castor, sora scâncitoare plecă, șoptitul încetă, iar Helen nu se mai simți deloc furioasă. Se prăbuși pe pat ca un balon care se dezumfla rapid.

— Cred că ar fi cel mai bine să o duci acasă, Jerry, spuse doamna Crane pe un ton serios și cu un zâmbet liniștitor. Multe lichide, fără contact direct cu lumina și pregătește-i o baie rece ca să îi mai scadă temperatura. Bine?

— Sigur, doamnă Crane. Mulțumim mult, răspuse Jerry reluându-și rolul de adolescent pe care îl avusese ultima dată când fusese în biroul doamnei Crane.

Helen își ținu capul în jos până la parcare, dar tot putea simți privirile celorlalți elevi ațintite asupra ei. Când se urcă pe locul din

față al Purceleii, văzu cum se deschise ușa de la biroul directorului și cei doi băieți Delos pleacă cu Castor. Ochii lui Lucas se uitară direct în ai ei. Castor își puse mâna pe umărul băiatului său, spunându-i ceva. În sfârșit, Lucas încetă să se mai uite la Helen și își mută privirea către tatăl său înainte de a da din cap și a privi în jos.

Începu să plouă. Una, apoi două, apoi trei picături de ploaie de vară stropiră aleea și deodată era apă peste tot. Helen trase puternic de ușa să o închidă și îi aruncă o privire tatălui ei care se uita la familia Delos.

— Pe care ai sărit? întrebă Jerry abținându-se să zâmbească.

— Pe cel mai mare, răspunse Helen zâmbind și ea pe jumătate.

Jerry o privi pe Helen, fluieră o dată și porni motorul.

— Ai noroc că nu te-a rănit serios, zise el, fără să mai glumească.

Helen încuviință ușor, dar, în sine ea, se gândi că Lucas era cel care avusese noroc. Gândurile îi erau atât de neobișnuite pentru ea, încât nu mai spuse nimic până ajunseră acasă.

CAPITOLUL 4

Helen stătea într-o cadă cu apă rece, cu luminile de la baie stinse și asculta cum telefonul suna încontinuu. Îi spusese tatălui ei că nu voia să stea de vorbă cu nimeni deocamdată, nici măcar cu Claire. Nu avea nimic de zis nimănui și, de fiecare dată când își amintea că îl atacase pe Lucas Delos de față cu toată școala, ofta zgomotos de rușine. Soluția era să se mute în altă țară sau măcar în afara orașului Nantucket, pentru că pur și simplu nu avea cum să treacă peste faptul că încercase să îl sugrume pe cel mai frumos băiat de pe insulă.

Mai suspină o dată și își stropi cu apă fața care încă reușea să roșească, deși era cufundată în apă rece ca gheața. Acum, că nu mai era înnebunită de furie, putea să se gândească obiectiv la Lucas și decise că era adevărat ce spunea Claire, nu exagerase că Lucas era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată. Helen era de acord. O fi încercat ea să îl omoare, dar nu era oarbă. Ceilalți băieți pur și simplu arătau altfel.

Nu înălțimea lui, culoarea pielii sau mușchii erau ceea ce îl făceau așa frumos, hotărî ea. Ci felul lui de a se mișca. Helen îl văzuse doar de două ori, însă i se părea clar că el se gândea mai puțin la aspectul lui decât o făceau ceilalți. Ochii lui, la cât de frumoși erau, se uitau în *exterior*, nu în interior, spre propria persoană.

Își băgă capul sub apă și începu să țipe ca să se poată descărca fără a-l speria de moarte pe Jerry. Când se ridică, se simți un pic mai bine, dar tot dezamăgită de ea însăși. Unul dintre cele mai de temut efecte secundare ale sentimentului că deja îl știa pe Lucas era că începea să-l cam idealizeze, începea să-l creadă mai perfect decât era posibil. Ceea ce era destul de neplăcut din moment ce încă voia să-l ucidă.

Scoase dopul de cauciuc cu degetele de la picioare și privi cum apa se scurgea pe pereții căzii până dispărură ultimii stropi. Apoi, stătu dezbrăcată în cada goală, privindu-și tălpile ridate de la atâta stat în apă până o duru fundul. Dar știa că, în cele din urmă, trebuia să iasă din baia întunecoasă și să îi mintă pe toți cei care țineau la ea.

Coborî să vadă ce făcea tatăl ei și îl surprinse fix când intra pe ușă. Se dusese să cumpere înghețată – și nu orice înghețată, ci de-aia bună de la gelateria unde Helen îi zisese că nu mai are voie să meargă de când medicul îl atenționase să aibă grijă de dieta lui.

– Ca să îți mai scadă temperatura, spuse el pe un ton inocent, scuturându-și picăturile de ploaie din păr.

– Asta-i scuza ta? întrebă ea cu mâinile în șold.

– Îhm. Și n-o să caut alta.

Helen își zise că nu mai avea rost să insiste. Avea destul timp să își facă griji pentru colesterolul lui a doua zi. După atâtea zile în care mâncase așa puțin, probabil că înghețata nu era cea mai bună idee, dar, ce-i drept, aluneca ușor. Se așezară pe podea și se uitară la iubita lor Red Sox la televizor, înghețata și lingurița trecând pe rând când la unul, când la celălalt, în timp ce îi blestemau pe Yankei¹¹. Niciunul din ei nu răspunse când sună telefonul și el nu insistă să afle ce se întâmplase la școală. Pur și simplu, mâncară înghețată împreună până se făcu vremea să meargă la culcare. Mama lui Claire nu ar fi lăsat-o să scape așa de ușor. Uneori, erau avantaje în a fi crescută doar de tată.

Era cazul ca Helen să își schimbe așternuturile înainte de a se culca. Petele din noaptea de dinainte nu dispăruseră, așa cum sperase ea, dar, în noaptea asta, avea mai multe pe cap decât frica de a fi somnambulă. De exemplu, auzea pe cineva sau ceva mișcându-se pe balconul de pe acoperiș. Erau sunete diferite de cele pe care le auzise în noaptea de dinainte. De data asta, chiar se

¹¹ New York Yankees, echipă profesionistă de baseball, rivală a echipei Red Sox (n.tr.)

auzeau pași exact deasupra locului în care era patul ei, și nu doar șușoteli indescifrabile venind din toate părțile. Se hotărâse să *nu* se ducă sus să verifice. Văzuse destule fantome pentru o zi.

Helen merse la cabinetul doctorului Cunningham, a doua zi dimineată. După câteva minute de plimbat o mică lanternă prin fața ochilor ei și palpat sternul, doctorul îi zise tatălui ei că nu părea să existe vreo traumă permanentă. Apoi, țipă un pic la Helen spunându-i că era prea blondă ca să umble pe o asemenea vreme fără o pălărie pe cap. Nu știa exact cum, însă, după doar un drum la doctor, criza-existențială-de-ordin-schizofrenic se transformase în nimic mai mult decât neglijența de a-și fi lăsat capul descoperit. În orice caz, consultația îi oferise o scuză de a nu mai merge la școală în acea zi.

Când ajunsese acasă, Helen își porni calculatorul și petrecu câteva ore bune pe net, încercând să găsească informații despre cele trei femei care nu îi dădeau pace. Fiecare căutare o copleșea cu numărul de rezultate posibile, încât încercarea ei păru în zadar și nu putea să obțină informații mai exacte pentru că nu știa să dea un context real vedeniilor sale. Nu știa dacă erau fantome, demoni sau doar modul ei de a-și da de înțeles că era nebună. Era foarte posibil ca Helen să fi avut doar halucinații, iar acum, că nu mai era așa de furioasă, mai avea puțin și aproape că și ea credea că într-adevăr *fusesse* numai o insolație. Aproape.

Claire trecu pe la ea în după amiaza aceea pentru a-i da niște vești proaste.

— Toată școala crede că, probabil, chiar acum te internezi într-un azil de nebuni, spuse ea imediat ce se așezară în sufragerie. Ar fi trebuit să vii azi.

— De ce? întrebă Helen strâmbând din nas. Nu contează când mă întorc, nimeni nu o să uite de chestia asta prea curând.

— Da. A fost destul de rău, zise Claire, apoi se opri pentru o clipă înainte de a vorbi grăbită: Știi, chiar m-ai băgat în sperieți.

— Scuze, spuse Helen zâmbind ușor. *El* a venit azi?

Pentru un motiv oarecare, simțea că trebuie să știe, deși nu era în stare să îi pronunțe numele cu voce tare.

— Da, m-a întrebat de tine. Mă rog, nu a vorbit el direct cu mine, ci Gayson.

— *Gay-son?* întrebă Helen printre hohote de râs.

— Da, îți place? E noua poreclă a lui Jason. Am născocit-o ieri. E un idiot, apropo, începu Claire să zică înflăcărată. Fii atentă. Vine tipul la mine în pauza mare și începe să îmi pună tot felul de întrebări despre tine. De genul... de cât timp ne știm, de unde ești, dacă ți-am cunoscut vreodată mama înainte să plece din oraș...

— Mama mea? Ce ciudat!

— Și îi răspund, ca de obicei, cu flerul meu pentru replică, zise Claire pe un ton un pic prea inocent.

— Adică, l-ai insultat.

— Mă rog. Apoi, tolomacul a avut tupeul să-mi spună „fetiță“! Îți vine să crezi așa ceva?

— Vaai! Tu, micuță? zise Helen pe un ton amuzat. Și ce i-ai spus?

— Adevărul. Că suntem prietene de când ne-am născut și că niciuna din noi nu o ține minte prea bine pe mama ta, și că nu a lăsat vreo poză sau ceva de genul ăsta, dar tatăl tău nu pierde nicio ocazie de a ne aminti cât de incredibil de frumoasă, deșteaptă și talentată era, și bla-bla-bla. Adică, nu e nevoie să fii geniu ca să te prinzi că maică-ta sigur arăta beton. Nu știi, uită-te un pic la tatăl tău, apoi uită-te la *tine*, încheie Claire cu ochii scânteind, dând de înțeles că știa ea ce știa.

Helen tresări la auzul complimentului.

— Asta-i tot? Lucas nu a mai zis nimic altceva?

Helen își încleștă mâinile. Îi era greu să-i pronunțe numele fără să îi vină să-i dea un pumn în cap cuiva. Evident, ori încă avea insolație, ori chiar înnebunea.

— Niciun cuvânt. Dar am auzit eu un zvon cum că Zach te bârfea și Lucas i-a închis gura.

— Serios? întrebă Helen înveselindu-se. Cum adică i-a închis gura?

— Nu a lăsat pe nimeni să spună ceva rău despre tine, atâta tot. Știi cum sunt Zach și Lindsey. Dar Lucas nu avea de gând să îi tolereze. Zicea întruna că a simțit că aveai febră mare când... ți-a făcut chestia aia. Cum ai numi-o, apropo? O îmbrățișare de urs cu spatele?

Helen oftă zgomotos și își acoperi fața cu palmele.

— Hei, nu-i nimic, o consolă Claire mângâind-o ușor pe spate. Cel puțin, el nu le spune tuturor cât de nebună ești, așa că măcar ai brutalizat un tip super de treabă.

Helen oftă și mai zgomotos și încercă să se scufunde în canapea, în vreme ce Claire râse îndelung și zgomotos pe seama ei.

Încă ploua a doua zi de dimineață, așa că Helen merse la școală cu Claire, duse cu mașina de mama ei. Începuse să aibă crampe înainte să coboare din mașină.

— Relaxează-te, zise Claire deschizând portiera. Tot ce trebuie să faci e să rezisti azi și apoi vei avea tot weekendul la dispoziție să... Claire rămase un pic pe gânduri. De fapt, nu. Îmi pare rău, Len, am încercat să fiu optimistă, dar o să ai chestia asta pe cap până luni.

Claire începu să râdă și sunetul o înveseli pe Helen un pic – cel puțin, până să ajungă în școală.

Odată ajunsă înăuntru, constată că era mai rău decât își închipuise. Unor fete din primul an efectiv li se tăie răsuflarea și se adunară la bârfă imediat ce o văzură pe Helen intrând pe ușă. Unui tip de clasa a douăsprezecea cu fetiș pentru haine de piele i se scurseră ochii după Helen și o strigă Hellcat¹² când trecu pe lângă el. Când se întoarse spre el mută de uimire, băiatul șopti: „Sună-mă!”

— Nu cred că pot să fac asta, îi spuse Helen prietenei ei, dar Claire

¹² Pisică diabolică (în lb. engleză, în original)

îi puse o mână pe spate și o împinse înainte.

De fiecare dată când privirea cuiva cădea asupra ei și ochii li se măreau recunoscând-o, burta ei era cuprinsă de crampe. Asta însemna că tot anul acela avea să sufere de dureri menstruale? Chiar și numai gândul era groaznic. Helen încercă să se topească în umbra lui Claire, însă își dădu seama că, dacă voia să se ascundă, va trebui să-și caute prieteni mai înalți.

— Vrei să încetezi să mă mai calci pe călcâie? se plânse Claire. Auzi, ia du-te tu și ascunde-te pe lângă Hergie până îți iau eu cărțile din dulap.

Helen se făcu mică și intră la ora de dirigiență, și încercă să se facă nevăzută în spatele băncii. Domnul Hergeshimer o întrebă dacă se simte mai bine și apoi o ignoră total imediat ce îi răspunse că e în regulă. Îi venea să îl pupe pentru asta.

Matt doar îi făcu ușor cu mâna și se așeză fără să spună ceva. Helen ghici că fusese amenințat de Claire să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Matt încercă să se abțină a se uita la ea din când în când, așa că Helen își dădu seama că el era încă destul de îngrijorat. La un moment dat, privirile lor se întâlneau, iar ea îi zâmbi călduros, apoi el păru ceva mai liniștit. Zach își roti capul și se uită pe fereastră de îndată ce ajunsese la locul lui, exagerând cu aparenta nepăsare. Helen nu putea să înțeleagă ce făcuse ca să îl supere așa de tare, dar avea griji mai mari decât gândurile lui Zach Brant despre ea.

Reușise să petreacă restul zilei fără vreun incident aparte până la prânz. Mergând spre cantină, își dădu seama prea târziu că drumul o ducea pe lângă dulapul lui Lucas. Era pe cale să se întoarcă și să schimbe ruta, ceea ce era ridicol pentru că asta însemna să ocolească toată școala, dar exact atunci fu observată.

Lindsey și Zach văzură cum rămase nesigură în mijlocul holului. Erau la dulapurile lor, care se întâlneau să fie chiar lângă ale lui Lucas și Jason. Helen se mai dezmetici un pic și își aminti cum chipurile împietrite de frică ale lui Lindsey și Zach făcuseră parte din

fundal atunci când ea încercase să îl sugrume pe Lucas. Era logic din punct de vedere alfabetic să aibă dulăpioare în aceeași zonă, Brant – B, Clifford – C, Delos – D, dar Helen dădu vina pe norocul ei chior că persoanele cele mai simpatizate din toată promoția erau fie victime, fie martori oculari la umilirea ei totală.

Nu avea de ales – trebuia să treacă pe lângă ei. Lindsey și Zach nu rostiră niciun cuvânt și fețele lor nu trădară niciun sentiment, în timp ce Helen trecea grăbită pe lângă ei, ținându-și capul atât de aplecat, încât umerii aproape că îi intrau în urechi. „Bine că măcar Lucas nu era acolo”, se gândi ea aplecându-se ca să intre în cantină.

– Spatele drept! O să faci scolioză, să știi, o certă Claire în vreme ce se pregăteau să mănânce.

– Scuze. Doar ce a trebuit să trec pe lângă dulapul *lui*, explică Helen încet.

Matt înlemni și scoase un sunet în semn de dezgust.

– Îți poți veni în fire, Lennie, spuse el, niciunul dintre ei nu e azi la școală.

– Cică și-ar fi luat cu toții ziua liberă pentru că au ajuns în sfârșit pe insulă mătușa și cel mai mare copil Delos, adăugă Claire.

– A, corect, gândi Helen cu voce tare. Mai este unul. Hector, nu?

– Nu știm mare lucru despre el încă. Probabil că mă va suna Zach în weekend să îmi spună ce a mai aflat, zise Matt ridicând din umeri. Mereu știe unde e și ce face toată lumea.

Restul zilei trecu prea încet pentru Helen, deși era reconfortant să știe că nu avea să se ciocnească de cei din familia Delos sau de fantomele care păreau să apară oricând erau și ei prin preajmă. Ba chiar se distră la antrenament, alergând prin ceață și sărind prin băltoacele noroioase împreună cu Claire. Antrenoarea Tar nu zise nici păs despre performanțele extrem de slabe ale lui Helen din acea zi, deși Helen știa că nu ar fi putut să scape mereu atât de ușor. Era o bursă athletică de câștigat, iar antrenoarea Tar nu avea să uite asta prea curând.

Reușind să se ferească de probleme în ziua aceea, când Helen

ajunse la serviciu, se simți aproape cu inima împăcată până văzu că o groază de colegi de-ai ei veneau la magazin să ceară doar o bomboană sau un suc.

— Ce-ar fi să te duci în spate și să aranjezi un pic prin magazie? întrebă Kate atingând ușor umărul lui Helen. Nu vor mai intra aici să se holbeze la tine dacă le dăm de înțeles că ai plecat acasă.

— Nu au ceva mai bun de făcut vineri seară? răspunse Helen, sarcastică.

Își zâmbiră cu o ușoară tristețe și Helen, pentru scurt timp, își odihni fruntea pe umărul lui Kate, furând un scurt moment de alinare.

— Ai putea chiar să faci și inventarul. Și nu te grăbi, adăugă Kate pe când Helen se îndreptă spre magazie.

De obicei, să facă inventarul nu era cel mai plăcut lucru posibil pentru Helen, dar în seara asta era altfel. Era așa de ocupată cu număratul fiecărui lucrușor din magazin, încât nu mai era atentă la ce se întâmpla în jur și, la un moment dat, se pomeni că închideau ușa din față și că parcurgeau întregul ritual al închiderii magazinului.

— Deci, ce s-a întâmplat de fapt între tine și puștiul Delos? întrebă Kate fără să își ridice privirea de la teancurile de bancnote pe care le aranja și număra.

— Și eu aș vrea să știu, oftă Helen sprijinindu-se de coada măturii.

— Toată lumea vorbește numai despre tine. Și nu doarăștia mai tineri, zise ea schițând un zâmbet. Deci, care-i faza?

— Uite, dacă aș găsi o explicație, crede-mă că aș striga-o în gura mare în mijlocul străzii. Nu am idee de ce l-am atacat, oftă Helen. Și cel mai aiurea este că nu chestia asta e cel mai rău lucru care s-a întâmplat.

— Ah, va trebui să-mi explici asta, zise Kate hotărâtă în timp ce pune banii deoparte. Hai, spune-mi care a fost cel mai rău lucru?

Helen clătină din cap și începu să dea încet cu mătura.

— Știi, subiectul ăsta nu o să se facă uitat doar pentru că tu nu vrei

să vorbești despre el, insistă Kate.

Helen știa că avea dreptate și mai știa că putea avea încredere în Kate.

— Am coșmaruri. De fapt, am avut același coșmar de mai multe ori și pare atât de real! De parcă m-aș duce în cu totul altă parte atunci când dorm.

— Unde? întrebă Kate cu blândețe apropiindu-se de Helen ca să înceteze să măture și să se concentreze.

Helen își încruntă sprâncenele gândindu-se la lumea stearpă și lipsită de speranță pe care era obligată să o viziteze în fiecare noapte.

— E un loc secetos. Totul este decolorat. Se aude o apă curgătoare undeva, ca și când ar fi un râu prin apropiere, dar pur și simplu nu pot ajunge la el. Pare că încerc să caut ceva, cel puțin așa cred, nu mai știu Helen ce să zică și ridică din umeri.

— Secetos, zici. Știi, este un vis destul de des întâlnit, o liniști Kate. Apare în toate cărțile despre vise, în toate țările pe care le-am vizitat.

Helen înghiți în sec, încă frustrată și încuviință:

— Da, dar când mă trezesc dimineața...

Se opri, dându-și seama de cât de nebună părea. Kate o privi pentru o clipă, grija ei transformându-se în compasiune.

— Umblă în somn, scumpo? Asta e ce voiai să spui? o întrebă Kate punându-și mâinile pe umerii lui Helen, încurajând-o să o privească în ochi.

Helen își ridică mâinile și dădu din cap.

— Nu știu ce fac. Dar sunt atât de obosită, Kate, zise ea lăcrimând istovită. Chiar dacă reușesc să ațipesc, mă trezesc și mă simt de parcă aș fi alergat ore în șir. Nu știu, parcă aș înnebuni, încheie cu un râs nervos.

Kate o cuprinse pe Helen într-una dintre îmbrățișările ei cu aromă de prăjitură și o liniști până când fata se relaxă complet.

— Nu-i nimic. O să-i dăm noi de cap, zise Kate alinând-o. Ai vorbit cu tatăl tău despre asta?

— Nu și te rog să nu vorbești nici tu, insistă Helen, dându-se un pic înapoi ca să o poată privi pe Kate în ochi. Kate se uită la ea îngrijorată și apoi Helen continuă: Dacă încă o să mai fiu nebună săptămâna viitoare, îi spun. Dar cred că am avut parte de destul dramatism săptămâna asta.

Kate încuviință, înțelegând că Helen avea nevoie să mai treacă puțin timp.

— Bine, tu hotărăști când este momentul potrivit să îi zici tatălui tău, iar eu voi fi acolo pentru tine, micuța mea *loca*, o tachină ea zâmbind.

Helen îi întoarse zâmbetul, fiind recunoscătoare că o avea pe Kate ca prietenă care putea să o asculte cu seriozitate atunci când avea nevoie și să înceteze a mai fi serioasă la momentul potrivit.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spuse Kate după ce o mai îmbrățișă o dată pe Helen. Ești gata de plecare? o întrebă în vreme ce se întorcea la tejea pentru a pune banii în seif.

Helen puse veselă mătura la locul ei și se îndreptă spre ușa din spate. Stinse lumina și o privi pe Kate cum mergea pe alee, spre mașina ei.

Niciuna nu auzi nimic. Privirea lui Helen se încețoșă și văzu printre gene o lumină albastră, slabă, apoi o văzu pe Kate căzând la pământ ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile. Helen își întinse brațele instinctiv, încercând să o prindă pe prietena ei, dar imediat ce își concentrează atenția asupra lui Kate, atacatorul din spatele ei îi puse o pungă pe cap. Era prea speriată ca să mai poată țipa și ceva dinăuntrul ei îi spunea să nu atragă atenția asupra situației, așa că tăcu chiar și atunci când cineva îi legă mâinile la spate. În vreme ce era trasă îndărăt, capul i se rezemă pe un piept moale, așa că lui Helen îi pică fisa că atacatorul era o femeie.

Helen știuse dintotdeauna că era puternică – și nu doar față de alte fete. Puternică față de un urs. Își îndoi genunchii și își înfipse picioarele în pământ, gata să o ia prin surprindere pe atacatoarea ei. De mică, Helen înțeleșese că, dacă își folosea puterea sau viteza

incredibile, urma să aibă crampe insuportabile. Dar, în acel moment, nu conta cât de dureros ar fi fost. Helen nu avea de gând să se lase purtată nu-știu-unde în timp ce Kate zăcea inconștientă pe o alee întunecată. Își îndoi spatele încercând să scape din strânsoarea atacatoarei și fu surprinsă să constate că nu izbutea. Femeia pe care nu o putea vedea era la fel de imposibil de puternică. Însă Helen avea mai multe de pierdut.

Tălpile tenișilor ei se zdrențuiră în încercarea de a se îndepărta de adversara ei. Făcu un pas, apoi un altul, tenișii căzându-i din picioare în vreme ce o trăgea și pe cealaltă femeie după ea. Apoi, Helen auzi o trosnitură, un suspin și făcu un salt violent, eliberându-se din strânsoare.

Străduindu-se să înlătore sacul negru de catifea de pe capul ei, Helen auzi o succesiune rapidă de palme, bufnituri și un gâfâit scurt și furios. Simți un curent de aer și sunetul sacadat al pașilor cuiva care alerga în direcția opusă, chiar în momentul în care reuși să-și dea sacul jos și părul la o parte din fața ochilor.

Lucas stătea încordat deasupra ei, căutând cu privirea ceva în depărtare, ceva ce Helen nu putea vedea, fiindcă era la pământ.

— Ești rănită? o întrebă Lucas cu o voce joasă, nesigură, încă uitându-se în jur.

Avea sânge pe buză, iar cămașa îi era ruptă. Helen avu timp cât să îi spună că nu pățise nimic până să audă șoaptele surorilor bocitoare.

Își îndreptă privirea spre ea și, când ochii lui de un albastru rece îi întâlneau pe ai ei căprui calzi, lui Helen îi tresăriră picioarele. Șoaptele deveniră urlate și Helen văzu cum capetele aplecate și trupurile albe tremurânde intrau și ieșeau din câmpul ei vizual. Se dădu înapoi și se forță să își închidă ochii. Furia îi era așa de intensă, încât simțea de parcă i-ar fi luat foc toate organele.

— Te rog, du-te, Lucas, îl imploră. Te-ai luptat cu cineva pentru mine și îți sunt recunoscătoare pentru asta. Dar încă vreau foarte, foarte tare să te omor.

— Știi, nici pentru mine nu este ușor, îi răspunse cu o voce

înăbușită.

Se auziră niște pași alergând din zona în care se aflase el, de parcă de-abia atingeau pământul, o pală de vânt și abia apoi Helen îndrăzni să își deschidă ochii. Plecase și, din fericire, strigoaicele plecaseră cu el.

Helen se aplecă asupra lui Kate ca să vadă dacă sângera. Se lăsă în patru labe pentru a se uita cu atenție la fiecare centimetru de piele vizibil, însă, într-un mod ciudat, nu avea niciun fel de tăieturi, zgârieturi sau julituri. Kate respira normal, dar încă era în stare de inconștiență. Helen se decise că trebuia să riște să o ridice și spera că nu făcea vreo prostie mișcând-o. O așeză încet pe Kate pe bancheta din spate și formă numărul tatălui ei pe când se așeza pe scaunul din față. Porni mașina în timp ce telefonul suna.

— Tată! Ne vedem la spital, spuse cât de repede putu.

— Ce s-a întâmplat? Ești ră... începu el panicat.

— N-am nimic. E vorba de Kate. Mă îndrept spre Urgențe, așa că nu pot să conduc și să vorbesc la telefon. Doar vino acolo, zise ea închizând și aruncând telefonul pe scaunul de alături fără să mai aștepte un răspuns. Acum, tot ce mai avea de făcut era să născocească o minciună bună, și asta rapid pentru că spitalul era la doar câteva minute distanță.

Sună la poliție în vreme ce parca în fața intrării în sala de primiri urgențe, zicând doar că prietena ei fusese atacată și că acum erau la spital. Apoi, stătu să se gândească un pic cum să intre cu Kate la Urgențe. Helen nu voia să o lase singură, dar nici nu putea să o ridice pe Kate și să își arate puterea supraomenească în fața atâtor oameni, așa că până la urmă intră singură.

— Ajutor? murmură timid către asistenta de la recepție. Asta nu prea funcționează, așa că vorbi mai tare și începu să țopăie. Vă rog, ajutați-mă! Prietena mea este afară și e inconștientă..

Asta îi făcu pe oameni să reacționeze.

Când tatăl ei ajunsese acolo și aflară amândoi că prietena lor avea să fie bine, Helen făcu o declarație la poliție. Le spuse că o femeie pe

care nu reușise să o vadă o făcuse pe Kate să leșine folosind o chestie albastră, sclipitoare. Când Helen o văzuse pe Kate căzând, alergase spre ea și asta probabil o speriasse pe femeie pentru că fugise în direcția opusă. Helen nu zise nimic despre faptul că femeia încercase să o răpească, despre luptă sau despre Lucas care apăruse acolo de nicăieri ca să o alunge pe atacatoare.

— Unde-i încălțăminte ta? întrebă polițistul.

Inima lui Helen începu să bată cu putere. Niciodată nu știuse să mintă prea bine, așa că era inevitabil să uite ceva, dar cum putuse să-i scape faptul că era desculță?

— Nu eram încălțată, spuse ea grăbită. Înainte, ceva mai devreme, s-au rupt... când aranjam marfa în spate. Așa că mi-am dat teniși jos. Când am văzut-o pe Kate la pământ, i-am lăsat să îmi cadă din mâini și am venit repede aici.

„Cea mai proastă minciună posibilă“, se gândi Helen. Dar polițistul dădu din cap.

— Am găsit o pereche de teniși ruți pe alee, zise el de parcă s-ar fi așteptat la răspunsul lui Helen. Îi mai spuse că prietena ei fusese electrocutată cu un taser¹³ și că, din moment ce atacatoarea folosisse toată puterea aparatului pe Kate, fusese forțată să o ia la fugă când văzuse că mai venea cineva.

— A, mai e ceva, rosti polițistul înainte de a se îndepărta. Cum de-ai reușit să o urci în mașină de una singură?

Atât polițistul, cât și tatăl ei se uitară derutați la ea pentru un moment.

— Puterea voinței? răspunse Helen pe un ton neconvingător, sperând să fie crezută.

— A fost norocoasă că te-ai aflat acolo. Ai fost foarte curajoasă, spuse polițistul cu un zâmbet aprobator.

Lui Helen nu-i pică prea bine să știe că era lăudată pentru o

¹³ Pistol paralizant (n.tr.)

minciună, așa că privi în jos și, văzându-și picioarele, își aminti cât de nătângă putuse să fie să nu se ocupe de detaliul ăsta de la bun început. Trebuia să învețe să fie mai atentă.

Când poliția puse capăt interogării lui Kate, Helen și Jerry se duseră să vadă cum se simte. Spre deosebire de Helen, Kate apucase să o vadă pe atacatoare înainte să fie paralizată.

— Era mai în vârstă – cel puțin 50 de ani. Păr sur. Părea inofensivă, dar se pare că nu era, zise Kate cu regret. Ce naiba? De când s-au pornit băbuțele să electrocuteze lumea?

Încerca să facă haz de necaz, dar pentru Jerry și Helen fu clar că era destul de șocată. Chipul îi era palid și ochii mari îi scânteiau de frică.

Jerry decise să petreacă noaptea cu Kate la spital și să o ducă la ea acasă când avea să fie externată. Doctorii îi spuseră lui Kate că nu avea voie să conducă pentru câteva zile, așa că Helen se oferă să îi ia mașina lui Kate și să i-o aducă duminică. Kate se bucură că mașina ei nu va sta în parcare din fața spitalului tot weekendul și îi mulțumi lui Helen pentru bunăvoință, dar Helen avea motivele ei să vrea să conducă mașina lui Kate. Mai era un detaliu de rezolvat înainte să meargă acasă.

Helen avu vreme destulă să i se facă părul măciucă până să ajungă la domeniul Delos din 'Sconset, în cealaltă parte a insulei. Cu cât se apropia, cu atât mai tare tremura, dar nu avea de ales. Trebuia să se asigure că Lucas își va ține gura în legătură cu atacul sau putea să aibă probleme. Nu credea că i-ar fi spus cuiva. Familia Delos încerca din răspuțeri să pară normală, însă Helen știa că erau oricum, dar nu așa. Niciun om normal nu ar fi putut să o egaleze pe femeia bătrână din alee, așa cum niciun adolescent oarecare nu ar fi putut să o oprească pe Helen să îl sugrume dacă ea chiar se străduia să facă asta. Lucas era ca ea.

Acel gând o făcu să se cutremure. Cum putea semăna cu o persoană pe care o ura atât de tare? Mai întâi, trebuia să se asigure că el nu vorbea cu cei de la poliție, dar după asta era hotărâtă să îl

urască de la distanță, stând cât se putea de departe de el, totuși fără să riște a cădea în ocean.

Helen fu nevoită să se concentreze pentru a vedea prin ceață. În lumina obscură de dinaintea răsăritului, în mijlocul unei proprietăți private, nu știa unde trebuia să cotească pentru a intra pe alea lungă care ducea spre casă. Opri mașina și își continuă drumul pe jos, ghidându-se după zgomotul oceanului. Văzuse locuința numai dinspre plajă, așa că încerca să își amintească un reper pe care să îl recunoască, deși acum privea domeniul din altă parte. Auzi pe cineva pășind hotărât în spatele ei. Lucas se îndrepta direct spre ea, cu pași mari și grei.

— Ce cauți aici? zise el cu o voce ca un lătrat, dar și în șoaptă.

Helen se dădu câțiva pași îndărăt și făcu un efort să se oprească.

În lumina cenușie, se zăreau cele trei trupuri albe târându-se prin iarba nisipoasă, urcându-se pe micile movile, tremurând de suspine.

— Cum ai ajuns în spatele meu? Mă urmăreai? întrebă ea acuzându-l.

— Da, răspuns el sfidător, apropiindu-se de ea. Ce naiba faci pe pământul familiei mele?

Helen își dădu seama, deși prea târziu, că, venind la el acasă, încălcase granița subțire pe care el o trasase între ei. Acolo unde fusese ură, Helen vedea acum violență. Îi schimonosea trăsăturile și îi dădea un aspect amenințător. Era încă grațios, dar aproape prea crud ca să îl poată privi. „Bun, gândi ea. Să terminăm cu asta odată.”

Helen își coborî un umăr și îl lovi în piept cu toată forța, apoi căzu la pământ deasupra lui. Se ridică să îi dea un pumn zdravăn, dar el îi apucă brațele. Ea era deasupra, așa că teoretic avea un avantaj, dar nu mai lovise nimic în viața ei, iar el era în mod clar un luptător experimentat. Din felul în care se mișca, Helen își dădu seama că se antrenase de mic – și ea fusese dintotdeauna tipul de persoană care nici măcar nu putea să privească un meci de box fără să strângă din dinți. Simți cum Lucas își unduiește șoldurile și deodată se află deasupra ei. Îi pironi mâinile deasupra capului, iar călcâiele ei nu

puteau face nimic altceva decât să lovească pământul în zadar. Încercă să îl muște de față, dar el se feri.

— Dacă nu încetezi, te omor, o amenință Lucas printre dinți.

Gâfâia, nu din cauză că își pierduse răsuflarea, ci pentru că încerca să se controleze.

— De ce ai venit aici? întrebă el aproape implorând.

Helen încetă să se mai zbată și se uită la fața lui enervantă. Își ținea ochii închiși. Își dădu seama că Lucas încerca șiretlicul la care apelase și ea pe alee. Își închise ochii la rândul-i și se simți ceva mai bine.

— I-am mințit pe polițiști. Nu le-am zis că ai fost acolo în seara asta, spuse Helen dintr-o suflare, greutatea lui incredibil de mare lăsând-o fără aer. Mă strivești!

— Mă bucur, îi răspunse, dar se mișcă și cumva deveni mai ușor, ca ea să poată respira. Și tu îți ții ochii închiși? întrebă mai mult curios decât supărat.

— Da, ajută un pic, răspunse încet. Și tu le vezi, nu? Cele trei femei?

— Bineînțeles, zise el pe un ton uimit.

— Ce sunt?

— *Erinyele*. Furiile. Chiar nu înțelegi... șopti el, dar se opri brusc când auzi o voce de femeie strigându-l dinspre ce Helen presupuse că era casa lui. Fir-ar să fie! Dacă te găsesc aici, ai încurcat-o. Fugi! ordonă el înainte să se dea la o parte de pe ea și să o ia la goană.

Imediat ce fu eliberată, Helen o luă și ea la fugă și nu mai privi înapoi. Mai că putea simți cum cele trei surori întindeau brațele lor albe și reci ca gheața, încercând să-i cuprindă gâtul cu degetele pline de sânge. Fugi cât de repede putu spre mașina lui Kate, sări la volan și conduse cât de repede îndrăzne.

După vreun kilometru, simți nevoia să se oprească și să își tragă răsuflarea. În timp ce făcea asta, își dădu seama că hainele ei miroseau a Lucas. Dezgustată, își scoase tricoul și conduse spre casă în sutien. Nimeni nu o putea vedea și, dacă se întâmpla să o vadă, ar

fi crezut că se ducea să înoate dis-de-dimineată. La început, își puse tricoul pe scaunul alăturat, însă mirosul lui tot îi ajungea la nări, un parfum de iarbă proaspătă, pâine coaptă și zăpadă. Frustrată, țipă la volan și aruncă tricoul pe geam.

Când ajunsese acasă era atât de extenuată, încât mai avea puțin și cădea din picioare, dar nu putea să se tolănească în pat fără să facă un duș. Trebuia să îl curețe pe Lucas de pe ea sau parfumul lui ar fi urmărit-o în vise. Era murdară. Coatele și spatele îi erau pătate de iarbă, iar picioarele desculțe erau negre de la atâta plimbat pe jos fără pantofi.

În vreme ce privea cum noroiul se prelingea pe picioarele ei sub presiunea apei, se gândi la cele trei surori și la suferința lor continuă. Lucas le numise Furii, și niciun alt nume nu li s-ar fi potrivit mai bine.

Luă o piatră ponce și curăță ultima pată de murdărie înainte să închidă robinetele. După aceea, stătu ceva vreme în baia plină de aburi ca să se dea cu loțiune cu miros dulceag, ștergând orice urmă de Lucas. Când în sfârșit se întinse pe pat, într-un prosop încă umed, soarele era de mult pe cer.

Helen mergea pe tărâmurile sterpe, auzind cum iarba uscată trosnea la fiecare pas. Mici nori de praf se ridicară pe lângă tălpile goale și se agățară de picioarele ei umede, de parcă pământul pe care pășea era atât de disperat după apă, încât era în stare să sară din loc ca să îi soarbă picăturile de sudoare. Până și aerul era nisipos. Nu se auzea niciun bâzâit de insecte, nu se vedea niciun animal. Cerul strălucea orbitor, având o culoare de un albastru-gri, dar nu se vedea soarele. Nu bătea nici vântul și nu era niciun nor pe cer – doar un peisaj stâncos cât vedea cu ochii. Inima îi spunea că undeva aproape era un râu, așa că merse, merse și merse în continuare.

Helen se trezi după câteva ore simțindu-și brațele și picioarele greoaie, având o migrenă și picioarele murdare. Sări din pat, își spală picioarele, fiind deja un pic obișnuită să fie așa murdare, și se

îmbracă într-o rochie de vară. Apoi, se așază la calculator să caute informații despre Furiile.

Primul site pe care îl găsi o făcu să se înfioare. Imediat ce îl deschise văzu un desen simplu, liniar, pe fața unei ulcele. Era reprezentarea perfectă a celor trei orori care o tot urmăreau de câteva zile încoace. Citind textul de sub ilustrație, constată că era descrierea fizică aproape perfectă a celor trei surori bocitoare, dar ce urma era ceva mai confuz. În mitologia greacă erau trei *Erinye* sau Furiile, și plângeau cu sânge, ca în viziunile ei. Dar, în urma cercetărilor, află că ele erau menite să îi pedepsească pe cei răi. Helen nu era perfectă, dar nu se putea spune că făcuse ceva cu adevărat greșit – cei puțin nimic care să motiveze vizita celor trei figuri mitologice ale răzbunării.

Tot citind, află că Furiile au apărut pentru prima dată în *Orestia*, o serie de piese scrise de Eschil. După două ore bune de ceea ce trebuie să fi fost cea mai sângeroasă telenovelă din istorie, Helen reuși în sfârșit să înțeleagă cine omorâse pe cine și de ce.

Ideea era că sârmanul puști Oreste fusese forțat să-șiucidă mama pentru că aceasta îi omorâse tatăl, pe Agamemnon. Dar mama îl omorâse pe tată pentru că tatăl le ucisese fiica, iubita soră a lui Oreste, pe Ifigenia. Dar tatăl își omorâse fiica pentru că asta ceruseră zeii drept sacrificiu ca să facă vântul să bată în așa fel încât grecii să poată ajunge în Troia, ca să lupte în războiul troian. Săracul Oreste, ca să respecte legea, trebuie să își omoare mama și asta și face, dar pentru *acel* păcat e urmărit până în capătul lumii de către Furiile, până mai are puțin și înnebunește. Ironia este că niciodată nu a avut de ales. Era blestemat de la început, fie că o omora pe mama lui, fie că nu. Asta nu i se păru prea corect lui Helen, dar se pare că, pentru grecii antici, dreptatea nu era la fel de importantă ca ironia.

După ce reuși în sfârșit să îi dea de cap tragediei, tot nu putea înțelege ce legătură avea cu ea. Furiile voiau ca ea să îl omoare pe Lucas, asta era clar, dar, dacă făcea asta, ar urmări-o peste tot pentru că a comis o crimă? Lui Helen i se părea că Furiile nu prea aveau idee

ce e aia dreptate dacă îți cereau să omori, dar te și pedepseau pentru asta. Era un cerc vicios care nu părea să se mai termine, iar Helen încă nu avea habar de cum începuse. Nu omorâse niciodată pe nimeni. Furiile pur și simplu au apărut în viața ei într-o zi, de parcă s-ar fi mutat în Nantucket odată cu familia Delos.

Simți adrenalina curgându-i în vene. Era cu putință ca ei să fie ucigași? Avea toate motivele să creadă asta, dar ceva din ființa ei îi spunea că nu era așa. Lucas avusese destule ocazii să îi ia viața, însă nu o făcuse. Chiar se luptase cu cineva ca să o salveze. Helen nu se îndoia că voia să o omoare, dar, ce era drept, el nici nu își ridicase mâna asupra ei și dacă se întâmplase să o rănească era pentru că încerca să se apere de loviturile ei.

Helen își închise calculatorul și coborî să îl caute pe tatăl ei. Deoarece nu îl găsi, se duse la mașină să își ia mobilul de pe scaunul pasagerului. Jerry îi lăsase un mesaj zicându-i că e încă la Kate. Helen se uită la ceas – era 3 după-amiază. Ce putea face acolo la ora asta? Îi veni o idee fantastică, deși un pic cam greu de digerat.

Se gândi că ar fi avut sens să se cupleze. Aveau același simț al umorului, se potriveau de minune și, în mod clar, țineau unul la altul. Cu siguranță, Kate era cu câțiva ani mai tânără și probabil putea să cucerească *orice* tip voia, dar Helen nu credea că ar putea găsi pe cineva mai bun decât tatăl ei. Și Jerry merita un nou început, asta fără îndoială. Mama lui Helen se purtase oribil cu el și el niciodată nu putuse să o uite. Asta o enerva la culme pe Helen.

Își trecu printre degete medalionul lăntișorului și, pentru a suta oară, se gândi să-și scoată drăcia de la gât, dar știu că nu ar fi făcut asta. De fiecare dată când încercase să nu îl mai poarte, nu putuse să nu se gândească la el. În cele din urmă, ceda și îl punea din nou la gât, ca să se mai liniștească.

Helen își dădu seama că lucrul ăsta, probabil, însemna că avea ceva complexe legate de mama ei, dar nici nu se compara cu celelalte defecte ale sale; de fapt, era chiar printre cele mai mici probleme pe care le avea. În fond, era bântuită de monștri mitologici și pe insulă

se plimba o babă nebună care încerca să o răpească. Helen era destul de înspăimântată de acest lucru, dar având atâtea temeri, se simți nevoită să și le pună în ordine și constată că era mult mai speriată de familia Delos. Îi apărură în minte imaginea lui Lucas deasupra ei, în întuneric, uitându-se fix la ea. Trebuia să își găsească oarece de făcut înainte a începe să arunce de nebună cu lucruri prin casă, așa că se duse la cumpărături.

Timpul ca Helen să fie sclavul în bucătărie – un sistem de săptămâni alternante, care începuse din momentul în care devenise suficient de mare ca să gătească – începea oficial duminică dimineața, dar nu aveau nimic de mâncare în casă pentru seara aceea. Făcu o listă, luă banii pentru cele trebuincioase din borcanul de fursecuri fără fursecuri și se duse la supermarket cu mașina lui Kate. Văzu un imens SUV de lux în parcare și dădu din cap dezaprobat. Pe insulă erau o groază de oameni bogați care conduceau mașini mult prea mari pentru vechile drumuri pietruite, dar SUV-ul ăla o călca pe nervi. Era atât de negru și lucios! Era un hibrid, așa că nu putea să se enerveze prea tare, dar era oricum foarte iritată.

Încercă să își ignore frustrarea, luă un cărucior și intră cu el în supermarket. În vreme ce le făcea cu mâna câtorva prieteni de-ai ei care lucrau la casele de marcat, începu să audă șoaptele Furiilor. Se gândi dacă să o ia la fugă, dar, din moment ce toată școala o credea nebună acum, dacă o vedeau ieșind glonț din supermarket de parcă ar fi văzut o fantomă, pur și simplu, ar fi avut și mai multe motive să o bârfească.

Se sili să împingă căruciorul înainte, ușor aplecată, de frică să nu o apuce iarăși crampele văzând că toată lumea se uita la ea. Își ținu privirea în jos, ca să nu vadă Furiile, dar nu putea face nimic pentru a nu le mai auzi. Trebuia să se miște rapid și să-și termine treaba cât de repede putea. Își permise să își plângă un pic de milă pentru nedreptatea pe care o avea de suportat. Nu merita să fie bântuită așa. Nu era corect. Helen merse rapid prin supermarket punând mâna

doar pe strictul necesar de care avea nevoie pentru o zi, două de gătit. Gândurile frenetice îi fură întrerupte de voci, voci reale care veneau din raionul alăturat.

— Nu ar trebui să fie aici, spuse o voce tânără, dar curios de serioasă.

Helen bănuie că era a Cassandrei.

— Știu, răspunse o voce de adolescent, probabil a lui Jason. Trebuie să găsim o cale să punem mâna pe ea, repede. Nu cred că Lucas mai poate suporta chestia asta prea mult.

Helen îngheță. Cum adică „să pună mâna pe ea”? Rămase pe loc, gândindu-se la cele auzite, când deodată își dădu seama că se îndreptau spre ea. Încercă să se dea îndărăt și intră în cineva care stătea chiar în spatele ei. Urletul Furiilor deveni atât de strident, încât era dureros.

Se întoarce și fu nevoită să-și dea capul pe spate aproape de tot ca să poată vedea chipul de deasupra pieptului imens din fața ei. Ochi de un albastru-deschis sub cârlionți blonzi o străfulgerară pe Helen. Se gândi că arăta ca o versiune blondă a lui Adam din Capela Sixtină a lui Michelangelo, proaspăt eliberat din tencuială, plimbându-se în trei dimensiuni gigantice. Lui Helen nu îi fusese așa de frică în viața ei.

Făcu instantaneu un pas înapoi și se lovi de căruciorul de cumpărături. Simțind că nu mai avea scăpare, începu să se panicheze. Înghiți dureros în sec în timp ce se împiedică, din cauza fricii reușind cu greu să-și controleze mâinile și picioarele. Văzu un licăr scurt și el se îndepărta puțin. Imediat după aceea, cu un rânjel malefic pe chipul angelic, făcu un pas spre ea, ajungând atât de aproape, încât Helen simți căldura emanată de corpul lui.

— Hector! strigă o voce cunoscută.

Helen avu parte doar de un moment în care să își dea seama că era vocea lui Lucas până să simtă cum îi apucă brațul, îndepărtându-o de Goliatul de văr-său. Imediat, înfuriată, în loc să fie speriată, Helen se încruntă uitându-se urât la Lucas și îi dădu brațul la o parte.

- Nu mă atinge, şuieră ea printre dinţi.
Aerul mirosea ciudat şi ea era ameţită.
- Ți-e așa de greu să stai departe de mine? îl întrebă.
- Ți-e așa de greu să stai locului acasă? îi răspunse imediat. Nu te-ai distrat destul aseară, pe alee?
- Am și eu treburi de făcut. Nu pot să mă ascund în dormitor toată viața doar pentru că o femeie...
- Helen își dădu seama că începuse să țipe, așa că își coborî vocea. O străbătu un gând:
- Încă mă urmărești?
- Ai noroc că asta-i tot ce fac. Acum, *du-te acasă!* se răsti și o apucă iarăși de braț.
- Ai grijă, Luke, îl avertiză Hector, dar Lucas doar zâmbi.
- Nu le poate controla încă, răspunse el.
- Ce să controlez? întrebă Helen, limita răbdării ei fiind de mult depășită.
- Nu aici. Nu acum, zise Jason încet.
- Lucas încuviință și o trase pe Helen spre ușă.
- Helen se smuci din nou și scăpă din strânsoarea lui Lucas. Fără să cedeze, o luă de mână și o strânse cu putere. Helen avea de ales: ori se lupta în văzul întregului supermarket, ori asculta de Lucas și mergea cu el, ținându-se de mână cu cel mai enervant băiat din lume. Era așa de frustrată, încât simțea că mai avea puțin și exploda într-un țipăt de furie, însă nu avea ce să facă.
- Lucas o trase repede pe lângă o frumusețe cu părul șaten care, se gândi Helen, trebuia să fie Ariadne. Încercă să-i zâmbească lui Helen înțelegătoare și, pentru o clipă, se gândi dacă să îi zâmbească și ea, dar era prea nervoasă ca să izbutească.
- Nici să nu îndrăznești să *te uiți* la sora mea, mârâi Lucas printre dinți, trăgând-o brutal pe Helen de mână în vreme ce treceau pe lângă micuța Cassandra.
- Cassandra deschise gura să îi spună ceva fratelui ei, dar o închise repede la loc, dând din cap dezaprobator.

— Nu am mâncare în casă. Ce propui să fac la cină? întrebă Helen cu gura pe jumătate închisă.

— Ai senzația că îmi pasă? răspuse în timp ce o scoase din supermarket.

— Nu poți să te porți așa cu mine, spuse ea când traversau parcare. Bine, ne urâm de moarte. Atunci, de ce nu stăm departe unul de celălalt și cu asta basta?

— Și cum ne-am descurcat până acum? întrebă Lucas părând mai mult frustrat decât sarcastic. Vii aici în fiecare sâmbătă sau ai venit azi, așa, că ți s-a pus ție pata?

— Nu, niciodată. Sâmbătă e mereu cel mai aglomerat. Dar aveam nevoie de alimente, zise Helen grăbită în timp ce privirea ei dădea ocol parcării, de parcă ar fi găsit răspunsuri acolo.

Lucas nu o crezu și izbucni în râs, strângându-i brațul și mai tare.

Helen își dădu seama de câte lucruri aleatorii i se întâmplaseră în ultimele zile și cum se lăsase condusă de impulsuri de moment. Acum, că se gândea serios la asta, simțea că parcă încetase să mai decidă singură de câteva zile încoace.

— Furiile nu ne vor lăsa să ne evităm, îi spuse cu o voce sfârșită când își dădu seama că ea își bătea capul încercând să înțeleagă ce era cu „coincidența” asta.

— Atunci, poate ar fi cazul să stabilim un program sau ceva de genul... începu Helen, dar știu că nu era o sugestie bună, așa că renunță la idee înainte să îi zică el că era una proastă.

O forță străveche, supranaturală încerca să o determine să îl omoare pe Lucas. Probabil că nu avea cum să fie oprită prin ceva atât de prozaic precum împărțirea timpului.

— Familia mea nu a decis ce anume este de făcut în situația asta... cu tine... încă. Dar vom ține legătura, rosti el când ajunseră la mașina ei.

O lipi de portiera din față de parcă nu se putea abține să nu o rănească pentru o ultimă dată.

— Acum, du-te acasă și rămâi acolo, îi ordonă iar și se aplecă

asupra ei în vreme ce ea tot greșea cheile.

Pentru o clipă, mergând în marșarier, se gândi cum ar fi să ambaleze motorul și să îl lovească, însă nu avea de gând să strice vopseaua de pe caroseria lui Kate. Imediat ce ieși din parcare, începu să plângă de nervi și nu încetă până nu ajunsese acasă și își stropi fața cu apă rece la chiuveta din bucătărie.

Se simți umilită în vreo zece feluri diferite. Pentru o parte din umilință, ea era cea vinovată deoarece îl atacase pe Lucas la școală, dar se părea că el voia să îi arate că era mai puternic decât ea de câte ori avea ocazia. Nu avea cum să se mai bucure de libertate dacă el avea de gând să o urmărească peste tot, pândind momentul să se ia de ea. Nici măcar nu mai avea voie să se ducă la cumpărături. Cum putea să îi explice tatălui ei asta?

Gândul la Jerry îi alungă orice plan de scăpare pe care putea să îl născocască. Erau mai mulți decât ea și, dacă nu voia să își lase tatăl să se lupte singur cu ei, trebuia să aștepte până ce familia Delos termina de *deliberat* cum anume să procedeze cu ea. Se sprijini de chiuveta din bucătărie și se uită la setul de cuțite de pe blat. Dacă l-ar fi încolțit pe Lucas așa cum o încolțise el pe ea, deja știa ce cuțit ar fi folosit.

Se gândi deodată la Hector, la rânjetul lui, și o trecu un val de fiori. Dacă s-ar fi întâmplat vreodată să fie singuri, ar fi omorât-o în mod cert. Nu doar să se ia de ea, ca Lucas, ci efectiv să îi curme cu plăcere viața.

Încă stătea rezemată de chiuvetă când sosi tatăl ei, jumătate de oră mai târziu. Se opri din mers și se uită cu atenție în jur.

— Cu ce am mai greșit de data asta? întrebă el cu ochii larg deschiși.

— De ce mă tot întrebi asta? pufni Helen.

— Pentru că, de vreo câteva zile încoace, când ajung și eu acasă, te uiți la mine de parcă aș fi uitat că este ziua ta de naștere sau ceva la fel de grav.

— Păi, ai făcut ceva de genul ăsta?

— Nu! N-am făcut nimic! Nimic *greșit*, spuse el serios, dar roșeața care i se ridica pe gât îl dădu de gol.

— Să te întreb ce-i cu tine și cu Kate sau mi s-ar face greață dacă aş auzi?

— Hei. Nu e nimic de genul ăsta. Vom fi prieteni și atât, zise el trist.

Helen își dădu seama că erau multe de spus despre ce se întâmplase între ei până să ajungă la decizia asta, dar ea chiar nu avea de gând să asculte.

— Ghinionul tău, răspunse Helen ridicând din umeri nepăsătoare.

Capul lui Jerry tresări brusc, uimit de asprimea tonului ei.

— Nu te știam așa de răutăcioasă, Helen!

Își puse mâinile în sân și privi în gol, spre stânga, prea rușinată de comportamentul ei ca să se uite în ochii lui Jerry. Putea să suporte frica de a fi urmărită de spirite vindicative din Hades, dar nu dacă asta însemna că trebuia să devină o scorpie. Oricare ar fi fost decizia familiei Delos, spera să ajungă la ea rapid. Încercă să mormăie un fel de scuză, dar scăpă de povara de a explica de ce se purta așa pentru că se auzi o bătaie la ușă. Jerry se duse să deschidă și, după câteva clipe, o chemă pe Helen.

— Ce e? întrebă ea venind din bucătărie.

La ușă, era un curier cu sacoșe pline de cumpărături.

— Spune că sunt pentru tine, îi răspunse Jerry ținând în mână un bilet cu numele ei pe el.

— Nu le-am comandat eu, îi zise Helen curierului.

— Comanda a fost tăcută de doamna Noel Delos și ne-a cerut să i-o livrăm domnișoarei Hamilton. Comanda este deja achitată, răspunse el nerăbdător să își vadă de drum.

Jerry îi dădu puștiului bacșiș și duse cumpărăturile în bucătărie cât Helen citea biletul.

Îmi cer iertare pentru modul îngrozitor în care s-a purtat fiul meu față de dumneata azi, la supermarket, prin urmare, te rog să accepți aceste câteva lucruri pe care mi-am permis să le trimit, chiar dacă nu poți să ne accepți scuzele. Știu cum este să încerci să pregătești cina fără nimic de mâncare în casă, dar pare-se că Lucas al meu nu știe.

Noel Delos

Helen fixă cu privirea pagina respectivă pentru mult mai mult timp decât i-ar fi luat să o citească. Era mișcată de acest gest. Era ceva incredibil de cumsecade. Helen înțelese că era ceva diferit la Noel Delos, dar nu știa exact ce.

— Cum adică „modul îngrozitor în care s-a purtat“? întrebă Jerry începând să se enerveze foarte tare. Ce ți-a mai făcut puștiul ăla, Lucas?

Jerry citi biletul peste umărul ei în vreme ce ea se simțea atât de impresionată de cât de drăguță era mama băiatului care încerca să o omoare.

— Nu, tată. Nu-i nimic. Exagerează, răspunse Helen zăpăcită, încercând să îi dea impresia lui Jerry că nu era nimic grav, ca să poată uita de incident.

— Atunci, nu putem primi așa ceva. Sigur au costat mai mult de o sută de dolari.

— Ei, pentru Dumnezeu! strigă Helen privind spre tavan.

Trase aer adânc în piept și se pregăti să îi explice:

— Bine, tată, îți spun. M-am certat iarăși cu Lucas, azi, la magazin, dar nu a fost nimic grav. Cel puțin în comparație cu cea de dinainte. Mă rog, ideea e că nu am putut să fac cumpărături așa cum voiam și probabil că unul dintre ceilalți copii din familia Delos i-a povestit mamei sale și ea a înțeles greșit și ne-a trimis toate alimentele astea pentru că, în mod clar, este o femeie foarte cumsecade și nu vreau să îi spui nimic și putem, te rog, *te rog*, să lăsăm lucrurile așa cum sunt?

Helen trase din nou aer adânc în piept, bucuroasă că nu mai avea după-amiaza aceea neplăcută pe inimă.

— Ce naiba e între tine și puștiul ăsta? întrebă Jerry după o clipă, buimăcit. Sunteți cumva împreună? întrebă el speriat.

Helen izbucni în râs:

— Nu, tată, nu suntem împreună. Ceea ce ne străduim să facem e să *nu* ne omorâm unul pe celălalt. Și chestia asta nu merge prea bine, răspunse crezând că adevărul ar fi prea greu de crezut și că ar părea că glumește.

Avea dreptate.

— Tu nu ai avut vreodată un prieten-iubit până acum. Ar trebui să vorbim despre chestia aia care se întâmplă între un bărbat și o femeie când se iubesc? întrebă temător.

— În niciun caz, răspunse ea, ferm.

— Bun, zise Jerry bucuros că scăpase.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Da... deci ne putem înfrupta din cumpărăturile aduse, nu?

— Fără îndoială! răspunse ea ducându-se spre bucătărie în timp ce Jerry mai că o luă la fugă până în sufragerie ca se bucure de pacea adusă de canalul Sports Center.

Pe când pregătea niște bruschette cu extraordinara mozzarella *bufala*, roșiile proaspete, busuiocul și uleiul de măsline din Spania incredibil de bune pe care le trimisese doamna Delos, se gândi la tatăl ei și la cât de neștiutor era de forța paranormală care îi lua din bucuria de a trăi. Știa că probabil nu mai aveau să fie multe seri pe care să le petreacă împreună uitându-se la baseball în timp ce luau cina, dar gândul acesta nu o mai deranja la fel de tare ca în urmă cu o săptămână. Dacă membrii familiei Delos voiau să îi vină de hac, erau liberi să o facă. Și așa se săturase să fie nervoasă mereu. Fie că trebuia să se lupte și să ucidă, fie să se lupte și să moară, nu îi păsa prea tare. Câtă vreme își ținea tatăl departe de prostia asta cu tragedia greacă, putea să se descurce cu orice îi apărea în cale.

CAPITOLUL 5

Săptămâna următoare nu a fost altceva decât tortură pură. Luni, Helen încercă să stea departe de familia Delos, dar se părea că toate eforturile pe care le făcea să nu îi contacteze o apropiau mai tare de ei. Se duse la școală mai devreme, ca să ajungă acolo înaintea lor, doar pentru a vedea cum enervantul ăla de Cadillac Escalade negru pe care îl zărise în parcare la supermarketului opri fix în spatele ei. Se grăbi să pună lacătul la bicicleta ei, dar toată graba asta pur și simplu o făcu să se sincronizeze cu Hector și Jason. Încetini ca să îi lase pe ei în față, dar așa mergea în același ritm cu Lucas, care își ajutase surioara să își ia violoncelul din portbagaj. Enervată, făcu un pas înainte și apoi se opri brusc, rămase pe trotuar pentru o clipă, apoi se îndreptă spre bicicleta ei ca să aștepte acolo până intrau cu toții și nu îi mai erau în drum.

În aceeași zi, ceva mai târziu, i se permise să își mănânce prânzul în aer liber, dar acolo dădu de Cassandra care deja se făcuse comodă și exersa la violoncel în curtea interioară. Imediat ce o văzu pe Cassandra, Helen se întoarse brusc și intră fără să vrea în Ariadne. Atingerea îi făcu pielea ca de găină în așa hal, încât o dureau porii și, cu toate că încercase să fie drăguță și să zâmbească în semn de scuze, palmele lui Ariadne se strânsură în pumni, strângând puternic cutia în care își ținea vioara. Împleticindu-se puțin, Helen se dădu la o parte din calea ei, amândouă cerându-și iertare încet.

— Eu și Cass avem voie să exersăm în curtea asta. Ne vom petrece aici pauza mare în următoarele zile, îi explică Ariadne repede, evitând să o privească pe Helen în ochi.

— Mulțumesc, reuși Helen să rostească printre dinți.

Se întoarse în cantină ca să o întâmpine pe Claire.

– Nu mâncăm afară? întrebă Claire îndreptându-se spre ieșire.

Le ochi pe Ariadne și pe Cassandra și își întoarse privirea spre Helen, ridicând dintr-o sprânceană.

– Pe bune? Asta era? Nu e ca și când suntem obligate să stăm la aceeași masă cu ele.

– Știu. Pur și simplu, nu vreau să stau pe lângă ele, zise Helen în defensivă, jucându-se cu capacul cutiei de prânz.

Claire își dădu ochii peste cap.

– Hei, spuse Matt ajungându-le din urmă. Credeam că mâncăm pe verandă. Mai sunt destule mese... adăugă el, dar vocea i se stinse când le văzu pe cele două fete Delos.

Matt avu destulă voință cât să își înăbușe un fluierat când văzu decolteul generos al lui Ariadne – destul de impresionant, mai ales că aceasta purta un maiou și stătea aplecată în momentul când se uită Matt la ea. Helen considera stăpânirea de sine a lui Matt ca fiind undeva între gay și „călugăr-cu-cataractă”. Știa că îl priva pe Matt de priveliște și pe Claire de razele de soare, dar chiar nu putea mânca afară.

– Ieșiți voi. Nu-i nimic, zise Helen brusc și apoi se îndreptă spre cantină.

– Ce naiba, Lennie? țipă Claire de frustrare. Ai putea, te rog, să-ți bagi mințile-n cap și să nu te mai dai la fund în halul ăsta?

Vocea lui Claire o urmări pe Helen până dădu colțul și ajunse pe holul principal. Cuvântul „fund” păru să răsune în jurul ei până se opri în drum, văzându-i pe Hector și pe Jason la dulapurile lor. Vorbeau cu Lindsey și cu o fată din ultimul an, membră în echipa majoretelor, Amy Heart, amândouă flirtând în draci. Lindsey și Amy se uitară una la alta, apoi îi aruncară lui Helen o căutătură de parcă era un gunoi. Furiile începură să şușotească, iar Helen trase aer în piept ca să le poată ignora.

– Bună, Helen, rosti Hector pe un ton vesel și cu ochii ciudat de goi.

Corpul i se aplecă ușor în direcția ei, de parcă nu se putea abține

de la a încerca să pună mâna pe ea. Jason îl lovi în glumă pe fratele său în piept, folosind mult mai multă forță decât ar fi bănuț oamenii normali ca Amy și Lindsey.

– Nepoliticos? îi aminti Jason lui Hector.

– Doar o salut pe Helen. Bună, Helen! Helen Hamilton, bună! Ai mai trecut prin 'Sconset în ultima vreme? rânji el.

– Nu, n-a mai fost, zise Lucas din spatele ei.

Helen se întoarse să îl privească.

– Și știi bine ce vorbesc, încheie el atât de încet, încât oamenii normali nu aveau cum să audă.

Dar Helen auzi.

Deodată, se simți de parcă avuse parte de destulă intimidare pentru o singură zi, așa că, întărată de Furii, făcu un mic pas spre Lucas. Îl văzu cum trage brusc aer în piept și înțelese îndată că, probabil, și Lucas petrecuse la fel de mult timp ca și ea încercând să îi înlătore mirosul în urma micii lor tumbă din curtea lui. Acest gând o înveseli atât de tare, încât aproape că izbucni în răs.

– Spuneți-i lui Noel că uleiul de măsline pe care mi l-a trimis a fost cel mai bun pe care l-am gustat vreodată, zise Helen cu un zâmbet mic și afurisit.

Văzu cum ochii lui Lucas se făcură mai mari, de frică, și își dădu seama că ghicise bine. Chiar *era* ceva diferit la mama lui.

– Oricând vrea să încerce bruschettele mele, este bine-venită să treacă pe la mine.

Lucas se îndreptă spre Helen, dar Jason era deja lângă ea, împingând-o ușor în direcția opusă, în timp ce îl trăgea pe Lucas spre dulapuri. Helen profită de ocazie să își vadă de drum, dar nu se putu abține să nu îi mai înțepe pentru o ultimă dată:

– Spune-i mătușii tale „bună” din partea mea, rosti Helen printre dinții rânjiți pe când trecea pe lângă Hector, imitându-i la perfecție tonul amenințător.

Nu se opri în așteptarea unui răspuns. În vreme ce se îndepărta încet pe hol, putu simți cum cei trei băieți Delos o fixau cu privirea,

dar asta nu o sperie deloc. Era așa de mulțumită de ea însăși, încât uitase până și să meargă cocoșată.

Ziua de marți nu a fost nici ea prea bună, dar măcar Helen încetă să încerce a-și modifica orarul ca să îi evite pe copiii Delos. În schimb, ei își modificau programele ca să o evite pe ea – așa că, bineînțeles, dădea peste tot de ei. Avea senzația că pe fiecare hol unde mergea se lovea de unul dintre ei.

Colac peste pupăză, toți prietenii ei începuseră să se cam sature de ea. Claire credea că Helen se poartă ca o lașă fără șira spinării. Matt devenea posac și arțăgos de fiecare dată când vedea că Helen se înfiora când ea și Lucas se priveau direct în ochi. Lindsey pur și simplu o ignoră, dar toată vorbăria ei despre cât de „delicioși” erau băieții Delos o deranja clar pe Helen – ceea ce o făcea pe Lindsey să fie și mai pornită când venea vorba de acest subiect.

Miercuri, clanul Delos își schimbă tactica. Atunci când Helen ajunsese la dulapul ei în dimineața aceea, îl găsi pe Jason așteptând-o acolo, sprijinindu-se de perete de parcă era plantat ca obiect de decor.

– Ai o clipă? o întrebă el foarte serios, dar politicos.

Helen observă că Jason se concentra foarte tare, probabil la fel de tare cum se concentra și ea ca să poată ignora Furiile.

– Bine, răspunse Helen, ținându-și privirea în jos.

Puștilor din apropiere le lua cam mult să își scoată lucrurile din dulapuri. Helen chiar își dorea ca ei să plece, dar nimeni din Nantucket High¹⁴ nu ar fi pierdut ocazia unui bilet în primele rânduri la ceea ce putea fi încă o încăierare.

– Unii dintre noi sunt de părere că poate ar fi o idee bună să fim mai cordiali unii cu alții, rosti el grăbit, de parcă încerca să încheie convorbirea cât mai repede.

¹⁴ Numele liceului, Nantucket High (School) (n.tr.)

Helen se gândi pentru un moment și apoi spuse deschis:

– Unii dintre voi? Adică nu ați ajuns la o decizie unanimă încă?
Referitor la mine.

– Nu, scuze, îi răspunse înțelegând imediat ce voia să zică. Dar credem – cel puțin unii dintre noi cred asta – că ar trebui măcar să încercăm să ne purtăm mai frumos unii cu alții.

– Nu prea văd cum o să reușim una ca asta.

Helen nu voia să pară neprietenoasă, dar nu se putea controla. O auzi pe una dintre fetele din apropiere dezaprobând zgomotos.

– Tot ce vrem este să îți fim prieteni. Sau, dacă nu prieteni, măcar nu inamici. Să te gândești bine la asta, zise Jason și apoi plecă.

Helen trebui să încerce de trei ori să își desfacă lacătul fiindcă nimeni nu avea altceva mai bun de făcut decât să se holbeze la ea. Știa că probabil se purtase îngrozitor, însă nu se putuse abține. Își irosise toată energia încercând să nu îl atace pe Jason în timp ce pleca de lângă ea, așa că nu mai avea prea multă răbdare. Îi venea să țipe la cei din jur pentru că îndrăzneau să o judece, dar asta nu se putea întâmpla. Ce să le zică? „De obicei, nu sunt o scorpie – sunt pur și simplu foarte irascibilă zilele astea pentru că mă urmăresc trei fantome plângăcioase care nu mă lasă să dorm noaptea.” Da, explicația asta sigur ar fi fost foarte bună.

În pauza de prânz, avu surpriza să le vadă pe Ariadne și pe Cassandra stând la masa la care stătea de obicei cu prietenii ei. Se vedea de la o poștă că Matt clocotea de hormoni ținută în frâu, că Lindsey și Zach, care niciodată nu stăteau la masa aceea, profitau de ocazie ca să le pupe în fund pe fetele populare, iar până și Claire părea mai puțin super decât de obicei. Helen se poticni un pic la intrare, gândindu-se că poate încă avea cum să scape, dar Ariadne o zări și îi făcu semn cu mâna să li se alăture.

Ariadne se purtă cu Helen cât de frumos putu pe întreaga durată a acelu prânz neplăcut și, cu toate că zâmbetele Cassandrei erau un pic cam înțepătoare, măcar erau din belșug. Chiar și așa, Helen era atât de agitată, încât comportamentul ei atrase câteva priviri

ofensate din partea lui Lindsey și îngrijorate din partea lui Claire. În timp ce păraseau cantina, Claire o trase pe Helen deoparte.

— Ți se pare atât de imposibil să te porți și tu frumos?

— Nu ai idee cât de tare mă străduiesc, răspunse Helen printre dinți.

— Străduiește-te și mai tare. Pari o mare snoabă, dar eu știu că nu ești, așa că nu mă lua cu bazaconii, continuă Claire și nu o lăsă pe Helen să protesteze. Îmi dau seama că e ceva ciudat la mijloc. Ceva ce nu-mi spui. Nu-i nimic, nu mă deranjează. Însă ar fi cazul să începi să te *prefaci* că îi plăci sau oameni ca Lindsey și Zach se vor asigura că viața ta va fi de rahat până la absolvire.

Helen încuviință docilă. Știa că primea sfaturi bune, dar viața ei era și așa destui de grea și fără să mai încerce a se gudura pe lângă familia Delos. Oricum, a doua zi, încercă din răspuțeri să dea tot ce avea mai bun și le zâmbi lui Ariadne și lui Jason când trecu pe lângă ei, pe hol. Încercarea ei nu era o priveliște prea reușită – arăta mai mult a grimasă decât a surâs –, dar fusese bine primită de către gemeni.

Cu Hector era total altceva. Aparent, el nu credea că ar trebui să încerce să se înțeleagă și, după încă o zi obositoare în care se forță să nu tresară la vederea lui Lucas, Helen fu nevoită să treacă pe lângă Hector pe drumul spre pista de alergări. Ca și când ar fi fost controlat de fire invizibile, Hector își schimbă direcția și începu să o urmărească pe teren. Îi rostea numele în șoaptă, de parcă fredona un cântec. Helen privi în jur pentru a găsi încă o persoană, un martor în caz că avea să se întâmpile ceva, și suspină cât putu de tare când văzu câteva fete care se îndreptau în direcția ei. Se uitau la Helen de parcă ea fugea de Hector și se holbau la ea ca și cum i-ar fi crescut coame. Majoritatea fetelor din liceu ar fi alergat *înspre* Hector dacă le-ar fi zâmbit astfel, deci, din moment ce Helen făcea taman invers, era clar că era ceva în neregulă cu ea, așa cum se tot zvonea.

După ce că nu putu să pună geană pe geană toată noaptea din cauza gemetelor Furiilor, Helen trebuise să se scoale din pat la

răsărit, vineri, ca să îi ducă pe Kate și pe tatăl ei la aeroport. Mergeau la Boston pentru a participa la o conferință a micilor întreprinzători care se ținea în acel weekend, iar Helen abia aștepta să aibă parte de câteva zile numai pentru ea. În ultima săptămână, tot avusese senzația că o urmărea cineva și cu atâta lipsă de somn și hărțuială zilnică, Helen se simțea extenuată. Tot ce trebuia să facă era să mai reziste o zi la școală și apoi putea să se bage în pat și să se ascundă acolo până luni. Poate, eventual, va reuși chiar să și adoarmă.

Din nefericire, ceea ce ea credea că însemna ziua de vineri, sfârșitul chinului, era de fapt doar începutul. Când sosi la școală, constată că se afla în mijlocul unei telenovele de proporții, ea fiind personajul negativ și fără inimă. La început, nu putu să înțeleagă de ce o înghionteau cu toții și presupuse că probabil era vreo modă nouă de care ea nu auzise încă, până ce Claire începu să țipe la toată lumea să o lase în pace. Apoi, Helen se strădui să priceapă ce spuneau cei care o înghionteau.

Oameni cu care Helen nici măcar nu mai vorbise până atunci șușoteau lucruri de genul „scorpie” și „ștoarfă” când treceau pe lângă ea pe hol. Toata ziua auzi numai insultă după insultă și de trei ori fu nevoită să fugă la toaleta fetelor ca să se ascundă. Reuși cumva să se ferească de familia Delos, dar, în schimb, devenise ținta favorită a tuturor. Când ajunse în vestiar pentru a se schimba în ținuta de alergare, era atât de supărată, încât nu-și dădea seama dacă îi venea să plângă sau să vomite. Afară, reuși să o prindă pe Claire din urmă, deși avea genunchii moi. Îi era teamă să nu sară cineva pe ea, dar, din fericire, celelalte fete erau la o distanță destul de mare de ele.

— Nu înțeleg de ce le pasă? izbucni Helen frustrată când Claire îi zise că toată școala o ura. Ce contează dacă îmi plac puștii Delos sau nu?

— Pentru că asta nu-i tot, spuse Claire cu blândețe.

— Ce-ai auzit? întrebă Helen disperată să audă o explicație.

— E un zvon cum că Lucas și Hector s-ar bate pe tine, așa că, bineînțeles, toate fetele te urăsc pentru asta, răspunse Claire de parcă

spera că zvonul era ridicol, deși nu era sută la sută sigură că așa stăteau lucrurile.

— Glumești, nu? rosti Helen râzând.

Claire clătină din cap.

— Se pare că Lucas și Hector chiar s-au luat la bătaie ieri, la antrenamentul de fotbal. De aia nu au venit azi la școală. Sunt suspendați.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Helen mută de uimire.

— Lucas l-a văzut pe Hector urmărindu-te când ai ieșit din vestiarul fetelor și i-a sărit țandăra. A început să urle la Hector să te lase în pace. Cred că Lucas a afirmat ceva de genul că... ești a lui, zise Claire cu sfială.

Helen negă din cap. Lucas voise să spună că Helen era a lui pentru că el trebuia să o omoare, dar nu putea să îi explice asta lui Claire.

— Toate fetele mă urăsc pentru că Lucas este un hărțuitor deziluzionat? Cum poți susține că așa ceva e corect? Nu-l suport pe tip, declară Helen înflăcărată. Se opri pentru un moment și îi veni alt gând: Dar asta explică doar de ce mă urăsc fetele. Mai este ceva, nu-i așa?

— O, da. E mult mai rău decât atât pentru că nu numai că au fost suspendați, continuă Claire, Zach a spus că Hector și Lucas s-au luat la bătaie în halul ăla chiar în văzul întregii echipe, al antrenorului, în fața tuturor. A fost nașpa. Nașpa ca o luptă până la moarte. Jason s-a pus între ei, încercând să îi separe, dar era deja prea târziu. Și... ei bine... toți trei au fost dați afară din echipa de fotbal. De aceea te urăște tot liceul, inclusiv băieții, zise ea sfârșind povestea. Cică toți cei trei băieți Delos sunt niște atleți incredibili, legendari, și toată lumea spune că tu i-ai distrus unica șansă liceului Nantucket High să câștige în sezonul ăsta.

— Tu sigur nu mă iei peste picior? rosti Helen rar. Îmi fac viața un calvar, își șopti sieși, dar, cu toată părerea de rău pentru propria persoană, pricepu că și ea le făcea lor viața un calvar.

Nu erau în oraș nici de două săptămâni și deja toți cei trei băieți erau suspendați din cauza problemelor disciplinare. Dacă astfel de incidente aveau să se mai întâmple, ar fi putut fi exmatriculați, și atunci ce ar fi făcut? Ar fi fost nevoiți să facă naveta pe continent în fiecare dimineață pentru că pe toată insula era un singur liceu. Și toate acestea – lupta, suspendarea, întreaga școală încercând să îi facă rău lui Helen – avuseseră loc după ce căzuseră de acord să se poarte frumos unii cu alții.

Un adevăr cumplit începu să se contureze în mintea lui Helen. Chiar dacă reușea să-și controleze mânia și familia Delos pe a lor, Furiile tot nu i-ar fi lăsat să coexiste. Bătăia dintre Lucas și Hector demonstrase că ori o omorau pe ea, ori începeau să sară unul la gâtul altuia. Nu exista o soluție de genul „trăiește și lasă-l și pe celălalt să trăiască”. Furiile voiau sânge și asta urmau să obțină indiferent de metodă.

– Tu sigur nu te vezi cu Lucas? întrebă Claire grijulie.

Helen se trezi din visarea ei tristă.

– Dacă mă *văd* cu el? De fiecare dată când îl *privesc*, îmi vine să îmi scot ochii din cap, răspunse Helen cu sinceritate.

– Uite, vezi? Exact asta nu înțeleg. Nu ai mai urât pe nimeni până acum, nici măcar pe Lindsey, care s-a tot purtat aiurea cu tine încă din clasa a cincea. Pur și simplu, treceai pe lângă ea de parcă nu ar fi fost mare brânză și cândva erai la fel de apropiată de ea cum ești de mine. Dar treaba asta dintre tine și Lucas? Te mănâncă de vie! Ai fost așa de furioasă de când s-a mutat aici! Chiar nu pot să înțeleg. Singura explicație ar putea fi povestea asta pe care o crede lumea, spuse Claire și conțeni brusc.

– Ce anume zice lumea? întrebă Helen oprindu-se în drum.

Oricum alergau într-un ritm lent, însă Helen avea nevoie de un răspuns sincer. O obligă pe Claire să se oprească și să o privească.

– Ce zice lumea?

Claire suspină și termină povestea:

– Că tu și Lucas v-ați fi cunoscut pe plajă, în seara de dinaintea

începerii școlii, și cică v-ați fi culcat împreună. Apoi, te-a mințit spunându-ți că era doar în vacanță, ca să nu mai fie nevoie să te sune. De aceea ai luat-o razna când l-ai văzut pe hol – pentru că se folosisese de tine și tu îl iubeai.

– Uau, ce dramatic, rosti Helen pe un ton detașat.

– Da, dar e adevărat? întrebă Claire îngrijorată.

Helen suspină și își puse brațul în jurul lui Claire, începând să meargă alene.

– În primul rând, eu și Lucas nu ne-am văzut niciodată până în ziua aia când ne-am întâlnit pe hol, cu atât mai puțin să ne culcăm împreună. În al doilea rând, ți-aș fi spus dacă m-aș fi sărutat cu alt tip de la dezastrul din dulap, cu Matt, în clasa a șaptea. În al treilea rând – și probabil cel mai important lucru –, niciodată nu m-am simțit atât de apropiată de Lindsey cum suntem noi două. Ești cea mai bună prietenă a mea, Gig! Helen o strânse în brațe și așteptă un zâmbet de la Claire înainte să continue: M-am purtat ciudat în ultima vreme, știu și chiar îmi pare foarte rău. Mi se întâmplă tot felul de pățanii ciudate. Am vrut să îți povestesc, dar nici eu nu am reușit să înțeleg bine încă. Așa că, te rog, ai încredere în mine și susține-mă chiar dacă sunt supărată și morocănoasă mai tot timpul.

– Știi că îți sunt mereu alături, dar vrei să fiu sinceră? întrebă Claire oprindu-se din mers și întorcându-se spre Helen. Știu că ar trebui să zic că nu-i nimic, că totul se va rezolva și să-ți torn prostii de-astea optimiste, dar nu pot. Pur și simplu, nu cred că va trece de la sine și sunt îngrijorată pentru tine.

După antrenament, Helen se duse la magazin. Îi spuse lui Louis să se ducă acasă în noaptea aceea, ca să înceapă odihnit weekendul în care urma să se ocupe de magazin, cât timp Kate și Jerry erau la Boston. Când sosi, Helen îi zise să o lase pe ea să măture și să aranjeze marfa, promițându-i că se va ocupa de tot și că va închide magazinul. O îmbrățișă recunoscător și se duse spre casă, ca să își petreacă măcar câteva ore în pat, iar Helen se simți bine să fie un pic

prea ocupată pentru a se putea gândi la vrute și nevrute.

Clienții încă se uitau ciudat la ea – vestea despre căderea ei nervoasă ajunsese la urechile tuturor localnicilor –, dar avea prea multe de făcut ca să se lase impresionată. Până termină de curățat și de pregătit lucrurile pentru Louis, deja trecuse de miezul nopții.

În timp ce închise magazinul și se îndreptă spre Purcica, se uită atentă în jur, în căutarea unui eventual pericol, dar îi trecu până dădu cu mașina înapoi și ajunsese pe drumul spre casă. Fusese precaută, dar nu conta. După ce parcă în fața casei, în timp ce se îndrepta spre ușă, cineva sări pe ea.

Primul lucru pe care îl simți fu recunoștință. Cel puțin, clanul Delos avuse bunul-simț să aștepte până când Jerry era plecat de acasă înainte să vină să o omoare. Un braț subțire o apucă de gât, trăgând-o și totodată împingând-o mai aproape de pământ, până ce Helen fu nevoită să se așeze în genunchi. I se tăie respirația și era aplecată în așa fel încât nu o putea vedea pe persoana din spatele ei. Când, din cauza lipsei de oxigen, nu mai vedea decât o chestie mare și albastră, încă se întreba cine câștigase cearta cu „e a mea”, Lucas sau Hector. Apoi, se gândi cum s-ar simți tatăl ei să se întoarcă acasă și să îi găsească trupul neînsuflețit în fața garajului și știu că, oricât de dezavantajată ar fi, oricât de mulți ar fi fost împotriva ei, trebuia să lupte. Nu-l putea lăsa pe tatăl ei să piardă o altă persoană pe care o iubea. Nu ar fi putut niciodată să treacă peste asta.

Helen își îndoii brațul și, cu toată puterea, îi trase un cot atacatorului în plexul solar. Auzi cum atacatorul își pierdu răsuflarea și simți cum o scăpă din brațe. Podul palmelor ei se zgâriară de sol când încercă să își regăsească echilibrul. Trase adânc aer în piept de două ori până să își ridice privirea, surprinsă că niciunul dintre ceilalți membri ai clanului nu sărise să o prindă.

Lucas se uita la ea de sus, ținându-l strâns pe Hector de tricou. Într-un mod ciudat, privirea lui Hector era îndreptată în direcția opusă lui Helen. Abia avu timp să-și dea seama ce se întâmplă înainte ca Lucas să înceapă a vorbi.

— Jason! Ariadne! Aduceți-o în viață, ordonă el aruncându-i o privire tăioasă lui Hector când accentuă „în viață“.

Gemenii își iau zborul în aceeași direcție în care privise Hector mai devreme. Helen profită de ocazie ca să se ridice de la pământ și să o ia la fugă.

Helen nu mai încercase niciodată până atunci să alerge cât putea de tare. Știa că, dacă ar fi făcut asta, ar fi aflat că toate coșmarurile ei despre propria persoană erau adevărate. Monstru, ciudățenie, bestie, vrăjitoare, toate insultele pe care și le șoptea când făcea ceva imposibil, toate apelativele astea urâte ar fi erupt și și-ar fi făcut loc în viața reală dacă nu se înfrâna. Dar, când îl auzi pe Hector urlându-i numele, nu stătu să se gândească la semnificația acestui lucru sau la cum ar fi să fugă pe cât de repede putea, pur și simplu o făcuse.

Ceva o îndreptă chiar în mijlocul mlaștinii. Pământul întunecat și plat care se întindea sub albul decolorat al lunii părea cumva un loc mai sigur decât străzile și casele din comunitatea ei. Dacă tot trebuia să moară, măcar să fie undeva unde era singură, fără oameni normali și neputincioși care și-ar fi sacrificat viața ca să o salveze pe săraca Helen Hamilton, vecina și prietena lor dintotdeauna.

Dacă trebuia să se lupte, voia să fie sub cerul întins de deasupra părților nedomesticite ale insulei, și nu într-un ring format din grădinile imaculate, pline de trandafiri și mărginite de prundiș. Se îndreptă spre vest, traversând partea nordică a insulei, cu apele liniștite ale lui Nantucket Sound¹⁵ oftând undeva prin apropiere, cu Lucas și Hector strigând-o în spate. O ajungeau din urmă.

Helen traversă strada Polpis, mergând pe țărmul lacului Sesachacha până zări adevăratul ocean Atlantic. Nu vărul lui bun și liniștit, Nantucket Sound, ci apa tumultuoasă de la marginea continentului. Trebuia să se ascundă, dar pământul era neted și

¹⁵ Numele porțiunii oceanului Atlantic mărginite de Nantucket, Cape Cod și Marha's Vineyard (n.tr)

sterp, iar cerul – senin. Helen privi cum valurile întunecate sclipeau în lumina lunii ca o foaie de aluminiu de culoarea cernelii și se rugă să se aștearnă vreun soi de ceață sau negură. Oceanul ăla afurisit îi era dator pentru că aproape îi luase viața când era mică și venise timpul să plătească pentru asta. După alte câteva salturi imense, ruga lui Helen fu ascultată ca prin minune. Fugi înspre nord, pe coastă, spre fâșia de pământ pe care nu locuia nimeni, într-o ceață deasă și vâscoasă.

În aerul umed, Helen își auzea următorii și mai bine și știa că și ei o puteau auzi mai bine pe ea. Speriată și extenuată, se aruncă orbește în mijlocul ceții și speră ca trupul să îi alerge și mai repede. Avea de gând să fugă până nu mai avea pământ pe care să pășească. Pe punctul de a cădea, simți cum corpul îi deveni incredibil de ușor și începu în mod neașteptat să respire normal. Brusc, nu mai simți în încheieturi și în șira spinării durerea intensă provocată de efortul la care o supuneau pașii ei uriași. Încă se mișca, dar tot ce putea simți era frigul și vântul care îi răsucea părul, transformându-i șuvițele în bice. Ieși ca o rafală de vânt din ceață și tot ce vedea acum era întuneric și stele în jurul ei. Erau stele peste tot. Privi în jos.

Sub ea se zăreau lumini care licăreau în jurul unei virgule pe dos, familiară ei, în mijlocul oceanului. Căutând avionul în care s-ar fi aflat în mod normal la altitudinea la care era, Helen văzu cum mâinile și picioarele îi pluteau foarte ușoare și unduitoare, ca și când s-ar fi aflat sub apă. Mai aruncă o privire în jos și își dădu seama că virgula sclipitoare era frumoasa ei insulă. Vederea i se transformă într-un tub din ce în ce mai subțire, prin care tot ce putea zări era întunericul. Fără cel mai mic sunet, leșină și pică din cerul care doar ce o îmbrățișase.

CAPITOLUL 6

Se așternu noaptea peste tărâmul sterp. Helen fu surprinsă că exista o dimensiune a timpului acolo. I se păru atât de neobișnuit, încât privi în jur pentru câteva secunde, neputând fi sigură unde se afla. După ceva vreme, ajunse la concluzia că da, era pe tărâmul stâncos, dar, de data asta, terenul era mai neted și mai întins. Cerul întunecat, lipsit de stele părea să fie cumva mai greu și mai apropiat de pământ. Apoi, privi peste umăr. Avu nevoie de câteva momente ca să înțeleagă ce anume se afla în fața ochilor ei.

La câțiva kilometri distanță se vedea o linie, atât pe cer, cât și pe pământ, care separa peisajul nocturn de cel stâncos în cursul zilei și pe care îl știa atât de bine. Cele două realități temporale erau alăturate ca două tablouri în studioul unui pictor, nemișcate, neschimbate și amândouă la fel de adevărate. Aici, timpul era spațiu și nu se schimba niciodată. Cumva, asta părea foarte logic.

Helen porni la drum. Era frig în versiunea nocturnă a tărâmului uscat și dinții lui Helen clănțăneau fără să îi poată controla. În peisajul pe timp de zi nu putea scăpa de căldură, așa că Helen știa că nu avea să găsească vreo fărâmă de căldură pe timp de noapte, oricât de mult ar fi tremurat și și-ar fi frecat palmele. Văzu pe cineva în față. Era un om speriat.

Se grăbi înainte până putu să îi distingă trăsăturile lui Lucas, care era în patru labe, întinzându-și brațele pentru a încerca să distingă împrejurimile. Se lovea de pietre ascuțite, zgâriindu-și palmele. Helen îl strigă pe nume, dar el nu o auzi. Îngenunche lângă el și îi cuprinse fața cu palmele. Inițial, Lucas se dădu înapoi, dar, după aceea, se îndreptă spre ea, bucuros că îl găsisse. Încercă să îi pronunțe numele, dar, deși buzele lui se mișcau, nu se auzi nimic. Îl luă în brațe și era ușor ca un fulg. Îl ajută să se ridice în picioare, deși era atât de speriat, încât stătea cocoșat, picioarele tremurându-i de frică. Plângea încetișor și Helen știa că o ruga să îl lase în urmă. Îi era prea frică să

se miște, însă Helen știa că, dacă îl asculta, nu ar mai fi ieșit niciodată de pe pământul acela întunecos și uscat.

Deși Lucas țipa, ea îl obligă să se ridice și să meargă.

Helen simțea o durere teribilă. Îi venea să geamă, dar nu avea putere să scoată vreun sunet. Se auzea oceanul în apropiere, dar nu se putea mișca sau deschide ochii pentru a vedea unde era. Își simți capul ridicându-se și coborând încet, de parcă stătea cu fața în jos pe o plută cu cocoloașe, iar buzele îi schițară un zâmbet vag. Ceva îi oprise căderea și o susținea tandru. Se concentră să distingă fărâma ei de noroc, împărțindu-și durerea în mici bucățele suportabile la fiecare bătaie de inimă. După zece bătăi, numără până la douăzeci, la douăzeci se ambiționează să ajungă la patruzeci și tot așa. Mai auzi o bătaie ritmată sub ea și, după ceva vreme, se sincroniza cu sunetul care venea dinspre pluta ei de salvare. Respirau împreună, încurajându-se reciproc. Încercă să rămână nemișcată.

După un timp care lui Helen îi păru a fi ore întregi, era încă imobilizată, dar putea în sfârșit să își deschidă ochii și să îi și folosească. Tot ce reușea să zărească printre flash-urile de lumină orbitoare care veneau dinspre vreun far din depărtare erau munți de nisip. Sub obrazul ei drept se afla un tricou cald. După câteva momente, își dădu seama că se afla o persoană în el. Stătea deasupra unui bărbat. Cocoloașele de sub capul ei erau pieptul lui și senzația de plutire a lui Helen era de fapt respirația lui. Helen icni. Băieții Delos o prinseseră.

— Helen? întrebă Lucas cu o voce sfârșită. Zi ceva. Dacă ești în viață, reuși el să spună.

Nu părea a avea de gând să o ucidă, așa că îi răspunse:

— Sunt în viață. Nu mă pot mișca, îi șopti.

Resimțea fiecare silabă ca o durere a mușchiului diafragmei.

— Așteaptă. Ascultă valurile. Calm, zise el poticnindu-se la fiecare cuvânt, deoarece greutatea lui Helen îl făcea să expire tot

aerul din piept.

Helen știa că nu putea nici măcar să își ridice brațul, așa că îi urmă sfatul, se relaxă și privi cum lumea se ridica și apoi cobora la loc cu fiecare respirație a lui Lucas. Așteptară în lumina intermitentă a farului, ascultând cum spuma valurilor se pierdea în nisip.

Pe măsură ce durerea devenea ceva mai ușor de suportat, Helen reuși să observe mai multe lucruri legate de corpul ei. Din câte putea vedea, totul părea normal la exterior, dar oasele păreau moi ca un biscuit într-o cană cu lapte. Oasele de-abia dacă îi puteau susține mușchii și căldura măduvei o furnica pe dinăuntru. Senzația era similară cu cea pe care o avusese când învăța să meargă pe scuter și căzuse din greșeală. O parte din ea știa că își rupsese mâna în acel moment, dar era ca nouă până să-și facă radiografia. Mâncărimea era semn că se vindeca.

Cumva, căzuse din cer și supraviețuise. Zău că era un monstru. O ciudățenie. Poate chiar o vrăjitoare. Începu să plângă.

— Nu-ți fie teamă, reuși Lucas să rostească dintr-o suflare. Durerea va trece.

— Ar trebui să fiu moartă, se tângui încet, având mandibula lichefiată. Ce nu-i în regulă cu mine?

— Nu. Nu-i nimic în neregulă. Ești ca noi, spuse el cu o voce ceva mai puternică.

Se vindeca la fel de repede ca și ea.

— Și anume?

— Ne numim Scioni¹⁶.

— Descendenți? murmură Helen amintindu-și definiția de la una dintre temeile enervante ale lui Hergie la Cuvântul Zilei. Descendenții cui?

Lucas îi răspunse. Helen îl auzi, dar nu chiar. Cuvântul „semizeu“

¹⁶ *Scion*, în engleză, înseamnă descendent, vlăstar, progenitură, (n.tr.)

era atât de departe de așteptările ei, încât trebui să se gândească la asta pentru o clipă. Se pregătise să audă ceva groaznic, poate chiar malefic, motivul pentru care era așa cum era. Mitologia greacă nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Hm? răspunse ea amețită, atât de confuză, încât se opri din plâns.

Imaginea se zgâlțâia, așa că Helen își dădu seama că Lucas râdea.

— Au. Nu mă face... să râd, zise el deși pieptul încă îi tresălta.

Era amuzant să i se zgâlțâie capul așa și începu și ea să râdă, îi părea rău, dar nu se putea opri. Era ca și când durerea era așa de greu de suportat încât trebuia să mai uite de ea prin râs.

— Doare foarte tare, spuse el începând să se controleze.

— Dacă te oprești, mă opresc și eu, zise ea conținând a râde.

Între chicoteli, rezistau durerii și așteptau ca trupurile lor să se refacă. În ciuda durerii, vremea trecea repede. Cu o ureche, Helen auzea ritmul inimii lui Lucas, iar cu cealaltă – pescărușii. Mai era puțin și răsărea soarele, și, pentru prima dată de câteva săptămâni bune, Helen se simți în siguranță.

— De ce nu te mai urăsc? întrebă ea când simți că oasele îi erau destul de solide cât să-i permită a vorbi cum trebuie.

— Și eu mă întrebam asta. Cred că Furiile au dispărut.

Lucas oftă adânc, de parcă i s-ar fi luat o piatră imensă de pe inimă, deși Helen știa că, probabil, capul ei era la fel de greu cât o minge de bowling.

— La un moment dat, când eram în aer, mi-a fost frică. Mi-era foarte greu să mă abțin de la a mă lupta cu tine.

— Noi? A, poți zbura! rosti Helen și în aceeași clipă pricepu.

Își aminti cum Lucas obișnuia să apară și să dispară brusc, și cum auzea bufniturile decolărilor și aterizărilor lui. Nu-l văzuse niciodată zburând pentru că nu se gândise niciodată să privească în sus.

— Cum ai ajuns sub mine? întrebă ea încercând să își schimbe un pic poziția corpului.

— Te-am prins. Te-am văzut leșinând și am încercat să-ți

încetinesc căderea cât de bine am putut, dar eram deja aproape de impact când am reușit să îmi pun brațul în jurul tău, zise el mișcându-se un pic și făcând o grimasă de durere. Nu-mi vine să cred că încă suntem în viață.

— Nici mie. Credeam că vii să mă omori în seara asta, dar m-ai prins, se minună ea încă amețită. Mi-ai salvat viața.

Deodată, nu îl mai ura pe Lucas deloc. Era ca și când căderea i-ar fi luat toată furia. Simți cum brațele lui o apăsau ușor pe spate, apoi un pic mai tare, apoi se relaxau la loc.

— Răsare soarele, spuse Lucas după ceva vreme. Să sperăm că familia mea ne va putea vedea acum.

— Tot ce pot eu să văd e pieptul tău în dreapta și munți de nisip în stânga. Unde suntem?

— La fundul craterului pe care l-a format căderea noastră, pe ultima bucațică de plajă înaintea farului Great Point, chiar în capătul celei mai subțiri fâșii de nisip din cel mai nordic punct al insulei Nantucket.

— Deci... ușor de găsit, glumi Helen.

— Da, suntem practic în curtea mea din spate, glumi Lucas și apoi tresări de durere când începu să râdă.

Urmă un moment de tăcere înainte să vorbească din nou.

— Cine ești? întrebă în cele din urmă.

— Helen Hamilton, răspunse ea ezitând, nefiind sigură ce anume voia el să afle.

Și-ar fi dorit să îi poată vedea fața.

— Numele tatălui tău e Hamilton, dar nu asta este Casa ta, zise el. Helen putu simți majuscula cuvântului „Casă“ din modul în care îl articulă.

— În mod normal, trebuia să primești numele de Scion al mamei tale, nu numele de muritor al tatălui. Cine a fost mama ta? o întrebă de parcă dorise să o întrebe asta toată noaptea.

— Daphne Smith.

— Smith. Bine, spuse el cam dezamăgit. Ei bine, prenumele ar

putea fi al ei, dar numele de familie în niciun caz.

— Nu ai de unde să știi asta. Nu știi nimic despre ea. Cum poți să spui că acela nu e numele de familie al mamei mele? Întrebă Helen în defensivă.

Nu își cunoscuse niciodată mama, iar necunoscutul din fața ei presupunea că el știa mai multe decât ea. O duru pe Helen să recunoască în mintea ei că probabil așa era. Pentru prima dată de ceva ore bune, deveni foarte conștientă de faptul că stătea la pieptul lui și nu mai voia asta. Încercă să se sprijine în antebraț pentru a se îndepărta de el, însă o durere sfâșietoare îi dădu de veste că este cazul să o lase baltă. Mai făcu câteva încercări nereușite, apoi renunță. Simțea cum Lucas zâmbea, brațele lui încordându-se să o țină pe loc, în caz că reușea să se desprindă de el.

— Știu că pe mama ta nu o chema Smith pentru că poți să *zbori*, Helen. Acum, stai liniștită. Mă doare când te miști, zise el cu sinceritate.

— Scuze.

Brusc, își dădu seama că el a trebuit să suporte și greutatea ei când se ciocniseră de pământ. Probabil că rănilor lui erau mult mai grave decât ale ei – și ale ei erau groaznice.

Privind cum nisipul devenea gri, apoi roz, după care de culoarea coralului datorită soarelui care se ridica pe cer, Helen își dădu seama că era al doilea răsărit pe care îl vedea în tot atâtea zile. Din cele două, îl preferă pe acesta. Durerea era mult mai mare, dar era și în viață, și eliberată de furie. Helen nu conștientizase cât de greu de dus era povara urii până nu scăpă de ea.

Auzi o voce strigându-l pe Lucas și își dădu seama că de fapt nu voia să fie găsită. Dacă se întorceau și Furiile odată cu restul familiei?

— Aici! strigă Lucas fără vlagă.

— Stai puțin, îl rugă Helen. Dacă ei încă mai văd Furiile când mă privesc? Nu mă pot apăra în starea asta.

— Nimeni nu te va răni, îi promise el strângându-o cu mai multă putere în brațe.

— Hector... începu ea.

— Va trebui mai întâi să aibă de-a face cu mine, încheie el.

— Ăă, Lucas... începu Helen nedorind să-l insulte evidențiind ceea ce era deja limpede.

— Da, răspuse cu un hohot de râs, înțelegând la ce se referea. Știu că acum nu prea sunt bun pentru serviciile secrete, dar ai încredere în mine. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească – nici măcar pe răul de Hector. Știi, nu e așa de rău pe cât crezi, zise el reușind să-și miște capul cât să o privească în ochi.

— Ești vărul lui. Este normal să crezi numai de bine despre el.

— Atunci, te voi lăsa pe tine să decizi. Nu ne putem ascunde, dar nu îi voi striga dacă nu vrei să fac asta, spuse și își îndreptă capul, dispărând din câmpul ei vizual.

Rămaseră pe loc, ascultând strigătele repetate ale familiei lui, dar Lucas se ținu de cuvânt. Nu scoase un sunet, deși tresări când auzi vocea obosită a Cassandrei. Părea speriată și disperată. Toți păreau așa. Și Helen era de vină. După câteva momente, nu mai putu suporta.

— Aici! țipă Helen cât de tare putu. Suntem aici!

— Ești sigură? întrebă Lucas un pic îngrijorat.

— Nu, chicoti ea neliniștită înainte de a mai striga o dată, acum, cu ajutorul lui Lucas.

O groază de țipete veneau dinspre plajă, plus sunetul picioarelor călcând pe nisip, apoi Helen simți cum Lucas încercă să-și lase capul pe spate pentru a se uita la cineva aflat deasupra lor.

— Bună, tată, zise el umil.

Castor murmură un fel de jurământ pe care Helen nu-l recunoscuse, dar sensul era destul de clar. După care, începu să dea ordine și simți pe cineva aterizând brusc lângă ea.

— Pe toți zeii! șopti Ariadne și apoi își ridică un pic vocea pentru a vorbi cu Helen. Helen? O să încerc să te mișc, bine? Jase, vino și ia-o de picioare.

Helen auzi încă o bufnitură și apoi simți cum gemenii o apucau cu

delicatețe de mâini și picioare. Numărara până la trei și apoi o rostogoliră cu fața în sus, de parcă era o clătită prea apoasă. Helen încercă să fie curajoasă, dar nu se putu abține să nu țipe de durere la un moment dat. Fiecare mușchi, fiecare centimetru de piele, fiecare oscior îi tremurau de durere de parcă prin vene îi curgeau cioburi de sticlă.

Își dezveli dinții și trase adânc aer în piept de câteva ori până să își poată deschide ochii. Când o făcu, văzu luminoșii ochi căprui ai lui Ariadne privind-o cu compasiune. Examină cu atenție fața lui Helen, apoi zâmbi.

— Nu te îngrijora. Chipul tău deja revine la forma inițială. Vei fi iarăși Helen cea minunată până să se lase seara, spuse ea în timp ce îi netezea părul. Să nu te miști. Vin imediat.

Helen privi în jur. Pentru prima dată, putu vedea locul unde ea și Lucas își petrecuseră noaptea. Îi trebui ceva timp ca să îi pice fisa că erau într-o gaură în pământ de cel puțin 1,5 metri adâncime și de trei ori mai lată. Simți că i se umezesc hainele stând pe nisipul umed și își dădu seama că Lucas stătuse într-o băltoacă rece toată noaptea. Se rostogoli pe o parte ca să se poată uita la el.

De-a lungul corpului său se vedea o urmă subtilă a trupului lui Helen, iar pieptul lui mai că se surpase din cauza greutateii capului și umerilor ei. Lucas era încruntat și se strâmbă de durere. Fredonă un cântecel preț de câteva clipe, de parcă încerca să le dea corzilor vocale altceva de făcut decât să țipe. Tatăl lui stătea deasupra lui, privindu-l pe Lucas direct în ochi și vorbindu-i cu delicatețe. Îl văzu pe Lucas cum dădu ușor din cap, își mușcă buza de jos, apoi trase aer în piept și se încordase pentru efortul pe care urma să îl depună. Pieptul îi crescuse la loc la forma normală și atunci Lucas expiră și gâfâi de parcă ridicase ceva foarte greu. O lacrimă îi căzu din colțul ochiului și i se scurse pe tâmplă, până în păr.

Tatăl lui îi spuse ceva reconfortant, apoi sări din crater și începu să facă planuri cu Hector. După ce Lucas reuși să respire normal, se întoarse pe o parte pentru a se putea uita la Helen.

— Ce a fost mai rău cred că s-a terminat, zise strângându-i palma. Helen nu-și dăduse seama că se țineau de mâini, dar i se părea ceva natural, așa că îi zâmbi și îl strânse și ea ușor. Arăta groaznic. Mult mai rău decât și-ar fi putut imagina Helen.

— Floare la ureche, îi spuse ea veselă, încercând să-i distragă atenția. Și ce planuri ai pentru următoarea vineri seară?

— Te gândea la ceva anume?

— Am putea încerca să ne lovim cu mașini, sugeră ea zâmbind.

— Am făcut asta weekendul trecut, cu Jase, zise el prefăcându-se că îi pare rău.

— Să mergem la grădina zoologică și să ne aruncăm în cușca leilor? propuse ea repede, străduindu-se să îl facă atent la ea, și nu la pieptul lui surpat.

— Romanii au cam banalizat-o pe asta. Ceva original nu ai? întrebă tachinând-o.

— Voi găsi eu ceva, îl avertiză foarte încrezătoare în ea.

— De-abia aștept, șopti el, apoi își mișcă iarăși capul, fiind cutremurat de un alt val de durere.

— Hei! Ne puteți ajuta un pic? strigă Helen, vocea ei devenind stridentă în timp ce îl privea pe Lucas tremurând. Lucas nu se simte prea bine!

— Nu, nu se simte *prea bine*, spuse Cassandra cu o voce răgușită și rece, aflându-se undeva la picioarele lui Helen.

Helen nu își dăduse seama că mai era cineva în crater cu ei în vreme ce ea și Lucas se țineau de mâini și glumeau, dar avu senzația că totuși Cassandrei nu îi plăcuse ceea ce văzuse.

— Coborâți plăcile, e timpul să îi scoatem, îi zise Cassandra tatălui ei, de parcă ea era șefa.

Ochii lui Helen se făcură mari când văzu cum li se adresa fetița aceea de 13 ani părinților ei, să nu mai vorbim de faptul că nu asculta de ei, dar plăcile fură coborâte fără nici cel mai mic comentariu. Helen și Lucas fură așezați pe scândurile lungi și li se ceru să stea nemișcați. Apoi, cei din jur avură grijă să stea drepti în vreme ce îi

urcau, scoțându-i din crater, și îi așezară unul lângă altul în spatele SUV-ului gigantic care o enervase pe Helen atât de tare în trecut. Acum, că era ambulanța ei, își făcu promisiunea de a nu se mai lua de mașinile mari niciodată.

Castor era la volan și nerăbdător să plece de acolo. Cu cât stăteau mai mult pe plajă, cu atât soarele se ridica mai sus și creștea șansa să fie văzuți. Cassandra veni cu ei, dar Jason, Ariadne și Hector rămăseră în urmă, pentru a umple craterul și a face plaja să arate ca înainte.

— Nu putem să punem un pietroi în mijloc și să ne prefacem că a fost un asteroid? întrebă Hector obosit.

— Crezi că ar merge? întrebă Jason înveselindu-se la gândul de a-și vedea patul cu vreo oră mai devreme.

— Nu, zise Cassandra hotărâtă. Partea asta a insulei este rezervație naturală. Sunt oameni de știință peste tot. Ar ști că pietroiul nu a venit din spațiu.

Jason și Ariadne oftară simultan și se întoarseră la lucru. Încă o dată, opinia Cassandrei era acceptată fără discuții. Helen presupusese întotdeauna că Lucas era liderul copiilor și Castor liderul familiei, dar acum se gândi că poate exista o dinamică mai puțin tradițională în familia Delos. Când Cassandra vorbea, toată lumea o asculta, inclusiv Castor. Și, aparent, Cassandra nu avea nevoie să fie influențată de Furiile pentru a o dispăcea pe Helen. Ceea ce îi aminti de...

— Nu mai văd Furiile! exclamă Helen brusc, cât putu de tare.

— Nici noi, răspunse Castor gânditor.

Helen auzi scârțâitul scaunelor de piele în timp ce Castor se răsuci pentru a se putea uita la ei.

— Ne vom da noi seama mai târziu despre ce e vorba. Voi doi ați face bine să vă odihniți acum.

Nu putu să îl contrazică, de fapt de-abia dacă își putea ține ochii deschiși. Imediat ce auzi torsul motorului, ațipi ca un copil plictisit într-o călătorie lungă cu mașina.

Helen probabil că nu se trezise când fusese adusă în casa familiei Delos, pentru că se deșteptă într-un pat mare și alb, când apunea soarele. Fereastra lui Helen încadra cerul ale cărui culori i-ar fi făcut invidioși pe toți pictorii insulei.

Își mișcă degetele de la picioare și când văzu că poate, ajutându-se de mâini, se ridică într-o poziție în care să stea așezată pe pat.

Dându-și jos picioarele din pat, își dădu seama că purta cămașa de noapte a altcuiva și nimic altceva. Știa că era în plin proces de vindecare în urma unei experiențe soră cu moartea, dar era încă destul de rușinoasă, încât să roșească. În afară de doctorul ei, singura persoana care o mai văzuse goală era Claire, iar asta fusese inevitabil și de-a dreptul ilar. Și, pe lângă asta, cămășuța de noapte era ceva ce Helen ar fi numit mai degrabă un furou sau un neglijeu, din moment ce cămășile de noapte erau ceva mai lungi și mai opace. Totuși, încercarea de a păși pe podea fu suficientă să îi alunge modestia, iar țipătului ei speriat îi răspunse o mână care îi veni în ajutor.

— Ușor. Hai, ține-te de mine, zise Ariadne. Uau, nu pot să cred cât de repede te vindeci! Dar, oricum, ar trebui să mai stai o vreme în pat.

Încercă să o facă să se întindă, dar Helen rămase cocoțată la marginea patului și trase de câteva ori aer în piept.

— Nu prea pot, răspunse uitându-se cuminte la Ariadne.

Ariadne văzu cum Helen își ținea genunchii apropiați și înțelese.

— Vrei la baie, nu? Bine, chicoti ea agitată. Te duc eu. Doar să nu faci pipi pe mine.

Helen râse recunoscătoare. Ariadne transforma o situație cam penibilă într-una cât mai amuzantă, pentru ca Helen să nu se simtă jenată. Era ceva ce ar fi făcut Claire. Helen încă se simțea rușinată, dar, cu ajutorul câtorva glumițe și un pic de tact, trecu de noaptea aceea cu bine.

În timp ce Ariadne o ducea pe Helen înapoi în pat, o frumoasă zână de femeie de vreo 20-30 de ani își băgă capul pe ușa

întredeschisă.

— Voi două vă distrați mult prea zgomotos pentru o cameră în care stă un bolnav, spuse ea cu o scânteiere zglobie a ochilor ei galbeni ca de pisică.

Helen avu senzația că ochii aceia erau de obicei plini de un neastâmpăr plin de viață și pentru asta o plăcu de îndată. Îi amintea de Kate.

— Helen, aceasta este mătușa mea Pandora. Dora, ea este... Ariadne bătu ușor cu degetele în cuvertura patului, ca o bătaie de tobă... Faimoasa Helen Hamilton!

— Ta-da! răspunse Helen fără putere.

Pandora își deschise gura exagerat de admirativ, intrând în cameră și așezându-se la capătul patului.

— Su-per-bă! Acum, pricep de ce îi sfârâie călcâiele lui Lucas după tine, spuse ea surâzând ștregărește.

— Nu. S-a terminat cu povestea asta! N-am mai auzit Furiile de când ne-am trezit pe plajă, zise Helen deodată. Când Pandora se uită la ea întrebătoare, Helen simți că trebuia să continue: Nu mai vreau să ucid pe nimeni. Ca să fie clar.

— Păi, asta-i de bine, că am auzit că ai cam avea cu ce, spuse Pandora ca și când i-ar fi făcut un compliment.

Helen nu știa la ce se referea, așa că schimbă subiectul.

— Cum se simte Lucas? întrebă cu grijă, încă surprinsă că îi putea pronunța numele fără să se enerveze.

Pandora și Ariadne se uitară una la alta.

— O să fie bine, zise Pandora cu fermitate.

— Era cât pe ce să nu fie, dar se vindecă, adăugă Ariadne cu o expresie solemnă.

Helen nu le putea privi în ochi. Momentul tensionat fu întrerupt de zgomotul făcut de stomacul lui Helen, zgomot care se prelungi neobișnuit de mult.

— Da, cuiva îi e foame, rosti Pandora sec. Și cred că ai putea să vii jos, în bucătărie, dacă te ajutam.

O ajutară pe Helen să se îmbrace cu niște pantaloni de trening și un tricou care purta logoul unei faimoase echipe spaniole de fotbal, haine din dulapul lui Ariadne. Apoi, după câteva alte glume despre greutatea lui Helen și cum ar fi bine să mai pună ceva carne pe oase, coborâră scările împreună.

Când ajunseră la bucătărie, fură întâmpinate de aroma divină care venea dinspre cuptor, iar stomacul lui Helen se manifestă din nou. Hector auzi zgomotul și își ridică o sprânceană în vreme ce Helen era așezată cu grijă pe un scaun de la masa din bucătărie. Îi spuse ceva femeii care se ocupa de cină și aceasta se întoarse ca să o privească pe Helen.

— Nu credeam că ni te vei alătura, zise femeia ușor șocată. Mă bucur așa de tare!

— Vă mulțumesc. Și vă mulțumesc încă o dată pentru cumpărăturile pe care ni le-ați trimis mie și tatălui meu.

Helen știu imediat că ea era Noel Delos și știu, de asemenea, că Noel era o femeie obișnuită, fără un gram de putere de semizeu. Helen se simți cuprinsă de vinovăție. Amenințase această faptură fragilă din sânul unei familii de supereroi – ba mai mult, o amenințase în fața fiului și nepoților ei. Noel zâmbi cu înțeleș când văzu chipul rușinat al lui Helen.

— Cu foarte multă plăcere. Acum, să ne ocupăm de ce este mai important. Cum pot lua legătura cu tatăl tău să îi spun că ești în regulă?

— Aș prefer ca tatăl meu să nu afle, răspunse agitată.

— Lipsești de o zi și-o noapte. Nu crezi că e îngrijorat?

— Este în Boston weekendul acesta. Nu va veni acasă până mâine-seară.

— Bine, cum vrei tu, dar să știi că eu sunt de părere că ar fi mai bine ca tatăl tău să știe despre asta, zise Noel sfredelind-o cu privirea.

După aceasta, se răsuci și continuă pregătirea cinei. Helen avu senzația că nu mai trebuia să ispășească pedeapsa execuției, dar că

nu fusese iertată încă.

— Crezi că ai putea mânca acum? întrebă Noel făcându-și de lucru prin bucătărie.

— Nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame, răspuse Helen cu sinceritate.

— Asta pentru că te vindeci, spuse Noel și zâmbi pentru sine, în vreme ce puneă pâine, sare și ulei în fața lui Helen.

Îi turnă un pahar plin cu lapte înainte să gesticuleze nerăbdătoare.

— Mănâncă. Nu este acum timpul să fii sfioasă, Helen. Ai nevoie să mănânci.

Helen rupse pâinea ca un calic medieval cu glicemia scăzută. Noel zâmbi și îl rugă pe Hector să aducă brânză din frigider. Bombăni, dar făcu întocmai și glumi că îi era frică să aibă degetele atât de aproape de gura lui Helen.

— Da, tu vorbești, mormăi Pandora. Acum două săptămâni, a trebuit să număr tacâmurile la fiecare masă ca să mă asigur că nu ai înghițit vreunul.

— Te vindecăi acum două săptămâni? întrebă Helen și apoi își aminti că Hector și Pandora sosiseră mai târziu pe insulă decât restul familiei.

Se întâmplaseră atâtea lucruri în doar două săptămâni, încât lui Helen i se păru că fiecare zi durase cât o săptămână. Gândindu-se la cât de multe se schimbaseră în viața ei, observă că liniștea se așternuse în bucătărie. Se pare că Helen abordase un subiect delicat, pentru că toată lumea își arunca priviri neliniștite pe deasupra capului ei.

— Îmi cer iertare. N-am vrut să vă supăr.

— Nu, nu-i nimic. Doar că vindecarea recentă a lui Hector are legătură cu ceva și mai important, spuse Noel. Acum, mănâncă.

La început, se simți ca un oaspete nou, prea politicoș să ia ceva, dar imediat ce tocănița de linte îi fu pusă în față, toată ființa lui Helen se pierdu într-o amețeală de arome. Era cât de cât conștientă că lumea se mai așeza la masă sau lângă cuptor, gustând fie aia, fie

ailaltă, își mai lua câte o porție sau doar stătea pe acolo ca să discute, dar se concentra prea tare pe farfuriile care se tot schimbau prin fața ei ca să îi poată recunoaște pe cei din jur. Noel îi dădea mâncare pe bandă rulantă. De câteva ori, Helen o văzu pe Cassandra cum ducea și se întorcea cu tăvițe pe scări, dar nu își dădu seama că erau pentru Lucas până nu începu să ațipească peste o farfurie cu ceva dulce și cu nuci făcut din aluat.

— Gata de înghețată? o întrebă Noel dându-i părul lui Helen spre spate, ca să nu îi pice în farfurie.

— Cred că orbesc, răspunse Helen neputând să mai mestece, să înghită sau să mai vadă bine.

— În sfârșit, zise Noel afundându-se într-un scaun de cealaltă parte a mesei.

Arăta la fel de obosită pe cât se simțea Helen.

— Jason? Crezi că ai putea să o duci pe Helen sus?

— Sigur, răspunse Jason ridicând-o pe Helen de pe scaun.

Brusc, se simți foarte trează.

— Pot să merg! Sincer, nu trebuie să mă cari, spuse ea fâțâindu-se în brațele lui.

— Sigur că poți. Acum, stai locului sau o să te scap, replică el cu un zâmbet sincer.

Nu avea de ales. Trebuia să se relaxeze și să îl lase să o care.

Când ajunseră sus, Cassandra ieși pe una dintre multele uși ducând o tavă cu un arsenal de vase murdare, iar Helen putu să îl zărească pe Lucas care stătea în pat. Se încordă și încercă să privească pe după umărul lui Jason, dar Cassandra închise ușa.

— Ești sigur că o să-i fie bine? îl întrebă Helen pe Jason când ajunseră în camera de oaspeți.

— Da, zise el, dar nu se uită în ochii ei.

Încercă să zâmbească.

— Luke exagerează, ca să îl alinte Cass. O să fie bine, spuse el în timp ce o așază în pat și se întoarse spre ușă.

— Îmi pare foarte rău, zise Helen când Jason ajunse la ușă.

Se opri și se întoarse ca să o asculte pe Helen care se elibera de o emoție puternică.

— Mi-era atât de teamă și am început să alerg prin ceață, apoi m-am simțit foarte ușoară și mi-era foarte frig. Când am privit în jos și mi-am dat seama că pot zbura, am leșinat. Am știut dintotdeauna că sunt ciudată, că era ceva aiurea la mine, dar nu mi-am dat seama...

Helen sughiță gata, gata să plângă. Jason veni lângă patul ei și îi puse mâna pe umăr.

— Hei, nimeni nu dă vina pe tine, rosti el, dar Helen își mișcă mâna neîncrezătoare.

— Ba da. Toți credeți că e vina mea. Că am început prin a-l ataca pe Lucas pe hol, la școală.

— Nu tu ai început asta, răspunse Jason un pic forțat. Războiul ăsta a început acum *mii* de ani.

Helen se uită confuză la el, dar el clătină din cap înainte ca Helen să mai pună vreo întrebare.

— Dormi și nu te mai gândești la Lucas. Chiar dacă îl compari cu ceilalți Fii ai lui Apollo, este foarte puternic, spuse el cu un zâmbet încrezător.

Jason stinse lumina înainte să plece, dar lăsă ușa ușor întredeschisă pentru ca Helen să-i poată chema în caz că avea nevoie de ajutor în miez de noapte.

Helen se așeză mai bine în pat și încercă să se relaxeze, dar încă era nervoasă din pricina oboselii și copleșită de cât de străine îi erau camera și casa. Și *zburatul*. Putea să zboare – nu mai putea să nege asta acum. Nu era doar un atlet bun, cu gânduri paranoice că poate era vreun soi de experiment genetic. Putea să zboare, ceea ce era imposibil din punct de vedere aerodinamic, așa că trebuia să fie altceva. Altceva, și nu om.

Singura explicație era cea a lui Lucas, dar nici asta nu era prea logică. Zeii greci erau mituri, manifestări antropomorfe ale forțelor naturale, nu figuri istorice cu descendenți în carne și oase – sau cel

puțin așa i se spusese în clasa a opta. Acum, nu mai era așa de sigură. Se gândi la cum era să zboare, cum aerul devenea solid – un obiect maleabil – și știu că, în sinea ei, își acceptase soarta. Era semizeu și trebuia să accepte asta.

La un moment dat, când se crăpă de ziuă, Helen se trezi și începu să se uite la camera întunecoasă și neobișnuită. Visase cum era să zbori, ceea ce era fantastic până își dădu seama că nu are nici cea mai mică idee cum să aterizeze. Primul ei gând fu că trebuia să îl roage pe Lucas să o învețe, iar apoi își dădu seama că poate Lucas nu mai avea să zboare vreodată. În ciuda promisiunilor familiei că lui Lucas îi era bine, Helen știu că nu ar mai putea adormi fără să se asigure. Trebuia să îi vadă chipul bronzat și normal, nu alb și plin de cicatrici ca atunci când erau împreună pe tărâmul sterp.

Atinse podeaua cu picioarele și le puse la încercare, sprijinindu-se tot mai mult, până când văzu că poate sta în picioare, apoi se îndreptă cam nesigură spre camera lui Lucas. Nu avusese niciodată luxații și nu se accidentase niciodată, dar, mergând anevoie, își dădu seama că senzația trebuia să fie similară, dacă nu mult mai greu de suportat. Mușchii ei nu se întindeau la fel de bine cum o făceau de obicei, încheieturile îi erau umflate și dureroase și, până reuși să ajungă la ușa lui Lucas, deja transpirase. Stând întins pe spate și privind luna, capul lui Lucas se întoarse, iar el se uită la Helen care stătea în ușă. Trecu o clipă.

– Bună, șopti el.

– Bună. Pot intra?

– Da, dar încet, spuse el arătând spre Cassandra care dormea pe canapeaua lui, în cealaltă parte a camerei. E trează de două nopți.

Helen se aplecă de parcă era o femeie bătrână, tresărind la fiecare pas în vreme ce se apropia de patul lui Lucas. Se simțea ca o babă ridicolă din povești și începu să râdă încet, pentru sine, la gândul că ar țipa la copiii care veneau pe gazonul ei din turtă dulce.

– Nu ar fi trebuit să vii singură. Ai obosit, o certă Lucas cu blândețe.

— Mi-era bine acum o secundă, dar drumul a fost mai lung decât mă așteptam. Casa ta e imensă, șopti Helen îndreptându-se spre scaunul de lângă patul lui.

— Nu vei putea să stai așezată prea mult timp, spuse în vreme ce trase cuvertura. Ai face bine să te întinzi.

Helen se uită nesigură la patul lui. Toată noaptea trecută stătuse lipită de el, dar acum era altfel. Dacă s-ar fi întins în pat lângă el, ar fi fost pentru că asta voia să facă. Îl văzu cum îi zâmbește și își dădu seama că el credea că ea se purta copilărește. Ceea ce era adevărat, pentru că îi tremurau genunchii din cauza efortului de a sta în picioare. Încercă să se așeze cât de delicat putu, pentru a nu-l deranja, dar, în ultimul moment, picioarele îi cedară și căzu în patul lui.

— Scuze, șopti ea aranjând cuvertura.

— Nu-i nimic. Ai grijă cu degetele de la picioare... picioarele mele sunt distruse, o avertiză el.

Helen aruncă o privire sub pătură și văzu că toată partea de jos a corpului îi era bandajată.

— Vezi? Ești în siguranță cu mine.

Își zâmbiră până își aminti motivul pentru care străbătuse drumul până în camera lui și zâmbetul îi dispăru.

— Cât de rău te simți? Îți poți măcar da seama? îl întrebă pe un ton serios.

Se ridicase un pic, sprijinindu-se în cot pentru a se putea uita direct la fața lui, ca să vadă dacă avea de gând să mintă. Chiar și la lumina lunii care bătea prin fereastră, îi putea vedea ochii albaștri ca niște nestemate.

— Îmi va trece, spuse atât de încet, încât abia dacă i se mișcaseră buzele.

— De tot? Vei mai putea... știi tu... să mergi, să alergi... să zbori și toate alea?

— Da, șopti înainte ca Helen să termine de vorbit. Voi fi ca nou peste încă vreo zi.

Helen își dădu seama că tot ce trebuia să facă era să se aplece puțin și buzele lor s-ar fi atins. Părea ceva așa de natural – de parcă *ar fi trebuit* să îl sărute –, încât deja parcurse jumătate din distanța dintre buzele lor, înainte să se oprească, uimită de lipsa ei de stăpânire de sine. Îl văzu cum înghite în sec.

— Întinde-te, Helen, îi zise, ceea ce și făcu imediat, pentru a-și ascunde confuzia.

Timp de câteva minute, amândoi respirară mai repede decât era normal, dar, după ceva vreme, Lucas se relaxă suficient cât să o țină de mână sub pătură. Îi privi mișcarea pieptului, care îi era atât de familiară acum, și adormi zâmbind.

CAPITOLUL 7

— Pentru că nu am vrut să îl trezesc pe Lucas, șuieră o voce frustrată.

Helen nu înțelegea cum ajunsese Ariadne la masa de ceai din vârful podului Golden Gate. Nu putea zbura.

— De ce nu ești de partea mea? întrebă Cassandra încet.

Helen nu avea cum să fie în vârful podului Golden Gate, așa că trebuia să fie în pat, dar nu înțelegea ce căuta Cassandra în pat cu ea. Doar de și-ar fi putut deschide ochii ca să vadă.

— Nu mă îndoiesc de ceea ce spui. Dar ce putem face? întrebă Noel.

— Să plecăm. Acum. Să ne facem bagajele și să plecăm în Europa.

— Exagerezi, pufni Ariadne fără a se strădui să șoptească.

— Două nopți la rând, Ari. Au mâncat aceeași mâncare. Au stat sub același acoperiș și în același pat, iar acum au și martori! zise Cassandra la fel de tare.

— Dar încă nu au făcut cel mai important lucru! îi răspunse Ariadne țipând.

— Fetelor!

Deși era atât de obosită, încât se simți lipită de saltea, țipetele o făcură pe Helen să își deschidă ochii. Le văzu pe Ariadne, Cassandra și Noel stând lângă patul ei. Rectificare – stăteau lângă patul lui Lucas, iar Helen era și ea în el. Ochii i se făcură mari și își întoarse capul pentru a se uita la Lucas. Se încrunta și mai avea puțin și se trezea de tot, și începu să scoată un sunet puternic din gât.

— Certăți-vă în altă parte, mormăi el în timp ce se rostogoli peste Helen.

Se făcu mic pe lângă ea, chinuindu-se cu bandajul de pe picioare,

în vreme ce încerca să își afunde fața în gâtul lui Helen. Ea îl înghionti ușor și le zâmbi lui Noel, Ariadne și unei Cassandre furioase.

— Am venit să văd cum se simte și apoi nu am mai putut să merg până la patul meu, încercă Helen să explice îngrozită.

Lui Helen i se tăie respirația când mâna lui Lucas urcă pe coapsa ei și apoi se opri între talie și șold. Apoi, simți cum Lucas se încordează de parcă doar ce își dăduse seama că pernele nu au formă de clepsidră. Capul lui se ridică, iar el privi în jur de parcă era gata de luptă.

— A, da! îi spuse lui Helen, amintindu-și.

Ochii i se relaxară și i se făcu iarăși somn. Zâmbi familiei lui în timp ce se întinse până tresări, apoi își mângâie pieptul rănit, nemaifiind într-o dispoziție bună.

— Puțină intimitate? întrebă el.

Mama, sora și verișoara lui, fiecare fie pufni, fie își puse mâinile în șold. Umilită, Helen încercă să iasă de sub așternut și să se dea jos din pat fără să atragă atenția. Cassandra se răsuci și părăsi camera.

— Ari, ajut-o pe Helen, spuse Noel cu delicatețe când văzu cum se chinuia Helen. Apoi, se întoarse și țipă nervoasă pe hol: Hector! Vino aici și ajută-ți verișoara!

— Mă descurc, protestă Helen în vreme ce se sprijinea pe picioarele tremurânde, lăsând-o pe Ariadne să o ajute doar cât să-și mențină echilibrul.

Văzu că purta bucățița de mătase pe care Ariadne o numea cămașă de noapte, deși detaliul acesta îi scăpase când decisese să îl viziteze pe Lucas.

— Uau! Asta e... interesant, zise Hector când intră în cameră și o văzu pe Helen.

— Ce-i interesant? întrebă Jason trecând pe hol.

Jason își băgă capul pe ușă și văzu la ce se uita fratele lui.

— A, fir-ar să fie!

Se uitau amândoi lung la Helen, care era pe jumătate goală și pe

deplin rușinată să se afle lângă patul lui Lucas. Se uitară unul la celălalt, își dădură capul pe spate la unison și începură să râdă.

— Bine, gata. Destul! spuse Lucas defensiv înainte să înceapă să le explice tuturor. Era îngrijorată și a venit să vadă cum mă simt, dar, până să ajungă aici, deja mai avea puțin și cădea din picioare. N-am vrut s-o trezesc pe Casandra să o ducă înapoi în camera de oaspeți, așa că am rugat-o să se întindă în pat lângă mine. *Evident*, doar am dormit. Acum, ați putea ieși toți din camera mea, mai puțin Hector sau Jase, vă rog? Și tu, mamă. Trebuie să fac un duș.

Helen ajunsese înapoi în camera de oaspeți fără să ceară mai mult ajutor decât avea nevoie. Era atât de rușinată, încât tot ce voia să facă era să fugă țipând din casă, dar, pentru a putea face asta, trebuia să demonstreze că se vindecase.

— Nu, mersi, acum, pot, îi răspunse lui Ariande la întrebarea dacă avea nevoie de ajutor să se spele.

— Bine, să strigi dacă ai nevoie de mine, îi zise Ariadne făcându-și ochii mici.

De vreo două ori, Helen trebui să se așeze pe gresia de la duș pentru a se odihni, dar, până la urmă, reuși să își scoată tot nisipul din păr și să se usuce fără să o cheme pe Ariadne. Avu nevoie de câteva minute ca să se îmbrace în haine curate, dar meritase din plin. Tot ce voia Helen să facă era să le mulțumească și să plece fără să atragă prea mult atenția.

Când ajunsese jos, întreaga familie era în bucătărie, inclusiv Lucas. Fața i se luminează ca orașul Vegas când o văzu, iar ea se duse automat spre el și se așeză alături, speranța că putea să plece repede ducându-se pe apa sâmbetei din cauza unui fel de reflex care porni din genunchi. Nu avea de gând să rămână la micul dejun, dar simțea că parcă trebuia să stea lângă el.

— Dacă mai dura mult, am fi trimis pe cineva după tine, ca să fim siguri că nu te-ai scurs și tu pe țeavă, glumi Pandora punând ouă în farfuria lui Helen.

— Helen e modestă. A vrut să se îmbrace singură, spuse Ariadne

în vreme ce stropi cerealele cu miere dintr-un castron și le puse în fața lui Helen.

— Modestă? Evident, rosti Hector sarcastic în timp ce îi dădu lui Lucas șunca.

— Aia era cămașa de noapte a *surorii tale*, nu? întrebă Lucas fără să facă pauză pe când o servea pe Helen și pe el însuși.

Hector făcu alegerea înțeleaptă de a-și închide gura.

— Da, răspuse Ariadne fără să înțeleagă gluma. E atât de confortabilă! Ce e? De ce râdeți?

— Nu-i nimic, Ari. Las-o baltă, spuse Jason, ținându-și mâna peste ochi.

Toți râdeau, inclusiv Castor și Noel.

Helen era undeva la mijloc. Nu voia să râdă, pentru că gluma o viza parțial, dar nu se putu abține. Își înăbuși un hohot de râs și privi în jos, către farfuria ei plină. Nu ținu minte să mai fi cerut de mâncare, dar apăruse ca prin magie în fața ei. Era genul de mic dejun după care ar fi urmat inevitabil un pui de somn, iar Helen nu știa cum să facă să plece mai repede și să se ascundă undeva. Se gândi să renunțe la a doua porție ca să poată pleca mai devreme.

— Știu că ți-e foame, zise Lucas atât de încet, încât numai Helen îl auzi. Ce ai?

— Cred că ar trebui să plec acasă. Deja am stat mult prea mult, spuse ea rușinată în vreme ce Lucas clătina din cap dezaprobator.

— Nu-i ăsta motivul, zise el încrezător. Ce ai?

— Sunt cea mai mare proastă! Să mă trezesc aproape goală lângă tine, cu jumătate din familia ta uitându-se la noi? Nu-i frumos deloc, spuse ea printre dinți, obrajii crăpându-i de rușine.

Lucas zâmbi ușor, privind-o cum se înroșește.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, ai mai fi vrut să stai? întrebă el deodată foarte serios, privind-o direct în ochi.

Privi în jos și încuviință.

— De ce? insistă el.

— Ei bine, în primul rând, am câteva întrebări, zise ea îndrăznind

să se uite la el.

O țintui cu privirea, având o expresie imposibil de descifrat.

— Asta-i singurul motiv? șopti el.

— Ei, voi doi, destulă vorbărie! Amândoi trebuie să mâncați, strigă Noel peste masă, făcând-o pe Helen să tresară; ceea ce îl făcu pe Lucas să râdă.

În afară de domnul Hergeshimer, Helen nu mai fusese niciodată în prezența cuiva care părea că are ochi la ceafă, dar Noel părea mai mult decât în stare să mănânce, să vorbească și să țină inventarul a cine cât și ce mânca, toate acestea în timp ce ținea cont de durata conversațiilor celor din jur. Era un pic stresant, poate chiar și ușor enervant, dar totodată și reconfortant, într-un mod ciudat. Helen nu trebuia să fie atentă la lucrurile pe care le sesiza de obicei, cum ar fi ce farfurii prefera, pentru că Noel făcea asta pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să vină la masă și să mănânce, și asta și făcea.

Ea și Lucas mâncau cu ferocitatea unor oameni care efectiv își refăceau fiecare celulă din organism. Când Helen își ridică în sfârșit privirea după o oră de mestecat, toată lumea terminase de mâncat, dar mai stătea la masă bând cafea și citind diverse părți din ziar. Era de parcă mereu petreceau jumătate din duminică la micul dejun, iar cealaltă jumătate stând prin bucătărie în așteptarea cinei. Pierdută în atâta agitație, Helen fu surprinsă să constate că se distra de minune.

Lucas fiind încă aplecat asupra farfuriei sale, Helen luă rubrica sportivă când Hector o puse jos și citi cum se descurca iubita ei Red Sox în luna septembrie. Trebuie să fi început să-și vorbească destul de tare pentru că, după ce puse jos pagina cu statistici, toți bărbații din încăpere se uitau la ea.

— Aruncările aduc steaguri¹⁷, nu? întrebă Castor zâmbind încântat.

¹⁷ Un steag triunghiular reprezentând diverse echipe sportive. În baseballul profesionist, se referă în general la ridicarea steagului de către echipa care câștigă campionatul. (n.tr.)

— Avem prea mulți răniți și niciun closer¹⁸, nu-i așa? repetă Jason spusele lui Helen, apoi îl privi pe Lucas. Bine, ai câștigat, zise el misterios.

— Mulțumesc, spuse Lucas surâzând nesigur.

Se lăsă pe spate și își închise ochii, iar Helen văzu cum i se scurge un strop de transpirație pe frunte. Își puse mâna pe fruntea lui, încercând să vadă dacă avea febră, dar Jason deja se ridicase.

— Am eu grijă de el, Helen, zise în timp ce ocoli masa.

Jason se duse să îl ridice pe Lucas, dar Lucas nu îl lăsă. În schimb, își trecu brațul peste umărul verișorului său și îl lăsă să-l ajute să se ridice.

— Doar până la scări, bine? îi spuse Lucas, iar Jason dădu din cap, legătura dintre ei fiind atât de puternică, încât nu mai aveau nevoie de cuvinte pentru a comunica.

Helen o văzu pe Noel cum își ridică mâinile de frustrare că nu îl putea ajuta cu nimic și se opri din a zice ceea ce voia.

— Lasă-l în ritmul lui, îi spuse Castor cu delicatețe soției sale.

Ea încuviință de parcă era ceva despre care discutaseră de milioane de ori. Apoi, se concentrează asupra a ceea ce mai rămăsese din micul dejun.

— Hector! E rândul tău să cureți masa!

Helen observă că Noel avea tendința de a-și controla furia pe cât de chibzuit putea. Avea nevoie să țipe, dar nu putea să țipe la Lucas pentru că era rănit și nu putea să țipe la Jason pentru că îl ajuta pe Lucas, așa că se luă de primul băiat pe care îl văzu. Noel făcuse același lucru și când Helen se trezise din somn, vorbind frumos cu Helen și apoi țipând după Hector. Săracul Hector părea că are de suportat tot ce era mai rău din frustrările ei și, judecând după modul în care Hector mergea apăsător prin bucătărie, clătănind din cap, Helen înțelese că Hector fusese țăpul ispășitor preferat al lui Noel de

¹⁸ În baseball, este numele celui care aruncă ultimele mingi, încheind meciul. (n.tr.)

când Lucas se rănise. Aproape că îi păru rău pentru el preț de o clipă, dar, când văzu cum se uita Noel după Lucas pe când el ieșea cu greu din bucătărie, nu putu să o învinovățească.

Lucas făcu o pauză înainte să iasă din încăpere.

— Tată? vorbi el fără să se răsucescă de tot. Helen are niște întrebări.

Stând încă în capul mesei, Castor încuviință, se gândi un pic și apoi se ridică repede.

— Bănuiam eu, spuse el încet înainte să îi zâmbească lui Helen. Ai vrea să vii în biroul meu?

Helen nu prea ar fi vrut să meargă cu Castor în biroul lui, dar voia să audă vreun fel de explicație așa că se ridică și îl urmă. Castor o duse într-un loc liniștit din capătul casei imense, într-un birou pe jumătate plin cu cutii nedespachetate și cu o vedere minunată spre ocean. Scaune de piele și cutii pline de cărți în limbi diferite se luptau pentru un pic de loc pe podea cu covoarele făcute sul și tablourile încă neagățate. Două birouri mari stăteau în locuri opuse ale camerei, deja pline de diferite hârtii, plicuri și pachete.

De-a lungul peretelui negru era un șir de uși franțuzești care duceau la o verandă dincolo de care se afla plaja. În fața acelor uși erau două canapele și un fotoliu imens, toate așezate în cerc.

Cassandra stătea în fotoliul imens, citind o carte pe care o puse alături când intrară Helen și Castor. Helen se aștepta ca micuța să plece sau măcar să i se ceară să plece, dar, după câteva momente, fu clar că ea îi așteptase acolo pentru a purta conversația care urma. Cum de știuse Cassandra că avea să fie o conversație era ceva de neînțeles pentru Helen, dar Castor nu păru surprins.

Castor îi oferii lui Helen un loc pe una din cele două canapele și apoi el se așeză pe cealaltă, se uită la Cassandra, care părea și mai mică în comparație cu scaunul imens în care era așezată, și începu.

— Cât de multe știi despre mitologia greacă? întrebă el.

Helen râse, crezând că e o glumă, însă se opri când își dădu seama că nu era.

— Vă referiți la războiul troian? Homer și toate alea?

Când Castor încuviință, Helen ridică din umeri.

— Știu câte ceva. Trebuia să citesc *Iliada*, dar am avut un examen la chimie...

Cassandra îi întrerupse scuzele, dându-i cartea pe care o citea. Era o antologie care conținea atât *Iliada*, cât și *Odiseea*.

— Păstreaz-o. Mai avem destule, zise ea cu un zâmbet forțat.

Era prima dată când Helen o vedea pe Cassandra glumind, așa că încercă și ea să-i zâmbească.

— Presupun că fiul meu deja ți-a spus că suntem urmașii a ceea ce lumea numește zeii din Grecia antică, începu Castor.

Când Helen se strâmbă stânjenită, Castor încuviință binevoitor.

— Îmi pot imagina că e greu să înțelegi asta, dar trebuie să știi că Homer a fost un istoric, iar *Iliada* și *Odiseea* sunt relatări ale unui război real, care a avut loc acum multe mii de ani. Majoritatea miturilor antice și a marilor drame. Hercule și Perseu, Oedip și Medeea. Toți au existat, iar noi suntem descendenții lor. Scionii lor.

— Bine, rosti Helen râzând frustrată. Să spunem că vă cred și că toate astea s-au întâmplat. Zeii au făcut copii cu oameni? Bine. Dar nu ar trebui ca magia asta sau zeitatea, sau ce-o fi să se cam risipească până să ajungă la noi? Asta s-a întâmplat acum *foarte* mult timp.

— Harurile nu se diluează, răspunse Cassandra. Unii Scioni sunt mai puternici decât alții, unii au mai multe abilități, dar intensitatea acestor puteri nu are legătură cu cât de puternici erau părinții lor.

Castor încuviință și încercă să-i explice.

— De exemplu, soția mea este muritoare în întregime, dar ambii noștri copii sunt mai puternici decât mine. Și eu sunt foarte puternic, zise fără să se laude. Credem că are legătură cu faptul că zeii sunt nemuritori. Ei nu pălesc niciodată, așa că nici talentele care ne-au fost date, indiferent câte generații s-au bucurat de ele în trecut. De fapt... începu el, apoi se opri și se uită la Cassandra.

— Credem că s-ar putea să devină chiar mai puternice, completă

ea. Nu știm cum se întâmplă, dar se pare că așa e.

— Bine, spuse Helen mai mult sieși. Știam că nu aveam cum să fiu în întregime umană, dar pot să mai pun o întrebare? Ce sunt Furiile? Și de ce nu ne mai deranjează?

După această întrebare urmă o pauză lungă. Cassandra și Castor se uitară unul la altul de parcă încercau să-și citească gândurile înainte ca ea să ia cuvântul.

— Nu știm sigur de ce au dispărut. Am o teorie, dar nu vom vorbi despre asta acum, zise ea.

Helen încuviință, având de gând să o roage pe Cassandra să îi explice mai târziu.

— Războiul troian a fost unul foarte lung, cu foarte multe victime, continuă Castor. A fost cel mai mare război care avusese loc până atunci. A pornit o dușmănie sângeroasă. A început cu pedepsirea unei singure familii care se întorsese din război, dar, cu trecerea anilor, s-a răspândit în toate cele Patru Mari Case și le-a învrăjbit.

— Case sunt ceea ce numim cele patru neamuri diferite de Scioni, îl întrerupse Cassandra când văzu că Helen se încruntase. Erau de viță nobilă în Grecia antică.

— Furiile sunt blestemul nostru, pedeapsa noastră, rosti Castor încet.

— Îi obligă pe membrii diferitelor Case să se omoare pentru a plăti datoria sângeroasă a strămoșilor lor. Este un cerc vicios. Sânge pentru sânge, pentru și mai mult sânge, șopti Cassandra și Helen se cutremură văzând cât de goi erau ochii ei.

— De aici știu. Oreste a trebuit să își ucidă mama pentru că ea îi omorâse tatăl pentru că el o omorâse pe fiica lor, interveni Helen. Dar am citit toate acele piese și au un sfârșit fericit.

— Partea aceea a fost ficțiune pură, spuse Castor, clătinând din cap. Furiile nu iartă și nu uită niciodată.

— Deci, în principiu, ne tot omorâm de la războiul troian încoace? Întrebă Helen. Înseamnă că nu mai suntem prea mulți.

— Nu mai suntem. Casa din care face parte familia noastră se

numește Casa din Teba. Credeam că este singura Casă care a mai rămas – până când Furiile ne-au adus la tine, bineînțeles, răspunse Castor.

– Și eu de care Casă țin?

– Nu putem ști până nu o să aflăm cine a fost mama ta, zise Cassandra.

– Semeni foarte mult cu cineva pe care o știam în trecut, dar Scionii nu își transmit genetic trăsăturile fizice, așa cum fac muritorii, spuse Castor așezându-se mai confortabil. De exemplu, Lucas nu seamănă deloc cu mine – nici măcar nu arată ca un fiu tipic al lui Apollo. Noi, Scionii, suntem jumătate oameni, jumătate arhetip și semănăm mai mult cu figurile istorice după care trebuie să ne modelăm viețile decât cu părinții noștri.

– Și eu cu cine semăn? întrebă Helen.

– Nu am vrea să ne dăm cu presupusul. Ai cumva poze sau vreo filmare cu mama ta? Atunci poate am putea să ne dăm seama cine era, zise Castor nerăbdător, de parcă mai aveau un pic și puteau rezolva puzzle-ul imens care îi preocupa așa de mult.

– N-am nimic. Nicio poză, răspunse ea fără să trădeze vreo emoție.

Cassandra expiră cu putere și dădu ușor din cap, cu gândul la ceva ce numai ea știa.

– Ca să te protejeze, probabil. Dacă ar fi eliminat toate modurile în care te-ar fi putut contacta și dacă se asigură că vei locui pe o mică insulă, cu un grup limitat de prieteni, ar fi fost mai puțin probabil să te descopere o Casă rivală, observă Cassandra ca un detectiv care puneă indiciile cap la cap.

– Se pare că nu a funcționat prea bine, râse Helen.

– A funcționat pentru o bună bucată de timp, dar Furiile nu ar fi lăsat lucrurile așa pentru multă vreme, spuse Castor încet.

Helen își plimbă talismanul de-a lungul lanțului și îl arată lui Castor și Cassandrei.

– Asta e tot ce mi-a mai rămas de la ea. O bijuterie. Înseamnă

ceva pentru voi? întrebă ea nerăbdătoare.

O parte din ea își dorise mereu ca medalionul acela să fie important – că poate, într-o zi, ar fi fost răspunsul tuturor întrebărilor ei. Visa că poate, cândva, talismanul o va conduce spre mama ei. Cassandra și Castor examină cu atenție talismanul în formă de inimă, dar nu era nimic deosebit la el.

– E foarte frumos, zise Cassandra binevoitoare.

– Este, nu-i așa? E de la Tiffany, așa că probabil mai sunt alte mii de medalioane ca acesta. Doar că asta-i tot ce am de la ea, continuă Helen, cuvintele părând să vină de la sine. Tata spune că probabil își pregătise de mult plecarea, pentru că, până să își dea el seama că mama plecase, toate pozele cu ea dispăruseră. Toate. Chiar și cele despre care presupunea că ea nu știe.

Helen se ridică brusc și începu să se plimbe prin birou. Merse până în capătul bibliotecii, uitându-se la toate cărțile pe care le adunase familia Delos, la toată mobila veche care probabil fusese transmisă din generație în generație. Ceea ce Helen nu avea era acea puternică legătură cu strămoșii ei și se simți pierdută, neștiind unde sau de unde era mama ei, dar întrezări și un strop de speranță în această neștiință.

– Familia voastră este foarte unită, pot vedea asta. Mereu știți unde e toată lumea. Dar mama mea a făcut ceva cam drastic, nu-i așa? A fugit.

Helen se strădui să-și pună gândurile în ordine și decise că modul cel mai bun de a exprima ceea ce voia să spună era o întrebare.

– Cum puteți fi atât de siguri că numai Casa din Teba a mai rămas? Cum puteți ști așa ceva?

– Suntem foarte atenți când vine vorba de câți suntem, Helen, zise Cassandra.

– Da, dar cum puteți fi siguri?

– E un mod barbar, spuse Castor, clătănând din cap. După ce Helen îi făcu semn să continue, Castor îi povesti: Când un semizeu îl ucide pe un altul de la o Casă rivală, este un fel de sărbătoare

tradițională, numită Triumf. E considerată a fi o mare onoare.

— Dar asta nu înseamnă că mama *mea* a murit. Poate doar lipsește! Nici măcar nu știți cine este! spuse Helen, vocea tremurându-i în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji și îi cădeau pe tricou.

— Faptul că tu exiști demonstrează că orice e posibil, zise Cassandra, dar nu putu să se uite în ochii lui Helen.

— Cam pe atunci când te-ai născut tu, Casele treceau prin perioade de lupte intense și se credea că aceea era *ultima* confruntare. Au murit mulți, spuse Castor privind-și mâinile. Mai multe femei cu numele Daphne și-au pierdut viața.

Helen se întoarse cu spatele la Castor și Cassandra și încercă să respire printre lacrimi, dar avu nevoie de câteva momente până să se asigure că nu avea să plângă cu suspine. Nici nu știa de ce era așa de supărată. Mereu crezuse că își ura mama.

— Helen, înțelegem că s-ar putea să mai ai nevoie de ceva vreme până să continuăm. Mai avem multe de discutat, dar așa nu rezolvăm nimic și putem continua conversația când tu te simți pregătită. Între timp, te rog să ții cont de faptul că noi chiar vrem să te ajutăm, rosti Castor cu blândețe de undeva din celălalt colț al camerei.

Helen îi auzi ridicându-se să plece, dar nu putu să se liniștească pentru a-și lua rămas-bun. După ce plecară, deschise ușile franțuzești și se duse pe verandă. Imaginea plajei perfecte și a apei albastre rostogolindu-se în valuri îi mai atenuă durerea din suflet și, fără să își dea seama, începu să se plimbe pe plajă.

— Te simți bine? întrebă Lucas.

Helen doar dădu din cap, nefiind surprinsă că era în spatele ei. Priveau amândoi de-a lungul plajei, uitându-se la un câine mare și flocos sărind fericit în spuma valurilor, iar Helen își aminti momentul când fusese salvată de la moarte. După o clipă, Lucas veni lângă ea pentru a o putea privi. Helen zâmbea.

— Mă simt ușurată, spuse Helen, întorcându-se pentru a se uita în

ochii lui. Toată viața, am crezut că mamei mele nu i-a păsat de mine nici cât să vină să vadă cum arăt. O privire întunecată umbri chipul lui Lucas, dar Helen continuă înainte ca el să o întrerupă: Nu zic că o vrajbă sângeroasă e bună la casa omului, dar măcar există un *motivo* pentru care m-a părăsit. Până acum, nu știam vreunul.

— Știi, încă ar mai putea fi în viață, insistă Lucas. Indiferent ce crede tata.

— Nu știu ce să spun despre asta încă, răspuse Helen cu sinceritate. Kate mi-a fost o mamă mai bună decât mi-a fost Daphne vreodată. Cred că îmi voi da seama ce simt atunci când voi afla adevărul, întregul adevăr.

— E suficient, răspuse el zâmbind și uitându-se la apă pentru o clipă, apoi se gândi la altceva și continuă: Cel puțin pentru moment.

O strânse de mână și Helen privi în jos, surprinsă că iarăși se luaseră de mâini fără ca ea să își dea seama. Nu știa cine începuse cu acest nou obicei al lor, dar pricepu că le-ar fi fost imposibil să se mai oprească. Nu mai ținuse un băiat de mână până atunci și asta trebuia să o facă să se rușineze, dar nu simți așa ceva. Să îl atingă părea a fi cel mai natural lucru din lume și gândul acesta o făcu să tresară de uimire. Privi în sus și văzu că și Lucas se uita la mâinile lor, probabil gândindu-se la același lucru.

— Ai vrea să ne așezăm pentru o clipă? întrebă ea, brusc dându-și seama că ultima dată când îl văzuse nu era în stare să meargă fără ajutorul lui Jason.

— Nu chiar. Dar nu m-ar deranja dacă am merge să mai mâncăm ceva, spuse el, aruncând o privire distrasă spre casă.

— Nici pe mine. Vai, sunt o vacă, zise Helen încă uimită de cum reacționa.

— Ai stat ore întregi fără să mănânci în timp ce te vindecai, îi spuse în timp ce o conducea înspre casă. Vorbești aiurea.

— Știi, dacă nu ar fi faza că trebuie să treci printr-o durere cumplită, cred că mi-ar plăcea vindecările astea. Oamenii te cară și îți dau să mănânci întruna. E ca și când ai fi un bebeluș, doar că ești

destul de mare cât să apreciezi chestia asta.

– Totuși, nu mai e așa de distractiv când ai nevoie la baie.

– Nu! Și mai ales când ești înconjurat de străini, zise Helen, așteptându-se la un hohot de râs sau la un răspuns amuzant din partea lui Luke, dar niciunul nu veni.

– Nu suntem străini, spuse el încet, oprindu-se un pic pentru a se putea uita în ochii ei.

– Da, nu mai suntem.

Se ținură de mâini pe drumul de întoarcere, vorbind despre dureri care nu păreau să mai treacă. Apropiindu-se de casă, o văzură pe Cassandra uitându-se la ei de la unul dintre balcoanele de la etajul doi. Nu părea prea fericită.

Când ajunseră în bucătărie în căutare de bunătați, o găsiră pe Noel muncind la vreo șase cratițe și tigăi. Le puse în față o jumătate de kilogram de înghețată, fursecuri, alune și sos caramel și le spuse că erau destul de întremați ca să își pregătească singuri profiterolul și se întoarse la friptura mare cât un taur pe care o avea în cuptor. După o gustare decadentă care îi ademini și pe ceilalți să vină să își strice pofta de mâncare, Noel le spuse să facă bine să rămână pe acele scaune pentru că, în vreo 20 de minute, era gata cina.

– Nu pot. Trebuie să plec acasă, zise Helen pe un ton dezamăgit, jucându-se cu câteva alune de pe fundul castronului ei.

– Ei, asta-i bună. Nu mergi nicăieri, îi răspunse Lucas.

– Nu, serios. Trebuie să merg acasă, să iau Jeepul și apoi să îi aștept pe Kate și pe tata la aeroport.

– Se poate duce unul dintre noi să îi ia, spuse Ariadne ridicându-se de pe scaunul din dreapta lui Helen.

– Nu m-ar deranja să mă duc eu, se offeri Pandora ridicând din umeri.

– Nu puteți! zise Helen un pic cam tare înainte să se controleze și să continue ceva mai domol: Tatăl meu nu știe despre chestiile astea. Vă rog! E foarte drăguț din partea voastră să vă offeriți, dar, dacă doar ați putea să mă duceți cu mașina până acasă, v-aș fi foarte

recunoscătoare.

Nu putu să își ridice privirea deoarece știa că toți își aruncau priviri pline de înțeles pe deasupra capului ei. Ariadne îi atinse mâna lui Helen și deschise gura ca să spună ceva, dar Lucas vorbi primul.

— Te duc eu acasă, zise el ridicându-se de pe scaun și trăgându-o pe Helen de mână.

— Nu poți să umbli brambura când ești atât de rănit, zise Noel clătinând din cap, dar Lucas deja se îndrepta spre ea și zâmbea viclean.

— O duc acasă cu mașina, nu zbor până acolo, spuse el luând-o pe mama lui în brațe mai repede decât ar fi putut ea să se miște măcar și o sărută zgomotos pe frunte.

Probabil că nu fusese foarte confortabil, dar era destul ca Noel să înceapă să râdă și să recunoască faptul că Lucas era suficient de puternic acum cât să conducă. Helen încercă să le mulțumească tuturor de la masă, dar Lucas sforăi în glumă, o luă de mână și o trase spre ieșire, zicând:

— Bine, bine. Oricum, mai vii aici și mâine.

— Poftim? întrebă Helen amețită în vreme ce Lucas o conduse într-un garaj imens, plin de mașini scumpe.

O așeză într-un Mercedes clasic, decapotabil, porni mașina și apasă pe butonul care deschidea capota.

— Vei veni înapoi mâine după-amiază, rosti el răspunzându-i în sfârșit la întrebare în timp ce ieși din curtea lor și se îndreptă spre strada Milestone.

— Nu pot. Trebuie să merg la antrenament, îi reaminti Helen.

— Și eu trebuie să merg la fotbal, dar o să te aduc aici cu mașina după aceea. Și pot să te iau cu mașina de la tine de-acasă și să te duc la școală, dacă vrei.

— Credeam că nu mai ai voie să faci parte din vreo echipă sportivă.

— Da, s-a rezolvat, zise cu un zâmbet larg. Uite, tot ce am de spus

este că am văzut cum arată echipa de fotbal. Și, crede-mă, au nevoie de mine și de verii mei.

— Probabil că ar trebui să mă deranjeze asta, dar și eu am văzut echipa de fotbal, zise Helen întorcându-i zâmbetul. Dar, oricum, nu pot veni mâine. Trebuie să lucrez luni seară.

— Atunci, marți.

— Nu pot, trebuie să pregătesc cina pentru tata, spuse ea în grabă.

— Poate să vină și el. Mama vrea să îl cunoască, zise Lucas din ce în ce mai nesigur. Nu vrei să vii la noi? o întrebă uitându-se în ochii ei.

— Nu este vorba despre asta, spuse ea frustrată și îngrijorată dintr-un motiv pe care nu-l știa. Nu o să mă lase tata, bine?

Helen privi pe geam la terenul de golf și simți cum Lucas o luă de mână și o scutură un pic pentru a o face să se uite la el.

— Nimeni nu o să îi zică tatălui tău despre tine dacă tu nu vrei, spuse el privind când la ea, când la șosea.

Îi zâmbi și dădu din cap.

— Nu e vorba despre asta. Nu mă lasă să ies în timpul săptămânii, zise ea uitându-se la el, dar Lucas era încruntat și concentrat asupra drumului.

Pe când minutele se scurgeau în tăcere, Helen simți că Lucas devenea din ce în ce mai ursuz.

— Nu. N-o să meargă așa, rosti el brusc, parcând mașina undeva la marginea drumului, trăgând de frâna de mână și întorcându-se cu fața spre Helen. Nu știu dacă tata ți-a explicat, dar Casele sunt diferite pentru că sunt descendenții unor zei diferiți, începu el.

— Da, mi-a spus ceva de genul ăsta, răspunse ea încet.

Helen se simțea ca un copil în biroul directorului școlii și nu știa de ce. Lucas încercă să îi zâmbească, renunță și continuă:

— Casa familiei mele, Casa din Teba, îi reprezintă pe descendenții lui Apollo. Este cunoscut drept zeul luminii, dar era și zeul muzicii, al vindecării și al *adevărului*. Scionii care pot detecta minciunile sunt foarte rari, dar eu sunt unul dintre ei. Mereu îmi dau seama când

cineva mă minte și, dacă o face cineva drag mie, este insuportabil. Așa că nu mă poți minți, Helen! Niciodată. Și, dacă nu vrei să-mi mărturisești adevărul, te rog, pentru binele meu, mai bine nu spune nimic.

— Te doare? întrebă Helen, fiind cât se poate de curioasă.

— Am încercat să îi explic lui Jase cum e, dar niciodată n-am reușit să o fac cum trebuie. Este ca și când ai pierdut ceva foarte important și nu îl poți găsi, dar e mult mai rău de atât. Cu cât minciuna devine mai mare, cu atât mai pornit sunt să aflu adevărul. Și pur și simplu caut și caut...

— Doar am nevoie de ceva timp ca să mă pot obișnui, recunosc Helen grăbită. Nu sunt pregătită să-i zic lui tata despre mine sau despre mama, pentru că nu știu cum ar reacționa. Sincer, nu știu dacă îi voi spune vreodată. Dar acum am nevoie de ceva vreme pentru a mă obișnui cu toate astea. Cel puțin de câteva zile.

Fața lui Lucas se relaxă imediat și răsuflă ușurat.

— De ce nu ai zis asta de la început?

— Pentru că e prea...

Se opri pentru că nu își mai găsea cuvintele.

— Prea sincer. Ca și când ai fi gol, spuse Lucas pentru ea, încuviințând.

Helen dădu și ea din cap odată cu el.

— Păi, scuze. Dar cu mine trebuie ori să fii sinceră, ori tăcută, zise în timp ce eliberă frâna, porni mașina și intră înapoi în trafic.

Imediat ce nu mai avu nevoie să schimbe vitezele, îi luă mâna și i-o așează pe piciorul lui, iar când trebui să aprindă farurile pentru că soarele apunea, dădu drumul volanului, și nu mâinii ei.

Lucas opri în fața casei lui Helen, în spatele Purceleii, apoi stinse farurile și opri motorul.

— Stai un pic aici, rosti înainte să iasă din mașină și să dispară undeva în spatele casei.

Helen se tot uita după el în vreme ce îl aștepta, dar nu auzi nimic – nici măcar sunetul pașilor lui. Enervată că ar fi plecat așa de lângă

ea, ieși din mașină și se duse până la Purcică pentru a vedea mai bine. Își zări poșeta pe pământ în fața roții din față, așa că o luă de acolo și își căută mobilul. Erau în jur de vreo 15 apeluri pierdute.

Deodată, își aminti că motivul pentru care poșeta ei se afla pe pământ era pentru că fusese atacată, apoi își dădu seama că atacatorul ei nu era Hector sau Lucas, așa cum presupusese în noaptea aceea.

Acum, că putea să se gândească la ce se întâmplase fără ca Furiile să îi afecteze judecata, realizează că mai era cineva care o așteptase atunci când venise acasă. Cineva cu brațe subțiri – o femeie – o apucase din spate și apoi fusese speriată de familia Delos. Lucas îi trimisese pe Ariadne și pe Jason să o urmărească, dar probabil că scăpase pentru că nu vorbiseră despre ea în acel weekend. Șocul acelor câteva zile o făcuse pe Helen să uite de atac.

– Lucas? strigă ea îndreptându-se spre umbrele de lângă casa ei.

Plecuse de prea mult timp. Auzi o bufnitură scurtă în spatele ei.

– Ți-am spus să aștepți în mașină, zise Lucas.

Se întoarse să îl privească, gesticulând puternic cu mobilul din mână ei.

– Femeia aceea! O cauți pe femeia care ne-a atacat pe mine și pe Kate, rosti Helen, în sfârșit înțelegând ce se întâmpla. E un Scion. Trebuie să fie!

– Da, evident că e... spuse el întrerupând-o. Dar ascultă-mă. Sunt două femei... două femei diferite încearcă să te prindă, iar noi nu am reușit să o prindem pe niciuna din ele.

Niște faruri luminară casa și aleea. Se apropia o mașină. Lucas se puse în fața lui Helen și privi prin luminile care nu o lăsau să-i vadă pe oamenii din mașină.

– E tatăl tău.

– Helen? Aici erai! Unde naiba ai fost? începu Jerry să țipe ieșind din taxi înainte ca șoferul să oprească mașina. Te-am sunat întruna. Tu niciodată nu întârzi! Credeam că ai pățit ceva!

– De ce ești aici? șuieră Helen.

— Am prins un zbor care pleca mai devreme. Nu mi-ai primit mesajele?

— Păi... se pierdu Helen uitându-se la mobil fără să zică nimic.

Știa că trebuia să inventeze ceva, dar știu de asemenea că nu se pricepea deloc să mintă. Începu să se panicheze. Lucas îi luă telefonul și, în timp ce făcu asta, Helen auzi ceva sfărâmându-se, un sunet aproape imperceptibil.

— Telefonul ei s-a stricat, zise Lucas, dându-i aparatul lui Helen tatălui ei ca să îl poată vedea.

Acesta se descompuse în mâna lui Jerry.

— Am venit aici să văd de ce nu răspundea și am găsit-o aici, pe alee, se pregătea să vină să vă ia.

Helen se uită lung la Lucas, întrebându-se cum putea cineva căruia îi păsa atât de mult de adevăr să mintă atât de ușor.

— Cum ai făcut asta, Len? întrebă Jerry speriat, examinând sendvișul pulverizat de plastic și microcipuri. Era nou-nouț.

— Da, știu! spuse ea cu emfază. O panaramă de mobil, nu-i așa? Îmi pare foarte rău, tată! Nu știam că vii mai devreme.

— Ei, nu-i nimic, spuse Jerry ceva mai sfios acum, că nu mai era la fel de îngrijorat.

El și Helen își zâmbiră, totul fiind iertat. Apoi, Jerry se întoarse spre Lucas.

— Parcă te cunosc de undeva, zise el suspicios, băgându-l pentru prima dată în seamă pe Lucas și devenind imediat bănuitor.

Pentru o clipă, Helen îl văzu pe Lucas așa cum îl vedea tatăl ei – un tânăr incredibil de frumos, care arăta prea bine, era prea bine îmbrăcat și conducea o mașină prea frumoasă pentru a fi plăcut vreodată de tatăl cuiva.

— Lucas Delos, spuse el întinzând mâna.

— Nu-l urai pe puștiul ăsta? Jerry răspunse cu aceeași onestitate cu care dăduse mâna cu Lucas.

Lucas începu să râdă și era un sunet atât de sincer, încât și Jerry începu să râdă.

— Ei, ne-am împăcat, spuse Helen.

— Bine, zise Jerry.

Apoi, trecu pe lângă mașina decapotabilă a lui Lucas când se întoarse să-l plătească pe taximetrist și să își ia bagajele.

— Sau poate că nu, se corectă el.

Helen profită de ocazie să își dea ochii peste cap și să se uite la Lucas, arătând spre telefonul ei.

— Și cum rămâne cu femeia aia? Cum îmi vei spune restul poveștii? șopti ea agitată. Dacă folosesc telefonul din bucătărie, mă va auzi tata.

— Scuze, îi șopti Lucas cu ochii rânzând. Nu mi-a venit altă idee.

— Măine, amenință Helen. Vreau să-mi spui tot.

— Vin să te iau cu o jumătate de oră mai devreme. Mergem la o cafea, promise Lucas.

— Ei, ce se petrece? întrebă Jerry alăturându-li-se iarăși celor doi.

— Lucas trebuie să ajungă acasă, la cină, zise Helen și îl văzu pe Lucas tresărind la auzul minciunii, dar pricepând aluzia.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Hamilton, spuse Lucas în timp ce făcu cu mâna și se îndepărtă cu spatele către mașina lui.

— Fir-ar să fie, chiar mi-ar fi plăcut să ai acnee. Sau o problemă legată de glandă, zise Jerry.

— Tată! pufni Helen rușinându-se. Noapte bună, Lucas, spuse ea încet.

— Da, bine, gata. Hai în casă, Helen, rosti Jerry zâmbind agitat în vreme ce o răsuci pe Helen și o împinse ușor spre ușă. Cred că mi-ar plăcea mai mult dacă l-ai urî iarăși, spuse tatăl ei când intrară în antreu.

Helen îl auzi pe Lucas rânzând în timp ce își pornea mașina. Sunetul cald al râsului lui o făcu să zâmbească.

Cassandra îl auzi pe Lucas oprind în garaj, parcând și apoi ieșind pentru a zbura până la fereastra camerei lui. Era evident că încerca să o evite, dar planul lui era din start eșuat pentru că ea deja stătea

pe canapeaua lui, așteptându-l să ajungă acasă, să parcheze și să zboare până la fereastră, încercând să o evite. Lucas o văzu șezând pe canapea și își zâmbi știind ce avea să urmeze înainte să deschidă fereastra.

— Nu vreau să vorbim despre asta, Cassie, spuse pe un ton răbdător, dar hotărât în vreme ce pluti în camera lui.

— Nu prea ai de ales, răspunse Cassandra întristată.

— Nu. Suntem Scioni. Nu prea avem de ales mai niciodată, nu-i așa? zise cu amărăciune și ateriză.

Cassandra îl privi pe Lucas făcând tranziția de la imponderabilitate la starea pe care majoritatea oamenilor o știau – aceea în care lumea te trage în jos. Corpul lui fu din nou afectat de gravitație și picioarele lui aterizară cu delicatețea unei frunze căzătoare, trecând de la zbor la mers într-o clipită. Indiferent cât de des vedea tranziția aceasta, Cassandra încă era uimită de frumusețea ei. Dar nici măcar delicatețea lui divină nu putea să o distragă de la motivul pentru care venise aici.

— Ai fost plecat ceva vreme, spuse ea pe un ton insinuant.

— Am stat o perioadă pe lângă casa ei, ca să mă uit după acele femei.

— Ți-am zis, nu are de ce să se teamă pentru câteva zile, spuse Cassandra clătinând din cap. Dar nu sunt la fel de sigură când vine vorba de tine.

— Nu am atins-o.

— Ți-am zis, nu are de ce să se teamă pentru câteva zile, spuse Cassandra clătinând din cap. Dar nu sunt la fel de sigură când vine vorba de tine.

— Da, sigur, dar este lucrul la care te gândești cel mai mult, Cassie, zise în timp ce își dădu ceasul jos de la mână și îl așeză cu grijă pe noptieră.

Nu voia să se uite la ea și asta o făcu pe Cassandra să se simtă crudă.

— Nu-i adevărat. Știi asta, nu? întrebă ea, brusc nefiind nimic mai mult decât surioara lui mai mică.

Se uită la ea, iar fața i se împlânzi pentru un moment. Ea știa că o iubește și știa că nu ar fi încetat să o iubească, deși îi cerea să renunțe la ceea ce voia cel mai mult pe lume. Dar asta nu făcea lucrurile mai ușor de suportat.

— Ce mai contează ce simțim? murmură el. Dacă eu o iau pe Helen, războiul o să pornească iarăși. Nu contează cât de mult ne dorim să nu fie așa.

— Nu *știi* asta, răspunse Cassandra nesigură pe ea. Nu sunt suficient de puternică încă.

— Dar ești destul de sigură că e așa, spuse el așezându-se la marginea patului de parcă era deodată afectat de gravitația a două planete. Și nu te prefac că nu ești, pentru că nici măcar tu nu mă poți minți.

CAPITOLUL 8

Helen își petrecu următoarele câteva ore ascultând detaliile călătoriei tatălui ei și insistând că Lucas nu era prietenul ei. Își dădu seama destul de repede că singurul mod în care putea să îl determine pe tatăl ei să nu mai pună întrebări despre Lucas era să îl întrebe despre Kate. Și oricum, ea chiar voia să știe ce era între ei. Jerry tot insista că nu fuseseră niciodată mai mult decât prieteni. Dezamăgită că tatăl ei încă era destul de rănit de plecarea mamei sale, tot ce voia Helen să facă era să urce în camera ei ca să se poată gândi, dar trebui să aștepte până după cină. Până să termine de mâncat, de certat în legătură cu câtă sare avea voie tatăl ei să își pună în mâncare și de vorbit despre magazin, Helen era atât de obosită, încât mai că ațipi pe marginea căzii în timp ce se spăla pe dinți.

A doua zi, Helen sări peste micul dejun, își pregăti singură pachetul și își luă rămas-bun de la tatăl ei țipând din pragul ușii de la intrare înainte ca el să coboare scările măcar. Strigă după ea când sări în mașina lui Lucas, dar se prefăcu că nu îl auzise.

— N-ar trebui să așteptăm să vedem ce vrea? o întrebă Lucas.

— Nu, hai să mergem, spuse un pic prea repede.

Lucas ridică din umeri și porni la drum când Jerry ajunse în pragul ușii. Helen îi făcu cu mâna, dar știu că avea să discute despre asta cu el mai târziu. Detaliat.

— Sunt încă destul de nou pe-aici, așa că nu știu cafenelele. Unde e un local bun în partea aceasta a insulei? întrebă Lucas.

— Ah, News Store? propuse Helen ridicând din umeri. Totuși, nu cred că vom putea vorbi acolo.

— Ce zici de ăsta? întrebă în timp ce parca în fața unui lanț de magazine foarte popular în rândul turiștilor.

Helen se strâmbă un pic, dar fu de acord. Mai erau și alte locuri mai confortabile, dar îi cunoștea pe toți oamenii care lucrau acolo. Pentru conversația asta, Helen avea nevoie de puțină intimitate, ceea ce însemna că trebuia să meargă undeva unde n-ar fi mers niciodată. Într-o capcană pentru turiști.

Se așezară răbdători la rând, așteptând să ia loc înaintea de a începe să vorbească. Helen încercă să nu se holbeze la Lucas, dar îi era greu. I se păru uimitor cât de bine se simțea el oriunde mergea, de parcă întreaga lume îi era la fel de cunoscută ca propriul dormitor.

Încercă să se uite la el cu coada ochiului, poate reușea să îl vadă fâțâindu-se sau târându-și picioarele așa cum făcea ea în public, dar nici vorbă de așa ceva. Lui chiar nu îi păsa dacă lumea se uita la el sau nu. Nu își cerea scuze lumii în subconștient pentru prezența lui prin a sta cocoșat, a-și încrucișa brațele sau a se juca nervos cu cheile. Pe Helen o neliniștea să vadă cum doar stătea acolo fără să facă nimic altceva, dar o și inspiră. De ce ar trebui ea să stea cocoșată și să-i fie rușine că ocupă mai mult spațiu decât restul lumii? Stătu ceva mai dreaptă când se uită la el.

— Ți-a ajuns? întrebă el zâmbind datorită admirației lui Helen față de felul cum arăta.

— Nu încă, spuse ea, un zâmbet la fel ca al lui apărându-i pe buze.

— Bun.

Imediat ce se așezară, Lucas o întrebă pe Helen ce voia să știe și ea trebui să se gândească un moment. Nu era foarte sigură.

— Cred că primul lucru pe care aș vrea să-l știu ar fi cine a rănit-o pe Kate, zise ea, temându-se de răspuns.

— Nu avem idee, spuse el cu sinceritate.

Inima lui Helen se făcu cât un purice. Știa de noaptea trecută că, deși Lucas nu suporta să fie mințit, asta nu însemna că nu putea minți.

— Nu are sens, Lucas, zise ea cu grijă. Tatăl tău mi-a spus că sunt singura din... ei bine... neamul meu... că nu sunt un membru al

Casei voastre. Cum de nu cunoașteți două femei care teoretic sunt rude cu voi?

Helen dădu din cap nerăbdător, de parcă înțelegea de ce Helen nu îl credea.

– Casa din Teba e foarte mare. Rudele noastre apropiate – cele care au venit cu noi înapoi în State – reprezintă doar un mic grup, dar cealaltă parte a Casei din Teba este mult mai mare. Își spun Cei O Sută de Veri și sunt conduși, dacă vrei, de unchiul meu Tantalus, zise Lucas privind-și cafeaua, ochii lui având o privire pierdută. Am multe rude despre care nici măcar nu am auzit, darămite să le văd.

– Dacă unchiul tău este conducătorul lor, nu-l puteți suna să-l întrebați care dintre verii voștri încearcă să mă omoare?

– E posibil ca Tantalus să fie cel care i-a trimis, zise el serios. Dar nu putem ști sigur. Unchiul meu Pallas – tatăl lui Hector, Jason și Ariadne – s-a dus înapoi în Europa după primul atac ca să vadă ce știe Tantalus de tine.

Helen îi studie fața pentru o clipă. Era aspră, iar ochii albaștri îi scânteiau.

– Adică, să spioneze restul Casei, spuse Helen uimită.

Lucas încuviință.

– Dar de ce ar face familia ta atât de multe lucruri pentru mine? Sunt recunoscătoare, dar totuși. Ce anume nu-mi spui?

Lucas mușcă din croissant, apoi expiră îndelung.

– Cei o Sută de Veri sunt un fel de cult. Ei cred în ceva în care familia mea nu crede și sunt atât de fanatici, încât ar fi în stare să ucidă pentru asta. De aceea am plecat din Spania. Hector... Lucas nu-și încheie propoziția și clătină din cap de parcă voia să nu se mai gândească la asta, apoi se uită la Helen. Ideea-i că ești în mare pericol. Te tot urmăresc de când te-am văzut prima dată, dar nu te pot păzi tot timpul. Dacă te găsește vreuna din acele două femei și eu nu sunt acolo, va încerca să te omoare și tu încă nu știi cum să te aperi.

— Păi, nu e ca și când aș fi avut vreodată ocazia să mă apăr, rosti Helen scuzându-se. Suntem în Nantucket. Nu ni s-a întâmplat doar o dată să uităm ușa de la intrare deschisă.

— Însemni foarte mult pentru noi. Nu-ți pot spune mai multe acum, zise Lucas apropiindu-se de ea și luând-o de mâini. Știi că ai spus că ai nevoie de câteva zile și nu am vrut să te fac să o iei la goană zicându-ți toate astea deodată, dar trebuie să începi să te antrenezi cu noi cât de repede poți. Familia mea te va învăța cum să lupți.

— Adică judo și chestii de genul ăsta?

— Cam așa ceva, rosti Lucas zâmbind binevoitor. Nu fi așa de speriată! Cu harurile tale, o să înveți cum să te aperi cât ai zice pește.

— Ce haruri? întrebă Helen neîncrezătoare.

— Tu chiar nu știi, nu-i așa? se minună el.

Helen era cât pe ce să îi spună lui Lucas că nu îi răspunsese la întrebare când cineva îi întrerupse.

— Hei, Luke, ce mai faci? zise Zach imediat ce intră în cafenea.

Zâmbea, dar zâmbetul îi pieri de pe buze imediat ce văzu cu cine era Lucas. În spatele lui erau câțiva tipi din echipa de fotbal, fiecare dintre ei uitându-se cu gura căscată la tabloul ciudat pe care îl avea în față.

— Bună, Zach. La o cafea. Tu? răspuse Lucas natural.

Helen zâmbea cu jumătate de gură și își aranjă părul care era dat după urechi, astfel încât să își ascundă fața. Imediat ce făcu asta, Lucas se apropie de ea și îi dădu părul peste umăr.

— Da, și eu, murmură Zach și se împiedică uitându-se neîncrezător când la Helen, când la Lucas. Ne vedem mai încolo, strigă înainte să li se alătore celorlalți băieți care stăteau la coadă. Helen își mușcă buza de jos și fixă cu privirea ceașca ei de cafea, mângâindu-și burta sub masă cât putu de discret, dar nu-i reuși prea bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucas privind-o.

— A, nimic. Putem să plecăm? îl imploră ea vrând să schimbe

subiectul, să plece și să o înghită pământul dacă se putea.

— Sigur, spuse Lucas ridicându-se.

Îi aruncă o privire îngrijorată.

— Știu că ai ceva, Helen, și aș prefera să îmi zici adevărul, oricare ar fi acela. Știi, Ariadne ne-a învățat despre problemele femeilor acum câțiva ani. Și când spun „învățat”, mă refer la bătut la cap și nu numai.

— Atunci, îi sunt recunoscătoare, dar nu e ceea ce crezi, spuse Helen luându-l de mână și trăgându-l spre ușă.

Lucas se dădu un pic înapoi pentru a o face să încetinească și îi făcu cu mâna lui Zach înainte să iasă. Zach îi făcu și el cu mâna, dar încă era bosumflat.

— Cred că doar ce te-am făcut să cobori un rang sau două, zise Helen în timp ce intrară în micuțul Mercedes argintiu.

— Despre ce vorbești? întrebă Lucas ieșind din parcare.

— Păi, Zach și toți tipii ăia ne-au văzut împreună, spuse ea de parcă era clar ce voia să zică.

— Și?

— Zach și Lindsey nu sunt cei mai mari fani ai mei, ceea ce mă face un fel de antimaterie în privința popularității la școală, îi explică Helen sfioasă.

Pe fața lui Lucas apăru un zâmbet imens, o luă de mână, dar trebui să îi dea drumul ca să schimbe vitezele.

— Va trebui să-mi iau o mașină automată, își spuse înainte să continue ce avea de zis. Tu crezi că nu ești simpatizată? Imediat cum am ajuns pe insulă, am auzit despre frumoasa, perfectă, divină Helen Hamilton. Știi că așa îți spun băieții, nu? Heaven¹⁹ Hamilton?

Helen își trase mâna când Lucas încercă să o ia în a lui, dar el o prinse și o ținu și mai strâns.

— Oprește-te, Lucas. Pentru mine, nu e o glumă, îl certă ea.

¹⁹ Paradis, rai (în lb. engleză, în original)

Oamenii ăștia atât de populari au ceva împotriva mea și niciodată nu m-am putut adapta grupului lor.

— Și nici nu o vei face vreodată, îi spuse pe un ton serios. Indiferent unde te duci, vei fi diferită, Helen. Ar fi timpul să te obișnuiești cu asta.

— M-am obișnuit deja! Am avut toată viața să mă obișnuiesc! exclamă ea când ajunseră în parcarea școlii.

— Bun. Acum, liniștește-te și ascultă-mă un pic. Tipii ăia nu se holbau la noi pentru că te urăsc. Se uitau așa la noi pentru că nu își pot da seama cum de-am reușit să conving fata care a încercat să mă sugrume acum câteva săptămâni să intre în mașina mea și să meargă cu mine la o cafea.

— A, da. Am uitat de asta, zise Helen cu privirea în pământ, punându-și rucsacul pe umăr.

— Și aș vrea să uităm iarăși de asta. Nu pot spune că m-ar deranja să nu mai vorbim despre acel incident niciodată, zise Lucas încet, luând-o de mână și apropiindu-se de ea, astfel încât umărul ei îl atingea când intrară în școală.

După asta, fu prea ocupată să-și ascundă obrajii roșii ca să își amintească de ce fusese atât de supărată pe Lucas în trecut.

Toată lumea se holba la ei. Holurile se umpluseră de fețe cu ochii mari și gurile căscate, conversațiile întrerupându-se și continuând de două ori mai zgomotoase după ce Helen și Lucas treceau pe lângă ei. Helen încercă să își tragă mâna dintr-a lui Lucas, dar el se opuse la început. Apoi, îi dădu drumul când văzu că Helen nu era doar umilă, ci mai avea puțin și se panica.

— Lennie? strigă Claire cu grijă.

Helen îi zâmbi scurt lui Lucas și se îndreptă în direcția lui Claire.

— Unde ai fost tot weekendul? întrebă Claire uitându-se suspicioasă la Helen.

— Ai încercat cumva să mă suni? întrebă Helen recunoscătoare că avea o scuză să se separe un pic de Lucas și, spera ea, de toți ochii ațintiți asupra ei.

— De vreo cinci ori. Ce ai pățit?

— Mi s-a stricat telefonul, se scuză Helen înainte să se întoarcă spre Lucas. Trebuie să trec pe la dulapul meu înainte să merg la dirigenție. Mersi că m-ai adus, îi spuse direct.

— OK. Ne vedem mai încolo, atunci, zise el acceptând cât putu de grațios modul ei dur de a-și lua la revedere.

Lucas de-abia dacă făcuse trei pași în direcția opusă, când Claire o trase pe Helen de mână și o duse la dulapul ei.

— Ce puii mei a fost asta? țipă Claire.

Helen îi spuse să nu mai facă gălăgie și se luptă cu cifrul dulapului ei.

— Am vorbit mult, spuse Helen. Nu ne mai urâm.

— Ați vorbit? Da, sigur. Sunt convinsă că v-ați folosit limbile, dar cumva nu cred că ați vorbit prea mult, observă Claire ținându-și mâna pe șold.

Părea nervoasă, dar Helen se enervă și mai tare.

— Încetează, Claire! Vorbesc serios! Nu am avut un weekend fantastic. Îmi pare rău că nu te-am sunat aseară, dar tata era supărat pe mine că nu am fost să îl iau de la aeroport.

— Atunci, povestește-mi acum! zise Claire pe un ton defensiv. Nu că ar trebui să-mi spui ceva. E clar pentru toată lumea că tu și Lucas sunteți deodată un cuplu.

— Nu știu ce suntem, dar nu e ceva ce pot eticheta așa de ușor drept „cuplu“, bine? zise Helen stresată, uitându-se prin cărți și abia acum dându-și seama că nu-și făcuse temele.

— De ce nu poți să fii sinceră cu mine? Te-ai culcat cu el, o acuză Claire simțindu-se rănită.

Helen știa că nu putea să nu îi spună chiar nimic.

— Sincer, da. Am dormit împreună. De două ori. Dar nu așa cum crezi tu, admise ea cu sinceritate, răsucind-o pe Claire și îndreptându-se spre ora lui Hergie. Nici nu ne-am sărutat până acum.

— Prostii! declară Claire oprindu-se în mijlocul holului.

— Poți să îl întrebi chiar tu. Ai ore cu el toată ziua, răspunse Helen pe un ton serios.

Sună de intrare și trebuiră amândouă să facă ultimii pași în ritm alert ca să ajungă în clasă înainte ca Hergie să închidă ușa.

Helen avu o dimineață îngrozitoare. Mai mulți profesori se gândiră să o pedepsească și să o rețină după ore și fiecare fată din liceu era enervată pe ea pentru că mersese cu Lucas, cu mașina. Relația lui Helen cu fetele fusese întotdeauna tensionată. Ani de zile, Helen încercase din răspuțeri să se poarte frumos cu ele, dar renunțase să mai facă asta când constatase că, dacă își ținea capul în jos și gura închisă, putea să treacă neobservată.

Nu se mai punea problema de așa ceva acum, că fusese văzută venind la școală cu Lucas. Cumva încălcase o graniță imaginară, pusese capăt armistițiului pe care îl făcuseră prin decizia ei de a nu concura cu ele, dar acum îi declaraseră război. Toată ziua, oriunde s-ar fi uitat, Helen nu întâlnește decât priviri răutăcioase. Colac peste pupăză, Matt nu vorbea cu ea și Lindsey șușotea tot felul de zvonuri despre Helen oricui ar fi vrut s-o asculte, iar Claire era încă prea supărată și tot ce făcea era să se ia de Helen.

Deși consecința fu și mai multă durere provocată de privirile insistente ale elevilor, nu se putu abține să nu zâmbească fericită când îl văzu pe Lucas la dulapul lui, înainte de pauza de masă. Părea să fie singura persoană din școală care îi răspundea la zâmbete.

— A, deci mă placi iarăși, nu? spuse el apropiindu-se de ea.

— Nu și tu, se văită Helen. Am vreun bilet pe spate pe care scrie „loviți-mă“?

— E doar bîrfă, Helen. Nu ne poate face nimic, zise hotărând să nu o mai tachineze.

— Poate nu ție, murmură Helen în timp ce își puse mâna pe burtă.

Lucas o văzu făcând asta și era cât pe ce să o întrebe ce avea când Hector și Jason apărură lângă ei.

— Mama ta e aici, îi zise Jason lui Lucas, care dădu din cap de parcă o aștepta.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Helen.

– Nimic. Ne întâlnim cu directorul școlii pentru că mama va încerca să-l convingă să ne primească înapoi în echipa de fotbal, explică Lucas.

– Folosește atuul cu „fie-vă milă de o femeie neajutorată care trebuie să crească atâția băieți gigantici” și apoi o să-l roage să ne lase să-i batem pe puștii de la alte școli, în loc să ne batem unii pe alții. Totul spre binele liceului Nantucket High, desigur, spuse Jason surâzând. Funcționează de fiecare dată. E Einsteinul sentimentului de vină.

– Dar ar trebui să jucați fotbal? spuse ea încruntându-se. Sunteți nedrept de avantajăți.

– Da, tu vorbești, stea a pistei de alergat, răspunse Hector un pic pornit.

Helen dori să îi explice că sportul ei era diferit de al lui, pentru că ea nu rupea gâturile muritorilor, dar Lucas întrerupse conflictul ce părea să urmeze.

– Helen aleargă pentru că are nevoie să primească o bursă ca să meargă la facultate, spuse aruncându-i o privire săgetătoare lui Hector. Noi practicăm acest sport pentru că asta se așteaptă lumea de la noi. E de fapt foarte enervant, deoarece trebuie să ne prefacem că suntem incredibil de slabi și înceți.

– Și pierdem la fel de mult timp asigurându-ne că nu rănim pe nimeni, adăugă Jason cu un zâmbet întristat. Să fim sinceri, am prefera să ne batem între noi până ne sar capacele decât să ne prefacem că batem muritori, dar asta nu ar părea prea normal.

Helen încuviință, acceptând argumentul. Cei trei băieți Delos erau în mod clar atât de atletici, încât ar părea ciudat dacă nu ar intra într-o echipă oarecare.

– Ei, atunci spor la a părea oameni normali, zise ea repede, dându-se din drum ca Jason și Hector să poată trece pe lângă ea.

– Te voi căuta după școală, îi promise Lucas luând-o după verii lui.

Aruncă o privire în spate și se uită îngrijorat la Helen care încercă să îi zâmbească, dar expresia ei era atât de falsă, încât se întrebă dacă Lucas putuse să simtă minciuna de pe chipul ei.

Helen merse aplecată până ajunsese la cantină, sperând să traverseze cumva sala fără să atragă prea multă atenție, dar o cam dădu în bară. O văzu pe Lindsey stând la masă cu Amy Heart și alte două fete din ultimul an și i se păru atât de ciudat, încât se opri să se uite la ele pentru o clipă. Expresia ciudată de pe chipul lui Helen pur și simplu o enervă mai tare pe Lindsey. Îi spuse ceva lui Amy și apoi toată masa râse batjocoritor de Helen. Helen avu nevoie de mult prea mult timp ca să își revină și, până să se orienteze în spațiu, toată cantina se holba la ea. Helen se retrase la masa ei obișnuită, cu Matt și Claire, simțind cum o apucau crampele.

— Ți-e așa de greu să îți ții spatele drept?! lătră Claire la ea. Nu e nimic mai penibil decât să te văd cum încerci să te dizolvi în podea și jur că, dacă o mai faci o singură dată, o să înnebunesc.

Asta fu picătura care umplu paharul pentru Helen. Se roti pe călcâie și fugi din cantină. Ajunse să își mănânce prânzul în toaleta fetelor, stând pe o chiuvetă, dar priveliștea era atât de neatrăgătoare, încât renunță doar după câteva guri la sendvișul cu șuncă franțuzească, muștar Dijon și castraveciori murați pe care i-l pregătise Jerry, dar își puse restul înapoi în cutia de prânz, în caz că ar fi vrut să mănânce mai târziu.

Helen reuși cumva să treacă de ultimele trei ore și aproape că o luă la fugă spre vestiarul fetelor când se sună, dar Claire o aștepta deja acolo.

— Scuze că am zbierat la tine mai devreme, spuse ea rușinată.

Era așa de drăguță când își cerea scuze că Helen nici nu putu să se gândească să se supere pe ea.

— Ei, nu-i nimic. M-am purtat aiurea. Și eu aș fi supărată pe mine, dacă aș fi în locul tău, răspunse Helen punându-și mâna pe umărul lui Claire și conducând-o afară.

— Mai e ceva și apoi te las în pace până simți tu că poți să vorbim

despre asta, începu Claire trecând pe lângă stadion, dar Helen nu mai avea răbdare pentru alte întrebări.

— Nici măcar nu ne-am sărutat, zise ea întrerupând-o pe Claire.

— Pe bune? se miră Claire aproape țipând.

Helen încuviință și o lovi cu șoldul.

— Pe super bune, răspuse Helen. Aproape că l-am sărutat o dată, dar mi-a spus să mă întind în pat și să mă culc.

— Pe bune? țipă iarăși Claire, dar Helen o prinse acoperindu-i gura cu mâna.

— Știi, e chiar acolo, spuse ea, arătând spre el cu bărbia. Ți-am zis că ți-aș povesti absolut tot dacă aș avea ce. Nu am secrete față de tine.

Claire zâmbi, știind ea mai bine.

— Mereu ai avut câte ceva de ascuns. Dar nu-i nimic. Când vei fi gata să îmi spui, o vei face, zise ea răbdătoare.

Apoi, se năpusti asupra ei, încercând să o doboare. Helen gustă gluma, prefăcându-se că putea fi biruită de prietena ei de juma' de buletin, amândouă râzând cât puteau de tare. Distracția ținu doar o clipă.

— Găsiți-vă o cameră, spuse un băiat pe un ton amuzat.

— Ai vrea tu, Gayson, îi răspuse Claire. Stai. Cum ai ajuns aici atât de repede?

Helen se întoarse ca să poată sta pe spate, își îndepărtă părul încurcat din față și îi văzu pe Lucas și pe Jason stând deasupra lor.

— V-am văzut căzând, așa că am venit să vedem ce se întâmplă, zise Lucas ignorând întrebarea lui Claire.

— Mulțumesc. E destul de feroce, răspuse Helen lăsând-o pe Claire să o mai doboare o dată înainte să o ajute Lucas să se ridice. Își lăsa părul să-i cadă peste față, să nu o vadă Claire roșind și să o tachineze mai încolo pentru asta, dar Claire era ocupată.

— Un metru șaiszeci de teroare pură, se laudă Claire întinzându-și mâna, așteptându-se ca Jason să o ajute.

El își încrucișă brațele intenționat.

— Atât de înaltă ești fără pantofii ăia ridicoli? zise el ironic. Cred că eram mai înalt când m-am născut.

— Pun pariu că erai. Capul de-un metru și fundul de șaizeci de centimetri, bombăni ea ridicându-se, dar Helen o întreruse.

— Claire! țipă ea șocată, uitându-se speriată la reacțiile celor din jur.

Umerii lui Lucas tremurau de răs, iar Jason se prefăcu și el că gustă gluma, dar Helen bănuia că îl rănise.

Helen se abținu să nu râdă și o ciupi pe Claire drept pedeapsă. Claire icni în semn de protest, spunându-i că nu mai aveau voie să se ciupească de la zece ani și mai avea de gând să-i spună ceva lui Jason, dar băieții fură chemați înapoi de către antrenor.

În timp ce o luară în direcții diferite, Helen îi șopti lui Lucas că își cerea scuze, dar Lucas dădu din cap în semn că nu era nimic. Îl privi cum alerga înapoi spre terenul de fotbal. Fugind în lumina soarelui, Lucas era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Fir-ar! Am întârziat, rosti Claire și apoi se grăbiră să le ajungă din urmă pe colegele lor.

Antrenoarea Tar aștepta cu clipboardul în brațe. Deja începuse să strige timpii fetelor, așa că Helen și Claire continuă să alerge, răspunzându-i antrenoarei când ajunseră la linia de sosire. Ea le notă timpii, clătinând din cap dezaprobator.

— Hamilton, îmi ești datoare cu un minut întreg pentru că ai întârziat! țipă după ele.

— Sigur, doamnă antrenoare! țipă Helen înainte să-și coboare vocea pentru a vorbi cu Claire fără să le audă altcineva. De ce i-ai zis chestia aia? întrebă, încă părându-i rău pentru Jason.

— Pentru că a fost fantastic! răspunse Claire fără să regrete.

— Mie îmi place de Jason spuse Helen, dându-și seama că așa era.

Nu-l știa ea prea bine, dar el mereu se purtase frumos cu ea și părea să fie un om cu picioarele pe pământ.

— E un tip foarte de treabă și tu te-ai purtat oribil cu el.

— Evident că îți place de el, pentru că Gayson se poartă frumos cu

toată lumea. Mai puțin cu mine. Tu nu ai ore cu noi, așa că n-ai de unde să știi, dar mereu când dezbatem ceva, el mă contrazice, fiind mereu împotriva a orice aș spune. Chiar și atunci când e de acord cu mine, o face doar pentru că vrea să fie avocatul diavolului.

— Și de ce crezi că face asta? întrebă Helen zâmbind.

— L-am întrebat și ce crezi că a zis? Claire nu aștepta ca Helen să răspundă, așa că răspunse singură, enervându-se și mai tare: A spus că toată școala e prea speriată de mine ca să mă contrazică într-o dezbatere, în afară de el, așa că e bine că există cineva care să mă facă să mă zbat din când în când.

— Vai, cum îndrăznește să te facă să te gândești mai bine la ceea ce spui? zise ea în glumă, cu o expresie șocată.

— Crede-mă, nu-mi face vreo favoare. Doar vrea să-mi demonstreze că este mai deștept decât mine.

— Și e?

— Of, nu știu. Poate. Lucas este mai deștept decât noi toți, așa că s-a dus șefia de promoție. Și mai e și Ariadne. Și ea este foarte isteată, dar cred că sunt mai deșteaptă decât ea. Vom vedea, spuse Claire mușcându-și buza de jos.

Era chiar foarte îngrijorată din cauza noilor concurenți și Helen nici măcar nu o întrebase cum era la ore. Claire părea că renunțase la visul ei de a absolvi cu cele mai mari note din liceu și Helen nici nu băgase de seamă.

— N-am fost o prietenă prea bună anul acesta, nu? întrebă Helen brusc dezgustată de sine.

— Ei, n-aș spune asta, zise Claire cu un zâmbet un pic forțat. Dar ai putea să îmi faci o favoare în schimb, dacă vrei.

— Orice, răspunse Helen imediat.

— Crezi că ai putea să îl ții pe Lucas ocupat în noaptea de dinainte de examene? întrebă Claire pregătită să se apere de palmele în glumă ale lui Helen. Nu știu de ce te abții, Len. În primul rând, e al naibii de frumos. În al doilea rând, este atât de al naibii de frumos, încât se pune de două ori. În al treilea rând, te-a văzut căzând și a

plecat de la antrenament că să se asigure că ești teafără. Țasta e chiar devotament.

Helen nu știa cum să răspundă. Nu putea să îi spună că Lucas venise să vadă dacă este teafără doar pentru că vreo câteva rude de-ale lui încercau să o omoare. Nu îi era devotat – doar se asigura că nu dispărea pe undeva când nu era el atent. Îi veni în minte imaginea lui Kate leșinată, întinsă pe trotuarul murdar și o duru stomacul. Ca și Kate, Claire era în pericol doar fiindcă stătea pe lângă ea.

– Trebuie să grăbesc pasul, zise Helen repede, iar Claire încuviință.

– Arată-i lui Lucas că picioarele tale pot face mai multe decât să fie motiv de salivat și sună-mă mai târziu, îi răspunse veselă înainte ca Helen să o ia înainte.

Când Helen nu mai fu în vizorul lui Claire, suspină, luptându-se cu sentimentul de vinovăție. Nu știa ce ar face dacă ar răni-o vreodată cineva pe Claire. Gândul o distrase de la a-și controla alergatul și aproape că trecu un pic prea devreme prin fața antrenoarei Tar. Și, în ultimul moment, își aminti să se ascundă în spatele unor tufișuri și așteptă vreo zece minute înainte să parcurgă ultimii metri. Evident, ajunsese prima la linia de sosire, apoi așteptă încă vreo jumătate de oră ca Lucas să termine cu antrenamentul. Dacă el mai avea de gând să o ducă la școală dimineață, trebuia să-și găsească o altă modalitate de a ajunge la serviciu după școală.

Imediat ce Helen păși pe ușa din față a magazinului News Store, Kate o urmări uimită. De obicei, Kate dădea dovadă de ceva mai mult tact, dar Helen nu o putea învinovăți că reacționa așa. Nu mai văzuse pe nimeni din familia Delos atât de aproape de ea până atunci și, cu toate că auzise cât de atrăgători erau cu toții, nici măcar nu-și putuse imagina cât de frumos era Lucas.

– Uau! reuși Kate să exclame după câteva clipe de tăcere. E... uau! Aș putea să fac pușcărie pentru gândurile pe care le am acum.

– Kate! se răsti Helen aruncându-i un șervețel mototolit în față.

Credeam că ești feministă!

— Ce legătură are asta?

— Nu spui tu mereu că nu poate exista egalitate între sexe dacă ne pasă doar de aspectul fizic?

— Da, dar uau! repetă Kate făcându-și vânt cu mâna. Când eram eu de vârsta ta, băieții încercau să demonstreze cât de împotriva sistemului erau prin a fi cât de urâți puteau. Nu-i corect!

— Dacă ai de gând să o ții așa o să-i zic lui tata că are un rival, o tchină Helen, dar gluma nu avu afectul scontat.

Veselia din ochii lui Kate dispăru odată cu zâmbetul de pe buze.

— Nu cred că i-ar păsa, spuse, apoi schimbă brusc subiectul. Dar nu e vorba despre mine. Este vorba despre tine, Lucas și cât de importante sunt prezervativele.

După câteva replici prin care Helen încerca să o convingă că nu se întâmplase nimic între ei și câteva pauze de servit clienții, Kate acceptă în sfârșit că Helen era neprihănită.

— E cumva pe invers? întrebă Kate. Adică, uită-te un pic la tine, Len!

— Nu l-am întrebat, dar sunt destul de sigură că nu este gay, răspunse oftând. Chiar nu știu ce e între noi.

— Nu trebuie să vă grăbiți și nu te simți prost dacă vrei să mai aștepți. Oricum este mai frumos să faci totul ca la carte, zise Kate zâmbind călduros și schimbând subiectul la prima ocazie, ca să nu o facă pe Helen să se simtă prost.

Deși Kate părea convinsă că Helen și Lucas aveau să treacă de stadiul inocent al ținutului de mână, Helen nu mai era așa de sigură. Singura dată când încercase să îl sărute pe Lucas, el îi spusese să se culce și, în ciuda a ce vorbea lumea despre ei, adevărul era că ea și Lucas erau doar prieteni. Lucas putea să aibă orice fată voia și, dacă putea fi luată în considerație reacția lui Kate, asta însemna că putea avea și femei care trecuseră de vârsta liceului. De ce ar dori-o pe ea?

Se duse acasă după muncă și se chinui să își facă toate temele înainte să meargă la culcare, și, până să stingă lumina, era deja trecut

de ora două. Helen era mai mult decât obosită, dar tot nu putea dormi. Avea senzația că nu se prindea de ceva sau poate că înțelegea ceva greșit. Era clar că Lucas o plăcea și că voia să o protejeze, dar asta nu însemna că era atras de ea. Poate că nu era genul lui. Poate că avea o prietenă în Spania. Își imagină o sirenă bronzată, cu bucle negre și cârlionțate, pielea măslinie și cu un senzual accent spaniol, care îl aștepta pe Lucas să se întoarcă în Europa.

Se prăbuși în pat, își puse perna pe cap și își jură să nu fie tipa penibil de topită după un tip pe care nu îl poate avea. Trebuia să afle mai multe despre Lucas, dar, fiind un elev nou la liceul acela, nimeni nu știa despre prietenele lui din trecut, așa că Helen spera că ar putea afla detaliile astea de la Ariadne și că va reuși asta fără a părea prea interesată.

CAPITOLUL 9

— Dacă îți mai bagi bărbia în față așa, ți-o dau eu la o parte! țipă Hector.

Țipase destul de mult în ultima oră și ceva.

Ascultătoare, Helen își feri bărbia și își ridică pumnii, ca să își apere fața. Își menținu centrul de greutate cât mai coborât și se mișcă în cerc, ținându-și picioarele depărtate în caz că erau obstacole pe podea peste care ar fi trebuit să sară. Se mișca în jurul lui, atentă la șoldurile lui în caz că încerca să o doboare la pământ. Făcea tot ce îi spusese să facă. Apoi, Hector rânji și îi dădu un pumn în față, mâinile lui mișcându-se atât de rapid, încât Helen de-abia avu timp să le vadă. Căzu în fund pentru a zecea oară și, după o clipă, se uită la el cu ochii care i se vindecau de fiecare dată.

— Acela a fost iarăși croșeul tău de stânga, nu? întrebă ea încet.

— Ce naiba ai? rosti el cu o voce care îi aminti de domnul Hergeshimer. Ești mai rapidă decât mine. De ce nu te dai la o parte din calea mea?

Helen ridică din umeri și se ridică în picioare, adoptând din nou o postură defensivă. Hector îi dădu imediat un pumn în burtă, iar Helen căzu în genunchi.

— Ajunge, Hector! țipă Lucas hotărât.

Helen își ridică o mână, dându-i lui Lucas de înțeles că se simțea bine în timp ce se ridică. Din nou.

Voia ca Lucas să nu se bage în chestia asta. Dintr-un motiv sau altul, primul antrenament al lui Helen devenise ceva personal pentru Hector, iar ea voia ca Hector să o lovească până se sătura, ca să se descarce. O durea, dar nu la fel de tare precum crampele, așa că putea suporta bătaia. Imediat ce se puse pe picioare, Hector o doborî

iarăși la pământ.

— Mai încet! țipă Jason. Nu s-a mai luptat până acum, nătângule!

Helen își ridică privirea și-l văzu pe Jason punându-și mâna pe umărul lui Lucas, oprindu-l să intre în ring.

— Mă simt bine, băieți. Nu aveți de ce să vă îngrijați, spuse ea cât putu de veselă.

Hector nu îi aprecie tonul.

— De ce nu iei în serios chestia asta? țipă el la Helen.

Nu avea idee despre ce vorbea Hector. Se aplecă să scuipe sângele din gură, iar Hector se lăsă pe spate și îi mai dădu un pumn în cap.

— Încetează! țipă Cassandra de undeva din spatele câmpului vizual al lui Helen. Nu este un luptător înnăscut, bine? Când ai de gând să înțelegi asta?

Helen se simțea groaznic. Își dădu seama că probabil arăta destul de rău dacă se supăraseră cineva care nici nu o plăcea prea tare și îi păru rău că o speriasse pe Cassandra.

Până reuși Helen să se ridice, Cassandra nu mai era în sala de antrenament unde Scionii aveau sacii și ringul de box. Helen înghiți o gură de sânge și regretă asta când un dinte îi rămase în gât.

— Poți să îmi dai niște apă, te rog? o întrebă pe Ariadne, care stătea lângă ea cu o cârpă umedă.

În cealaltă parte a ringului, îl văzu pe Jason punându-se între Lucas și Hector. Tricoul lui Jason era pe jumătate rupt și îi curgea sânge dintr-o tăietură de la cap, dar tot încerca să îi oprească pe cei doi băieți Delos mai mari decât el să se sfâșie ca pe hârtia de împachetat cadouri în dimineața de Crăciun. Hector țipa la Lucas, motivându-și comportamentul.

— Poate îndura orice. Orice! Am lovit-o mai tare decât am lovit pe cineva în viața mea și s-a ridicat imediat în picioare! Dar nu vrea să *riposteze!* urlă Hector, simțindu-se înflăcărat din vocea lui.

O văzu pe Helen uitându-se la el și arătă cu degetul spre ea.

— Crezi că poți să te dai la o parte și să te aștepți să se bată Lucas pentru tine? Ești mai puternică decât noi toți la un loc, dar ești prea

bună ca să te lupți, prințesă?

Jason își puse brațele în jurul fratelui său și rămase așa în timp ce Hector se zbătea și încerca să scape din prinsoarea lui. Jason era singurul lucru care o ținea pe Helen departe de pumnul lui Hector, iar ea știa asta.

— Nu încerc să mă las lovită! sâsâi Helen printre dinții spârți, care se refăceau și creșteau repede la loc.

Ariadne o îmbrățișă pe Helen în vreme ce îi aruncă priviri săgetătoare fratelui ei.

— Cum îndrăznești, Hector? Ea nu a fost crescută ca noi, mereu gata să sărim la gâtul celuilalt. Pur și simplu, nu are asta în sânge, îl certă ea.

Hector păru să se liniștească după ce auzi vocea surorii sale și în sfârșit încetă să se mai zbată în brațele lui Jason. Se prăbuși pentru un moment în brațele lui, apoi îl împinse brusc la o parte. După aceea, dintr-o mișcare, sări peste corzile de vreo 5 metri înălțime care înconjurau ringul de box și ateriză cât putu de zgomotos.

— Ar face bine să aibă. Pentru că nu vreau ca oamenii pe care îi iubesc să-și dea viața apărând-o pe leneșa de Helen, spuse scrâșnind din dinți.

În timp ce Hector părăsea sala de antrenament, Lucas alergă la Helen, părând îngrijorat.

— Îmi pare rău, repetă el de câteva ori și o luă pe Helen din brațele lui Ariadne. Nu va mai trebui să te lupți cu el niciodată.

— De ce nu? întrebă Helen împingându-l ușor, încă vorbind peltic de la atâtea lovituri în cap. N-oi fi eu un luptător înăscut, dar are dreptate. Trebuie să învăț chestiile astea sau cineva din jurul meu ar putea fi rănit. Ca tata, Claire sau Kate...

Lucas o prinse când Helen mai avea puțin până să cadă. Îi examinează fiecare centimetru al feței zdrobite și o duse într-o cameră care era și vestiar, și cabinet medical.

O așeză pe o masă de oțel inoxidabil și o lăsă singură pentru un moment, cât el aduse tifon, un lighean cu apă și, cât se putea de

ciudat, o cutie de suc și un borcan de miere. Nu spuse nimic, doar îi făcu semn cu mâna să își deschidă gura, ceea ce și făcu, apoi îi turnă miere pe limbă. Imediat ce papilele ei simțiră gustul dulceag ca rupt din soare, înțelese. Mierea era mâncarea perfectă pentru semizei. O nevoie animalică o cuprinse și îl apucă de încheietură cu ambele mâini și îl ținu așa până termină toată mierea din borcan.

Când nu mai avu miere, își trase în sfârșit răsufierea. Își ridică privirea și se uită în ochii lui Lucas, dând ușor din cap ca răspuns la privirea lui întrebătoare, ceea ce însemna că se simțea mai bine acum. Fără niciun cuvânt, Lucas băgă un pai subțire în cutia de suc și i-o dădu lui Helen, apoi începu să se ocupe de rănille ei cu tifon și apă fierbinte.

Helen nu putea vedea prea bine. Totul era defocalizat, iar ochii ei nu puteau să se concentreze asupra lui Lucas. Era ciudat. Era ca și când vederea ei îl ocolea, de parcă forma lui era prea alunecoasă pentru ochii ei. Încercă să se uite la fața lui în vreme ce el avea grijă de rănille ei, dar era aproape imposibil să-l vadă. Pe măsură ce trecură minutele și se vindecă de la sine, Lucas deveni iarăși vizibil, iar Helen putu vedea că grija întipărită pe fruntea lui se mai risipise. Îi curăța restul de sânge închegat și oftă.

— De ce nu te-ai ferit din calea lui Hector, Helen? întrebă cu blândețe, punând capăt lungii tăceri. De ce nu i-ai parat loviturile?

— E mai rapid decât mine, răspunse ea, dar amândoi știau că nu acesta era motivul și, după ce văzu privirea sceptică a lui Lucas, continuă: Știam că, dacă încep să îi parez loviturile, atunci doar s-ar fi enervat și mai tare, iar apoi nu aș fi avut de ales decât să îl lovesc atât de tare, încât să nu mai poată da în mine.

— Nu știu cum să-ți spun, dar cam ăsta e scopul unei lupte, zise Lucas cu o frântură de zâmbet.

— Atunci, nu vreau să am de-a face cu așa ceva, spuse Helen pe un ton serios. Nu vreau să rănesc lumea, Lucas! Nu mă puteți învăța altceva?

— Cum ar fi? întrebă el confuz.

— Cum ar fi mișcarea pe care ai făcut-o prima dată când ne-am văzut. Cum m-ai rotit și ai stat între picioarele mele ca să nu te pot lovi. Nu m-a durut deloc, dar tot m-ai înfrânt. Sau ca în noaptea aia, în curtea ta. Mai ții minte? Eram deasupra ta și ai făcut chestia aia cu soldurile? zise ea din ce în ce mai optimistă.

El încuviință și se uită în altă parte.

— Jiu-Jitsu. Este un stil de luptă în care îți folosești mâinile și nu aș vrea să te apropii atât de mult de adversarii tăi. Dar te voi învăța dacă vrei, rosti el încet.

Încercând să se uite la Lucas, Helen își dădu seama că încă vedea buline colorate. Trebui să se sprijine și își puse mâinile în jurul taliei lui. Bulinele dispăreau, dar acum se colorau obrajii lui Lucas și simți valuri de căldură desprinzându-se de pielea lui. Helen îi putea simți parfumul, care o liniști și o făcu să tacă, aproape că o amețea.

— Și să zbor, zise Helen brusc, încercând să iasă din starea de moleșeală. Tot trebuie să mă înveți cum să zbor. Dacă știu asta, voi putea să zbor și să scap de adversari.

— Te voi învăța să zbori, spuse el încet, dând din cap și privind în jos.

Helen încercă să se uite în ochii lui, dar el nu se uita la ea. Își șterse fața cu mâna și, când privi la mâna ei, văzu că era plină de sânge.

— Chiar sunt așa urâtă acum? întrebă depărtându-se de el, deodată foarte timidă.

Spre surprinderea lui Helen, nu răspunse, doar o trase spre el și o îmbrățișă.

— Promite-mi ceva, îi șopti el în păr.

Așteptă ca Helen să dea din cap înainte să continue.

— Promite-mi că, data viitoare când te mai lupți cu cineva, nu o să-ți lași adversarul să dea în tine până obosește așa de tare, încât nu-și mai poate ridica brațele.

— Dacă pot evita asta, crede-mă că o s-o fac, spuse ea râzând ușor, dar Lucas se desprinsese din îmbrățișare pentru a o putea privi în ochi.

— Nu voi mai sta iarăși să mă uit la un spectacol de genul ăla.

M-auzi? zise el cu severitate.

Helen dădu încetișor din cap și îi văzu chipul relaxându-se un pic. Ochii lui erau atât de pătrunzători, încât trebui să se uite în jur ca să găsească alt subiect de conversație.

— Tricoul tău, spuse ea arătând spre urma roșie a feței ei care i se imprimase pe piept. A, da. Am cam distrus hainele astea de antrenament pe care mi le-a dat Ariadne? Să mă schimb în altele sau am terminat?

— Am terminat. Îți poți lua hainele tale după ce te speli, zise el senin, încercând să iasă din starea apăsătoare în care se afla.

Îi cuprinse fața în mâini pentru o ultimă dată și îi examină fostele zgârieturi. După câteva momente, îi dădu drumul.

— Chiar te vindeci foarte repede. Dar încă ai câteva vânătăi de invidiat, așa că poate ar fi mai bine să eviți privirea tatălui tău în noaptea asta.

— O să îi spun că mă maltratezi, zise ea sărind de pe masă și ridicând din umeri.

— Iar eu o să-i spun că îți place, o tachină și el cu o voce pătrunzătoare.

Helen se uită la el, simțindu-se iarăși amețită. Pentru o clipă, fu la distanță de un sărut de el, dar apoi Lucas se dădu înapoi.

Îndreptându-se spre ieșire, Lucas se dezbracă de tricoul pătat de sânge și îl aruncă în coșul de gunoi. Helen putea vedea mai bine acum și privi cum spatele lui gol se îndepărta de ea. În timp ce privirea îi revenea la normal, Helen decisese că, dacă Lucas era gay, atunci ar fi fost dispusă să-și facă operație de schimbare de sex. Ar fi meritat, fără urmă de îndoială.

În timp ce își curăța ultimele urme de sânge, avu ocazia să-și examineze gura. Dintele din față de pe partea stângă încă nu crescuse la loc, iar Helen izbucni în râs văzând cât de ridicol arăta. Îi era greu să înțeleagă cum reușise Lucas să nu schițeze nici măcar un zâmbet când o văzuse știrbă ca un copil de șase ani. Apoi, își dădu seama că probabil văzuse asta de atât de multe ori, încât nici nu

băgase de seamă că îi lipsea dintele din față. Helen se gândi la ce spusese Ariadne – crescuseră „sărind la gâtul celuilalt” – și nu putu să nu se supere din pricina asta. De parcă ar fi fost chemată de gândurile lui Helen, Ariadne își băgă capul pe după ușa vestiarului să vadă dacă o poate ajuta.

– Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă ea încet.

– Nu, dar intră, te rog, răspunse Helen, sperând că poate ar fi avut acum ocazia să o întrebe dacă Lucas avea vreo prietenă pe undeva. Cum se simte Cassandra?

– Ei, se atacă de la orice, dar își va reveni ea. Tu ești cea care doar ce a primit o mamă de bătaie de la Hector și, din moment ce știu cum e, te voi întreba direct – ai vreun os rupt? întrebă Ariadne intrând în vestiar.

– N-am nimic rupt.

Ariadne era atât de feminină, frumoasă și delicată, încât Helen nu-și putea imagina cum ar putea cineva să o lovească.

– Vă bateți des?

Ariadne clătină din cap înainte ca Helen să termine ce avea de zis.

– Nu. Ne antrenăm ca să fim în formă, dar doar băieții se luptă serios, și asta numai când au nevoie să se descarce. Lucas și Hector se bat cel mai des, evident.

– Nu prea se înțeleg, nu-i așa?

– Și da, și nu, zise Ariadne cu grijă. Hector este destul de orgolios în general, dar e foarte mândru când vine vorba de străbuni și de familia noastră. Lui nu-i prea convine că am fragmentat Casa din Teba. Nu mă înțelege greșit – nu crede în prostiile Celor o Sută de Veri, dar nu-i place deloc să fim separați. Și Lucas își asumă responsabilitatea de a-l pune la punct pe Hector, pentru că, sincer, e cam singurul care *poate*.

– Trebuie să vă fie greu să fiți separați de restul familiei, spuse Helen înțelegătoare.

– Nu prea avem de ales, zise Ariadne cu un zâmbet trist.

– Din cauza cultului? întrebă Helen cu delicatețe. Lucas nu a

apucat să-mi explice...

— Tantalus și Cei o Sută de Veri cred că, dacă unesc toți semizeii într-o singură Casă pot ridica Atlantida, spuse Ariadne. De aceea familia noastră stă mereu în preajma apei. Boston, Nantucket, Cadiz... Sunt toate lângă Oceanul Atlantic și vrem să avem bilete în primul rând.

— Dar e imposibil! zise Helen repede, înainte să-și dea seama că Ariadne vorbea serios. Ce voiam să spun e că povestea cu Atlantida este un mit, nu?

— Poate că da, poate că nu. E ca raiul. Nu poți nici să demonstrezi că există, nici că nu există, așa că se rezumă la ceea ce crezi tu.

Ariadne își lăsa capul într-o parte și se uită atentă la Helen pentru o clipă.

— Știi ce e Muntele Olimp?

— Acolo locuiesc zeii greci, nu?

— Da, într-un fel. Nu este un loc efectiv, ca o insulă sau vârful unui munte. E undeva în afara dimensiunii timpului – o sferă unde există imortalitate. Și este casa unei familii. Familia lui Zeus. Tantalus și Cei o Sută de Veri cred că Atlantida e versiunea pentru Scioni a Muntelui Olimp. Cultul este de părere că, dacă îi unim pe toți Scionii într-o singură familie, într-o singură Casă, așa cum a făcut Zeus, atunci Atlantida ni se va arăta din nou. Și ei cred că, atunci când vom obține Atlantida, vom deveni nemuritori, ca zeii Olimpului.

— Uau, murmură Helen. Și de ce nu ați vrea asta?

— E tentant, nu-i așa? Problema este că, dacă s-ar uni Casele, am încălca Armistițiul.

— Ce armistițiu?

— Armistițiul care a încheiat războiul troian.

— Credeam că au câștigat grecii. Nu i-au ucis pe toți troienii și au ars Troia?

— Exact asta au făcut.

— Păi, dacă au câștigat grecii, cu cine au făcut acel Armistițiu?

— Cu zeii.

Ariadne continuă să îi explice că războiul troian fusese cel mai nimicitor război din lumea antică. Distrusese majoritatea lumii occidentale și cu asta aproape că doborâse întreaga lume civilizată, și fusese la fel de dăunător pentru zeii Olimpului. De la început, zeii au fost foarte implicați în război. Erau de partea anumitor facțiuni, ținând când cu copiii lor pe jumătate oameni, când cu eroii pe care îi apreciau în mod deosebit. Unii zei chiar coborâseră pe pământ ca să se lupte. Apollo era în caleașca lui Hector, Atena îl ajuta pe Ahile, iar Poseidon se lupta alături de ambele armate, schimbându-și părerea la fel de des ca fluxul. Chiar și Afrodita, zeița iubirii, zbură până pe câmpul de luptă pentru a-l proteja pe Paris și, când întinse brațul ca să îl salveze de la moarte sigură, un grec îi tăiase mâna.

Când Zeus văzu rana Afroditei, îi interzise să se mai ducă în Troia. Ea nu îl ascultă, evident, ceea ce l-a enervat destul de tare, dar nu cât să se implice. Când fiica sa Atena și fiul său Ares fură cât pe ce să se trimită în Tartar unul pe celălalt, un iad de unde nemuritorii nu mai pot ieși, Zeus știu că este cazul să ia măsuri. Războiul oamenilor îi scinda familia și îi amenința domnia cerului.

Reacția lui Zeus aproape că veni prea târziu. Trecuseră zece ani de când începuse războiul și toți olimpienii erau atât de implicați, încât singurul mod în care Zeus putea să oprească lupta zeilor era să oprească lupta Scionilor. Zeus trebuise să negocieze cu muritorii, oferindu-le ceva ce ei voiau. După zece ani în care zeii tot interveniseră, zece ani în care zeii făcuseră războiul mai lung și mai greu de suportat, tot ce voiau atât grecii, cât și troienii era să fie lăsați în pace. Scionii muritori doreau ca zeii să se întoarcă în Olimp și să rămână acolo și, în consecință, căzură de acord să încheie războiul.

Zeus acceptă. Jură pe râul Styx că, dacă Scionii declarau pace, zeii se vor retrage în Olimp și vor părăsi lumea, dar, înainte să-și pecetluiască jurământul, dorea să obțină vreun fel de garanție că Olimpul nu va mai fi niciodată amenințat de un război atât de teribil. Din punctul lui de vedere, când grecii unificaseră toate Casele de

Scioni ca să se lupte cu troienii, aproape că distruseseră Olimpul. Zeus voia să se asigure că o astfel de legătură nu se va mai forma niciodată. Când pecetlui Armistițiului și făcu acest jurământ imposibil de încălcat, le jură să se întoarcă și să termine războiul început dacă Scionii s-ar mai fi unit vreodată.

– Seamănă cu ce s-a întâmplat la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, când Aliții și-au împărțit Germania, remarcă Helen. Au împărțit țara sperând să evite un al treilea război mondial.

– Da, seamănă foarte mult. Furiile sunt obsedate de lucrurile ciclice și repetă aceleași șablon de foarte multe ori, peste tot în lume – mai ales când vine vorba despre cele trei lucruri importante: război, iubire și familie. Ariadne se opri pentru un moment, poticnindu-se de un gând întunecat înainte să termine povestea: Oricum, Troia a fost trădată de unul de-ai lor și a ars toată, iar după câteva luni de confuzie, păcăleli și răzbunări – majoritatea descrise în *Odiseea* –, olimpicii au părăsit în sfârșit pământul și Zeus a jurat că, dacă se vor mai uni Casele vreodată, va veni înapoi și va continua războiul de unde s-a oprit.

– Și s-ar încheia cu dispariția lumii civilizate, spuse Helen, încercând să își imagineze ce ar însemna „sfârșitul lumii civilizate” acum. Dacă războiul troian a fost atât de distructiv numai cu săbii și săgeți, ce s-ar întâmpla dacă s-ar folosi armele din ziua de azi?

– Da, ne-am gândit la asta, zise Ariadne uitându-se în jos, fără a o mai privi pe Helen în ochi. De asta familia mea – tata, unchiul Castor, mătușa Pandora – s-a separat de restul Casei din Teba. Chiar dacă Tantalus are dreptate și unificarea este modul în care putem deveni nemuritori, suntem de părere că nu e suficient ca să sacrificăm întreaga lume pentru asta.

– E greu să renunți la așa ceva. Evident, este ceea ce trebuie făcut, dar să fii nemuritor...

Gândul o făcu pe Helen să clatine din cap.

– Și Tantalus, și Cei o Sută de Veri v-au lăsat să plecați? Întrebă ea sceptică.

— Avea de ales? Nu ne poate ucide pentru că facem parte din aceeași familie, dar, în ultima vreme, au început să ne amenințe, să încerce să ne intimideze, iar unii dintre noi – bine, Hector – am pornit să ne luptăm împotriva lor. *Căuta* un motiv să sară la bătaie, mușcând momeala când cineva i-a spus că e laș fiindcă nu vrea să se lupte cu zeii. În tradiția noastră, să omori pe cineva din familia ta este cel mai greu păcat pe care l-ai putea face vreodată, și a fost atât de aproape să facă asta, Helen. Familia mea a părăsit Spania pentru că Hector mai că a fost ucis într-o bătălie de genul ăsta, ba mai mult, aproape că a omorât o rudă *de sânge*. Nu există iertare pentru cineva care devine asasin de neam, rosti Ariadne încet.

— Dar nu Casa voastră este ultima. Ci a mea, spuse, Helen, adevărul începând să iasă la suprafață.

— Nimeni nu știa de tine. Credeam că noi suntem cei care împiedicam războiul pentru că refuzam să ne alăturăm lui Tantalus și cultului lui, zise Ariadne trăgând adânc aer în piept și privind-o pe Helen. Dar tu erai aceea.

Helen nu spuse nimic preț de o clipă, dându-și seama cât de mulți semizei puternici voiau ca ea să moară. Cei o Sută de Veri credeau că, dacă Teba, Casa lor, devenea singura Casă de Scioni de pe fața pământului, ar fi devenit ca zeii și singura care le stătea în cale era Helen. Viața ei era singurul motiv pentru care olimpienii nu veniseră încă pe pământ să pornească al țâșpelea război mondial. Așa că familia Delos trebuia să o protejeze chiar dacă mureau cu toții încercând să facă asta. Și ea stătea acolo degeaba și refuza să învețe cum să lupte. Era clar de ce Hector nu o putea suporta.

— Îmi pare rău, zise Helen într-un final, atât de copleșită de egoismul ei, încât vocea nu îi trădă nicio emoție. Familia ta este de partea mea și împotriva propriului neam.

— Povara ta este mai mare, rosti Ariadne luând mâna lui Helen în a ei.

Mai voia să spună ceva, dar fu întreruptă de Pandora care intră brusc în vestiar, căutându-le.

— Hei! Trebuie să duc pe cineva la spital? întrebă glumind pe jumătate. E o groază de sânge în camera alăturată.

— Nu, se simte bine, răspunse Ariadne ridicându-se în picioare. Te *simți* bine? Se întoarse să o întrebe pe Helen când observă că Helen nu era atentă.

Ceva încă o deranja pe Helen. Ceva lipsea din povestea pe care i-o spusese Ariadne.

— Cine a fost? întrebă Helen brusc, uitându-se la expresia nedumerită a lui Ariadne. Povestea din carte zice că Odiseu i-a păcălit pe troieni cu un imens cal de lemn. Toată lumea știe despre calul troian. Dar tu ai spus că a fost cineva care a *trădat* Troia și nu cred că s-a întâmplat din greșală.

— Speram să nu observi chestia asta, zise Ariadne certându-se în gând. Nu a existat un cal troian. E o poveste frumoasă, dar cam atât. Odiseu a fost implicat, da, dar tot ce a făcut a fost să o convingă pe Elena să-și folosească farmecele ca să determine gărzile să deschidă porțile în timpul nopții. Doar de asta au avut nevoie. De aceea Scionii nu-și botează niciodată copiii cu numele ei. Pentru noi, a-ți numi copilul Helen e ca și când un creștin și-ar boteza copilul Iuda.

Helen trecu repede pe lângă tatăl ei când ajunsese acasă, spunându-i că voia să se culce devreme în seara aceea. Își făcu temele și apoi se întinse în pat, dar nu putu dormi. Încă se gândea la tot ce îi spusese Ariadne în acea după-amiază, mai ales la cultul Celor O Sută de Veri. Ca să nu se mai gândească la oamenii care îi doreau moartea ca ei să poată trăi pentru totdeauna, se ridică din pat și încercă să zboare.

Se strădui să se gândească la ceva foarte ușor, apoi la ceva foarte sus, încercă până și să se păcălească să zboare împiedicându-se, dar tot ce reuși să facă fu să țopăie prin casă până când tatăl ei țipă de la parter să termine cu maimuțarea. Sperând că istoria antică ar reuși să o facă să doarmă, puse mâna pe exemplarul de la Cassandra al *Iliadei* și citi cât de mult putu. Se părea că fiecare pagină era plină de

zei care se băgau în lumea oamenilor, iar Helen înțelese de ce strămoșii ei hotărâseră că probabil nu era cea mai bună idee să te rogi pentru intervenția divină.

Ajunse la partea unde Ahile, pe care Helen îl considera cel mai iubit psihopat, stătea îmbufnat în cortul lui, gândindu-se la o fată, când, deodată, Helen auzi clar un pas exact deasupra capului ei. Apoi, încă unul. Bazându-se pe auzul extrasenzorial pe care știuse dintotdeauna că îl are, dar pe care îi fusese frică să-l folosească înainte să îi cunoască pe cei din familia Delos și să vadă că și ei îl au, se concentrează să audă ce se petrecea în sufragerie și auzi respirația tatălui ei care se uita la știri și totul suna perfect normal. Balconul de deasupra ei era totuși suspect de liniștit.

Helen se dădu jos din pat și puse mâna pe vechea bătă de baseball pe care o ținea în dulap. Ținând-o aproape, se furișă pas cu pas afară din camera ei și urcă treptele care duceau la balcon. Se opri pentru un moment în locul dintre scările care duceau la parter și cele care urcau spre acoperiș, ascultând din nou ce făcea tatăl ei. După câteva clipe de șovăială tensionată, îl auzi scoțându-și enervat limba la vederea unei femei din congres mult prea îndrăgostită de camera de luat vederi și se relaxă. El era în regulă, ceea ce însemna că orice se afla pe acoperiș nu ajunsese la parter încă. Urcă scările către balcon, vrând să se asigure că nu avea să se întâmple nimic cu tatăl ei.

Imediat ce păși afară, Helen simți aerul răcoros de toamnă trecând prin cămașa ei de noapte din bumbac subțire, făcând-o ineficientă în fața elementelor naturii. Văzu cu coada ochiului o umbră, așa că lovi cu bâta în acea direcție, dar vârful acesteia se opri înainte să își termine traiectoria, iar Helen auzi sunetul clar al lemnului lovindu-se de carnea cuiva.

— Fir-ar să fie, eu sunt! șopti Lucas cu asprime.

Helen îl privi plutind deasupra capului ei și scuturându-și mâna dreaptă.

— Ce naiba faci, Lucas? șuieră și Helen.

Ateriză în fața ei, evitând un cocoloș închis la culoare care stătea

pe podeaua pasarelei. Helen examinează cocoloșul cu atenție și văzu că era sacul ei de dormit, cel pe care îl ținea în cufărul impermeabil de la tatăl ei.

— Tu ce crezi că fac? răspunse arțăgos, încă încercând să-și revină în urma loviturii.

— Tabără? spuse ea sarcastic.

Atunci își dădu Helen seama. Toate sunetele pe care le auzea ea noaptea – pe care crezuse că le făceau Furiile – aveau o sursă mult mai obișnuită.

— Ai fost aici în fiecare noapte, nu?

— Aproape. Mereu vine unul dintre noi aici să te păzească pe timp de noapte, zise el și apoi o apucă pe Helen de mână în timp ce ea își întoarse privirea în altă parte de rușine. De obicei, eu vin, pentru că eu pot zbura, continuă de parcă asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

— Și nu te-ai gândit niciodată să mă întreb dacă voiam să stai aici, să tragi cu urechea la conversațiile mele cu tata? întrebă ea furioasă.

Lucas îi zâmbi, înăbușindu-și un hohot de râs.

— Da, pentru că îmi imaginez că ai vrea să ții numai pentru tine toate discuțiile alea despre politică și baseball. Atât de intime, rosti el dându-și ochii peste cap.

— Stai aici toată noaptea, cât dorm? întrebă neputând să se uite la el.

Înțelese în sfârșit de ce era așa de supărată și zâmbetul îi pieri de pe față.

— Nu ai mai avut coșmaruri în ultima vreme, începu el să spună.

— Du-te acasă, Lucas, zise Helen întrerupându-l și îndreptându-se spre ușă.

— Nu, îi răspunse imediat, întinzând mâna de-a lungul ușii ca să nu o lase să plece. Nu-mi pasă dacă ți-e rușine. Nu-mi pasă dacă nu mă vrei aici. Sunt mulți oameni care ar vrea să te știe moartă și nu o să te las aici neprotejată, până nu sunt sigur că poți avea singură grijă

de tine.

Helen își încrucișă brațele și își frecă umerii ca să se apere de frig. Curentul care venea dinspre ocean era înțepător și Helen era foarte nepotrivit îmbrăcată. Lucas își întinse mâna instinctiv ca să îi țină de cald, dar ea făcu un pas înapoi.

— Nu-mi voi cere iertare pentru asta, o avertiză el.

Dinții lui Helen începură să clănțăne. O privi cum stătea acolo tremurând și scoase un sunet de parcă o mână uriașă i-ar fi strivit pieptul. Se uită în altă parte și înjură cât să audă numai el.

— Ar fi trebuit să îți spun că dorm aici, recunosc în final.

— Crezi? îi răspunse sarcastic. Înțeleg, Lucas. Sunt în mare pericol. Dar ar fi trebuit să mă anunți că ai de gând să vii aici.

— Ai dreptate, îmi pare rău, zise el. Dar tot nu vă las pe tine și pe tatăl tău neprotejați în toiul nopții.

Deodată, Helen nu mai era furioasă. De fapt, să știe că Lucas îl proteja pe tatăl ei o făcu să se simtă exagerat de recunoscătoare. Îl privi cu un zâmbet larg pe buze.

— Îți mulțumesc, rosti ea încet.

Se opri din respirat ca să se uite la ea, uimit că atitudinea ei se schimbase atât de repede.

— Gata? Nu ne mai certăm? întrebă el optimist.

— De ce, vrei să... începu ea, dar fu întreruptă de vocea tatălui ei venind de jos.

— Lennie? strigă Jerry de pe holul din fața camerei lui Helen. Fusese atât de distrasă de Lucas, încât uitase să asculte ce făcea tatăl ei.

— Da! strigă ea făcând semne desperate ca Lucas să plece din fața ușii.

În vreme ce făceau schimb de locuri, se atinseră ușor și Lucas o prinse și o țină în brațe pentru o clipă.

— Voi fi aici până la răsărit, îi șopti în ureche, practic provocându-l pe tatăl ei să îl prindă acolo, ascunzându-și fața în gâtul ei.

Stomacul lui Helen se agită de parcă era plin de vidre ude și reuși să scape din strânsoarea lui Lucas.

— Iar dormi acolo? o întrebă Jerry când o văzu pe Helen închizând ușa care ducea spre acoperiș și coborând scările. E mult prea frig afară, Helen.

— Tu ai idee cât e ceasul? Culcă-te, îl certă ea trecând grăbită pe lângă el.

— Știu, mă duc acum la culcare... Hei! *Tu* să te culci, o certă Jerry amintindu-și ulterior că el era părintele.

Când Helen se băgă în pat și se înveli cu pătura, fu sigură că îl auzise pe Lucas râzând pe balconul de pe acoperiș.

CAPITOLUL 10

Micul avion cam șubred care îl adusese din Boston până în Nantucket ateriză mai târziu decât trebuia. O casnică în vârstă, care îl tot urmărise pe furiș de când îl văzuse pe aeroportul Logan, se prefăcu că nu reușește să se descurce cu bagajele ei doar pentru ca el să îi sară în ajutor. Se obișnuise cu asta. Femeile i se tot aruncau la picioare de când avea 12 ani, iar acum, la 24, se părea că orice femeie, fie ea adolescentă sau bunică, încerca să găsească vreo scuză ca să îl atingă sau să îl facă să ridice obiecte grele pentru ea doar ca să-l vadă încordându-și mușchii. Majoritatea muritorilor erau patetici. Cu excepția mamei sale. În comparație cu restul sexului ei, ea părea să aparțină unei alte specii. Mildred Delos provenea dintr-o bogată familie de viță nobilă. Avea clasă. Știa ce înseamnă să ții cont de mândria și demnitatea familie tale, și nu de pofta trupească; niciodată nu s-ar fi înjosit să apeleze la un astfel de tertip, să insinueze că are nevoie de ajutor cu bagajele doar ca să-i atragă atenția unui bărbat.

Femeia bătrână stătea fix în mijlocul culoarului, blocându-i drumul, așa că fu nevoit să o ajute. Femeia îi zâmbi timidă și murmură un „mulțumesc“, dar lui nu-i păsa câtuși de puțin. Măcar tipa avea o servietă frumoasă, făcută de un designer foarte cunoscut și își reaminti că pe insula aceea elitistă putea găsi destule femei care să nu fie cu mult mai prejos decât el, cel puțin când venea vorba de clasă și prestață. La un moment dat, ar fi trebuit să se căsătorească și să aibă copii, iar din moment ce era succesorul Casei din Teba, cam trebuia să se grăbească. Dar nu pentru asta venise aici, își aminti el mergând în spatele femeii, ieșind din avion și ajungând la taxiuri. Venise să-și corecteze greșeala pe care o făcuse în Cadiz.

Tatăl lui nu știa că se întorsese în State pentru a-i putea spiona pe trădători și i-ar fi interzis să facă asta dacă ar fi știut. Pentru că lașul de Hector îl forțase să intre într-o luptă dezastruoasă, primise o scrisoare foarte neplăcută de la Tantalus. Îl acuza pe fiul lui cel mare de lipsă de tact, de lipsa stăpânirii de sine și, ce putea fi mai rău, că era nedemn de încredere. Nedemn de încredere. Cuvintele i se opriră în gât și îl durea la fel de tare ca atunci când înghiți pastile efervescente greșit și fără apă. De aceea era el aici, deși mama lui îl implorase să păstreze distanța. Trebuia să îi demonstreze tatălui său că putea fi răbdător. Că putea să se controleze. Dacă nu îi dovedea asta, Tantalus ar fi fost în stare să nu-l mai vadă niciodată și amintirea chipului tatălui său se estompa.

Nu-l mai văzuse de când avea șase ani.

Tantalus nu trimisese pe nimeni după frații lui lași. Ultimele lui predici au fost despre toleranță și cum Casa din Teba trebuia să fie unită pentru a obține Atlantida. Tatăl lui văzuse ciondăneala pe care o începuse Hector ca pe un semn de rău augur. Dacă un văr și-ar fi ucis vărul, Casa ar fi fost doar și mai dezbinată, iar șansa Celor o Sută de a vedea Atlantida ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Tatăl lui începuse să vorbească despre importanța păcii în Scrisorile pentru cei Loiali, iar fiul său trebuia să-i urmeze exemplul, ca de obicei. Dar asta nu însemna că trebuia să se poarte prostește.

Bătrâna care se tot hlizea insistase să ia el primul taxi. Spuse că nu o deranja să aștepte, că mai era un taxi chiar în spate și că oricum se bucura de priveliște. Îi făcu cu ochiul. El își dădu ochii peste cap și intră în taxi fără a se osteni să-i mai arunce o privire femeii, îi spuse șoferului numele hotelului la care stătea și se lăsă pe spate. Își trecu degetele peste sabia antică de bronz pe care o ascunsese în bagaj după check-in și se gândi la datoria lui sacră. Trebuia să-i urmărească pe trădători și ei trebuiau să știe că sunt urmăriți. Aleseseră să fie un obstacol în calea imortalității întregii familii. Avea de gând să-i facă să simtă povara datoriei lor față de Casa din Teba. Trebuia să facă asta. Nemurirea era dreptul lui din naștere.

CAPITOLUL 11

A doua zi, Helen fugi din casă înainte ca lui Jerry să-i vină ideea să iasă ca să „poarte o discuție cu tânărul acela“, după cum tot zicea că avea de gând să facă. Helen nu era complet sigură dacă tatăl ei vorbea serios sau doar încerca să râdă un pic de ea, dar nici nu voia să afle. Nu ar fi fost corect să îl pună pe Lucas să treacă prin vizorul parental când, de fapt, nu erau oficial împreună. Bine, se ținuseră de mână, dormiseră în același pat și aproape că muriseră unul în brațele celuilalt, dar nici măcar nu se sărutaseră încă și Helen începea să creadă că poate nu avea să se întâmple niciodată.

— Ai dormit bine? întrebă ea repede, încercând să-i distragă atenția lui Lucas de la enervantul ei tată.

— Groaznic. Nu ar trebui să așteptăm? întrebă Lucas când îl văzu pe Jerry stând în pragul ușii din față.

— Nu, hai să mergem. Repede! Nu știi dacă are de gând să o facă sau nu, răspunse Helen grăbită în timp ce îi făcea cu mâna tatălui ei.

— Ce să facă? întrebă pornind mașina.

— Să stea de vorbă cu tine ca de la bărbat la bărbat, spuse Helen fericită că plecau din fața casei ei.

— A, păi atunci... zise Lucas apăsând pe frâne și băgând în marșarier.

— Ce faci? țipă ea punându-și mâna pe a lui, ca să îl oprească.

— Păi, mă duc în casă să vorbesc cu tatăl tău. Nu vreau să creadă că nu poate avea încredere în mine.

— Lucas, jur pe ce zeu crezi tu că e sfânt că ies din mașină și merg pe jos ia școală dacă te duci să vorbești cu tata.

Lucas zâmbi și băgă iarăși într-a-ntâia, plecând spre școală.

— Cine ți-a zis ție că zeii sunt sfinți? întrebă cu o licărire sinistră în

ochi.

Helen îi dădu un pumn în braț.

— Ai tăcut chestia aia doar ca să mă sperii, nu-i așa? întrebă ea, indignată.

— Hei, tu ești cea căreia îi e rușine de propriul tată. Ești drăguță când te panichezi, spuse cu un zâmbet larg.

Helen încercă să îi zâmbească și ea, dar buzele ei nu reușiră prea bine. Nu știa ce să creadă. Cuvântul „drăguț“ putea ori să îi încurajeze speranțele, ori să i le distrugă. Nu avea deloc experiență când venea vorba de băieți și nici fluturii din stomac nu o ajutau. Deja începuse să aibă crampe când trecură pe lângă niște prieteni pe drumul spre școală.

Fiecare persoană care îi recunoștea claxona, le făcea cu mâna și le zâmbea călduros. Să-ți claxonezi prietenii pe care îi vedeai pe drum era deja un obicei al insulei, ceva cu care Helen se obișnuise de mică, dar avea senzația că lumea claxona ceva mai mult în dimineața aceea. Helen începu să se întrebe dacă nu cumva se oferea un premiu la sfârșitul săptămânii pentru persoana care îi văzuse împreună de cele mai multe ori. Totuși, erau vecinii ei și trebuia să fie politicoasă. Își dădu un pumn în stomac și se forță să zâmbească și să le facă și ea cu mâna.

— Ce faci? întrebă Lucas. Te-am mai văzut făcând asta. Te doare ceva?

— Nu. Ba da, dar nu ai cum să mă ajuți. Mă rog, cred că ai putea să pleci și să nu mai stai niciodată cu mine, răspunse Helen.

— Știi că asta nu se va întâmpla, zise ridicând din sprâncene. Dar despre ce vorbești? Ești alergică la mine sau ceva de genul ăsta?

— Nu, râse Helen. Cred că sunt alergică la prea multă atenție. Și cam atragem destul de multă când suntem împreună.

— Deci nu este numai din cauza mea, nu? Simți durerile astea și când nu suntem împreună?

— Da. Dintotdeauna le-am simțit.

— Alergică la prea multă atenție, își spuse Lucas luând-o pe

Helen de mână în timp ce se gândea.

Fu nevoit să îi dea drumul când parcă la școală, dar imediat ce ieșiră din mașină, îi luă din nou mâna în a lui, mângâindu-i degetele.

— Åsta-i un tic nervos sau ceva asemănător? întrebă Helen întrerupând concentrarea lui Lucas.

— Hm? făcu el neatent.

Helen zâmbi și îi îndreptă privirea spre mâinile lor.

— A, cu tine, da. O să te obișnuiești, spuse el și se întoarse la gândurile lui.

Helen se uită la Lucas când ajunseră la dulapul ei. Era încruntat și privea în gol, dar ceea ce consideră cel mai ciudat era că Lucas părea învăluit în ceață.

— Ce faci? Orice ar fi, mă face să mă doară capul, zise Helen încet, formând cifrul de la dulapul ei.

— Scuze, spuse în timp ce deveni iarăși clar. Îndoi lumina. Se întâmplă uneori când mă concentrez.

Din ce mai citise, Helen știa că Apollo era zeul luminii și, în momentul acela, Lucas făcea cu lumina lucruri care păreau imposibile în afara unui spectacol de magie. Își dădu seama că îl mai văzuse făcând asta în vestiar, acasă la el, dar primise atâtea lovituri în cap în seara aceea, încât crezuse că nu vedea ea bine. Dar nu loviturile erau motivul, ci Lucas.

— Nu ți-e teamă că te-ar putea vedea cineva?

— De fapt, uneori fac asta ca să ies din vizorul celor din jur când vreau să mă gândesc la ceva fără să fiu deranjat. Oamenii nu suportă să se uite la lucruri pe care nu le pot vedea clar sau la lucruri care li se par imposibile.

— Pentru că le alunecă ochii în jurul tău, interveni Helen amintindu-și cum privirea ei deviase când încercase să se uite la chipul lui Lucas în vestiar, deși chiar își dăduse toată silința să-l vadă clar.

— Exact. Dacă par prea departe sau pur și simplu prea greu de văzut, lumea pur și simplu mă ignoră, rosti el zâmbindu-i, de parcă

Helen știa mai bine cum era. Tu stai aplecată ca să nu se mai uite lumea la tine. Eu devin difuz. Este foarte folositor în luptă, numai că e aproape imposibil să faci asta când te miști repede.

— Îmi divulgi secretele tale? zise ea pe un ton jucăuș în vreme ce își puse cărțile în ghiozdan și închise dulăpiorul. Nu ești prea isteț, Houdini!

— Așa crezi? Atunci, încearcă să mă prinzi, *Sparky*²⁰, spuse el zâmbind în timp ce se îndepărta de ea, lăsând-o pe Helen să se enerveze că nu putea afla de ce i-ar spune așa decât după școală.

Nu se întâlni deloc cu Lucas pe coridor în ziua aceea, așa că nu avu vreo ocazie să îl întrebe, dar putea încerca să o întrebe pe Ariadne în pauza mare. Când se sună de prânz, se grăbi cât de tare putu, hotărâtă să primească niște răspunsuri, dar, până să ajungă Helen în cantină, Ariadne stătea deja la masa tocilarilor, înconjurată de admiratori.

Helen nu ar fi trebuit să fie surprinsă că Ariadne mânca la aceeași masă cu ei din moment ce urmau aceleași cursuri de excelență. Din păcate pentru Matt, prezența lui Ariadne îi atrăgea pe băieți ca muștele la miere. Helen încercă să-și facă drum prin cercul de băieți și aproape că renunțase când Ariadne o văzu.

— Zach? Crezi că ai putea să te dai un pic mai încolo să stea și Helen? întrebă Cassandra zâmbind cuceritor.

— Nu te osteni, Zach, poate să stea în locul meu, zise Claire pe un ton exagerat de vesel, eliberând locul de lângă Ariadne.

Claire trecu foarte aproape de Helen, șușotind ceva despre avantajele de a avea un prieten așa popular, dar, înainte ca Helen să înceapă o justificată ceartă cu Claire, Ariadne o trase repede pe Helen lângă ea, ca să-i oprească pe băieții înnebuniți de hormoni să se mai apropie de ea.

Pauza de prânz continuă cu Helen ocupată să o țină pe Ariadne

²⁰ *To spark* – a scânteia, a scăpăra (n.tr.)

cât se putea de departe de admiratori, așa că nu prea reuși să o întrebe de chestia cu „Sparky” și, până să se sune, toți prietenii lui Helen fură înlăturați de la masă – care fusese a lor încă din clasa a noua. Matt păru destul de supărat de chestia asta și zâmbetul lui trist o făcu pe Helen să se întrebe cât timp trecuse de când nu mai vorbiseră. Probabil că erau vreo câteva luni bune.

Cireșa de pe tort erau Lindsey și noua ei cea mai bună prietenă, Amy, care se tot plimbau pe lângă vechea masă de tocilari, devenită cea mai dorită masă, și o săgetau cu privirile pe Helen. Nu-i păsa dacă o plăceau sau nu, tot ce voia era să nu o urască nimeni. În ultima vreme, avea senzația că toată lumea era supărată pe ea și nu avea nici cea mai mică idee cu ce le greșise.

Când începu antrenamentul, Claire nu o aștepta la linia de pornire. Nu prea avea sens să încerce a o evita pe Helen plecând înaintea ei, pentru că amândouă știau că Helen ar fi ajuns-o din urmă indiferent de avansul lui Claire, dar intențiile ei erau clare. Când Helen ajunse lângă ea, Claire nici nu o privi.

— Aleargă în continuare, Hamilton! Chiar nu te prea înghit acum, spuse Claire virând mai departe de Helen și ridicându-și mâna în semn că nu avea de gând să stea de vorbă cu ea.

Helen nu se osteni să îi comunice cum vedea ea situația. Știa din experiența ultimilor ani că prietena ei avea nevoie să o pedepsească puțin înainte de a fi gata să o ierte. Apoi, ar fi vorbit la telefon, s-ar fi împăcat și a doua zi totul revenea la normal. Helen și-ar fi dorit ca măcar de data asta să treacă direct la partea cu iertatul, dar știa că nu avea rost să grăbească lucrurile. Helen fugi în față ascultătoare și începu să își ispășească pedeapsa.

După câteva minute de alergat singură, Helen se cam plictisi de ritmul de muritor, se uită la ceasul de la mână ca să știe în cât timp trebuia să se întoarcă pe pistă și o luă prin mlaștină cu o viteză uluitoare. Nu mai zburase de când căzuse cu Lucas și devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Știa că Lucas putea pur și simplu să pășească pe aer și să înceapă să zboare, dar, până acum, tactica aia nu-i fusese

de prea mare folos, tot ce reușise să facă fiind să îl enerveze pe tatăl ei cu țopăitul prin casă în toiul nopții. Din moment ce modul ăsta de abordare nu funcționase, se gândi că poate trebuia să alerge ca să decoleze, ca un avion, iar asta era șansa ei să-și testeze teoria.

Când ajunsese în zona mlăștinoasă care înconjura lacul Miacomet, începu să simtă senzația de imponderabilitate pe care o asocia cu zburatul. Își simți stomacul agitându-se, un fel de frenezie greu de stăpânit despre care bănuise că trebuia să fie o exprimare a puterii de Scion. Presupuse că efectul avea legătură și cu viteza cu care alerga, dar Helen avea destulă experiență cu mașinile rapide, încât să-și dea seama că era ceva mai mult decât atât. Simțea cum i se încărcă pielea cu energie statică. Era de parcă și-ar fi frecat tot corpul cu un balon și îl ținea cât de departe trebuia ca să se simtă sub influența câmpului electric.

Făcând un salt experimental, Helen se ridică la cer. Inițial, crezu că reușise, că zbură, dar la scurt timp simți cum ajunge în vârful unui arc foarte înalt și apoi începu să coboare. Sărise mai sus decât reușise vreodată – prea sus – și creierul ei era încă destul de muritor, încât să creadă că, atunci când ar fi ajuns la pământ, ar fi căzut cu fața în jos, murind din cauza impactului.

Își aminti de un vis pe care îl avusese cândva despre cum era să zbori. La început, a fost fantastic, dar, pe măsură ce visul continua, începea să se simtă ca o foaie de hârtie într-un uragan. Se legănă înainte și înapoi purtată de vânt până se prăbuși în mod inevitabil, dar înainte să se lovească de pământ se trezise, fiecare bucățică din corpul ei tremurând violent, încercând să iasă din starea de vis. Același sentiment de frică și neajutorare o încercă acum, când pământul se apropia din ce în ce mai repede, dornic să o întâlnească, numai că de data asta era deja trează. Încercă să se mențină cumva de aer și, cu toate că o parte din ea știa cum să o facă, îi era fie prea frică, fie nu suficient de frică, încât să se prindă cum să facă asta la timp. Căzu la pământ cu trupul înclinat și alunecă pentru ceva vreme, picioarele ei lăsând două adâncituri prelungi în noroi.

Nu păți nimic, evident, dar încă era destul de speriată. Genunchii îi tremurau și avu nevoie să râdă ca să scape de agitația nebunească pe care o simțea în piept. După ce se calmă un pic, se ridică, ieși din noroi și se îndreptă spre școală, simțindu-se ca o mare proastă. Era plină de nămol urât mirositor până în talie și își imagină cum trebuia să fi arătat căzătura ei, dând din mâini frenetic ca un personaj din desene animate când cade de pe marginea unei prăpăstii.

Privi în jur să se asigure că nu fusese nimeni martor la maimuțarea ei doar din reflex, pentru că nu se aștepta să fie cineva prin preajmă. Îi sări inima din loc când văzu, nu departe de ea, cum o pată întunecată căpăta forma unui bărbat care se opri brusc și o luă în direcția opusă. O văzuse ridicându-se și râzând după ce căzuse de la mai bine de 15 metri înălțime. Mai rău decât atât, se vedea că era ceva ciudat la modul în care se mișca. Mergea mult prea repede ca să fie om.

Întregul ei corp se încordă instinctiv și, fără să se gândească prea mult, o luă la goană după silueta întunecată. Orice ar fi fost, se îndreptă spre liceu – iar Claire alerga cât putea ea de tare, gâfâind și pierzându-și răsuflarea, făptură micuță și înceată. Îi veni în minte imaginea lui Kate leșinată pe pământ și asta o motivă pe Helen să gonească și mai repede. Fugea pe terenul accidentat, încercând să-l ajungă din urmă pe Scionul necunoscut, sărind peste dâmburi și culturi de merișor, concentrându-și toate eforturile pentru a-l prinde.

Îi era destul de greu să-l găsească în lumina obscură și neobișnuită, dar, când se apropia de el, întunericul care părea să-l învăluie dispărea pentru un moment și atunci putea să-l localizeze. Părea că înghițea lumina din jurul lui și era ceva înspăimântător la modul în care umbrele radiau în jurul lui ca o aură sinistră. Era clar că putea să controleze lumina. Asta însemna că era unul dintre Cei o Sută de Veri ai Casei din Teba, și, prin urmare, un pericol pentru oamenii pe care îi iubea.

Din câte putea vedea, omul înconjurat de umbre era ceva mai în

vârstă decât ea, dar încă sub 25 de ani. Când se apropie de el, văzu că era blond, pielea îi era foarte albă, iar ochii de un albastru ceva mai deschis decât ai lui Lucas. Gândul că o persoană atât de sinistră putea să semene atât de mult cu Lucas o înfurie pe Helen. Prinzând ceva mai multă viteză, întinse brațele în speranța că l-ar putea prinde și îi rupse o bucată din tricou. În sfârșit, ultimele umbre dispărură și soarele îi străluci pe umerii goi. De aproape, semăna atât de mult cu Hector, atât la față, cât și la corp, încât ai fi zis că erau gemeni.

Înainte să se poată gândi la asemănarea dintre ei, o durere îngrozitoare o făcu să se chircească precum un origami, apoi țipă și căzu la pământ. Se făcu covrig, neputând să se ridice sau măcar să tragă aer în piept în timp ce aștepta ca intestinele să i se descâlcească. Încercă să fredoneze cântecelul *Little Teapot* ca să-și distragă atenția de la durere, dar era încă prea amețită ca să poată scoate vreun sunet. Prin firele lungi de iarbă care îi blocau parțial privirea putu să vadă cum Vărul blond, cu pieptul gol venea spre ea examinând-o curios.

— Interesant, spuse el cu un zâmbet arogant.

Văzu ceva în spatele lui Helen și se îndepărtă.

— Ne vom vedea curând, *preciosa*, promise în vreme ce o luă la fugă, o ceață întunecată formându-se în jurul lui.

Helen încercă să-i răspundă cu ceva dur și curajos, dar tot ce se auzi fu un geamăt de durere. Dispăruse în mai puțin de o secundă, iar ea trebuia să stea singură, întinsă pe jos, până o observa cineva sau până reușea să se ridice și să plece. În sfârșit, auzi pe cineva venind.

— Helen? rosti o voce cunoscută apropiindu-se. O, nu! Chiar tu ești.

— Matt, gemu Helen. Cheamă-l pe Lucas.

Intră în câmpul vizual al lui Helen și se așeză în genunchi în fața ei.

— Nu crezi că ar fi mai bine să chem asistenta? Sau poate un medic?

— Te rog, Lucas. Repede!

Oftă, mângâie spatele lui Helen stângaci, dar reconfortant, murmură ceva numai pentru el, apoi se ridică și goni înspre școală. Când reuși să-și controleze respirația, Helen văzu suficient de clar cât să înțeleagă că era foarte aproape de parcare din fața școlii – mult mai aproape de muritori decât bănuise. Încă stând chircită la pământ, Helen se lovi în frunte cu genunchii. Nu-i venea să creadă cât de proastă putuse să fie. Având urechea lipită de pământ, Helen auzi pași care erau un pic prea grei și un pic prea repezi pentru a fi ai unui muritor și își zâmbi, deși încă o durea burta îngrozitor.

— Mersi, Matt, îl auzi pe Lucas zicând undeva în spatele ei. Unde ești rănită? o întrebă în timp ce ajunse în fața ei.

Helen arătă spre burta ei și îi răspunse din ochi. Lucas încuviință și privi confuz în jur.

— Ai reușit să vezi ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Matt.

— Cred că alerga după cineva. Nu știu, zise Matt sceptic. Am auzit de la Lindsey că Helen îl fugărea pe un tip și că apoi a țipat și a căzut la pământ.

— Așa s-a întâmplat? o întrebă Lucas încordat.

Ea dădu din cap, iar el îi răspunse la zâmbet, ochii lui îngrijorați îmbunându-se de dragul ei. Îi dădu părul la o parte de pe fruntea transpirată, privi în spate și dădu din cap o singură dată.

— Mă ocup eu de asta, spuse Jason prea încet pentru urechile unui muritor, apoi Helen îi auzi pașii îndreptându-se în direcția opusă.

— Ar trebui să mă duc cu el, începu Hector de undeva de unde Helen nu-l putea vedea încă.

— Nu, nu ar trebui! ordonă Lucas. Trebuie să aduci fetele aici. S-ar putea să aibă și ele ce boală o fi având Helen și s-ar putea să aibă nevoie de tine. Nu crezi?

— Da, admise Hector fără să fie supărat, brusc înțelegând ce voia Lucas să zică. Cassandra și Ariadne nu știau ce se întâmplase, erau neprotejate și, prin urmare, în pericol de a fi atacate de un străin.

Pașii lui Hector erau atât de ușori, încât fu impresionată, dar și un pic speriată de agilitatea sa.

— Matt, crezi c-ai putea să mă ajuți să o ridic pe Helen? Dacă ai putea cumva să o iei de picioare... îl rugă Lucas politicos.

— Sigur, imediat, spuse Matt punându-și mâinile sub genunchii ei. Doamne, Len, miroși groaznic! Nu puteai să nu iei la rând fiecare mlaștină și cultură de merișor de pe insulă, nu?

Helen începu să râdă, dar o durea așa de tare, încât trebui să se oprească.

La început, Helen se întrebase de ce Lucas i-ar cere ajutorul lui Matt când era clar că nu avea nevoie de el, dar, ascultându-i vorbind și colaborând să o urce pe Helen în SUV-ul lui Hector, își dădu seama că Lucas trebuia să fie unul dintre cei mai deștepți oameni pe care îi știa. Nu numai că părea muritor dacă avea nevoie de ajutorul lui Matt, dar îl făcea pe acesta să se simtă folositor. Lucas îl trata ca pe un partener și, chiar mai important, ca pe un bărbat. Helen știa că, dacă Lucas ar fi avut vreodată nevoie de loialitate din partea lui Matt, acest gest simplu care îl făcea să se simtă implicat sporea șansele lui Lucas de a obține ce voia.

Lucas deschise ușa din spate a SUV-ului și o așeză pe Helen acolo, apoi îl întrebă pe Matt dacă ar vrea să aștepte cu ei până se întorceau sora și verii lui.

— Dacă starea lui Helen se înrăutățește, nu am de gând să-i mai aștept și mă duc cu ea direct la spital. Dacă se va întâmpla asta, ți-ăș fi foarte recunoscător dacă ai putea rămâne aici să le zici unde am plecat. Nu ar trebui să dureze prea mult, îi explică Lucas.

— Stau aici cât timp aveți nevoie de mine, se oferi Matt, generos ca de obicei.

— Of, Matt. Nu te-ai săturat să stai toată ziua după fundul meu bolnav? îl întrebă Helen cu jumătate de zâmbet.

— Puțin spus, îi răspunse cu un zâmbet care îi dispăru rapid de pe buze. Asta e a doua oară pe anul ăsta. Tu nu te îmbolnăveai niciodată, Len, nici măcar atunci când ni s-a făcut rău tuturor în

urma zilei de naștere a lui Lindsey, în clasa a patra. Noi am vărsat non-stop două zile la rând, dar tu nu aveai nimic.

— A, da! Țin minte. Ce scârbos a fost! Hei, măcar am avut grijă de voi și v-am adus Gatorade și biscuiți sărați, ții minte? zise Helen pe un ton jucăuș.

Helen încerca să destindă atmosfera, dar încă o durea foarte tare. Se apăsă iarăși pe stomac și Matt se încruntă. Era îngrijorat, dar și ea era. În mod normal, crampele ei ar fi trebuit să dispară deja.

— Poate că ar trebui să nu mai faci atletism, sugerează Matt deodată.

— Cred că Matt are dreptate, spuse Lucas surprins, dar și bucuros că Matt sugerase asta. E clar că nu îți face bine. Ar trebui să renunți.

Helen era prea buimacă să poată răspunde. Îl fixă cu privirea pe Lucas, cu gura întredeschisă din cauza durerii, până sosiră Hector, Ariadne și Cassandra și puseră capăt conversației. Fetele se urcară în SUV cu Lucas și Helen, iar Hector luă cheile de la Mercedes, zicând că îl așteaptă pe Jason. Pe cel mai dulce ton al ei, Ariadne îi propuse lui Matt să-l conducă până acasă, dar el refuză. Apoi, după un scurt schimb de replici între Lucas și Hector, Lucas se urcă la volan și le duse pe cele trei fete la vila Delos, ținându-și piciorul pe accelerație tot drumul. La un moment dat, Cassandra se duse în spatele mașinii și se așeză lângă Helen cu un calm nespecific vârstei.

— Ai apucat să te uiți bine la el? întrebă pe un ton controlat și ciudat de matur.

— Da, răspunse Helen.

— Dacă îți arăt niște poze, crezi că ai putea să-l recunoști?

— Da, nicio problemă, zise Helen sigură pe ea. Tind să cred că nu sunt atât de mulți tipi pe lume care să arate exact ca o versiune mai mare și mai blondă a lui Hector.

Imediat ce termină de vorbit, Helen simți cum se schimbă atmosfera din mașină.

— Creon, șopti Cassandra.

— Ești sigură? întrebă Lucas ridicându-și privirea ca să se poată uita la Cassandra în oglinda retrovizoare.

— Da, răspunse visătoare. Și unchiul Pallas l-a urmărit până aici, din Europa. E acasă.

Lucas nu mai avea nevoie de informații suplimentare. Își scoase mobilul din blugi și formă un număr.

— Jase, vino! Cassie îl poate vedea acum, spuse pe un ton speriat. Ascultă un moment și apoi continuă întrerupându-l pe Jason: Când ajungem acasă. Ne așteaptă tatăl tău acolo.

Helen se simțea de parcă îi scăpase un detaliu important.

— Cine e Creon? o întrebă pe Cassandra imediat ce se putu ridica.

— Un văr de-al nostru, răspunse Cassandra fără ca asta să-i fie de prea mare ajutor.

— El e cel care l-a atacat pe Hector în Cadiz, zise Ariadne, vocea tremurându-i de frică. Apoi, se uită la Lucas care era cât pe ce să o întrerupă și continuă cu ce voia să spună:

— Bine, amândoi au atacat. Creon este un fanatic nebun și e gata să sară la bătaie cu oricare dintre moderați, nu numai cu familia noastră. Dar el îl vrea pe Hector. Nici tu nu poți nega asta, Luke!

— Tipul ăla, deci, zise Helen încrucișându-și mâinile peste burtă, încercând să glumească.

Nimeni nu râse. Mâna dreaptă îi amortise, așa că o mișcă. O bucată de material îi căzu din pumnul încleștat.

— Ce-i aia? întrebă Cassandra.

— Mm, e a lui Creon. L-am ajuns din urmă și, când am încercat să îl prind, i-am cam rupt tricoul, răspunse Helen pe un ton umil.

— Tu l-ai urmărit pe *el*, l-ai ajuns din urmă și te-ai apropiat suficient de mult, încât să-i rupi tricoul? repetă Ariadne nevenindu-i să creadă.

Aparent, Creon era rapid chiar și din punctul lor de vedere.

— M-a văzut cum încercam să zbor, bine? începu Helen având senzația că făcuse ceva foarte greșit. Nu știam cine e, știam doar că mă văzuse sărind vreo 15 metri și trebuia să-l prind înainte să scape.

— Grozav, rosti Cassandra enervată. Vine aici să ne spioneze și poate să se ia un pic la bătaie cu Hector, dar acum, că te-a văzut pe

tine, totul s-a schimbat.

— Se îndrepta spre școală, spuse Helen pe un ton defensiv.

— Și ce putea să facă? Țipă Cassandra furioasă. Să atace un amărât de muritor? Gândește-te, Helen! Dintr-un motiv anume, cele două femei care te-au atacat încă nu i-au anunțat pe ceilalți O Sută de Veri că ești – probabil, pentru că vor să se bucure de gloria de a te ucide ele, ca să se bucure de Triumf. Creon s-ar putea să gândească la fel, dar, dacă nu, îi *va spune* lui Tantalus. Ceea ce înseamnă că jumătate din familia noastră va fi aici în câteva zile – și tu nici măcar nu ești în stare să ții o sabie în mână!

— Las-o în pace, Cassie! îi zise Lucas enervat. Noi am fost crescuți așa și Helen a avut cât timp... o săptămână ca să se poată obișnui cu ideea?

O privea pe Cassandra prin oglinda retrovizoare și până și reflexia ochilor lui era intensă. Cassandra își ridică mâinile în sus, în semn că se dădea bătută.

— Ai dreptate, Cassandra. Nu m-am gândit, spuse Helen încet, mângâindu-și burta. Poate că am putea vorbi cu el, începu Helen încercând să-și răscumpere greșeala, dar Ariadne pufni. Ce e? De ce vă este așa frică de el? întrebă Helen.

— E un Maestru al Umbrelor, răspuse Ariadne de pe scaunul din față. Poate opri lumina. E nenatural.

Helen se gândi la întunericul care se încolăcea în jurul lui Creon și înțelese ce voia Ariadne să zică. Soarele nu-l atingea și Helen simțise instinctiv că era ceva greșit în asta.

— Maeștrii Umbrelor sunt rari, încercă Lucas să explice, fiind ceva mai calm acum, dar Helen tot putea simți frica din vocea lui. Nu au fost prea mulți în istoria Casei noastre, dar toți cei de care știm au tendința de a deveni... răi.

Trecură câteva minute în care Cassandra își ținu mâinile la ochi, stând într-o poziție meditativă. Se uită în sfârșit la Helen și, cu un zâmbet ferm, risipi ultimele rămășițe de negativism.

— Ei, ești în siguranță pentru moment. Nu văd nimic amenințător

în viitorul apropiat, spuse ea binevoitoare. Ai idee ce om te-a văzut urmărindu-l pe Creon? continuă ea privind-o pe Helen care-și mângâia burta.

— Lindsey. Nu-ți face griji, nu-i va păsa nimănui. Mereu mă bârfește, spuse ea optimistă. Stai. De unde știi că m-a văzut cineva? întrebă Helen confuză.

— Crampele astea pe care le ai sunt un blestem. Mama ta te-a blestemat să te doară foarte tare dacă îți folosești puterile de Scion în fața muritorilor, răspunse Cassandra.

— Asta sunt? M-au înnebunit toată săptămâna! zise Lucas de pe scaunul din față, ajungând pe aleea din curtea familiei Delos.

— Evident că tu nu le-ai recunoaște. Ești băiat, îl tachină Ariadne. Blestemul Crampelor e chiar sadic. Nici măcar nu am *citit* să o fi făcut cineva în ultimele secole.

— Mama m-a blestemat? o întrebă Helen pe Cassandra care încuviință tristă.

— Cu sute de ani în urmă, se credea că acesta era singurul mod de a ține femeile Scion în pas cu societatea timpului. Mamele le făceau asta fiicelor lor doar ca să nu atragă atenția asupra lor, pentru că femeile nu trebuiau să fie deștepte sau talentate, spuse Cassandra încrețindu-și nasul de parcă zisese ceva atât de dezgustător, încât mirosea urât din momentul în care îi ieșise pe gură.

Helen bolborosi ceva numai pentru ea câteva secunde, nefiind în stare să proceseze ce tocmai auzise. Ariadne o luă pe Helen de mână și îi zâmbi călduros.

— Dacă te consolează cu ceva, probabil că blestemul ăsta a fost ce te-a ținut ascunsă toți acești ani, deși nu-mi place deloc să recunosc că un lucru atât de barbar ar putea fi folositor, rosti Ariadne deschizând ușa și coborând din mașină. Dacă nu ai fi fost blestemată, îți dai seama ce greu i-ar fi fost tatălui tău să aibă grijă de tine când erai mică? Să încerce să te ducă la culcare s-ar fi încheiat cu o baie de sânge.

— Da, dacă iei asta în considerație, a fost un lucru bun, recunosc

Helen în timp ce coborî din mașină, acceptând ajutorul lui Lucas, care deja întinse mâna politic.

În vreme ce mergeau spre casă, Ariadne și Cassandra în față, ea și Lucas în spate, Helen începu să râdă.

— Ce e? întrebă el încet, curios.

— Am știut dintotdeauna că mama mă urăște, dar acum aflu că m-a și blestemat, răspunse ea. Nu cred să fi auzit de ceva atât de logic în viața mea.

— Mama ta încerca să te protejeze, răspunse Lucas cu chibzuință.

— Tipic băieților. Nu ai avut niciodată crampe, zise Helen când se opriră în fața casei.

— Poate că ar fi mai bine să te descălți, spuse Lucas uitându-se la picioarele lui Helen.

Era plină de nămol până în talie.

— Poate că ar fi mai bine să faci rost de un furtun, râse ea.

— Am ceva mai bun, spuse zâmbind și trăgând-o de mână ca să îl urmeze spre piscină. Dușurile de grădină au devenit o necesitate în familia noastră.

O duse la duș și o lăsă acolo, el intrând în camera de lângă piscină pentru a-i face rost de niște prosoape și schimburi. Când nu îl mai putu vedea, se dezbracă și intră sub duș. Frumoșii pereți de tec ai dușului se curbau într-o spirală care îi ascundea cele mai importante părți ale corpului, dar picioarele și vârful capului îi erau încă vizibile.

Fusese la mii de dușuri de plajă ca acesta, dar niciodată fără să poarte un costum de baie. Pentru o clipă, se gândi să facă duș cu sutienul și chiloții pe ea, dar nu ar mai fi putut să le poarte sub schimburile pe care i le aducea Lucas. Se uită la cerul senin și dădu din umeri. Era ciudat să fie așa goală și vulnerabilă în aer liber, dar nu prea avea de ales – Lucas nu o putea lăsa în casă în halul în care era. Se spală cât de repede putu și aproape că termină până se întoarse Lucas.

— Tricoul e sigur al meu, dar n-am idee ai cui sunt pantalonii.

Nu-ți face griji, oricum. Nu-i va păsa nimănui, zise punând hainele și prosopul pe marginea paravanului.

Apoi, lăasă o pungă de plastic pe pământ.

— Asta este pentru uniformă și adidași.

— Mersi, strigă Helen conștientă de cât de puțin spațiu era între el și corpul ei gol.

Era o prostie. Toată lumea e goală sub câțiva milimetri de haine, dar acum era diferit cumva. Părea periculos. Îi privi picioarele prin locul lăsat liber în partea de jos a paravanului – se întoarse, ezită, apoi se grăbi să plece. Expiră aerul pe care nu conștientizase că îl ținuse în piept.

Hainele pe care i le lăsase erau gigantice, dar moi, confortabile și miroseau a proaspăt spălat. Se șterse cu prosopul, puse pe ea hainele de împrumut și ieși de sub dușul cu punga cu haine murdare în brațe.

Când Lucas și Helen intrară în casă, Jason și Hector stăteau la masa din bucătărie, privindu-le pe Cassandra și pe Ariadne îmbrățișând un bărbat pe care Helen nu îl cunoștea. Lucas o ținu de mână pe Helen cât timp fetele îi urau bun venit lui Pallas. Când sosi în sfârșit rândul lui, mai întâi, îi făcu cunoștință cu Helen și apoi își îmbrățișă unchiul.

Pallas Delos era un om mare și blond, imaginea perfectă a sănătății și a tinereții, deși albea la tâmple. El și Hector aveau același zâmbet precaut și ochi ageri, dar era mai degrabă atrăgător, ca Jason și Ariadne, decât foarte masculin, ca Hector. Dădu politicos mâna cu Helen, dar ochii lui curioși încă erau atenți la ea, mult timp după ce fuseseră prezentați și asta începu să o facă pe Helen să se simtă cam incomod. Se întreba dacă asta era doar reacția lui la numele ei tabu sau dacă auzise ceva deloc măgulitor despre ea de la cineva din familie. Privirea lui o făcu pe Helen să se simtă atât de agitată, încât încercă să se ascundă în spatele lui Lucas.

— Bine, gata, ieșiți din bucătărie. Trebuie să pregătesc cina, comandă Noel imediat ce intră în încăpere, dând din mâini de parcă

ar fi gonit niște păsări.

Helen se trezi trasă de Lucas spre ușa din spate.

— E mai înțelept să nu stai în calea mamei când se poartă așa sau o să tai legume o oră întreagă, spuse în timp ce o conducea pe peluza verde dintre terenurile de tenis și piscină.

— Nu mă deranjează să ajut, zise Helen îndreptându-se înapoi spre casă.

— Pe mine da, spuse Lucas cu un zâmbet șiret, luând-o de mână și ducând-o cât mai departe de familia lui mare și zgomotoasă. Și, oricum, nu tu ziceai că vrei să înveți să zbori? Nu-i ăsta motivul pentru care am avut o după-amiază așa de agitată?

Helen își dădu seama că era chiar supărat, dar încerca să nu o arate.

— În legătură cu asta, începu ea încruntându-se, simțindu-se vinovată.

— Da, a fost rău. Și e numai vina mea. Ar fi trebuit să te învăț să zbori imediat ce ne-am vindecat după căzătura noastră, dar nu am avut încredere în... Se opri brusc și dădu încet din cap cu tristețe. Nu contează. Ideea e că în momentul în care am aflat că pot zbura tot ce voiam să fac era să mă întorc înapoi în aer. Nu puteam dormi, nu puteam mânca. A fost o prostie din partea mea să cred că tu ai vrea să aștepți.

— Ce vârstă aveai când ai aflat? întrebă Helen încercând să îl distragă pe Lucas de la sentimentul lui de vinovăție.

— Vreo zece ani? Nu mai știu, dar mi-a luat ceva timp să înțeleg ce se întâmpla, zise el, de parcă ar fi încercat să o pregătească pentru ceva. Scionii au încă din naștere toate talentele lor, dar durează să să descoperi cum să le folosești. Mai ales dacă nu ai pe nimeni care să-ți fie mentor.

— Tu ai avut unul? Mă refer la un mentor.

— Nu, nu știu alți Scioni care pot zbura în afară de tine. Dar am avut parte de cărți și de sprijinul familiei mele.

Lucas se apropie de Helen și o privi în ochi.

— Tu nu ai avut parte de așa ceva, așa că s-ar putea să fie ceva mai dificil pentru tine.

— A, mă descurc cu lucrurile dificile, eu nu prea am încredere în lucrurile ușoare, răspuse ea repede.

Lucas o privi de parcă Helen nu ar fi înțeles ce trebuia.

— Pur și simplu, nu vreau să te descurajezi dacă avem nevoie de ceva mai multă vreme până înveți, spuse el deodată foarte serios. Putere, viteză, agilitate, auz și vâz acute, frumusețe, abilitatea de a se vindeca repede și inteligență – deși partea asta e cam ușor de contrazis –, toate astea sunt haruri pe care le are cam fiecare Scion și nu trebuie să ne antrenăm ca să le putem folosi. Dar mai este un grup de talente care sunt rare și presupun ceva mai multă muncă. Abilitatea de a zbura este unul dintre ele. Și unul dintre cele mai greu de deprins.

— Sincer, nu îmi pasă cât de greu e să înveți. Nu-mi pasă dacă va mai dura ani buni de acum înainte. Pur și simplu, ard de nerăbdare să mai zbor o dată, zise Helen entuziasmată, țopăind nerăbdătoare pe vârful picioarelor.

— Bine, bine! Dar mai întâi, ar cam trebui să stai locului. Partea cu săritul vine mai târziu, când vrei să bagi ceva mai multă viteză, spuse el așezându-și mâinile pe mijlocul ei.

Rămase un pic fără aer ca reacție la atingerea neașteptată și încercă să se potolească, dar nu îi era prea ușor. Stătură așa câteva momente, privindu-se.

— Închide-ți ochii, șopti el.

Inima lui Helen bătea foarte tare și avu senzația că Lucas o putea auzi.

— Calmează-te, zise el cu ochii închiși. Încearcă să-ți încetinești pulsul dacă poți.

— Încerc. Chiar trebuie să stai așa de aproape? întrebă Helen cu o voce slabă și nesigură.

— Da. Nu vreau să pleci de lângă mine. Nu ar fi ceva de dorit, spuse pe un ton serios, menținându-și concentrarea.

Trecură câteva secunde. Când vorbi iarăși, părea foarte calm și foarte departe de ea.

— Acum, concentrează-te asupra corpului tău. Trage aer adânc în piept și concentrează-te asupra lui ca și când mintea ta ar pluti în aerul pe care îl respiră, roști și apoi așteaptă câteva momente ca Helen să ajungă acolo unde era el.

Avu nevoie de câteva răsuflări, dar, în cele din urmă, reuși să o facă. El știe exact când era pregătită.

— Bun, acum ești înăuntrul tău, spuse el triumfător. Îți poți simți greutatea, toată într-un singur loc?

Chiar simțea asta. Simțea greutatea pielii pe mușchi, a mușchilor pe oase, toată la un loc, cum zisese Lucas. Erau milioane și milioane de fragmente din ea, toate mărșăluind ca niște soldăței care urmau ordine diferite, dar cu legătură între ele. Acelea erau celulele ei, își dădu seama deodată. Râse, gândindu-se cât de ciudat era să fii armata asta toată și să nu simți niciodată. Îl auzi și pe Lucas râzând și știe că era chiar lângă ea, simțind ce simțea și ea.

— Acum, vreau să faci ceva foarte greu, spuse cu o voce delicată și curioasă, aproape ca de copil. Vreau să rămâi înăuntru, dar să privești și în afară, dacă poți. Nu te speria, sunt aici, lângă tine.

Făcu întocmai, dar senzația era prea intensă ca Helen să o poată procesa.

Helen își pierduse ochelarii de soare cândva. Se uitase peste tot, în bucătărie, în sufragerie, în camera ei (iarăși), dar nu-i găsisese nicăieri. Era foarte enervant pentru că doar ce îi avuse în mână, dar nu-și putea aminti ce făcuse cu ei. Mai târziu, tatăl ei i-a spus că îi purta pe cap.

În acel moment, își dădu seama că nu folosea simțul potrivit. Se uita, în loc să simtă. Își ridică mâna și își pipăi ochelarii, dar îi simți și cu pielea scalpului și, când se gândi un pic la asta, își dădu seama că îi simțise de la bun început. Pur și simplu, era prea ocupată încercând să *privească* și nu se mai gândise să mai și *simtă*.

Acum era cam la fel. Din nou, își dădu seama că erau atâtea

moduri diferite de a percepe lumea din jurul ei! Încă era conștientă de milioanele ei de celule, dar putea totodată să simtă și ceva nou. Simțea cum pica, apropiindu-se repede de ceva foarte mare și știu că mai avea un simț care putea opri căderea.

Moartă de frică, încercă să-și folosească simțul acesta nou. Trebuia să distanțeze un pic micuța armată de monstrul ăsta mare și rapid spre care cădea – își dădu seama că ea tot căzuse spre monstrul acesta în fiecare secundă din viața ei.

Un pic prea târziu ca să se mai oprească, Helen își dădu seama că monstrul era pământul, senzația de cădere era gravitația și că tot ce trebuia să facă era să o oprească. Gravitația tot trăgea de ea, făcând-o să își piardă echilibrul. Se agăță de Lucas, ascunzându-și fața la pieptul lui. El era singurul obiect stabil din tot universul și, dacă Helen îi dădea drumul, știa că avea să se miște în spațiu la nesfârșit.

– Totul e în regulă, îi șopti el la ureche.

Respirația lui era caldă și vocea lui o liniști pe Helen.

– Nu-ți dau drumul, Helen! Promit. Ai încredere în mine?

O rugă să nu se panicheze în timp ce temperatura aerului scădea repede și rafale de vânt îi fluturau părul în toate părțile.

Își ținu fața în locul în formă de L unde umărul lui Lucas se urca spre gâtul lui. Își spuse că acum avea parte de ceva dificil, acesta era „greul” pe care fusese destul de curajoasă în ochii lui Lucas să îl prefere în fața „ușorului”.

– Da, șopti ea simțind cum aerul rece i se urcă în haine și îi fură sunetele de pe buze imediat ce vorbi. Am încredere în tine.

– Atunci, arată-mi. Deschide-ți ochii.

Stătură în aer până când cerul se întunecă aproape în întregime și lui Helen îi era atât de frig, încât nu se putea opri din tremurat. Avea multe de învățat. Să sfidezi gravitația era ceva, însă doar jumătate din ce însemna să zbori. Cealaltă jumătate era ceva mai ușor de înțeles, dar mult mai dificil. Helen pricepu că a te mișca prin aer însemna mai mult decât să dai din mâini și din picioare, trebuia să

manipuleze aerul din jurul ei. Lucas începu să o învețe cum să controleze aerul, să îl facă mai dens într-un loc și mai rarefiat într-un altul pentru a crea un mic curent în forma trupului ei. Când Lucas făcea asta, părea că plutea sub apă. Vântul nu îi lovea părul și hainele, ci curgea pe lângă el, susținându-l sau împingându-l ușor, totul în funcție de cât de repede voia el să zboare.

Lucas își petrecu majoritatea primei lecții plutind prin fața lui Helen de parcă ar fi fost în ocean, brațele și picioarele lui mișcându-se sinuos pe unda curenților, ținându-și degetele desfăcute pentru a evita ocazionalele vârtejuri. Își ținea brațele desfăcute, gata să o prindă în cazul în care Helen și-ar fi luat făcut prea mult avânt sau dacă ar fi fost pe punctul de a aluneca în vreun vârtej pe care îl crease dintr-un curent de aer pe care nu îl putea controla. Zburatul era complicat și Helen nu simțea că se descurca prea bine încă. Semăna cu a conduce o mașină și a ținti cu pușca în același timp. Aveai nevoie de o mână ușoară și de concentrare deplină.

Lucas o învăță și câteva șiretlicuri pentru a nu fi văzută de cei „defavorizați din punct de vedere gravitațional”, cum îi numea el pe săracii oameni țintuiți la pământ și la care se uitau de sus. Helen fu surprinsă să afle că asfințitul, care îi prinse zburând în seara aceea, era de fapt unul dintre cele mai periculoase momente în care să zbori. Atunci se uitau cei mai mulți oameni către cer, pentru a-i admira culorile, iar pictorii și fotografiile formau jumătate din populația Nantucketului.

De câteva ori, Lucas încercă să o ia pe Helen și să zboare deasupra oceanului, unde nu puteau fi văzuți. Se părea că era periculos să zbori în orice moment al zilei, dar, dacă stătea destul de sus, lumea ar fi crezut că Helen era o pasăre. Cel mai sigur era să zbori noaptea, bineînțeles, și atunci puteau zbura mai aproape de pământ, ceea ce Lucas promise că avea să fie grozav. Dar totul i se părea minunat lui Helen și, când Lucas spuse în sfârșit că ar fi cazul să se ducă înapoi în casă, ea începu să se tânguiască și îl rugă să mai stea cinci minute.

Lucas râse cu poftă.

— Crede-mă, știu cum te simți. Dar mor de frig, zise el.

Helen se îndepărtă de el, făcând ochii mici și zâmbind subtil.

Pluti pe lângă umărul lui și apoi în jurul spatelui, mângâindu-l ușor în trecere.

— Măine? întrebă ea simțindu-se atât rușinată, cât și puternică.

El se lăsă pe spate grațios și o prinse de mână înainte ca ea să plutească prea departe de el.

— Măine. Promit, zise încet trăgând-o spre el. Dar s-a făcut târziu și familia mea se va îngrijora dacă mai stăm în noaptea asta.

Helen nu putea să îl contrazică, așa că îl lăsă pe Lucas să o țină de umeri și să o conducă pe peticul de pământ de pe care decolaseră. Pluti deasupra lui, în vreme ce el trecea treptat în starea de ponderabilitate.

— Ce fac acum? întrebă ea speriată.

— Stai liniștită. Știu că aterizarea e intimidantă, dar sunt lângă tine, spuse Lucas răbdător, cu picioarele pe pământ și brațele deasupra capului, ținând-o de ambele mâini în timp ce ea plutea deasupra lui.

— Cred că am văzut un tablou de genul ăsta, zise Helen amețită de frică. Dar femeia din tablou avea aripi.

— Semizeii și chiar zeii s-au simțit mereu atrași de artiști, iar aceștia uneori ne-au și pictat. Aripile n-au nicio legătură cu realitatea, evident, dar sunt frumoase, spuse el pe un ton glumeț.

Încerca să o ajute să se relaxeze și Helen știa asta. Când se simți gata să încerce să aterizeze, se uită în ochii lui și dădu din cap.

— OK, ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Vreau să îți urci din nou lumea pe umeri.

— Cum adică să urc lumea? întrebă ea grăbită, sperând să primească niște instrucțiuni mai concrete.

— Concentrează-te. Poți *simți* ce vreau să spun, știu că poți, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Am.

Helen zise asta pentru a suta oară pe ziua aceea, dar, de data aceasta, se uită direct în ochii lui, iar el îi întoarse privirea încrezător. Se vedea pe fața lui. Nimic nu era imposibil dacă Lucas avea încredere în ea. Așa că își urcă lumea pe umeri... și căzu, ca oricine altcineva care ar fi încercat să stea la doi metri distanță de pământ. Desigur, Lucas știa că s-ar fi putut întâmpla asta, așa că o prinse în brațe. O răpi din aer și o așeză încet pe pământ, tălpile ei atingând ușor iarba. Să se afle în sfârșit pe picioarele ei după atâta vreme în care nu le folosiseră o făcu să se dezechilibreze un pic. Vedea cum se mișca pământul cu ea, așa că își odihni fruntea pe umărul lui Lucas pentru un moment, ținându-și mâinile în jurul gâtului lui. Deși ameteala îi trecuse, nu-și mută mâinile, sperând să simtă un fel de invitație din partea lui. Lucas se depărtă ușor și râse forțat.

— Vezi? Floare la ureche. Data viitoare, încearcă să-ți ții picioarele sub tine chiar înainte să faci tranziția și totul o să meargă strună, îi spuse cu un aer degajat în timp ce se îndreptau spre casă. Înveți mult mai repede decât mine, să știi.

— Da, sigur. M-aș fi făcut una cu pământul dacă nu ai fi fost tu acolo să mă prinzi, zise ea împingându-l pe Lucas și râzând împreună, deși își simțea inima mai grea.

Nu se aștepta la un sărut, dar chiar *spera* să se întâmple. Acum, se simțea foarte prost, simțea că era o idioțenie din partea ei să încerce să sărute un om mult mai inteligent, mult mai bun la suflet, mult mai experimentat decât ea. Își încrucișă mâinile la piept și grăbi pasul, încercând să nu se piardă cu firea, dar Lucas nu o lăsă să i-o ia înainte. În schimb, îi desfăcu brațele și o luă de mână. Era îndeajuns de orgolioasă, încât să se simtă ofensată că insista să o țină de mână după ce refuzase să o sărute.

— Ne pot vedea, îi șopti atât de încet, încât Helen abia îl putu auzi.

Își smuci repede capul, făcând semn spre casă.

Uitându-se spre casă, Helen văzu că Pallas și Castor stăteau pe veranda din fața biroului. Probabil că ieșiseră să discute în voie, dar

fuseseră întrerupți de aterizarea prelungită a lui Helen. Sigur o văzuseră întinzându-se după un sărut, ceea ce era atât de groaznic pentru Helen, încât trebui să își ștergă imediat gândul din minte sau ar fi explodat de rușine.

— Învață repede, nu-i așa, tată? întrebă Lucas.

— Mult mai bine decât prima ei aterizare, răspunse vesel, apoi se întoarse cu fața spre Helen. Mă bucur să văd că nu mai încerci să te dai drept o cometă.

— Ha, da. Am decis să aterizez în stare de luciditate de acum înainte, ca să nu mai dau atâția bani pe mâncare, glumi Helen bucuroasă că era prea întuneric ca să i se vadă obrajii roșii.

Îi zâmbi lui Pallas, dar el nu râse deloc, nici măcar nu zâmbi. Pur și simplu, se uita la ea.

— O mișcare foarte înțeleaptă, spuse Castor. Apropo, Lucas, sper că nu mai aveți de gând să vă mai plimbați. Maică-ta aproape că a terminat de pregătit cina și nu cred că are chef să aștepte pe cineva în seara asta.

— Înțeles. Mersi că mi-ai zis, spuse Lucas în timp ce o conducea pe Helen în casă.

După cum o zorea, Helen avu senzația că încerca să-i evite pe tatăl și pe unchiul lui. Ori asta, ori o ținea pe Helen departe de ei.

— OK, care-i faza? îl întrebă imediat ce intrară în garajul întunecat și Lucas închise ușa. Unchiul tău se poartă foarte ciudat în preajma mea. Ce a aflat în Europa?

— Nimeni n-a auzit de tine pe-acolo – sau cel puțin nu vorbește nimeni despre tine. Pallas a venit acasă pentru că l-a urmărit pe Creon până aici, dar, din câte știm noi, Creon a venit în America fără să-și anunțe familia. Credem că doar vrea să ne spioneze un pic – pe Hector, mai ales, zise Lucas cu o privire întunecată.

— A aflat cumva unchiul tău ceva despre cele două femei? Cele care m-au atacat? șopti încordată.

— Nu, asta rămâne un mister. Niciuna dintre cunoștințele unchiului Pallas nu a auzit de ele. Credem că Tantalus încă nu știe

de tine, dar nimeni nu l-a mai văzut pe Tantalus de câțiva ani buni, așa că e cam greu să știm sigur ce are de gând să facă.

— Nu l-a *văzut* nimeni? întrebă Helen uimită. Dar atunci cum conduce?

— Prin soția lui. Ea este aceea care le transmite celor O Sută de Veri ce au de făcut, și tot face asta de mai bine de douăzeci de ani.

— De ce?

— E o poveste lungă, zise Lucas încruntându-se și privind în jos. Helen își dădu seama că era vorba despre ceva important.

— A, genul meu preferat de povești, rosti ea aplecându-și capul pentru a se putea uita în ochii lui.

Când se priviră în ochi, îi zâmbi până îl convinse să-i spună. Lucas o luă de mână și începu să se joace cu degetele ei în timp ce vorbea.

— Tata a mai avut un frate. Era cel mai mic dintre băieți, cu doar câțiva ani mai mare decât Pandora și era favoritul tuturor. Chiar și al lui Tantalus, zise cu o grimasă de parcă nu ar fi crezut că Tantalus putea iubi ceva. Numele lui era Ajax.

— Ce-a pățit? A murit? întrebă Helen cu grijă.

Lucas încuviință.

— A fost ucis. De cineva de care nu putea sta departe, spuse repede. Frustrat, își trecu o mână peste față înainte să continue: Mă rog. Când Ajax a fost ucis, unchiul Tantalus s-a ascuns ca să se protejeze. De atunci, toate ordinele vin de la el în scris sau prin soția lui, Mildred. Dar nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

— Mildred? Țasta nu sună a nume grecesc.

— E muritoare, evident, zise Lucas ridicând o sprânceană. De obicei, cam vrem să-i omorâm pe Scionii din alte case, îți amintești? Ceea ce nu este chiar cel mai potrivit lucru pentru o căsătorie. Și cealaltă opțiune ar fi să ne căsătorim cu verii noștri.

— A, da. Am uitat de Furi pentru o clipă. Și din moment ce doar Casa voastră a mai rămas, nu mai există decât Scioni înrudiți cu voi. Scârbos, spuse ea dându-și ochii peste cap pentru că nu luase în

considerație detalii atât de evidente.

— Noi nu suntem rude, șopti el trăgând-o de mână ca să o apropie de el.

Apoi, brusc, se întoarse și o conduse prin garaj. Puteau să meargă în linie dreaptă, pe lângă un perete al garajului, dar Lucas alege să meargă printre mașini și, chiar înainte să ajungă la ușa care ducea în bucătărie, încetini deodată și se întoarse cu fața la ea și îi zâmbi. Helen îi putea auzi respirația grăbită, iar mâna îi era ușoară, abia atingând-o. Pentru o clipă, se apropie de ea de parcă ar fi încercat să își lipească pieptul de al ei și să-și lase buzele pe ale ei, dar, în ultimul moment, se întoarse și intrară în casă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și poate chiar nu se întâmplase nimic. Helen era atât de confuză! Dar imediat ce intrară în bucătărie, avu alte griji pe cap. Cum ar fi țiuitul puternic din urechi. Imediat, înțelese de ce Castor și Pallas ieșiseră afară ca să discute. Era foarte mult zgomot înăuntru.

Noel făcea micile ei vrăji deasupra cuptorului și restul familiei păru să se adune în jurul ei la fel de inevitabil ca apa curgând la vale. Toate scaunele erau ocupate și zona din fața mobilei de bucătărie se schimba constant, Noel învârtindu-se și dându-i la o parte din calea ei. Toți păreau să râdă și să se certe în același timp și, cu toate că Helen nu putea înțelege nimic, ei păreau să se înțeleagă între ei cumva. Era o simfonie Delos, iar Noel era dirijorul.

Ca o străină în casă, Helen vedea că Noel era centrul familiei, inima care hrănea toată masa musculară de care se tot împiedica încercând să gătească. Era personificarea focului cald și al ușii deschise și o primea cu bucurie la masa ei, ba chiar o aștepta să vină și să îi mănânce mâncarea.

— Aici erai, spuse ea fără să își ridice ochii de la aragaz. L-am sunat pe tatăl tău și l-am invitat la cină. M-am gândit că ești prea obosită ca să mai gătești ceva acasă, zise întorcând legumele sote din tigaie cu o mișcare atât de agilă a încheieturii, încât îi aminti lui Helen de bucătarii faimoși pe care îi vedea la televizor.

Helen dorise dintotdeauna să învețe cum să facă mișcarea aia și, pentru un moment, mintea ei ceva cam amețită se lăsă distrasă. Apoi, își dădu seama că Noel vorbea cu ea.

— L-ați invitat pe tata? întrebă cu glas strident; nu voia să pară nerecunoscătoare, dar nu-i ieși prea bine.

— Bineînțeles. Pallas a venit în sfârșit acasă, așa că am decis că a venit timpul ca familiile noastre să se cunoască. L-am rugat pe Jerry să o aducă și pe Kate a ta, dar ea lucrează în seara asta, așa că ne vom vedea cu ea altă dată. Tatăl tău va sosi aici în vreo cincisprezece minute, așa că, dacă vrei să te speli, să te piepteni sau să te schimbi... spuse ea ridicându-și în sfârșit privirea către fata bătută de vânt care stătea în bucătăria ei îmbrăcată în niște haine care erau cu vreo patru mărimi mai mari... ar fi bine să te grăbești, încheie cu un zâmbet înțeleghător.

Helen își privi picioarele pătate de iarbă și încercă să-și treacă mâna prin păr și țipă de durere când își smulse firele mici de la ceafă. Ariadne dădu din cap dezaprobator și râse.

— Arăți de parcă te-ar fi tras cineva cu fața în jos printr-un tufiș. Dar te pot ajuta, zise ea ridicându-se, apoi îi luă mâna lui Helen dintr-a lui Lucas și părăsiră bucătăria.

Lui Helen nu-i venea să creadă cât de încurcat îi era părul, dar Ariadne reuși cumva să i-l aranjeze cu ajutorul unei loțiuni pentru păr și al unui pieptăn cu dinți drepți. Se spală pe picioare, își prinse părul în coadă și se îmbracă atât de repede în hainele pe care i le împrumutase Ariadne, încât își dădu seama abia pe scări că nu numai că era desculță, dar tricoul îi era atât de strâmt, încât crezu că era al Cassandreii.

— Pe zeii mei, ce te-aș bate, oftă Ari în timp ce căuta o pereche de sandale pentru Helen. Arăți mai bine în hainele mele decât mine.

— Ai retinele defecte? întrebă Helen în mare parte vorbind serios. Ai cel mai frumos corp pe care l-am văzut vreodată.

— Sunt prea voluptuoasă pentru a fi la modă, răspunse Ariadne într-un mod care încheie conversația, apoi îi oferi o pereche de

sandale argintii. Astea ar trebui să-ți vină.

— Ar trebui să încep să-mi aduc haine aici, zise Helen încălțându-se cu sandalele drăgălașe.

Trase un pic de bluză, încercând să lase niște aer să intre între tricou și pielea ei. Dându-și seama că nu părea foarte recunoscătoare, îi zâmbi lui Ariadne și încercă să-i explice:

— Hainele tale sunt foarte șic și mereu am senzația că mă îmbrac prea frumos când mă trezesc plină de noroi sau de sânge la voi acasă. Ceea ce se întâmplă cam zilnic.

— Draga mea, bluza asta se purta acum doi ani în Europa, zise Ariadne cu o mișcare indiferentă a mâinii. Poți să o păstrezi dacă vrei.

— Mersi, murmură Helen dându-și seama că nu avea cum să refuze cadoul și mergând cu Ariadne în camera în care se lua masa.

Trebuia să recunoască, materialul hainelor lui Ariadne era absolut super — mult mai bun decât tricourile și blugii ei —, dar ea nu era obișnuită să aibă lucruri atât de frumoase. Membrii familiei Delos nu se purtau ca niște snobi, dar erau înstăriți. Înstăriți însemnând avioane private și iahturi. Gândindu-se la asta, Helen începu să se simtă mai incomod în bluza pe care o purta. Ea era o fată din clasa de mijloc, get beget, și nu ar fi schimbat asta. Nici măcar pentru Lucas.

— Ce naiba porți? întrebă Jerry imediat ce o văzu.

Helen izbucni în râs, parțial pentru că tatăl ei zisese exact ce gândea ea, dar mai ales din cauza privirii tâmpe de pe fața lui.

— E de împrumut. Uniforma mea de atletism plină de transpirație era cam nepotrivită pentru cină, spuse Helen într-o doară, știind că va schimba subiectul dacă ea nu îi dădea atenție.

— Aha. Păi, da, arăți... drăguț? zise el neconvingător.

— Da, vezi să nu rămâi cu gura căscată, spuse Helen dându-și ochii peste cap.

— Hei, îmi păstrez complimentele pentru mâncare, răspunse zâmbind.

— Pentru că ai fost crescut cum trebuie? Asta vrei să spui, tată?

zise Helen ținându-și mâna în șold.

Când se întoarse, văzu că jumătate din familia Delos era cu ochii pe ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, îi zise Castor lui Lucas și se uitară unul la altul înainte să se întoarcă spre Jerry și să dea mâna călduros cu el. Mă bucur să te revăd, Jerry!

— Și eu, Castor. Aveam de gând să fiu eu primul care să sugereze să luăm cu toții masa împreună, dar se pare că soția ta mi-a luat-o înainte, replică el politicos.

— Bine ai venit în lumea mea, răspunse Castor cu un zâmbet misterios, cei doi bărbați părând să se bucure deja unul de compania celuilalt.

Prezentările merseră cât se putea de repede ținând cont de faptul că includeau atâția oameni și Jerry se comportă ca un profesionist. Era obișnuit să țină minte numele oamenilor și să se adapteze la personalitățile lor variate în urma experienței cu clienții de la magazinul pe care îl avea de aproape 20 de ani. Helen observă cum știa ce să-i zică fiecărei persoane, făcând pe cineva să zâmbească, pe altcineva să râdă și pe cineva să se gândească. Era mândră de tatăl ei, dar nu doar pentru că era isteț și amuzant, ci și pentru că știa când să nu fie.

Îi veni în ajutor și faptul că familia lui Lucas avea gusturi similare atât în privința conversației, cât și a artei culinare. Jerry mânca întruna și reuși să afle de la Noel că fusese într-adevăr bucătar profesionist înainte să devină mamă, când locuia în Franța. Noel chiar recunoscuse că fusese de câteva ori la News Store și declară cu generozitate că sarea de mare, rozmarinul și croissantele crème-fraiche ale lui Kate erau absolut geniale. Jerry nu mai putea de mândrie, de parcă pentru el Kate era comoara ascunsă pe care fusese atât de norocos să o dezgroape. Helen îl lovi ușor cu cotul.

— Roșești, îi spuse Helen.

— Da, și tu nu. De ce oare?

— Nu am motiv să fac asta, zise ea, culoarea din obraji trădând-o.

— Îhm. Să înțeleg că acum ar trebui să fiu părintele îngrijorat și să îți cer să îmi spui exact ce se întâmplă între tine și Domnul Superfantastic de acolo?

— Nu. Acum, ar trebui să-ți vezi de treaba ta și să mănânci, spuse Helen, iar vorbele ei sunară exact ca ale unei mame.

— Ce bine! Am scăpat și de asta, zise el zâmbind și ceru încă o porție din cartofii gratinați ai lui Noel.

Restul serii decurse cât de bine spera Helen, până la sfârșit. Helen vorbi cu Jason, glumi cu Hector și Pandora și chiar vorbi puțin cu Pallas despre cum era să fii custode la muzeu. Până în acel moment, Pallas păruse rece, chiar ostil față de ea, dar imediat ce începură să vorbească despre pictură, se luminează la față. Helen nu era vreun expert, dar știa destule cât să mențină conversația interesantă. Amândoi fură surprinși să afle că aveau gusturi comune și împărtășiră un scurt moment de admirație reciprocă, în timp ce vorbiră despre unul dintre pictorii lor preferați. Helen începu să creadă că s-ar putea împrieteni cu Pallas, dar, îndată ce terminară discuția, îl văzu încruntându-se enervat. Încercă să-și dea seama ce spusese greșit, dar renunță repede. Era clar că Pallas se hotărâse să nu o placă de la bun început.

În afară de această mică dezamăgire, Helen se simți uimitor de în largul ei. Nu trebuia să stea aplecată ca să pară că era mai puțin puternică sau mai puțin tocilară decât în realitate. Pur și simplu, se integra. Știa că sentimentul acesta de siguranță avea legătură și cu faptul că, pentru prima dată în viața ei, stătea lângă oameni la fel de ciudați ca ea, dar cel mai mult avea legătură cu Lucas.

Îl văzuse toată seara cum se tot uitase la ea, iar greutatea privirii lui era ca o mică mână încurajatoare pe umărul ei. O admira și admirația asta îi dădu curajul să spună ce gândea. Lucas nu stătea lângă ea, dar Helen simțea că încă erau legați prin încrederea pe care o stabiliseră în timpul zborului. Tocmai din cauză că privirea lui o influența pozitiv, simți că-și pierde echilibrul imediat ce ochii lui nu mai fură ațintiți asupra ei. Privi în jur, ca să afle ce îl făcuse să nu se

mai uite la ea, și văzu că vorbea cu Pallas.

Lui Helen nu i se părea frumos din partea ei să-și folosească auzul de Scion ca să violeze intimitatea cuiva. Ba chiar îl certase pe Lucas cu câteva zile în urmă pentru că trăsese cu urechea la conversațiile dintre ea și tatăl ei, dar nu se putea abține. Când îl auzi pe Pallas pronunțându-i numele, pur și simplu trebui să afle despre ce era vorba.

— N-o să te mint. Helen mi se pare frumușică, zise Lucas încet. Dar nu e nimic între noi.

— Așa îmi spun toți, răspunse Pallas.

Helen îl văzu mângâindu-și buza de jos înaintea să continue:

— Nu mă îngrijorează asta acum, dar mă sperie ideea că, peste vreo lună sau două, o să începeți să zburăți peste tot împreună. Singuri. Nu trebuie să se întâmple asta, Luke!

— Nu se va întâmpla, răspunse Lucas pe un ton rece. O învăț cum să zboare și mă asigur că nu va fi omorâtă, dar nu m-aș atinge de ea. Poți să ai măcar un pic de încredere în mine.

Își continuă discuția, dar Helen nu îi mai ascultă. Era prea ocupată încercând să plece. I se făcuse rău. Poticnindu-se în sandalele de firmă împrumutate, se îndreptă spre tatăl ei, rămase lângă el cât vorbi cu Pandora, și îi fixă profilul cu privirea până se întoarse să se uite la ea.

— Ce-i cu tine? întrebă el, sarcastic la început, înainte să se uite mai atent și să devină îngrijorat. Ți-e bine, Len?

— Putem să plecăm? Am atâtea lucruri de făcut! Teme și de-ale casei. Și sunt atât de obosită, spuse ea inventând scuze oarecare până reacționa Jerry.

Se dădea un pic în spectacol, ceea ce nu putea suporta, dar pur și simplu nu mai putea să stea acolo și să se poarte ca și când nu avea nimic. Jerry se uită la ceasul de la mână.

— Da, sigur, probabil că se face cam târziu. Trebuia să spun eu asta? întrebă simțindu-se vinovat.

— Nu, totul este în regulă. E încă devreme. Pur și simplu... am

treabă, zise Helen înainte să pună banda cu mulțumesc, la revedere, ne vedem mâine și toate celelalte vrăjeli, pe care se săturase să le spună.

Ariadne îi aruncă o privire îngrijorată lui Helen, dar Helen nu putu nici măcar să își adune destulă energie pentru a-i zice că îi va trimite un SMS mai târziu. Nu-i mai păsa de nimic, de sentimentele nimănui și nici dacă ei credeau că era nebună, nesimțită sau ambele. Nu conta. Tot ce trebuia să facă era să iasă din casa aia pentru că, dacă îl mai vedea o dată pe Lucas, își ieșea din minți. Era urât din partea ei și foarte nepotrivit, dar Helen reuși să-și ducă tatăl la ușa din față înainte ca Lucas și Pallas să își întrerupă conversația din colț și să-și ridice privirile.

CAPITOLUL 12

A doua zi, Helen merse cu bicicleta la școală și își instrui tatăl să îi spună lui Lucas că avea ceva de făcut înainte de dirigenție. Jerry se cam supăraseră că Helen nu voia să-l sune pe Lucas și să-i spună chiar ea, dar Helen nu se simțea deloc în stare să îi audă vocea. O întrebă dacă se întâmplase ceva la cină, dar dădu bir cu fugiții înainte ca tatăl ei să obțină un răspuns clar. Helen îl văzu cum o urmări confuz cu privirea până plecă pe bicicletă din fața casei, dar era prea indiferentă în acel moment ca să îi pară rău pentru el.

Atingerea vântului toamnă era foarte plăcută, mai ales că fața îi era umflată de nesomn și plâns. De fapt, nu reușise să plângă efectiv, doar lăcrimase, nefiind destul cât să se descarce ca după un maraton de plâns. Pur și simplu, zăcuse în pat, prea șocată ca să plângă. Era o proastă. Cum putuse să speră vreodată că un băiat ca Lucas s-ar fi uitat la o fată ca ea?

Helen ajunsese la școală, își puse lacătul la bicicletă și o luă pe altă rută spre dulapul ei. Era ceva mai mult de mers, dar știa că nu avea cum să dea de vreun Delos pe acolo, așa că drumul își merita pașii în plus. Plecase de acasă atât de devreme, încât ajunsese prima în clasă.

Când sosi Claire, văzu imediat că prietena ei arăta groaznic și îi puse deja vreo zece întrebări până să-și dea ghiozdanul jos de pe umăr. Helen minți cât de bine putu, dar dacă Matt nu venea să spună cât de rău îi fusese lui Helen în ziua precedentă, s-ar fi dat de gol prin tonul ei neconvingător. Apoi, Claire se supără pe Helen că nu se gândise să dea și ea un telefon, așa că fu nevoită să mai mintă nițel și să spună că se băgase în pat imediat cum ajunsese acasă. Într-un final, Claire se lăsă convinsă, dar Helen tot simțea că nu îi crezuse minciunile cu adevărat și nu îi făcu vreun bine faptul că

Zach se ținea de glume și tot râdea de ea scoțând tot felul de sunete ciudate când ea încerca să o liniștească pe Claire. Helen îl ignoră, ca de obicei, dar simțea cum încă se uita la ea, cu un rânjel lipit de buze.

Helen își ținu privirea în pământ și își văzu de treabă tot restul zilei. Când nu se sabota singură, era o elevă eminentă și chiar nu îi mai păsa dacă se descurca bine la ore, dacă atrăgea atenția asupra ei și dacă o apucau crampele. Mergând spre cantină, zâmbi la gândul că ar putea fi trimisă acasă din nou și apoi se gândi dacă ar fi ajutat-o să se distanțeze și mai mult de Lucas, prefăcându-se că o doare și mai tare stomacul. Imediat cum îi rosti numele în minte, se opri în mijlocul holului. Doar gândul la numele lui o făcea să vrea să nu mai facă nimic, nici măcar să meargă.

Privi în jur și își dădu seama că stătea locului în mijlocul culoarului și că lumea începea să o privească peste umăr și că se uita la ea ciudat când o ocolea. Helen nu ar fi putut suporta să meargă la cantină și să dea cu ochii de toți. Știa că Lindsey și Zach ar fi fost acolo, râzând de ea, și chiar nu avea puterea să îi înfrunte acum, dar tot trebuia să se ducă undeva și amfiteatrul era chiar lângă ea. Ușa era întredeschisă, așa că Helen o împinse și intră.

Se vedea doar o lumină foarte slabă pe scenă și sala era foarte liniștită, tăcută, exact ceea ce căuta Helen. Se așeză pe marginea scenei și începu să-și despacheteze gustarea de prânz. În timp ce mesteca, Helen aruncă o privire în jur, observând numărul mare de decoruri noi care erau abia în faza de construcție. Clubul de teatru dădea două spectacole pe an – o scenetă iarna și un musical primăvara. Helen și prietenii ei mergeau de obicei la reprezentațiile de genul acesta, pentru că, fiind un oraș atât de mic, mereu știau pe cineva care juca în piesă – chiar dacă era doar *Piatra vorbitoare nr. 4*. Nu era ea tâmplar, dar decorurile respective i se păreau imense în comparație cu cele pe care le văzuse până atunci.

Se întrebă ce piesă avea de gând clubul de teatru să pună în scenă și căută un pic până găsi un scenariu așezat cu fața în jos. Era un exemplar al piesei *Visul unei nopți de vară*. Helen deschise la prima

pagină și citi, „Scena 1. Atena. Palatul lui Tezeu“. Își dădu ochii peste cap și lăsa scenariul să-i cadă din mână, având senzația că i-ar fi fost întinsă o capcană. „Poate că Lucas avea dreptate, Furiile chiar îți decideau viața.“

Helen reuși să treacă nevăzută în ultimele trei pauze, dar nu avea cum să o mai țină norocul prea mult timp. Când se auzi soneria care anunța că ultima oră se încheiase, se grăbi să ajungă la dulap, dar Lucas îi anticipase gândurile.

— Hei! strigă el din cealaltă parte a coridorului.

Părea mare și periculos când se apropie de ea, fiecare pas făcându-i pe elevii din clasele mai mici să se dea la o parte din calea lui.

— Unde ai fost toată ziua?

— Am fost ocupată. Nu pot să întârzii iarăși la antrenament, răspunse scurt și nu îi aruncă nici măcar o privire pe când își luă lucrurile din dulap.

— Te conduc, spuse el brusc, măcinat de grijă, tot încercând să se uite în ochii ei.

Își ținea capul în jos și fața acoperită de păr, și nu răspunse. Mergeau pe hol unul lângă celălalt, în același ritm, dar Helen se simți cumva și mai singură alături de Lucas decât atunci când era doar ea.

— De ce nu m-ai sunat azi-dimineață? Puteam să te iau mai devreme dacă aveai nevoie să te oprești undeva pe drum, zise când tăcerea deveni insuportabilă.

— Uite, Lucas. E foarte drăguț din partea ta că vrei să mă duci la școală, dar cred că mi-e mai ușor să merg cu bicicleta. Așa că poate ar fi mai bine s-o lăsăm baltă.

— Nu mai vrei să vin să te iau? întrebă pe un ton glacial.

— Nu, nu mai vreau, spuse când ajunseră la mijlocul holului care ducea spre vestiar.

Se întoarse în sfârșit să se uite la el, ceea ce nu fu o decizie prea bună. Părea rănit.

— Bine, rosti el în șoaptă. Ai de gând să-mi spui ce boacăna am făcut sau va trebui să aflu singur?

— Nu ai greșit cu nimic, răspunse Helen.

Lucas o privi, așteptând să simtă minciuna din glasul ei, dar nu avea ce să simtă. Lumina din jurul chipului lui deveni difuză, ascunzându-i expresia feței.

— Vei putea ajunge singură la mine acasă după antrenament? întrebă privind în jur atât de confuz, încât ea nu știu încotro să se uite sau ce să spună.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta, începu Helen încercând să găsească o scuză plauzibilă.

— Vii! Creon e prin împrejurimi și să înveți cum să te aperi împotriva lui este mult mai important decât ce am făcut eu sau nu ca să te enervez, zise deodată nervos.

Helen dădu din cap, știind că era o prostie din partea ei să renunțe la a învăța să se lupte. Abia dacă îl putea vedea prin imaginile confuze pe care le crea, îndoind lumina din jurul lui. La un moment dat, erau trei de Lucas rotindu-se în sus și în jos, de parcă Helen se uita printr-un caleidoscop. Își țină privirea în jos și ochii ascunși în spatele părului până când imaginea lui Lucas se stabilizează și putu să se uite la el fără să amețească.

— Vrei să te las în pace pentru tot restul zilei? întrebă controlându-și tonul cu grijă.

„Nu, se gândi ea. Și da.“ Ambele răspunsuri erau cât se putea de reale. Nu-l putea minți, dar adevărul deveni deodată foarte alunecos.

— Cred că așa ar fi cel mai bine, murmură ea.

El nu spuse nimic, doar se întoarse și plecă.

— Bună, Luke... pa, Luke, spuse Claire când veni lângă ei. Se uită când la unul, când la celălalt. V-ați certat?

Helen dădu din umeri și o luă pe Claire de mână, îndreptându-se spre vestiar.

— Nu prea îmi pasă, doar asta putu Helen să zică.

Alergând pe pistă, o întrebă pe Claire cum fusese ziua ei, îi

mărturisi secretul legat de amfiteatru și o rugă să nu îi spună lui Matt, ca să evite încheierea unei prietenii. Claire se uită ciudat la ea, dar nu o întrebă nimic.

Helen era mult mai irascibilă decât de obicei. Era ca și când toată lumea devenise o poantă pe care o așteptase răbdătoare, dar când o auzise i se păru de prost gust. Dacă ar fi fost într-un club de comedie, s-ar fi ridicat de la masă și ar fi plecat, dar, în schimb, trebuia să se ducă la comediant acasă și să-l lase pe vărul lui să o bată până îi suna apa în cap.

După antrenament, Helen merse cu bicicleta ca o fată ascultătoare la moșia Delos și ajunse acolo înaintea lui Lucas, Jason și Hector. Coborî la terenurile de tenis, care erau pe cale a fi transformate în arene de luptă cu nisip, în loc de podea, și aruncă o privire în jur. Era o sabie pe jos, așa că o ridică și o învârti un pic, ca să vadă cum era. I se părea al naibii de ridicol. Helen concluzionează că sabia nu era de nasul ei.

— Cred că Hector vrea să înveți să arunci cu sulița mai întâi. Este ceva tradițional, spuse Cassandra în spatele ei.

— N-aș vrea să nu respect tradiția, zise Helen sarcastică, aruncând sabia la pământ, cu vârful în jos, așa că mânerul formă o cruce deasupra pământului.

— Ba da, ai vrea. De fapt, cred că asta voia mama ta, zise Cassandra pe tonul ei misterios și înfiorător, pe care îl mai folosea uneori, în momente critice. Dar mama ta ți-a dat acest nume în trecut, iar eu pot doar să văd în viitor.

— Ești un Oracol! spuse Helen de parcă trebuia să-și fi dat seama mai de mult.

Deodată, nu mai era așa de sigură că îi plăcea să fie singură cu Cassandra. Era o lumină ciudată în ochii ei. Helen se învârti în jur, încercând să păstreze distanța, dar apropiindu-se treptat de ieșire.

— Delphi, Delos. Și Oracolul din Delphi a fost mereu unul dintre preoții iubiți ai lui Apollo, spuse Helen cât putu de calmă, încercând să-i distragă atenția Cassandrei.

— Da, dar nu chiar. Oracolul a fost mereu unul dintre Scionii lui Apollo, dar era o preoteasă. O fată, zise Cassandra cu amărăciune. Oracolul din Delphi este vlăstarul lui Apollo și al celor Trei Moire.

— Nu prea cred că scria asta în cartea pe care mi-ai dat-o, spuse Helen neîncrezătoare în timp ce Cassandra scoase sabia din pământ, o cântări în palmă și păși în față.

— Acest fapt nu a fost adus la cunoștința istoricilor din antichitate, dar știau că Apollo este fiul lui Zeus, și nu al unuia dintre primii zei. Era a doua generație, un fel de Scion glorificat și, ca și noi, avea să moară la un moment dat, zise Cassandra apropiindu-se de Helen cu sabia în mână.

— Atunci, de ce nu a murit? întrebă Helen cu grijă, încercând să-și păstreze calmul pentru a nu o provoca.

Helen merse în cerc în direcție opusă, dar nu-și dezlipi privirea de spada de bronz pe care Cassandra o lăsa când să îi cadă din mână, când o lua înapoi de jos, de parcă nu se putea hotărî să o ridice.

— Apollo a căzut la învoială cu Cele Trei Ursitoare, spuse ea, pe jumătate distrasă de vreun gând mai negru. Le-a oferit ceva ce nu puteau avea fără el. O fetiță. A jurat pe râul Styx că vor avea un urmaș și, în schimb, Atropos a jurat să nu îi taie niciodată firul vieții. De atunci înainte, Apollo a devenit nemuritor, și o fată din fiecare generație din neamul lui Apollo le aparține Ursitoarelor. Este fata lor spirituală și uneori mai vede ce au pregătit mamele ei pentru această lume.

Cassandra trăgea de timp, își dădu seama Helen. Indiferent ce plănuia, o neliniștea pe Helen și, cu toate că nu părea prea sigură pe ea, continua să se apropie. În vremea asta, lumina începu să danseze pe pielea ei, iar ochii și dinții îi străluceau cu o ușoară tentă de mov. Helen știa că era mai în vârstă, mai mare și mai puternică decât Cassandra, dar știa, de asemenea, că ea era cea care se afla în pericol. Cassandra nu era singura ființă din acel corp micuț. Era vizitată și poate chiar parțial controlată de cele Trei Moire.

Helen privi neajutorată cum Cassandra și oaspeții ei spirituali îi

tăiară calea. Putea oricând să zboare și să scape acum, că știa cum să se ridice de la pământ, dar nu știa dacă și-ar putea controla zborul odată ajunsă în aer. În același timp, nu știa cum să aterizeze fără să-l țină pe Lucas de mână. Dar îi era mai frică de Oracolul cu sabia în mână decât de eventualitatea de a cădea din cer. Helen era cât pe ce să-și încerce norocul cu zborul când Cassandra își schimbă brusc comportamentul. Din mesagerul întunecat al Ursitoarelor, deveni o fată mică și vulnerabilă.

— Am văzut ceva, Helen, zise ea disperată. Apoi, am văzut iarăși și iarăși. Mi-a fost atât de rușine de ce am văzut, încât nu i-am spus nimănui despre asta. Și îmi pare foarte rău dacă greșesc – pentru noi toți. Dar trebuie să fac asta... pentru că asta este ceea ce urmează.

Ochii i se umplură de lacrimi și părea atât de chinuită, încât Helen ar fi făcut orice pentru a o face să se simtă mai bine. Îi zâmbi înțeleghătoare Cassandrei, care încerca să-și controleze respirația și dădu din cap drept răspuns, punându-și ambele mâini în jurul mânerului spadei. O ridică deasupra umărului și se opri, așteptând ca Helen să fie gata.

Helen își înghiți țipătul care încerca să îi iasă pe gură și încercă să-și tempereze frica. Dacă Oracolul din Delphi, Cassandra, îi văzuse moartea, ce sens avea să se lupte împotriva sorții? Avea de ales? Gândul de a nu-și putea controla destinul o enerva. Era destul de enervată cât să țină bărbia ridicată și să ia singura decizie pe care o putea lua, chiar dacă era probabil ultima ei decizie.

— Aș putea încerca să zbor și să scap, dar care e zicala aia din *Oedipus Rex*? „Adeseori, un om își întâlnește destinul pe drumul pe care a luat-o pentru a-l ocoli“, nu? Așa că, fă ce ai de făcut. *Aleg* să terminăm cu asta acum, răspunse Helen cât de calmă putu, deși tot corpul îi tremura de frică.

Cassandra își învârti sabia și în acea milisecundă Helen știa că avusese o viață bună pentru că brusc o iubea atât de mult, încât și-ar fi păstrat-o cu recunoștință. Avusese prieteni extraordinari, cel mai grozav tată din lume și un corp puternic și sănătos. Chiar avusese

oazia să simtă bucuria zborului. Și o dată, doar o singură dată în mijlocul nopții, aproape că se *sărutase* cu singurul băiat pe care îl dorise vreodată...

Helen simți o gădilare ciudată, ca și când cineva ținea un kazoo²¹ imens într-o parte a gâtului ei și sufla în el. Văzu cum ochii Cassandrei se făcură mari în vreme ce luă sabia de la gâtul lui Helen și o privi. Sabia era de-a dreptul sfărtecătă pe mijloc și mototolită ca o folie de aluminiu. Cassandra o privi șocată pe Helen pentru un moment, apoi lacrimi de fericire îi curseră pe obraji.

— Am avut dreptate, suspină în timp ce lăsă sabia să-i cadă din mâini și o îmbrățișă pe Helen.

Apoi, începuse să țopăie, făcând-o și pe Helen să sară cu ea.

— Nu ai murit! E așa de... Nici nu ai idee cât de fericită sunt că nu te-am omorât, țipă ea.

— Da, și eu la fel, spuse Helen amețită.

Era vie.

— Stai un pic. Încă mai trebuie să testăm asta, zise Cassandra veselă pe când alerga la un cufăr plin cu arme din colțul terenului împrejmuț. Deschise capacul, luă un arc cu săgeți, zâmbi și o trase direct în pieptul lui Helen.

Helen o auzi pe Ariadne țipând în spatele ei și pe cineva alergând cu viteză de semizeu ca să o prindă, dar era prea târziu. Săgeata o lovi și îi sări de pe piept, bâzâind ușor în timp ce făcu asta. Ajuns prea târziu ca să-i schimbe cursul, Jason o lovi din plin în spate și o dărâmă la pământ. Se rostogoliră împreună până ce el ajunse deasupra ei, sprijinindu-se în coate și uitându-se uimit la pieptul ei.

— Am văzut cum te-a lovit săgeata aia, spuse el vehement, ca și când ar fi jurat în fața unui mare juriu.

— Și asta s-a și întâmplat, zise Cassandra din celălalt colț al terenului de tenis, radiind de fericire.

²¹ Instrument muzical rudimentar, la negrii din America de Nord, format dintr-un tub închis la capăt de o membrană care vibrează odată cu emisia vocală. (n.red.)

— Cred că în sfârșit Cassie a luat-o razna, îi șopti Hector cu tristețe Ariadnei, dar fără urmă de surpriză.

— Nu, nu am luat-o razna. Hector. Am *văzut-o*, spuse zâmbind cu gura până la urechi. Helen nu poate fi rănită de nicio armă. Încearcă și tu, rosti ea, scoțând o sabie din cufăr și oferindu-i-o.

— Cass, lasă sabia jos, spuse Ariadne ținându-și mâna ridicată într-o încercare de a o liniști pe Cassandra. Putem să discutăm despre asta.

— Nu sunt nebună! țipă Cassandra, deodată albă ca varul la față.

Se vedea că mai spusese asta și înainte, iar lui Helen i se păru că în general nu se descurca prea bine când venea vorba să o creadă lumea.

— Nu e nebună, zise Helen convingătoare, eliberându-se din strânsoarea lui Jason și ridicându-se în picioare. Hai, Cass! Trage în mine.

Cassandra își mai puse o săgeată în arc și o ținti pe Helen – de data aceasta, în frunte. Ariadne țipă încă o dată, dar țipătul nu se mai auzi când văzură cu toții cum săgeata sărise de pe fruntea ei direct pe pământ. Nimeni nu rosti nimic pentru o vreme.

— Nu are cum! țipă Hector, un dram de invidie făcându-l să pară aproape nervos.

— Te-a durut? întrebă Jason întorcându-se spre Helen și privind-o neîncrezător.

— Da, poate, un pic, spuse Helen, dar Jason era prea entuziasmat ca să asculte de fapt.

Alergă până la cufăr, luă o suliță și o aruncă spre Helen. Aceasta ricoșă imediat.

— Bine, aia m-a cam înțepat, zise Helen zâmbind și ridicându-și mâinile ca ei să înțeleagă că îi ajunsese, dar Hector deja avea o sabie în mână și se îndrepta spre ea.

— Mă opresc imediat ce începi să sângerezi, bine? spuse el într-o doară, înainte să înceapă să dea în ea.

După patru lovituri, lama sabiei era distrusă.

Helen se împiedică și căzu pe spate, cu brațele în sus. Nu era rănită, dar încă avea instinctul de a se proteja și Hector era de-a dreptul înfiorător când ataca. Ploaia de lovituri se întrerupse brusc când ceva plonjă din cer și pică de-a dreptul violent pe Hector. Lucas sărise pe Hector de sus, făcându-și vărul să intre vreo jumătate de metru în pământ înainte să se așeze în genunchi ca să îl lovească.

— Lucas, oprește-te! țipă Helen la unison cu Cassandra și Ariadne.

Jason nu țipă, dar, ca de obicei, sări peste ceilalți doi ca să îi despartă. Furios, Lucas îl lovi pe Jason din greșală și acea lovitură neatentă îl făcu să se oprească și să se uite la verii lui ceva mai atent. Hector era la fund, acoperit de straturi de noroi, ridicându-și mâinile în semn că nu voia să se lupte. Jason stătea deasupra fratelui său, sângerând din buză și împingându-l pe Lucas de umeri, ca să îl țină la distanță. Lucas clipi și o privi pe Helen din șanțul pe care îl crease folosind spatele lui Hector drept sapă.

— Încearcă să te omoare, spuse Lucas repede, coborându-și pumnul.

Îl privi pe Hector și vocea îi era spartă, de parcă ar fi fost un băiețel.

— Te-am văzut. Aveai o sabie.

— N-am nimic. Lucas, uită-te la mine. Nicio urmă de sânge. Sunt teafără, zise Helen cu delicatețe îndreptându-se spre șanțul creat.

Își așeză mâinile pe umerii lui și încercă să-l convingă să se dea la o parte de pe verii săi speriați și obosiți. Lucas se lăsă ridicat din groapă, docil din cauza regretelor și confuziei.

Cassandra îi explică fratelui ei despre invulnerabilitatea lui Helen în timp ce Ariadne și Jason îl ridicară pe Hector din terenul care stătea să se surpe. Era rănit – nu prea grav, dar destul cât să nu poată merge pe picioarele lui. Ariadne și Jason au fost nevoiți să îl susțină pe Hector, ducându-l în casă, iar când Lucas privi cum vărul lui traversa curtea când șchiopătând, când târându-se, îi veni să se așeze pe nisip.

Trei siluete care se mișcau foarte repede ieșiră din casă ca să vadă ce se întâmplase. Pallas își ajută copiii să intre, în vreme ce Castor și Pandora discutară un pic cu Ariadne și apoi se grăbiră să vadă dacă Helen, Lucas și Cassandra erau răniți.

— De ce nu m-ai avertizat, Cassie? întrebă Lucas încet, pe când Castor și Pandora strigau diverse întrebări, în timp ce intrau pe terenul de tenis.

Cassandra dădu din umeri, evitând să se uite în ochii cuiva.

— Îi era frică, răspunse Helen în defensivă, încheind interogatoriul.

O luă de mână pe Cassandra și o trase mai aproape de ea, un pic enervată că ar învinui-o pe Cassandra pentru ceea ce făcuse Lucas.

— A avut o viziune cum dădea cu o sabie în mine și a crezut că m-ar fi omorât. A crezut că *trebuia* să mă omoare. Voi ați fi spus cuiva asta dacă erați în locul ei?

Castor dădu din cap înțelegător în vreme ce Pandora se apropie să o mângâie pe Cassandra ca și când încă ar mai fi fost un mic copil.

— Indiferent ce vezi, știi că poți să vorbești cu mine despre asta, rosti Pandora cu drag.

Lucas tremură de parcă ar fi auzit o minciună, iar Cassandra și Helen schimbă o privire, înțelegând că amândouă îi observaseră reacția.

— Îmi poți spune mie, Cassie, zise Lucas ferm, dar ea clătină din cap.

— Niciunul dintre voi nu îmi mai poate fi confident. Eu sunt singura care poate decide ce să spun celorlalți și ce să țin ascuns de ei, zise ea calmă.

Cassandra se desprinse din îmbrățișarea Pandorei și stătu dreaptă, ca o femeie. Era de parcă ar fi renunțat la copilărie printr-un simplu gest dureros. Trase aer adânc în piept și se întoarse spre Helen.

— Să stai acolo așteptând să îți tai capul, rosti noua, matura și ceva mai trista Cassandra, a fost cel mai curajos lucru pe care l-am

văzut vreodată.

— Asta pentru că nu te-ai putut vedea pe tine, murmură Helen încet, dând ușor din cap.

Cassandra îl privi pe Lucas care încă era în stare de șoc din cauza a ceea ce făcuse. Îi puse mâna pe umăr și îl scutură până se uită la ea.

— Hai să intrăm să vedem cum se simte Hector, zise ea în vreme ce își ajuta fratele să se ridice.

Se așezară la masa din bucătărie ca să discute despre noua lor descoperire, dar nimeni nu avea vreun răspuns pentru Helen. Tot ce puteau face era să pună și mai multe întrebări. O întrebare dacă își putea aminti de vreun moment în care se tăiasse într-un cuțit sau ceva similar, dar copilăria lui Helen fusese incredibil de lipsită de violență pentru un Scion. Nu ținea minte să fi avut vreo zgârietură mai mare decât o tăietură în hârtie. Asta stârni o discuție filosofică despre ce anume putea fi numit armă – dacă hârtia o putea răni, dar o suliță nu, puteai să faci o suliță din hârtie ca s-o omori?

— Furculița poate fi numită o armă? întrebă Jason arătând spre una de pe masă.

Ariadne ridică din umeri și o înjunghie pe Helen în umăr, dar furculița se turti ca o înghețată care se topește.

— Se pare că da, spuse Ariadne. Poate o lingură? întrebă ea căutând una cu privirea.

— Puteți să încetați? zise Lucas închizându-și strâns ochii. În cele din urmă, vom găsi ceva care să o rănească. Poate chiar să o omoare. Poate că ar fi mai bine să încetăm cu experimentele, până nu ne dăm seama cum de poate face asta.

— Sunt de acord cu Lucas, spuse Castor cu grijă. Și cu cât aflăm mai devreme cum a ajuns ea așa, cu atât mai bine.

— Nu poate fi ceva moștenit că am mai fi văzut asta la vreun Scion, zise Pallas holbându-se la Helen ca la un gândac neobișnuit găsit sub un buștean. Poate a fost scufundată în râul Styx? rosti de parcă asta ar fi fost cea mai logică explicație. Nu arată ea a zombi, dar poate că nici Ahile nu arăta așa.

– Nu. Sunt convins că încă are suflet, spuse Castor dând din cap.
– Și cum ar fi ajuns la râul Styx? Nu am mai întâlnit un Coborător de câteva milenii încoace, adăugă Cassandra neîncrezătoare.

Helen voia să afle ce era un „Coborător“, dar era prea timidă ca să întrerupă pe cineva, deși asta trebuia să faci dacă voiai să te faci auzit în familia aceasta.

– Atunci, de ce nu încercăm ceva mai normal, cum ar fi un pistol? întrebă Jason.

Încă încerca să înțeleagă talentul incredibil al lui Helen.

– Când ai auzit tu de gloanțe suficient de rapide, încât să lovească un Scion? De aia încă folosim săbii, prostuțule, spuse Ariadne zâmbind.

– Da, dar ce-ar fi dacă am pune-o să stea locului și să încaseze câteva gloanțe? Teoretic, ne pot ucide dacă ne lovesc de destule ori.

– Nu contează de câte ori este împușcată. Ai putea să arunci o bombă în ea și tot nu ar păți nimic, asta încerc să vă spun, zise Cassandra obosită de frustrare.

– Trebuie să existe un motiv pentru asta. Nu este un talent, așa că trebuie să aibă vreo metodă de protecție despre care nu am auzit încă. O să cercetez și o să fac o listă cu posibilele explicații, spuse Pallas încă fixând-o pe Helen cu privirea.

– Te ajut eu, tată, zise Hector intrând în bucătărie șchiopătând, având părul încă umed, fiind proaspăt ieșit de sub duș. Mor de nerăbdare să aflu cum face Sparky șmecheria asta.

– Am încercat să-l conving să se bage în pat, dar nu a vrut să asculte de mine, se plânse Pandora din spatele lui.

Îi zâmbi lui Pallas când trecu pe lângă el și se duse direct la Lucas.

– Cum te simți? întrebă Lucas simțindu-se vinovat.

Hector dădu mâna cu el.

– Nu-i nimic, frate. Aș fi făcut același lucru dacă eram în locul tău, spuse Hector, apoi zâmbi misterios, cum obișnuia să facă uneori. Doar că eu aș fi dat *mai tare*.

Se îmbrățișară și apoi totul păru să fi revenit la normal. Ariadne începu să o întrebe ceva pe Pandora, dar Helen nu se mai putu abține.

— Îmi spuneți și mie de ce îmi ziceți cu toții Sparky, vă rog? rosti ea repede, frustrată. Și, dacă mă mai înjunghie cineva în seara asta, o s-o iau razna, adăugă ea uitându-se la Jason care se furișă în spatele ei ținând în mână un capsator.

— Nu i-ai spus încă? îl întrebă Cassandra pe Lucas uimită. Trebuia să faci asta acum câteva zile bune.

— Știu, am vrut să se deprindă cu zburatul mai întâi, răspuse el înainte să se întoarcă spre Helen. Poți genera fulgere. Electricitate. Nu știu cât de puternic este șocul tău electric, dar, din câte am simțit eu și din ce a simțit Hector la supermarket, cred că e considerabil de mare.

— Fulgere? întrebă Helen neîncrezătoare.

Deodată, își aminti imaginea unei lumini albastre și apoi pe Kate căzând la pământ. Un gând oribil îi veni în minte.

— Credem că asta înseamnă că ești urmașa lui Zeus, zise Cassandra. Dar nu știm încă din care Casă faci parte.

— Casă? întrebă Helen atât de buimacă, încât nu reușea să înțeleagă bine propria limbă.

— Descendența ta, Helen, rosti Castor cu blândețe. Zeus a avut mulți copii – de fapt, chiar și Apollo era fiul lui –, așa că nu putem ști sigur care e Casa ta încă. Dar nu-ți face griji, ne străduim să aflăm de unde vii.

— Mersi, murmură Helen, încă destul de copleșită.

— Nu poți controla asta deocamdată; pur și simplu, pare că sare din tine când ești supărată, zise Lucas după o lungă pauză.

Se uita la ea ciudat.

— Ca un taser? întrebă Helen nerăbdătoare, ieșind brusc din transă.

— Da, confirmă Hector ca și când ar fi încercat să-și amintească ambele senzații și să le compare în minte. Dar mai puternic.

— Ah, chiar doare? întrebă Helen încet, simțindu-se din ce în ce mai rău.

— Da, oarecum, spuse Hector dând din umeri condescendent. Știi, dacă te-ai antrena un pic, probabil că ai putea să generezi o doză letală în curând.

— Nu va fi nevoie, zise Helen ridicându-se în picioare, oripilată de sugestie și de ea pentru că ar putea face așa ceva.

— Helen, ai răbdare, s-ar putea să fie ceva de bine, răspunse Jason. Ai putea să înveți cum să-ți folosești fulgerele, în loc să te bați, spuse el privindu-l pe Lucas.

— Nu trebuie să le folosești ca să omori, doar să amețești lumea, adăugă Lucas încercând să facă situația mai ușor de suportat pentru Helen.

Nu avea de unde să știe că tot ce zicea doar înrăutățea lucrurile.

Helen se gândi la corpul inconștient al lui Kate – cum se convulsionase când se văzuse lumina albastră. Cum îi căzuse capul pe spate și gura i se deschisese incontrollabil când Helen o ridicase de la pământ. Nu putea să-și scoată imaginile înfricoșătoare din minte, așa că începu să bată din picior, frângându-și mâinile ca să mai risipească din energia nervoasă pe care o simțea. Știa că se uitau cu toții la ea.

— Ce-ar fi să vorbim mâine despre asta? le propuse Pandora tuturor celor din cameră, deși Helen își putea da seama că era de dragul ei. Hector trebuie să mănânce și restul trebuie să facă duș. Nu vă supărați, băieți, dar puuuițiți, spuse ea veselă și cu o grimasă amuzantă pe chip în timp ce se uita la Jason și Lucas.

Auzi câte un chicotit pe ici, pe colo, dar cel mai important era că reușise să le distragă atenția de la Helen.

— Te simți bine? șopti Ariadne după ce familia se despărți în bisericuțe de câte doi.

Helen o strânse de mână pe Ariadne și încercă să zâmbească, dar nu avea deloc idee ce ar putea răspunde, așa că începu să se îndrepte spre ușă ca să plece.

— Te duc eu acasă, zise Lucas peste umăr, uitându-se la Helen, încheind scurta conversație dintre el, tatăl și unchiul lui.

— Am bicicleta la mine, spuse Helen încet de pe pragul ușii.

— Și ce dacă? zise Lucas direct.

Își îndreptă privirea spre Hector.

— Am nevoie de mașina ta, îi spuse de-abia controlându-și nervii.

Hector încuviință uitându-se când la Helen, când la Lucas cu ceva care părea a fi compasiune.

Lucas îi mulțumi vărului lui, apoi o apucă pe Helen de mână și o duse afară să-i ia bicicleta. O puse în spatele SUV-ului lui Hector, îi ținu ușa deschisă lui Helen până urcă în mașină și ieșiră din garaj fără să-și adreseze un cuvânt. Se opri într-una dintre multele parcări amenajate pentru admirarea peisajului și se întoarse spre Helen.

— Ce se întâmplă? întrebă el supărat, frustrat și speriat în același timp.

Helen nu știa ce să îi răspundă.

— Mi-ai putea spune măcar cu ce am greșit?

— Ți-am mai zis o dată, nu ai făcut nimic, se adresă Helen genunchilor ei.

— De aia te porți așa cu mine? Uită-te la mine! o imploră el luând-o de mână.

Se uită lung la mâinile lor împreunate de parcă ar fi fost prima dată când le vedea așa.

— Știi ce, retrag ce am spus. Da, ai făcut ceva greșit. M-ai dus de nas. M-ai lăsat să cred că mă placi.

Toată fața lui Luke se schimonosi. Helen nu avea vreun motiv să mai spere după ce se întâmplase în noaptea de dinainte, dar, dintr-un motiv sau altul, licări ceva înăuntrul ei, ca o speranță, că poate, cândva, Lucas își va schimba părerea. Licărul dispăruse de tot când el încuviință.

— Te-am dus de nas, spuse ținându-și ochii strâns închiși și pumnii atât de încheștați pe volan, încât Helen crezu că mai avea puțin și îl rupea.

Helen își desprinsese centura de siguranță și ieși.

— Te rog, așteaptă, începu el să spună, dar ea trânti portiera și îl întrerupse.

— Și ce anume să aștept? Să-mi spui că sunt tare de treabă, dar că nu ai pune vreodată mâna pe mine? Mersi, am auzit asta deja. Acum, deschide portbagajul ca să îmi pot lua bicicleta, zise ea cu duritate.

Își simțea vocea străină, atât de supărată și înveninată de sarcasm, încât parcă era a altcuiva.

— Promit că nu mai zic nimic tot restul drumului dacă vrei să tac. Dar, te rog, lasă-mă să te duc acasă, răspunse Lucas calm.

Pe Helen o scotea din minți cât de calm era.

— Deschide naibii ușa sau o să o rup, țipă Helen.

Știa că se face de răs purtându-se ca un copil alintat în mijlocul drumului, dar nu se putea opri. Umiliința îi ieșea din fiecare por și trebuia să se îndepărteze de Lucas cât putea de repede. Nu voia nici să lase ceva în urmă – ca să nu fie nevoită să se întoarcă la el pentru ceea ce îi aparținea.

Stătu în spatele mașinii lui cu capul în jos și brațele încrucișate deasupra inimii ei rănite. Știa că Lucas se uită în oglinda retrovizoare, așa că se aplecă în așa fel încât să nu o mai poată zări. În sfârșit, deschise ușa din spate. Helen își luă bicicleta și porni la drum fără să îi mai adreseze un cuvânt. Când ajunse acasă, se prăbuși în pat fără să se schimbe măcar.

Se afla pe marginea tărâmului uscat, într-un loc nou, pe care îl văzuse de la distanță, dar la care nu credea că va ajunge vreodată. Era tot un teren stâncos, dar printre smocurile de iarbă tăioasă se aflau coloanele a o mie de temple. Cândva fusese un imperiu aici. Dar nu și acum.

În depărtare era promisiunea unui râu. Helen nu-și putea da seama dacă îl poate auzi sau dacă simțea mica parte în plus de umiditate a aerului, dar știa că e apă curgătoare prin apropiere. Se simțea atât de uscată și goală pe dinăuntru! Unde era râul?

Căutând râul cu privirea, se uită în jos la arhitectura doborâtă și citi

numele elogiata pe marginea ei. Gracus o iubește pe Lucinda, Ethan o iubește pe Sarah. Michael o iubește pe Erin. Timp de ceea ce crezu a fi zile întregi, își trecu degetele peste numele sculptate în coloanele dărâmate ale jurămintelor deșarte și șterse de praf pietrele de mormânt din cimitirul iubirii. Fiecare tip de moarte avea un loc de odihnă pe tărâmurile uscate.

Merse până îi sângerară picioarele.

Helen se trezi într-o cameră inundată de o lumină tristă, albastră. Încercă să se întoarcă și se simți țintuită de salteaua ei, de parcă ar fi fost atacată de liliputani în toiul nopții. Reușise cumva în somn să își dea pantofii și tricoul jos, dar blugii îi erau atât de încurcați în cearceaf, încât trebui să se împingă jos din pat și să se zbată pe podea ca să se dezvelească. Era o luptă urâtă, mai ales că încă era plină de noroi din cauza șanțului săpat de Lucas cu corpul lui Hector, de sânge uscat de pe tălpile ei tăiate și de un praf gri, pe care îl luase de pe tărâmul secetos. Picioarele i se vindecaseră, evident, dar erau urme de picioare cu sânge uscat pe toată suprafața cearceafurilor. Erau imposibil de curățat și trebuia să cumpere unele noi. Iar. Din fericire, tatăl ei era reticent când venea vorba de chestii de fete, așa că nu ar fi întrebat-o nimic pe Helen despre cumpărăturile ei repetate de lenjerie de pat.

Își dădu jos blugii în drum spre baie și intră sub duș înainte ca apa să se încălzească. Deschizându-și gura, înghiți cât de mult jet rece cât putu. Își simțea gâtul atât de uscat și corpul o durea de la mers atâtea sute de kilometri sub un soare mort, încât apa rece era ca o binecuvântare, deși o făcea să tremure. Helen își privi pielea și cum apa era forțată să treacă în mici șuvoaie printre firele ei de păr zburlite. O făcu să se gândească la râul pe care îl văzuse de la distanță înainte să se trezească.

Nu și-l putea aminti.

Știa că, la un moment dat, oftase de ușurare și doar un singur lucru ar fi putut-o face să se simtă așa pe tărâmul sterp. Apa. Dar nu putea să-și amintească nimic legat de asta. Era un râu pe undeva, dar

îl uitase. Cum putea să uite un râu de pe tărâmul uscat? Era inimaginabil, așa că nu se mai gândi la asta. O deranjă că nu se mai gândea la el, așa că se îndreptă, încă goală și udă learcă, spre oglinda din camera ei, luă niște tuș verde țipător pe care îl lăsase Claire acolo ultima dată când dormise la ea și scrisese „râul pe care nu mi-l amintesc” pe oglindă, în cazul în care ar fi uitat iarăși. Apoi, uită de el și se îmbracă pentru a merge la școală.

Se lăsa frigul și aerul era umed din cauza ceții. Helen își încheie jacheta până la gât și îi păru rău că nu-și luase mănuși. Mergând cu bicicleta la școală, trebuia să-și țină o mână în buzunar și una pe ghidon, apoi le schimba când mâna cu care conducea începea să amorțească.

Când ajunse la școală, îl văzu pe Lucas în parcare, sprijinindu-se de un Audi pe care îl zărise în garajul familiei Delos, dar pe care nu îl văzuse condus de el până atunci. Îi aminti cât de proastă fusese să creadă că ar fi sărutat-o în noaptea aceea, în garaj, apoi își coborî privirea și se grăbi să intre în școală fără a-i face cu mâna. Dădu să o urmărească și deschise gura să îi spună ceva, dar apoi se opri și o lăsă să plece. Când Helen ajunse la ușă, o auzi pe Claire strigând-o din spate, așa că se opri și așteptă să o ajungă din urmă.

— Voi încă sunteți certați? întrebă ea uitându-se la figura tristă a lui Lucas.

Când reuși să vadă mai bine cât de teribil arăta Helen, izbucni:

— Sfinte Sisoel! Ce naiba ai pățit?

— Nu am dormit prea bine azi-noapte, murmură Helen.

— Ai cearcăne negre și albastre, Len! De parcă nu ai mai fi dormit de câteva săptămâni bune, răspunse Claire foarte îngrijorată. Ai plâns mult?

— Nu, deloc, zise Helen.

Și era adevărat. Era tristă, dar niciodată nu simțise nevoia să plângă când trecea printr-o depresie. Îi venea doar să doarmă.

— Ai putea să îmi spui de ce vă certați? întrebă Claire cu grijă.

— Nu ne-am certat, serios. Luke pur și simplu nu vrea să fie cu

mine, răspunse Helen vârându-și pumnii în buzunare.

Helen descoperi că, dacă își încorda mușchii, putea să se forțeze a se mișca.

— Nu te cred, rosti Claire. I-a tras un pumn în față lui Hector doar pentru că a vorbit cu tine și a cam dat sfoară în toată școala că tu ești prietena lui.

— Păi, probabil că și-a schimbat părerea de atunci, răspunse Helen.

Nu avea energie să se certe. Abia dacă avea energie să formeze cifrul de la dulap.

— Tu chiar vorbești serios, nu? întrebă Claire, examinând spatele cocoșat al lui Helen.

— Îhm. Nu mă vrea, Gig. Mi-a spus-o chiar el. Acum, putem s-o lăsăm baltă? Sunt pur și simplu prea obosită.

— Da, sigur. Nicio problemă, zise Claire mângâind-o pe spate.

Pentru o clipă, Helen se lăsă pe Claire, îmbrățișând-o.

— Rahat. Îl omor, se oferi Claire.

Helen încercă să râdă, dar se auzi ceva care suna mai mult a tuse.

— Mersi mult, dar nu. Nu vreau să-l văd mort, rosti Helen târându-și picioarele după Claire până la ora de dirigenție.

Domnul Hergeshimer o întrebă de sănătate imediat ce avu ocazia să bage de seamă cât de rău arăta. Helen îi dădu cuvântul ei de onoare că se simte bine și, după ce îi examină atent chipul pentru un moment, renunță și continuă să-l hărțuiască pe Zach despre alegerea lui în ceea ce privea cuvântul zilei. Matt o întrebă pe Helen în șoaptă ce-i mai făcea stomacul, apoi îi spuse încă o dată că el credea că ar trebui să renunțe la antrenament.

— Te extenuezi până peste poate. Uită-te cât ai slăbit, zise el cu vorbele tatălui ei.

Restul dimineții trecu cam la fel ca dirigenția. Fiecare profesor o întrebă dacă nu voia să meargă la asistentă și toate cunoștințele ei erau îngrijorate că încă nu-i trecuse „criza” pe care o făcuse în urmă cu câteva zile, la antrenament. Cu excepția lui Zach.

— Nu aveam idee că ești așa de rapidă, Hamilton, spuse încercând să o ajungă din urmă pe hol.

Helen nu s-ar fi prins deloc de ce voia să zică dacă Zach nu ar fi încercat întruna să îi atragă atenția. Helen își dădu seama că nu mai auzise zvonuri noi despre ea în ultima vreme și se întreba de ce Lindsey nu ar profita de această ocazie perfectă pentru a o numi „ciudățenie“.

— Da, sunt destul de rapidă, replică ea încercând să pară dezinteresată.

— Chiar înainte să cazi, te-am văzut alergând după tipul ăla fără tricou și mi-am dat seama că tot timpul ăsta eu înțelesesem taman invers. Vezi tu, mereu am crezut că tu ești aia care se lasă alergată, plăcându-ți atât de mult să pui lumea pe jar, zise el cu un rânjel subtil. Dar mi-e greu să cred că te-ar putea întrece vreun tip. Nu cred că am văzut pe nimeni alergând așa de repede.

— Stai, tu i-ai spus *lui Lindsey*? întrebă Helen simțind un gol în stomac. Credeam că s-a întâmplat invers.

— Trebuie să recunosc, spuse el ironizând-o. Când vrei, te miști așa de repede, că devine chiar inuman. Singura dată când am mai văzut pe cineva mișcându-se atât de repede a fost când unul dintre puștii ăia Delos se dădea mare în timpul antrenamentului de fotbal și un boboc a ajuns de partea cealaltă a terenului.

Zach fu întrerupt de profesorul de istorie al lui Helen, care îi făcu semn să se grăbească și să intre în clasă. Pentru moment, Helen era salvată, dar, după cum se uita Zach la ea, avea senzația că problemele ei nu se sfârșeau aici. Reuși să nu se mai gândească la asta zicându-și că Zach putea să inventeze oricâte zvonuri voia, oricum toți ar fi crezut că exagerează. Cel puțin, era destul de convinsă că ar crede asta. Lui Zach îi plăcea să bârfească și, cu toate că lumea în general îl asculta, viteza de Scion era ceva ce trebuia văzut ca să fie crezut.

În drumul ei spre amfiteatru ca să își întâlnească gașca, Helen fu interceptată de Cassandra și Ariadne. O întrebară unde mergea și nu

dori să le mintă, așa că le invită și pe ele.

— Dar să fiți discrete, bine? le avertiză Helen. Nu vreau să ne urmărească flota ta de admiratori, Ari!

— Admiratorii mei? Majoritatea se țin după tine acum că știu că îți plac băieții, spuse Ariadne zâmbind.

— Pardon? zise Helen oprindu-se în mijlocul holului.

— Întreaga școală credea că tu și Claire sunteți un cuplu, spuse Cassandra nerăbdătoare și apoi schimbă subiectul, trecând la ce era mai important, ca de obicei. Arăți groaznic, Helen! Ce se întâmplă?

— N-am nimic, rosti Helen într-o doară. Dar ce-i cu mine și Claire?

— Ei, hai! Trebuia să fi bănuțit ceva, zise Ariadne trăgând-o pe Helen spre amfiteatru. Toți băieții spun că au încercat să se cupleze cu una din voi la un moment sau altul, dar sunteți inseparabile. Au crezut că sunteți lesbiene sau cel puțin și-au închipuit că trebuie să fiți din moment ce nu ați ieșit cu niciunul dintre ei. Mare scofală! Acum, spune-ne ce ai pățit la față?

— Nu am dormit prea bine, zise ea repede, încă enervată de zvonurile care probabil erau răspândite de Lindsey. Chiar par atât de dezagustătoare azi?

— Ești doar obosită și slăbită. Ca și când ai fi traversat un deșert, spuse Cassandra, uitându-se *prin* Helen cu ochii ei mari și negri. Clipi, dădu din cap și se uită atentă la Helen. Ai traversat un deșert? Întrebă ea foarte confuză.

— Doar în vis, spuse Helen ridicând din umeri.

Helen le făcu un semn cu mâna să tacă, apoi se uită în jur, ca să vadă dacă erau profesori. Când văzură că drumul era liber, se furișară pe ușa de urgență, care era deschisă, și intrară în amfiteatru pe ușa din spate. Ceilalți din grup erau deja așezați pe scenă, pachetele lor fiind puse pe șervețele, ca la un picnic.

— Super. Le-ai invitat, spuse Matt încuviințând mulțumit când văzu că Helen nu venise singură. Dar să nu mai aduci pe nimeni altcineva sau s-ar putea să fim prinși.

— Probabil că vom fi prinși oricum, zise Claire zâmbind. Dar merită. Unde am mai fi avut parte de o asemenea atmosferă? adăugă ea, arătând spre decorul care creștea treptat în jurul lor.

Cassandra și Ariadne priviră în jur cu admirație, mai ales la ceea ce avea să fie palatul lui Tezeu. Schimbară un surâs conspirativ cu Helen, care reuși să schițeze ceva ce semăna, deși nu prea, cu un zâmbet. Părțile din lumea zânelor ale decorului din *Visul unei nopți...* o atrăgeau pe Helen, dar cele grecești o speriau. Imitațiile de coloane în stil doric erau pe jumătate văruite și așezate oblic pe podea, ca și când ar fi căzut și o făcură pe Helen să-și amintească de drumul ei obositor din noaptea de dinainte.

Nu voia să se mai întoarcă pe tărâmul sterp, dar măcar dacă putea să găsească râul acela... „Stai, ce râu?” se gândi ea. Își întoarse spatele la coloanele pe jumătate construite și se așeză lângă Claire, ca să mănânce de prânz.

Helen se strădui să participe la conversație, însă de-abia dacă putea mesteca, dar să râdă și să glumească. Își dădea seama că prietenii ei erau amuzanți și distractivi după cum reacționau Cassandra și Ariadne, însă de-abia dacă își putea ține ochii deschiși, darămite să mai și spună câte ceva. Claire trebui să îi tot dea coate ca să-i amintească să mai ia o gură din sendviș, așa cum încearcă o dădacă să convingă un copil alintat.

Helen nu voia să le strice cheful. Pur și simplu, nu se prindea când era cazul să zâmbească, să încuviințeze sau să continue conversația și, când nu era nimeni atent, mintea îi zbura în cu totul altă parte. Se tot gândea la zburat. Mă rog, de fapt, se tot trezea gândindu-se la Lucas, dar imediat ce gândurile i se îndreptau în direcția aia, își canaliza imaginația spre zburat. Poate că ar fi putut încerca singură, mai târziu, dar, de data asta, ar trebui să o facă în casă, nu să își ia zborul pe undeva și să nu mai poată coborî. Deși ideea de a fi purtată departe de o briză nu părea prea rea acum.

— Lennie! Se sună, spuse Claire cu rucsacul deja pe umăr.

Helen sări în picioare și își luă lucrurile în timp ce prietenii ei își

aruncară priviri pline de înțeles.

Claire încercă să stea de vorbă cu Helen pe pistă, dar, în cele din urmă, renunță când văzu că tot ce făcea Helen era să schimbe subiectul și să vorbească despre Claire. Helen nu voia milă și nici să vorbească despre ea însăși. Tot ce dorea era să își închidă mintea cumva și să plutească. O întrebă pe Claire despre cearta ei neîncetată cu Jason și, în vreme ce Claire îi explica nuanțele dezbaterii pe care o avuseseră în după-amiaza aceea despre asigurarea medicală universală, Helen domolea curenții de aer din jurul ei, exersând tehnici de zbor sub influența gravitației. Abia aștepta să ajungă acasă în seara aceea, după serviciu și să vadă cum funcționează.

Claire era îngrijorată și, fiindcă nu se simțea în apele ei când era așa, de obicei, devenea nervoasă. Și acum era din cale-afară de furioasă. Helen era de-a dreptul o epavă și Claire nu prea avea ce să facă decât să-și protejeze prietena de alte motive de supărare – și exact asta avea de gând să facă.

Trecu pe la News Store în seara aceea, ca să vadă cum se mai simțea Helen și se îngrijoră și mai tare, adică îi sări țandăra, când Kate nu încetă să o întrebe ce pățise Lennie. Claire nu-i putea spune prea multe, poate doar în mare, pentru că foarte probabil Kate i-ar fi zis și lui Jerry, ceea ce probabil însemna că Helen ar fi fost pedepsită până la absolvire, pentru că fusese desfrânată sau cum or fi numind creștinii asta. Claire fusese crescută conform credinței șintoiste. Nu credea în zeul lor sau ceva de genul ăsta, dar regulile erau aceleași cu sau fără iad și afurisenia veșnică. Adolescente pur și simplu nu aveau voie să facă sex în nicio cultură sau bătrânii le-ar fi numit ușuratice. Pur și simplu, aveau cu toții termeni diferiți pentru același lucru. Claire se gândi un pic și ajunsese la concluzia că și tineretul avea niște termeni pentru asta, dar nu erau neapărat mai delicați.

Toată școala vorbea despre Helen, bineînțeles. Se zvonea că Lucas ar fi ieșit cu ea de câteva ori, ar fi primit ce voia și apoi ar fi decis că Helen nu se potrivea rolului de prietenă a lui, așa că i-ar fi dat

papucii. Helen nu știa nimic despre asta, dar reputația ei era la pământ. Toți băieții roiau în jurul ei ca vulturii, acum, că era vulnerabilă și în mod clar ajungeai repede în patul ei. În doar câteva săptămâni, Lucas Delos reușise să facă imposibilul, declarând deschis sezonul de vânatoare a fetei cu care toți băieții aveau vise erotice încă din clasa a cincea. Helen era acum ca Sandy la sfârșitul filmului *Grease*²². Sandy parașuta își schimbase tenișii albi și fusta peste genunchi cu o pereche de colanți negri și vulgari, plus păr înecat în fixativ. Ei bine, Claire avea de gând să-l facă pe Lucas să plătească pentru asta.

Și mai rea decât toată bârfa era înfățișarea lui Helen. Ea se cocoșa mereu ca să pară mai scundă, dar mai nou ziceai că se plia în două în jurul inimii, de parcă i-ar fi trântit cineva un pepene în coaste. Lucas o rănise pe Helen, iar asta o răni pe Claire și nimeni nu o rănea pe Claire, *ergo*, era timpul ca Lucas să aibă de-a face cu furia lui Claire.

Se ținea un foc de tabără pe plajă, în acea seară. Mai toată școala venea acolo, mai puțin Helen, bineînțeles. Jason îi spusese lui Claire într-o doară că și el, și restul clanului mergeau pe plajă, așa că măcar Claire știa unde să-l găsească pe ticălos. Avea să se lase cu bătaie și regretă inevitabilele victime colaterale, pentru că începuseră să-i placă unii dintre oamenii al căror nume de familie se întâmpla să fie Delos. Dar nasul lui Lucas trebuia să coboare vreo câțiva centimetri, iar Claire era singura destul de curajoasă ca să facă asta.

Lucas putea fi intimidant când voia să fie. Nu părea să vrea asta prea des – de obicei, stătea cuminte la ore, ascultând cu atenție părerile și ideile celorlalți –, dar tot era ceva. Claire îl văzuse cum îi pune pe oameni la locul lor atât verbal, cât și fizic, așa că știa că nu

²² Povestea a doi tineri, Danny (John Travolta) și Sandy (Olivia Newton-John) care au o frumoasă poveste de dragoste în vacanța de vară. Sandy fiind australiancă, iar Danny american, la sfârșitul verii, ei cred că și povestea lor s-a terminat. Dar viața le oferă surpriza de a se reîntâlni la aceeași școală, unde Danny este un smecheraș, iar Sandy fetița drăguță și gingașă. (n.red.)

avea să fie chiar floare la ureche. Până și Hector se dăduse înapoi de la o luptă cu el la un moment dat, dar asta doar pentru că Jason îi ținea partea lui Lucas, deși Hector era fratele lui și cei doi chiar păreau să țină mult unul la celălalt.

Se gândea așa de mult la Jason pentru că nu putea să înțeleagă ce era cu el. Părea să-i convină a juca rolul celui mai abuzat copil mijlociu din lume, tot punându-se între Lucas și Hector ori de câte ori se certau – ceea ce se întâmpla cam zilnic, din câte putea vedea Claire. Trebuia să facă asta pentru că simțea că nu are de ales. Hector era fratele lui, dar Lucas și Jason erau inseparabili. Claire dorise să o întrebe pe Helen dacă se purtau așa și acasă, dar nu avusese niciodată ocazia să o facă.

Sărăcuța de Lennie! Lui Claire nu-i venea să creadă cât de *slabă* devenise peste noapte. Arăta de parcă ar fi alergat două maratoane la rând sau ceva de genul ăsta. Helen zicea că nu ar fi plâns, dar Claire nu o credea. Ochii îi erau așa de roșii și umflați, că ori plânsese toată noaptea, ori încercase să stea cu ochii în soare timp de ore întregi. Claire se gândi la petele albastre de sub ochii lui Lennie și trebui să deschidă un pic trapa de la mașină ca să lase un pic de aer curat s-o calmeze. Mai avea puțin și plângea, și fix de asta n-avea nevoie acum.

Claire conducea BMW-ul tatălui ei, o rachetă terestră extrem de enervantă, îndreptându-se dinspre News Store spre plaja 'Sconset unde se ținea petrecerea. Părinții ei se oferiseră să-i cumpere propria mașină, dar Claire trăsese de timp. Știa că avea nevoie de una, dar nu voia să primească o mașină nouă-nouță din același motiv pentru care ea se ducea la Helen acasă, și nu invers. Nu voia ca bunăstarea familiei ei să stea în calea prieteniei lor. Chiar și-așa, una din ele trebuia să facă rost de o mașină, iar Helen nu prea reușea să-l convingă pe Jerry să îi cumpere una, așa că, până la urmă, Claire era nevoită să cedeze și să accepte orice simbol de avere voiau să îi cumpere părinții ei și să treacă peste asta. Nu putea să o mai lase pe Helen să meargă cu bicicleta la școală. Venea iarna și ticălosul ăla de

Lucas spălase puțină și o lăsase pe Helen fără cineva care să o ducă în mașină. Încă un motiv să îi tragă o mamă de bătaie.

Merse de-a lungul plajei până văzu lumina portocalie a focului, parcă și traversă plaja ca să ajungă în mijlocul acțiunii. Începu să-l caute pe Lucas la marginea luminii, unde toți tipii din clasele superioare se fandoseau, dar nu-l văzu acolo. Apropiindu-se, îi ochi pe Matt și pe Ariadne care vorbeau veseli privind spre apă.

O strigară și ea le făcu cu mâna, dar, înainte să ajungă la ei ca să o poată întreba pe Ariadne pe unde era tontul de văr-su, îl văzu pe Hector ieșind din apa oceanului ca un colos. Claire trebui să se oprească din mers ca să admire priveliștea. Hector avea doar 17 ani, mergea pe 18, însă avea mușchii bine definiți ai unui bărbat și arăta enervant de bine. Râdea și strigă ceva spre valuri, uitându-se peste umăr, așa că sigur mai era cineva în spatele lui, dar Claire nu putea să vadă altceva printre valuri.

Ud leoarcă și zâmbind atât de tare, încât lumina focului părea să i se agațe de față, Hector făcu doi pași mari către Amy și Lindsey care începură să țipe, îi spuneau să stea departe de ele, dar amândouă își țineau brațele desfăcute și se aplecau spre el când spuneau asta. Le ignoră micile proteste și se trânti pe un morman jilav de pături, iar ele îl întâmpinară cu râsete. Claire își dădu ochii peste cap și își întoarse privirea spre ocean, așteptând ca și ceilalți băieți Delos să iasă din apa rece ca gheața, întrebându-se cum de puteau suporta asta.

Trecu un minut. Apoi, încă unul. Dacă mai era cineva în apă, sigur se îneca. Claire alergă până pe țârm și fugi de-a lungul lui, fiind cu ochii în patru după vreun semn că ar fi cineva acolo. Valurile erau mari și tulburi și nu-i venea să creadă că Hector intrase acolo.

— Hei! Hector! Mai e cineva acolo? țipă Claire către grămada Hector- Amy-Lindsey.

— E în regulă, zise Hector cam enervat înainte de a se întoarce și a face ceva ce le făcu pe ambele fete să țipe și să chicotească.

Apoi, Hector își ridică fața din decolteul lui Lindsey și rosti

„Jason“ cu o voce normală. Nu avea cum să audă asta cineva aflat sub apă, dar Claire privi spre ocean și văzu cum pieptul gol al lui Jason ieși la suprafață. Își dădu părul spre spate și se îndreptă spre mal, blugii lui drepti atârând atât de jos, încât Claire îi putea vedea mușchii în V de la baza abdomenului la fiecare pas. Nu-l văzuse niciodată atât de aproape gol și, evident, îi luă ceva timp să-și dea seama că-și ținea gura deschisă. O închise brusc și își încrucișă brațele, părând enervată.

Jason îi zâmbea, mișcându-se la fel de ușor prin apă de parcă ar fi mers pe culoarul liceului. Își aminti deodată că spusese despre el cândva că era prea frumușel, insinuând intenționat că era efeminat, dar acum își dădu seama că fusese o idioată să creadă vreodată că arăta a fată. Tot corpul lui țipa a masculinitate. Se opri la doar câțiva centimetri de Claire, picioarele lui fiind încă scăldate de valuri, de parcă încercau să îl convingă să vină înapoi la joacă.

— Pot să te ajut cu ceva? spuse el cu ochii întredeschiși și zâmbind dintr-un colț al gurii.

Știa că saliva după el și asta o călca pe nervi.

— Unde e prostul de văr-tu?

— Am o groază de veri proști. Peste o sută, de fapt, zise el apropiindu-se.

Oare Jason crescuse peste noapte sau fusese mereu atât de bine făcut? Claire făcu un pas înapoi fără să-și dea seama, apoi își încleștă pumnii și se postă în fața lui Jason, invadându-i intenționat spațiul personal. Mirosea a sare și raze de soare, iar pielea lui radia căldură.

— Ca să înțelegi mai ușor, *Gayson*, spuse ea, îl caut pe ratatul ăla care mi-a rănit cea mai bună prietenă.

— Luke nu e aici, zise el apropiindu-și fața și mai mult de Claire. Vrei să vorbești cu el despre Helen?

Claire refuză să îi întâlnească ochii dezarmant de verzi. Nu-și dădea seama cum de îi poate vedea culoarea ochilor atât de clar pe întuneric, dar o vedea.

— Nu ți-e frig? întrebă ea mai mult ca să-și dea timp pentru a-și

reorganiza gândurile.

Arăta cumva altfel. Mai sălbatic decât de obicei. Era ca o pisică de casă pe care o credea complet domesticită, până să descopere că se furișează noaptea ca să vâneze.

— Nu mi-e frig niciodată în apă, spuse el repede. Și, dacă ai veni cu mine să înoti, ți-aș ține și ție de cald.

Claire nu avea idee ce voia el să zică, așa că îl ignoră.

— Uite, știu că mai toate fetele de pe insulă stau la coadă ca să aibă ocazia să fie folosite de unul, dacă nu de toți trei Super Armăsarii de voi – dar Helen nu e ca fetele alea și aș vrea să-i spui lui Lucas să se țină departe de ea de acum înainte. Ai înțeles?

— Ce te face să crezi că îi pot spune ceva lui Lucas? răspunse Jason.

Părea amuzat de cerințele ei. Claire îl ignoră și continuă să vorbească:

— Spune-i că nu-mi pasă cine va fi noua lui prietenă, dar chiar vreau să o lase în pace pe Lennie. E la pământ, bine? Așa că zi-i că dacă scopul lui era să o rănească pe cea mai drăguță fată pe care o știu, atunci și-a îndeplinit misiunea. Și dacă tot faci asta, poți să îl anunți că, dacă nu păstrează distanța, o să-i trag personal un șut în fund, spuse ea hotărâtă înainte să se întoarcă și să plece în direcția opusă.

— Obrăznicătură mică... rosti Jason cât să audă numai el.

O luă de mână și o făcu să se întoarcă spre el.

— Ai înțeles greșit, Unu-Șaizeci. Nu știu dacă te-ai uitat bine la Luke azi la școală, dar nu poți afirma că mergea prea țațoș. Helen este cea care se poartă cu el de parcă ar fi ultimul om, nu invers.

Claire își dădu seama că Jason chiar credea ce vorbește. Fuseseră în destule dezbateri împreună, ca să își dea seama când se implica emoțional, iar situația asta chiar îl deranja.

— Nu-mi mai spune așa, zise ea nonșalantă.

Începuse să îi spună „Unu-Șaizeci“ după ce aflase cât de scundă era fără cizmele ei cu platformă. O scotea din minți chestia asta, dar

acum avea lucruri mai importante pe cap.

— Ea a făcut asta? întrebă Claire având încredere în sinceritatea lui Jason.

— Din câte știu eu, da. S-au certat când o ducea acasă cu mașina noaptea trecută și el s-a întors acasă abia azi-dimineață. Și el e rănit, Claire, și îmi fac griji pentru el.

— Știi unde e? Chiar aș vrea să vorbesc cu el.

— Sincer? Ar putea fi *oriunde*, răspuse Jason.

O văzu pe Claire mușcându-și buza de jos și făcu un pas către ea, ochii lui împlânzindu-se de dragul ei.

— Dar, dacă tu chiar trebuie să dai șuturi în fund cuiva în seara asta, al meu e liber, zise el făcând semn spre posteriorul lui.

Claire izbucni în râs și ochii lui verzi se făcură mari de uimire.

— Deci de-aia ți se spune Giggles, zise el încet, dar Claire continuă să vorbească de parcă nu l-ar fi auzit.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa de urât cu tine, Jason. Lennie îmi ascunde multe în ultima vreme, mărturisi ea. Mereu a avut secretele ei, dar, în ultimele câteva săptămâni, mi-a fost greu să-i fiu alături pentru că nu îmi spune nimic. Nu știu cum o pot ajuta, dar trebuie să încerc, știi ce vreau să spun?

— Ești o prietenă bună, zise Jason luând-o de mână și aducând-o mai aproape de el.

Degetele lui erau uscate și calde.

— Poate că ți ține secrete față de tine acum, dar va avea mereu nevoie de tine.

— Și voi fi mereu acolo pentru ea, murmură Claire distrasă de o picătură de apă care se scurgea pe pieptul lui Jason.

— Pentru că ești loială, rosti ținând-o lipită de el. Și iubitoare, zise punând ambele ei mâini tremurânde pe mijlocul lui gol. Și curajoasă, adăugă coborându-și gura spre a ei.

*

Creon numără cum treceau minutele cât timp verii lui, Hector și

Jason, rămaseră sub apă. Nu știa că aveau talentul ăsta, așa că era o întâmplare fericită că fusese acolo să observe asta. Îi pierduse urma lui Lucas mai devreme, ceea ce se întâmpla destul de des ținând cont de faptul că verișorul lui putea să zboare, așa că trebui să se mulțumească a-i urmări pe Jason și pe Hector la petrecerea aia ridicolă de pe plajă. Își privea verii cu indignare cum își croiau drum printre valuri. Atâta talent irosit pe niște lași cărora le era prea frică de zei ca să îi înfrunte și prea interesați de propria lor plăcere ca să se gândească la urmările pe care le-ar avea dorințele lor carnale pentru întreaga lor Casă.

Nu știau cât de ușor era pentru Scioni să le lase pe muritoare însărcinate? Voiau idioții ăia ca primul lor copil să fie făcut cu vreo naivă necoptă și fără personalitate? În mod clar, nu le păsa de Casa lor, altfel nu și-ar fi pierdut vremea cu fete atât de proaste. Era așa de chinuitor, încât Creon trebui să privească în altă parte și să scrâșnească din dinți. Hector și Jason erau semizei și se purtau ca o pereche de tipi dintr-o frăție de la facultate, rostogolindu-se în nisip cu muritori slabi de minte. Era doar o fată pe acea insulă care le era egală. O singură fată merita atenția lui.

Helen. Dar Lucas nu o lăsa în pace nici măcar pentru o clipă, așa că asta îl sili pe Creon să se țină departe de ea. Nu putea să-și înfrunte fățiș verii sau misiunea lui secretă ar fi fost descoperită, dar fuseseră câteva dați când Creon se gândise serios la varianta asta. Chipul lui Helen îi rămăsese întipărit în minte. Se tot gândea la confruntarea lor din mlaștină. Frica și furia din ochii ei când îl fugărise era atât de pură, atât de pătimașă, încât era aproape imposibil să-i reziste. Era puternică, dar totuși atât de inconștientă de potențialul ei, încât era aproape neajutorată. Măinile îi tremurau la gândul de a o cuceri, dar trebuia să aibă răbdare.

Mama lui îl rugase să aștepte până putea să afle dacă exista vreo posibilitate ca vreo persoană din familie să fi lăsat vreun bastard prin Massachusetts. Creon fusese de acord, deși nu prea voia, așa că acum aștepta răspunsul ei, dar știa ce îi va spune. Chiar dacă nu

văzuse Furiile când o întâlneau, știa că Helen nu este verișoara lui.

Se auzeau zvonuri că unii Scioni din trecut au reușit să scape de Furii, iar Creon se gândi că Helen era una dintre ei. Mama lui îi zisese că era imposibil – că toate celelalte case fuseseră distruse –, dar Creon avea ceva mai mult pe care să se bazeze decât intuiția. Trădătorii o păzeau de parcă era ultimul Scion inamic și era atât de neantrenată, atât de necunoscătoare în legătură cu ce era de fapt, încât i se părea evident lui Creon că fusese ascunsă intenționat de toate celelalte Case, chiar și de a ei, cu vreun blestem sau o vrajă de vreun fel. Dar, pe lângă toate aceste motive, corpul lui Creon îi spusese că nu avea cum să fie rudă cu el. Își întâlneau zeci de verișoare, toate la fel de frumoase cum ar trebui să fie fetele lui Apollo, dar niciuna dintre ele nu îl ținușe treaz așa cum o făcea Helen. Știa că este din altă Casă.

Era dator familiei sale să fie vigilent și să mai aștepte câteva zile ca să respecte promisiunea pe care i-o făcuse mamei lui, dar avea să arate de ce era în stare cât de curând. Era gata să înfrunte această provocare și, cu toate că mai exista un mod de a uni Casele în afara luptei, Creon încercă să nu se gândească la asta oricât de tentant ar fi fost. Aceasta era singura șansă a lui să se bucure de gloria pe care o merita, ultima șansă la glorie pentru orice Scion. Mai era un Triumf care se voia cucerit și, în inima lui, știa că acest Triumf ar fi fost cel care să deschidă porțile Atlantidei.

Creon era menit să fie Scionul care să-și facă familia nemuritoare, iar pentru asta tatăl lui l-ar fi onorat mai mult decât pe oricine altcineva.

CAPITOLUL 13

Helen auzi ceva pe acoperiș, urcă scările până în balcon și deschise ușa cât de repede putu, dar nu era nimeni acolo. Oftă, bucuroasă că Lucas nu mai dormea acolo. Nu voia deloc să o audă când avea coșmaruri și doar ce se trezise din pricina încă unuia de pomină. Acum, se simțea singură și nefericită, dar nu era convinsă dacă era din cauza visului sau a vieții ei de zi cu zi.

Se întoarce în camera ei și privi scrisul de pe oglindă. Apoi scrise L-AM VĂZUT IARĂȘI cu tușul verde al lui Claire și se forță să se uite la cuvinte. Asta era a doua noapte la rând când văzuse un râu pe care nu și-l putea aminti. Își storcea creierii încercând să-și imagineze râul, dar mintea ei se încăpățâna să se uite în altă parte. Deodată, își văzu propria reflexie în oglindă și i se tăie răsuflarea.

Obrajii îi erau scofâlciți de foame și deshidratare, cămașa de noapte nu îi venea nicicum, iar brațele și picioarele îi erau acoperite de noroi negru. Nămol de râu.

Văzuse un râu cu maluri negre și apă gri. Își putea aminti setea și faptul că nu putea bea. Dar de ce era așa de greu să-și amintească restul? Se concentrează un pic, încercând să-și recapete memoria.

Setea era chinuitoare, așa că se duse spre apă. Se aplecă deasupra malurilor cu mâl negru și văzu pești mici și gârboviți lovindu-se amețiți unii de ceilalți, de parcă ar fi uitat cum să înoate. Se îndepărtă de râu, refuzând să bea apa aceea chiar dacă ar fi murit de sete, cu sunetul curenților repezi de apă în gând...

Helen fugi spre baie și se duse direct la duș, încercând să curețe noroiul negru și clătindu-și gura de nenumărate ori. Se simțea

întinată. Tot frecă noroiul până ce pielea îi deveni roșie și ochii o usturară fiindcă stătea cu ei deschiși și îndreptați spre capul dușului.

Când ieși de sub duș, își duse cearceafurile și pijamalele la mașina de spălat. Nu mai era nici urmă de sânge de data asta, dar Helen se îndoia că ar fi putut să curețe noroiul acela. Puse o jumătate de ceașcă de clor în mașină și avu grijă ca apa să fie fierbinte, sperând că putea să salveze materialul cât de cât. Apoi, se duse sus, să curețe toate urmele de picioare murdare pe care le lăsase prin casă.

Era sâmbătă dimineață devreme și de obicei tatăl ei era acasă în timpul zilei și muncea noaptea, dar de data asta alesese să lucreze ambele schimburi, ca să îi dea lui Kate o zi liberă. Helen nu putea fi sigură, dar avea senzația că cei doi se cam evitau. Încercase să stea de vorbă cu Kate seara trecută, după ce Claire plecase spre focul de tabără, dar pur și simplu nu a mai avut energia necesară. Îi păsa, chiar ținea mult la ei, dar nu la fel de mult pe cât obișnuia să o facă. Totul i se părea mai șters lui Helen. Difuz și înăbușit, de parcă sentimentele ei ar fi fost stocate sub mormane de alune împachetate.

Helen își văzu de treburi prin casă și termină tot înainte de prânz. Când tatăl ei nu era acasă, Helen își putea folosi puterile de Scion și termina totul în câteva minute, în loc de câteva ore. După ce termină treaba, decise că, din moment ce era singură în toată casa, putea să exerseze zburatul.

Helen se duse în camera ei și opri, și porni gravitația, alternând între a pluti și a cădea la pământ până se prinse cum să își legene picioarele sub ea ca să cadă în picioare, în loc să tot pice grămadă. Se jucă un pic cu curenții de aer, dar nu putu să facă nimic altceva decât să-și perfecționeze poziția de plutire sau risca să distrugă camera. După câteva ore de făcut același lucru, telefonul care suna încontinuu o determină să iasă afară din casă. Familia Delos voia să știe de ce nu era la ei, să se antreneze, și nu s-ar fi oprit din sunat dacă nu răspundea.

Helen nu putea să înțeleagă care mai era rostul de a învăța cum să mânuiască o sabie dacă nu putea fi rănită de arme și nu avea nevoie

să știe să se lupte din moment ce putea pur și simplu să zboare și să scape. Știa că, până la urmă, Hector sau Jason ar fi venit să o caute acasă, așa că se plimbă pe-afară fără vreo destinație anume, sperând că un pic de viteză ar fi ajutat-o să-și elibereze mintea. Purta blugi și un pulover; nu era chiar echipament de sport, dar nu conta. Imediat ce trecu de centrul orașului, o luă pe Polpis Road, îndreptându-se spre est. Nu-i păsa unde ajungea atâta vreme cât nu era lângă oameni. În timp ce alerga, își dădu seama că mai venise pe aici o dată și, cu toate că nu voia să se gândească la primul ei zbor și la tot ce urmase după asta, știa că era locul perfect unde ar găsi liniștea și singurătatea mult dorită.

Soarele apunea și era recunoscătoare că era suficient de amortită cât să se bucure de ceva frumos fără ca gândurile ei depresive să distrugă totul. Privi în jur și văzu un far cunoscut. Se uită spre nisipul de sub picioarele ei și se întrebă dacă era același nisip care îi îmbrățișase pe ea și pe Lucas când treceau prin atâta durere. Când *muriseră* pentru o clipă, își dădu ea seama.

Imediat ce îi veni acest gând în minte, știu că era adevărat. Făcuseră mai mult decât să se rănească mortal în seara aceea, începuseră să treacă în lumea de dincolo. Sau cel puțin Lucas începuse. Și îl urmărise ca să-l oprească. Și era un râu pe-acolo... Stai, ce râu?

— Hei! Pot să știu ce naiba faci? țipă Hector.

Era furios. Alergă spre ea, picioarele parcurgând o distanță mult mai mare la fiecare pas decât ar fi putut un om normal.

— Cum de m-ai găsit? spuse Helen nervoasă.

— Mișcărilor tale nu sunt așa de greu de anticipat, rânji el. Acum, mișcă-ți fundul la mine acasă.

— Nu mai vreau să mă antrenez. Nu are sens, țipă Helen privindu-l de peste umăr și întorcându-se să plece. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace.

— Vrei să fii lăsată în pace, prințesă? Scuze, dar nu merge chiar așa, zise el în timp ce o luă de umeri și o întoarse invers.

Asta fu ultima picătură. Râse isteric pentru o ultimă dată – ori făcea asta, ori începea să plângă – și îl împinse pe Hector. Cu putere.

— Ce-ai de gând să faci? Ce? Vrei să mă omori în bătaie? Nu poți! Nu ești destul de puternic, spuse Helen în vreme ce îl lovea pe umeri repetat, încercând să iște o bătaie. Du-te și fă rost de o sabie. Hai, du-te! Ah, stai, am uitat. Nici asta nu mă poate răni. Deci ce ai de gând să faci acum, bătaușule? Ce poți tu să mă înveți pe mine?

— Modestia, zise el încet.

Se mișcă repede, dar și îndoi lumina într-un mod ciudat, cum făcea și Lucas, așa că nu îl putu vedea bine. Când ea abia încerca să-și controleze ochii și să se concentreze, enervată că nici măcar nu se gândise că și Hector ar fi putut avea acel talent, Hector o înșfăcă, o urcă pe umăr și începu să meargă spre apă.

Furioasă, Helen își folosi pentru prima dată toate puterile ei împotriva lui. Nu-i păsa cât de mult l-ar fi rănit, pur și simplu continuă să împingă până reuși să scape din strânsoarea lui Hector. Auzi cum i se rupse mâna în timp ce încerca să se îndepărteze fizic de el, apoi trecu în starea de zbor. Dar, din moment ce Hector crescuse cu Lucas ca partener de antrenament, știa toate trucurile de care aveai nevoie când te luptai cu cineva care putea să zboare.

Când ea trase un curent de aer care să o poarte departe de el, Hector o prinse cu cealaltă mână. Mâna lui mai puternică. Helen își dădu seama un pic cam târziu că Hector îi dăduse voie să-i rupă mâna stângă pentru ca ea să aleagă imponderabilitatea – imponderabilitate și un moment de slăbiciune. Înainte ca ea să înțeleagă ce făcea și să treacă înapoi în starea gravitațională ca să prindă destulă putere cât să-l împingă departe de ea, Hector o trase cu ușurință în apă, unde greutatea ei nu conta absolut deloc.

Hector merse drept în apă și coborî până ajunseră amândoi complet sub ceea ce i se păru lui Helen a fi câțiva metri de apă întunecată. Se zbatu în zadar. Aici, Hector se simțea în elementul lui și controla totul. Putea chiar să și vorbească și să fie auzit sub apă.

— Nu ești singura care are talente, prințesă, spuse el.

Nu îi ieșeau bule pe gură, doar grai clar. Putea respira, vorbi și merge sub apă de parcă era pe pământ. Helen în sfârșit înțelese de ce Hector o speria așa de mult. Era o creatură a oceanului și ei îi era frică de moarte de ocean.

De când aproape că se înecase în copilărie, Helen bănuise că oceanul nu prea o plăcea, dar nu mai zisese nimănui asta, deoarece era destul de convinsă că lumea ar fi crezut că este nebună. Acum, aproape un deceniu mai târziu, privind în ochii albaștri și goi ai lui Hector, se zbătea în brațele lui. Nenumărate bule de aer îi ieșeau pe gură încercând să țipe într-o panică mută. Îl zgârie pe față și îl lovi în picioare, dar nu era nimic ce putea face ca să îi dea drumul. Avea să se înece.

Îi clocotea acid în vene și vederea i se împăienjeni, începând să-și piardă cunoștința. Când ochii i se închiseră, îl simți cum o trage de picioare și o duce înapoi la mal. O scoase din apă ținând-o de gleznă și o aruncă pe deasupra capului lui de parcă ar fi fost un ciocan, cu destulă forță cât să-i iasă lichidul din plămâni. Vărsă apă sărată și tuși până urechile interne începură să o usture și putu auzi cum îi pulsa sângele în cap.

— Dacă te-ai fi antrenat azi cu mine, ai fi știut că-ți poți folosi fulgerele sub apă, spuse el trăgând puternic de brațul rupt ca să-și alinieze oasele și se auzi un pocnet dureros.

Țipă, căzu în genunchi și gâfâi ceva vreme înainte să continue, vorbind printre dinți:

— Dar nu te-ai sinchisit să vii la antrenament.

Stătură unul lângă altul pe nisip un timp, amândoi prea răniți ca să se miște. Pe când se vindeau, soarele păru să renunțe la acea zi, plonjă direct în apă și cerul se întunecă.

— Credeam că ești urmaș al lui Apollo, zise Helen răgușită.

Corzile ei vocale erau încă rănite, dar nu mai avea nevoie să spună altceva. Hector nu părea să fie cel mai deștept membru din clanul Delos, dar Helen începuse să suspecteze că, deși nu petrecea la fel de mult timp citind cărți, cum făcea Cassandra, era la fel de

istet ca restul familiei.

— O zeiță a oceanului, nu foarte cunoscută, Nereida, a devenit cumva parte din Casa noastră la un moment dat. Sunt o mulțime de zei minori și spirite ale apei sau ale pădurilor care încă mai sunt pe ici, pe colo, iar lucrurile cam au tendința să evolueze în o mie de ani. Niciuna dintre Case nu mai are legătură directă cu un anumit zeu, răspunse el.

— Așa ți-ai dat tu seama că mă pot îneca? Pentru că poți controla apa?

— Nu, a fost doar logic. Și nu pot controla apa, pur și simplu, mă simt în largul meu când sunt în apă, zise înainte să se întoarcă și să se uite în ochii ei.

Când începu din nou să vorbească, o făcu pe un ton dureros de similar cu al lui Lucas când încercase să o învețe să zboare, iar asta o duru pe Helen.

— Nu gândești ca un luptător încă. Ai atâtea talente uimitoare – talente pentru care majoritatea Scionilor ar renunța la jumătate din viață –, dar nu le poți folosi pentru că nu gândești tactic. Ia și tu o pauză și folosește-ți capul un pic! Oceanul nu este o armă, dar te poate ucide. Aerul nu e o armă, dar, dacă te-aș sufoca, ai muri. Pământul nu este o armă... continuă el.

— Dar, dacă m-aș lovi destul de tare de el... Da, înțeleg, îi încheie ea propoziția înghițind în sec.

— Sunt atâtea moduri în care poți omorî pe cineva, Helen! Tu ai senzația că ești în siguranță pentru că ai trecut testul Cassandrei cu sabia, dar nu ești, spuse Hector frustrat de îngrijorare. Știu că încă ești în stare de șoc, dar nu am timp să aștept să te simți bine în pielea ta știind ceea ce ești. Trebuie să te maturizezi și să o faci repede sau foarte mulți oameni vor muri. Așa că, du-te acasă. Mănâncă și odihnește-te. Nu arăți prea bine și nu vreau să dea cineva vina pe mine pentru asta. Dar mâine vii să te antrenezi. Nu accept niciun fel de scuză.

Fără să aștepte un răspuns, Hector se ridică și o lăsă singură pe

plaja întunecată. Își plimbă medalionul în formă de inimă pe buza de jos în vreme ce stătea pe nisip, gândindu-se că fusese egoistă, proastă și fiindu-i rușine de comportamentul ei. Hainele îi erau ude learcă, dar nu le stoarse. Simțea că merită să fie udă până la piele și să se chinuie cu acest disconfort încă un pic.

Evident, trebuia să continue să se antreneze cu Hector, dar asta însemna că trebuia să treacă pe acasă pe la familia Delos. Asta însemna că trebuia să îl vadă pe Lucas și nu putea face așa ceva sub nicio formă. Indiferent cât de mult tot analiza situația, simțea că se înecă de fiecare dată când se gândea la faptul că avea să-l vadă zilnic, știind că el se forța să se poarte frumos cu ea, că foarte probabil îi era milă de ea. Și dacă ar fi început să se vadă cu vreo altă fată?

Neputând să se liniștească fiindcă se tot gândea la acel lucru, Helen sări în aer cu un mic țipăt și lăsă curentul dinspre est să o poarte deasupra apei. Timp de câteva bătăi de inimă stătu într-un mic pântec de aer în vreme ce se aprinseră stelele, consumând înfometată frumusețea acelei experiențe, ca și când ar fi fost novocaină emoțională.

Când se mai calmă, se ridică și mai sus și se prinse de o rafală de vânt care o duse înapoi spre insulă. Nu zbura prea grațios încă – de fapt, de-abia dacă reușea să se descurce –, dar, dacă nu pierdea prea mult timp gândindu-se la asta, știa ce să facă pentru a merge mai departe. Brusc, nu avu nicio idee unde să meargă, dar îngheța de frig și avea nevoie să fie consolată. Peste câteva momente, se trezi dând rotocoale casei lui Claire, fără să fi încercat intenționat să ajungă acolo.

Helen ateriză în curtea lui Claire și apoi își dădu seama că nu putea pur și simplu să se ducă și să sune la sonerie. Era udă learcă și tremura de frig. Doamna și domnul Aoki l-ar fi sunat imediat pe tatăl ei, dacă o vedeau așa.

Pășind în jurul casei, Helen se uită pe ferestre, încercând să-și dea seama unde era Claire. Își scoase telefonul din blugi ca să o sune pe

Claire să iasă afară și-și dădu o palmă peste frunte când văzu că telefonul ei vechi de două zile fusese de-a dreptul distrus de apa oceanului. Helen avu în sfârșit noroc când o auzi pe Claire țipând în japoneză la mama ei și călcând apăsat pe treptele care duceau spre camera ei. Se aprinse lumina de la dormitor și trânti ușa, închizând-o în urma ei.

Nu era cel mai fericit mod în care să îi spună lui Claire adevărul, dar Helen își dădu cât de cât seama că plutea spre fereastră și o văzu pe Claire stând în pat, cu gura deschisă. Helen așteptă țipătul lui Claire, dar fiindcă nu se auzi nimic, se duse la fereastra închisă.

— Lasă-mă să intru, zise ea repede printre dinții care îi clănțăneau.

— Ah, la naiba! Chiar ești un vampir, spuse Claire cu o expresie dezamăgită, dar deloc surprinsă.

— Ce? Nu! Doar deschide fereastra, Gig, mor de frig! șopti Helen cât putu de tare.

Claire se dădu jos din pat și se îndreptă spre fereastră cu umerii lăsați.

— Știu că e la modă și toate cele, dar chiar nu am chef să-mi sugi sângele. Este atât de neigienic! se plânse Claire când deschise fereastra.

Își puse brațul peste gâtul ei gol, dar o lăsă pe Helen înăuntru în ciuda pericolului, iar Helen aprecie asta.

— Of, pentru Dumnezeu, nu sunt un vampir, Gig! Vezi? Nu am colți! Nici ochi ciudați, zise Helen ridicându-și buza de sus ca să-și dezvelească incisivii ei complet normali și apoi deschise ochii cât putu de tare, ca să îi arate că nu tânjea după sânge.

— Bine! Dar a fost o întrebare îndreptățită ținând cont de circumstanțe! răspunse Claire în defensivă, în timp ce Helen intră pe fereastră și reveni la starea gravitațională în fața ei.

— Bine! De acord, e o temere fondată, rosti Helen, dar ceva nu era în regulă. Doar ce am zburat prin fereastra ta. De ce nu ești ceva mai surprinsă?

— Știam că poți să zbori de când eram mici. Chiar te-am împins de pe acoperiș la un moment dat ca să fiu sigură. Da, îmi pare rău pentru asta, apropo.

— Chiar *m-ai* împins! zise Helen dintr-o suflare, amintindu-și deodată incidentul.

Aveau în jur de șapte ani și se jucau pe balconul de pe acoperișul lui Helen. Helen căzu, dar nu atinse pământul. De fapt, se așeză pe pământ ca o frunză care cădea dintr-un copac. Claire jurase că Helen pur și simplu alunecase, dar Helen nu ținea minte să-și fi pierdut echilibrul vreodată și, din cauza modului în care se uitase Claire la ea în următoarele săptămâni, mereu bănuise că se întâmplase ceva ciudat. Acum, totul se lega. Helen o fixă pe Claire cu privirea, mută de uimire.

— Ce-i? Nu e ca și când ai fi murit sau ceva de genul ăsta! Pe scurt, te-am văzut că *nu* ai căzut pe scările din casa mea cu o zi înainte, când chiar *ai alunecat*, așa că trebuia să-mi testezi teoria, spuse Claire de parcă totul era de o logică greu de contrazis.

— Să testezi împingându-mă de pe acoperiș?

— N-ai idee cât de supărată am fost pe tine de atunci înainte pentru că nu mi-ai zis! Poți *zbura*, Lennie, și nici nu ți-a dat prin cap să îmi spui și mie! țipă Claire deturnând discuția în așa fel încât să fie în favoarea ei, iar Helen decise că ar trebui să o lase așa din moment ce Claire se simțea în mod clar rănită.

— Nu am știut până acum câteva săptămâni! insistă Helen.

— Ce mincinoasă ești! rosti Claire punându-și mâna în șold.

— Dar e adevărat! Mama m-a blestemat când eram bebeluș ca să nu îmi pot folosi... ei, rahat! Ar fi fost mult mai simplu dacă *eram* vampir. Atunci, ai fi înțeles! oftă Helen frustrată și simțindu-se neînțeleasă.

Păși un pic prin cameră, trecându-și mâna prin părul încurcat înainte să poată gândi limpede.

— Hergie te-a pus să citești *Iliada*, nu-i așa? Ții minte cum toți eroii aveau puteri supraomenești și puteau să facă o groază de

lucruri pe care oamenii normali nu le puteau face? întrebă ea.

— Da. Dar asta pentru că erau semizei. Dar nu era adevărat, spuse Claire de parcă ar fi fost ceva evident. Apoi, se prinse: O, uau...

— Sunt unul dintre descendenții acelor eroi. Ne numim Scioni și am o groază de puteri – chestii care nici nu ți-ar trece prin cap. Dar nu știam ce sunt sau ce pot face până acum câteva zile. Aș vrea să îți pot spune tot, dar nu știu ce am sau nu voie să îți zic. Te rog, Gig! Nu te-am mințit niciodată. Pur și simplu, trebuie să ai încredere în mine.

Voia ca Giggles să-i afle secretul și să fie de partea ei, dar nu știa dacă avea dreptul să includă vreun alt Scion în mărturisirea ei.

— Bine, spuse Claire, dând din cap o dată și uitându-se direct în ochii lui Helen de parcă în sfârșit primea respectul care i se cuvenea. În mare, mi-am dat seama de chestiile astea, știi. Ai aflat că ești semizeu – cât de tare, apropo – când s-a mutat familia Delos aici. Pentru că și ei sunt ca tine. Am știut asta din clipa în care i-am văzut. Pur și simplu, nu știam ce sunteți.

— Vezi? rosti Helen cu un zâmbet timid. De asta trebuie să îți spun chestiile astea, am nevoie să pot vorbi cu tine ca să mă ajuți să înțeleg toate astea. Dar nu le poți zice celor din familia Delos până nu află dacă pot sau nu să îți spun.

— Nu contează. Pot blufa sau pot să mă prefac că mi-am dat singură seama. Oricum, cam așa a fost, zise Claire cu un zâmbet secretos. Apoi, îi veni un gând în minte și o făcu să devină serioasă. Pe unde ai umblat, apropo? Și de ce arăți în halul ăsta?

Helen era cât pe ce să îi explice ce se întâmplase între ea și Hector când sună telefonul lui Claire. Ea se uită să vadă cine o suna și zâmbi.

— E Jason. Te-a căutat toată ziua, îi spuse Claire lui Helen întinzându-i telefonul ca să răspundă.

— Nu! Nu sunt pregătită să vorbesc cu el încă, zise Helen clar și răspicat, făcând un pas înapoi.

— Ar fi cazul să răspunzi. Oricum, vine aici în curând.

— De ce ar veni Jason aici? întrebă Helen confuză.

Apoi, văzu cât de frumos era Claire îmbrăcată, obrajii ei roz, își aminti de cearta pe care o avuse cu mama ei și totul căpătă sens.

— Mergeți în oraș împreună! Te-ai cuplat cu Jason la focul de tabără de aseară, nu-i așa?

— Pur și simplu, s-a întâmplat cumva!

— Nu pot să cred!

— Ne-am certat în legătură cu tine și Luke și apoi ne-am împăcat, și... Era pe jumătate gol, ud learcă și e semizeu! Cum naiba să *nu* te cuplezi cu el?

— Trebuie să plec, se bâlbâi Helen lovindu-se peste față și întorcându-se spre fereastră.

— Unde te duci? întrebă Claire, întinzând mâna să o oprească pe Helen. O să îi spun să te lase în pace, dacă vrei, dar trebuie să îmi zici că nu vei păți nimic.

— Mă duc acasă. Promite-mi că nu-l lași să mă urmărească, bine?

Claire îi promise și mimă că o îmbrățișează pe Helen, ca să evite nisipul și apa sărată, apoi Helen sări pe fereastră. Un minut mai târziu, Helen ateriza în curtea ei și se îndreptă spre scări ca să urce pentru a face un duș și să se încălzească.

O aștepta în spatele ușii din față. O doborî la pământ înainte să închidă ușa măcar. Totul se întunecă, mai întuneric decât în orice altă noapte, orice alt material cu care ar fi putut fi legată la ochi, orice altă cameră închisă în care fusese ea vreodată. Era înconjurată de un întuneric amețitor, care o separa de restul lumii. Nici măcar nu-și mai putea aminti cum arăta casa ei. Unde erau scările? Mobila? Nu știa. Era de parcă ar fi căzut într-o gaură neagră.

Helen era atât de șocată, încât nu avu timp să se întoarcă înainte să simtă cum un bărbat masiv o apuca din spate. Îi luă capul în mâinile lui și îl suci brusc într-o parte, încercând să-i rupă gâtul. Îl apucă de încheieturi și trase de el, încercând să-l facă să-i dea drumul, dar era puternic și era în avantaj. Simți cum mușchii gâtului i se încordează periculos și intră în panică pentru a doua oară într-o singură oră. Dar acel contact recent cu moartea fu ceea ce o trezi și

începu să lovească din picioare și să se zbată.

Helen simți cum curentul pornea din stomacul ei. Încerca să iasă din ea și să se ducă spre pământ, iar tot ce trebuia ea să facă era să-i schimbe direcția. Fiind neantrenată, pierdu fulgerul și îi coborî pe picior în jos, făcând-o să intre în convulsii. În disperarea ei, reuși să adune ultimii volți în mâinile ei, ca să sară prin pielea ei și să ajungă la încheieturile bărbatului. Pentru un scurt moment, scânteia albastră lumină întreaga cameră și văzu cum ochii bărbatului se măriră de uimire. Apoi, îl simți cum tremura și țipa în timp ce era electrocutat.

Lui Helen îi miroși a păr ars și ozon, după care simți cum ceea ce probabil era jumătate din energia corpului ei o părăsea, lăsând-o la fel de slabă ca o pisicuță. Greutatea bărbatului masiv o apăsa din ce în ce mai tare și știa că trebuie să iasă de sub el înainte ca acela să își revină sau ar fi pățit iarăși ceva ca atunci când fusese ținută de cap. În timp ce atacatorul ei încă tremura, reuși să îl miște un pic de pe ea și, când câteva raze de lumină reușiră să pătrundă în cameră, văzu în sfârșit cum arăta.

Buclele blonde și corpul masiv erau ale lui Hector și, pentru un moment, îi fu teamă că l-a omorât când el doar încerca să o învețe o lecție. Se aplecă asupra lui să vadă dacă mai respira. La câțiva centimetri distanță de fața lui, în lumina nopții, văzu că era Creon, dar era prea târziu. Imediat ce îl recunoscuse, el deschise ochii și o strânse la piept ca într-o îmbrățișare fatală de urs.

Helen țipă și se zbatu. Căută curentul din stomac, dar tot ce mai rămăsese era energie statică. Deja descărcase voltajul pe care îl acumulase în mușchi. Eliberarea acelei energii o lăsă slabă și vulnerabilă. Brațele și picioarele ei nu mai aveau deloc putere și se mototoli sub noul atac al lui Creon ca și când ar fi fost făcută din hârtie. Căzu peste ea, ținându-o la pământ în vreme ce scoase cuțitul de bronz de la curea.

— Ce păcat, *preciosa*. Ești o fată atât de frumoasă. Aproape prea frumoasă ca să te înjunghii, respiră în urechea ei.

Se mișcă încercând să-și îndepărteze gâtul de buzele lui, trecând-o fiori de dezgust pe întreaga suprafață a pielii. Apoi, se dădu la o parte de pe ea, ridicându-și cuțitul deasupra capului ca să-l înfigă direct în inima ei.

Cuțitul lui Creon se frânse zgomotos la contactul cu pielea ei și bucățelele alunecară pe podea. Creon avu doar un moment ca să-și dea seama ce se întâmplase înainte ca un picior să-l pocnească în cap și să îl zboare departe de Helen.

Lucas sări pe Creon cu un mârâit sălbatic și cei doi începură să se bată cu o asemenea iuțea, că Helen abia dacă le putea vedea mâinile mișcându-se. Se loveau și trăgeau unul de altul, și se împingeau, amândoi trecând de la un box rapid la un fel de wrestling ciudat, fiecare încercând să frângă încheieturile celuilalt. Helen abia dacă avu timp să se ridice în genunchi înainte ca totul să se sfârșească. Înghesuit într-un colț și încă slăbit din pricină că fusese electrocutat, Creon se învăluie într-o umbră sinistră și ieși în goană din casă de îndată de reuși să se desprindă pentru o fracțiune de secundă de Lucas, care-l urmări până la jumătatea peluzei lui Helen, înainte de a se întoarce și a veni înapoi.

— Te simți bine? aproape că țipă Lucas intrând pe ușa din față și închizând-o în urma lui.

— Da, spuse Helen încercând să se ridice în picioare, dar apoi căzu la pământ cu o bufnitură năucită.

— Ce ți-a făcut? întrebă Lucas cu o voce stridentă din cauza îngrijorării și o ridică pe Helen încercând să o susțină, astfel încât să stea pe picioarele ei. Ai picioarele rupte? întrebă el brusc luând-o iarăși în brațe și încercând să vadă ce nu era în regulă cu ea.

— Nu, pur și simplu... Hector a zis să îmi folosesc fulgerele când mă lupt și am făcut asta, dar s-au dus pe unde nu trebuie, cred, murmură ea.

Era confuză și vedea pete în fața ochilor.

— De ce nu poți sta dreaptă? întrebă Lucas încercând să o pună din nou pe picioare.

O duru inima când văzu chipul frumos al lui Lucas, când îi adulmecă parfumul și îi simți mâinile pe corpul ei. Avea ea o idee în ce direcție ar fi pământul, dar întreaga lume se prăbușea și era prea obosită pentru tâmpeniile astea. Efectiv, se săturase. Tot ce îi trebuia era un pui de somn.

Imediat după asta, simți ceva dulce pe limbă. Miere. Deschise ochii complet și văzu că stătea pe blatul din bucătărie, cu Lucas între genunchii ei, ținându-i capul în sus și ușor aplecat ca îi poată da un pic de zahăr.

— Gata, rosti zâmbind ușor când Helen se uită la el.

Fu nevoită să-și aducă aminte că Lucas era fericit să o vadă întreagă pentru că astfel nu avea să se lupte cu zeii. Nu pentru că ținea la ea.

— Bună, zise ea cu o voce nesigură, de parcă doar ce s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Cum ai ajuns aici?

— Cassie a reușit să vadă o frântură din atacul lui Creon, dar nu știa unde urma să aibă loc pentru că tot ce putea vedea era întuneric. Așa că am zis să o iau pe ghicite, spuse el dându-i părul într-o parte și punându-i o șuviță lungă pe după umăr. Scuze că am întârziat.

— Nu-ți face griji, spuse ea cu vocea încă tremurându-i de frică. Trase adânc aer în piept și încercă să-și revină. Am pierdut ceva?

— Doar drumul de acolo până aici, zise el arătând în spate, apoi spre blatul din bucătărie. Și un telefon către Jason, pe care l-am rugat să-mi dea o mână de ajutor.

— O, nu, sărmana Claire! Și era îmbrăcată așa de drăguț!

Helen oftă, simțindu-se vinovată. Dar nu trebui să-i explice lui Lucas despre întâlnirea lui Claire și a lui Jason, pentru că venira amândoi.

— Lennie! țipă Claire cât putu de tare, intrând pe ușa din față și sperându-se când văzu mobila dărâmată din hol.

— Sunt aici. Nu te speria, sunt teafără, strigă Helen către Claire.

Văzu privirea îngrijorată a lui Lucas și apoi dădu din cap.

— E în regulă, știe o parte, îi spuse împingându-l ușor, ca să se

poată da jos de pe blat.

— Doar ce ai zburat de la fereastra mea, cam acum două secunde, zise Claire îmbrățișând-o pe Helen.

— Știi despre... chestii? întrebă Jason surprins și nefiind sigur de câte putea să spună.

— I-am zis, recunosc Helen masându-și gâtul care o durea.

— Da, dar mereu am știut, într-un fel. Pur și simplu, am presupus că e o moartă-vie sau ceva de genul ăsta, spuse Claire dând din mână și schimbând subiectul. Credeți-mă, sunt mult mai fericită să știu că sunteți pe jumătate zei greci decât jumătate din ceva dezgustător, ca un liliac, un lup sau un țânțar.

Jason și Lucas schimbă o privire pe deasupra capului lui Claire, în vreme ce ea încerca să o consoleze pe Helen. Helen îi povesti ce se întâmplase cât putu de repede în timp ce Lucas îl luă pe Jason afară să se uite la urmele lăsate, dar era deja prea târziu ca să încerce să-l caute pe Creon. Se întoarseră în casă dezamăgiți, exact când Claire și Helen aprindeau lumina ca să vadă cum puteau să dreagă debandada din casă.

— Alea sunt bucăți de cuțit? întrebă Claire.

— Da, m-a cam înjunghiat în inimă, spuse Helen nesigură, neștiind cum va reacționa Claire.

— A, încă poți să faci asta? Să oprești lame? întrebă Claire fără a fi surprinsă. Și chestia cu fulgerele? Mai poți să faci și aia?

— De unde știi chestiile astea despre mine? întrebă Helen.

Claire oftă și mărturisi.

— După ce te-am împins de pe acoperiș... începu ea.

— După ce ai făcut *ce*? țipă Lucas.

— S-a întâmplat când aveam șapte ani! Și nu s-a rănit! țipă Claire drept răspuns. Oricum, știam de faza cu cuțitul pentru că, ei bine, am încercat să te înjunghii odată, continuă ea rușinată. Dar deja știam că n-o să pățești nimic pentru că văzusem ce s-a întâmplat cu Lindsey și foarfeca într-a doua. Mai ții minte?

Helen se strâmbă.

— A, da! Lindsey și foarfeca! Ea chiar a încercat să mă omoare, nu-i așa?

— Da. Era extrem de invidioasă. Dar eu nu am vrut *niciodată* să te rănesc. Pur și simplu, trebuia să fiu sigură că nu îmi ies din minți. A fost destul de înfricoșător, știi? Întrebă ea pe un ton care-și cerea iertare.

Helen zâmbi, iertând-o imediat.

— Da, nu prea pot să te învinuiesc. Dar cum de-ai știut de chestia cu fulgerul?

— Ții minte că, atunci când aveam nouă ani, eram pe feribot spre Boston, să mergem la acvariu, iar tipul ăla ciudat, foarte burtos și cu mâini ca de femeie tot încerca să intre în vorbă cu noi? Ți amintești cum se tot ciocnea de tine „din greșeală” și te tot mângâia pe păr?

— Ce oribil! Mersi mult că mi-ai adus aminte de momentul ăsta magic, zise Helen trecând-o un fior.

— Ții minte că efectiv a dispărut la un moment dat, înainte să ajungem la mal? Ei bine, nu a dispărut de fapt. A încercat să te înhațe, Len, și am văzut cum un curent electric a sărit dinspre tine spre el. L-a aruncat peste puntea feribotului. Arăta ca un fulger, numai că venea *din tine*.

— L-am omorât? Întrebă Helen încercând să-și amintească, așa cum făcea Claire.

Ținea minte un miros ciudat. Ozon și păr ars.

— Contează? Era un pedofil! Ar trebui să primești o medalie probabil, insistă Claire.

— A fost din reflex. Legitimă apărare, spuse Lucas atingându-i umărul lui Helen.

Se îndepărtă de el și zâmbi nesigură, neștiind cum ar trebui să se simtă din moment ce probabil omorâse un om, chiar dacă era unul groaznic.

— Deci ai știut mereu că nu este tocmai un om normal, îi zise Jason lui Claire cu un zâmbet ușor strâmb. Nu te-a deranjat *niciodată*?

— Mi-era un pic frică să nu mă târască până în iad și să mă sece de energie la un moment dat, dar m-am gândit că tot e mai bine așa decât să-mi fie Lindsey cea mai bună prietenă, spuse Claire cu exact atâta sinceritate câtă trebuia ca să îi facă pe ceilalți să râdă. Și, în plus, nu știu dacă ați observat sau nu, dar insula asta este ticsită de albi. Nu-i tocmai ușor să crești aici dacă ești japonez. Dar, având-o pe Lennie, știam că, oricât de ciudată aș fi, ea ar fi fost și mai și. Așa că asta era tare plăcut.

— Și nu i-ai mai spus nimănui în toți acești ani? Nici măcar nu ți-a scăpat vreun cuvânt din greșeală? întrebă Lucas sceptic.

— Hai, măi Lucas, nu sunt proastă! Am văzut și eu ET, să știi, și am văzut ce le-au făcut oamenii în halate albe lui și lui Elliot, zise ea dezgustată. Nu aș pârî-o niciodată pe Lennie. Sau pe voi.

— Mersi, răspunse Lucas un pic confuz din pricina metaforei cu extraterestrii.

El și Jason se mai uitară o dată unul la celălalt și de data aceasta Claire nu putu să nu observe că se citea admirația în ochii lor.

— Știi ce nu pricep? întrebă Helen schimbând subiectul. Cum de ea poate să fie în preajma mea când fac chestii de Scion, fără să mă afecteze? M-a văzut de atâtea ori folosindu-mi puterile de-a lungul anilor, dar nu țin minte să mă fi durut vreodată burta.

Helen îi povesti lui Claire ce era cu blestemul mamei ei, dar nimeni nu găsi un răspuns la întrebarea ei. În cele din urmă, renunțaseră la a încerca să-și dea seama la ce s-o fi gândit mama lui Helen și își îndreptară atenția către făcut curat în casă înainte să apară Jerry pe ușă. Claire se oferă să rămână cu Helen în noaptea aceea, în cazul în care i-ar fi fost prea frică să doarmă singură, dar Jason respinse imediat propunerea.

— Și ce anume ai de gând să faci dacă mai apare Creon pe aici? L-ai lovi cu cartea ta de buzunar și i-ai arăta tu lui? spuse el, dând din cap. Îhm. Știu că voi sunteți ca două surori, dar nu te las să stai aici.

— Stau eu. Tu du-o pe Claire acasă, zise Lucas preluând controlul

situației. Anunță-mă dacă vezi ceva ciudat pe la ea acasă.

— Sigur, spuse Jason încuviințând în timp ce o îndrepta pe Claire spre ușă.

Nu păruse deloc surprins că s-ar putea să fie ceva ciudat dând târcoale casei lui Claire, dar Helen și Claire erau. Helen își ridică mâna ca să nu îi lase să plece, deodată iarăși foarte speriată. Era noapte și orice umbră putea să îl poarte pe Creon. Simțind frica lui Helen, Lucas îi luă mâna și o strânse în a lui.

— Se descurcă Jase, îi zise el încrezător.

— Stai, cum adică la mine acasă? Părinții mei sunt acolo, spuse Claire, teama citindu-se din nou și pe chipul ei. Nu credeți că tipul care a făcut asta...

— Nu-ți face griji, îi zise Jason pe un ton liniștitor în vreme ce își puse mâna pe mijlocul ei. Nu voi lăsa nimic rău să vi se întâmple ție și părinților tăi.

Claire era pe cale să spună ceva isteț, amuzant și aproape agresiv, dar se opri, îi zâmbi călduros lui Jason și îl lăsă să o conducă pe ușa din față. Îi făcu cu mâna lui Helen, încă având ochii un pic umezi, iar Helen îi zâmbi și făcu și ea cu mâna pe când închidea ușa în urma lor. Apoi, se uită spre Lucas și se rugă la un sobor de zei să-i fie cândva mai ușor să-l privească.

— Pari obosit, zise ea dându-și seama că așa era.

— Ai avut o groază de coșmaruri în ultima vreme. Nu prea m-au lăsat să dorm, îi răspunse, nefiindu-i deloc rușine să recunoască faptul că încă o spiona.

— De ce mai stai pe acoperișul meu? Te rog, Lucas, fă bine și pleacă, îl rugă ea frecându-și fața cu mâinile.

— Nu pot. Nu vreau, spuse el apropiindu-se de ea și aducându-o în brațele lui.

Era prea fragilă ca să îl respingă și cu toate că știa că el nu simțea ce simțea ea, se topi la pieptul lui și stătu acolo pentru câteva clipe.

— De ce miroși a ocean? întrebă Lucas deodată, îndepărtându-se de ea ca să poată să o vadă mai bine.

Îi examinează fața scheletică, hainele mototolite, presărate pe alocuri cu nisip și o întrebă suspicios:

— Ce s-a mai întâmplat azi *în afară* de Creon?

— Cum poate fi corectă chestia asta? Întrebă ea, împingându-l ușor și râzând trist. Dacă te mint, îți dai seama și, dacă nu îți spun nimic, o să presupui ce-i mai rău.

— Atunci, spune-mi cât de multe sau cât de puține vrei, rosti el încet, dându-se un pic în spate ca să îi acorde un pic de spațiu personal. Doar spune-mi ceva. Ce s-a întâmplat?

— Am chiulit de la antrenament pentru că nu puteam să suport să te văd. Hector m-a găsit ascunzându-mă pe plajă, m-am purtat urât cu el și el aproape că m-a înecat încercând să mă învețe să fiu umilă. Apoi m-am dus la Claire ca să mă plâng un pic și să îi zic că sunt Scion. Apoi, am zburat spre casă, unde Creon m-a atacat, a încercat să-mi rupă gâtul și m-a înjunghiat în inimă. Restul îl cam știi, spuse ea repede, ochii umplându-i-se de lacrimi de oboseală. Acum, tot ce vreau este să fac un duș și să mă bag în pat pentru că mor de frig și mă mănâncă toată pielea și pur și simplu nu cred că aș mai putea suporta altceva pe ziua de azi.

— Bine. Du-te să faci duș, spuse Lucas dând hotărât din cap în vreme ce îi făcu loc lui Helen să urce pe scări. Te voi aștepta la tine în dormitor.

Helen se împletici pe scări și apoi fugi în baie. Se vârî sub duș și începu să plângă. Se așeză în cadă, cu dușul împroșcând apă peste tot în jurul ei și își îngădui să plângă cât putu de tare, convinsă că sunetul plânsetului ei va fi acoperit de sunetul apei.

După ce în sfârșit se descărcă, se șterse cu prosopul, puse pe ea un maiou frumos mirositor și o pereche de pantaloni de trening luați de la uscat și se întoarse în baia aburită să-și continue ritualul de seară, în timp ce se spăla pe dinți, îl auzi pe tatăl ei intrând pe ușă și aprinzând televizorul din sufragerie. Se duse în capul scărilor și strigă noapte bună, iar el îi răspunse printre dinți, urându-i același lucru, dar era prea concentrat asupra meciului lui Red Sox ca să

pornească o conversație. Helen își dădu ochii peste cap de cât de obsedat era tatăl ei și se duse în camera ei, să doarmă.

Nu se aștepta ca Lucas să o aștepte în dormitor, dar era acolo. Când Helen îl văzu în patul ei, stând deasupra cuverturii îmbrăcat, dar desculț, se opri un pic să-l privească din pragul ușii. Era cam înalt pentru patul ei de fată, dar chiar și așa se potrivea de minune acolo. O fixă și el cu privirea pentru o clipă, apoi înghiți în sec, ridică pătura și îi făcu semn să se bage sub ea. Când ea se opri, ezitând între a-i spune că tatăl ei putea intra peste ei în orice moment și a-l ruga să-și dea hainele jos, el vorbi:

— Am și eu o limită, Helen, spuse el. Și din moment ce se pare că îți place să dormi în ceea ce pare a fi cel mai transparent maiou pe care l-am văzut, va trebui să te rog să intri sub pătură înainte să fac vreo prostie.

Sângele i se urcă lui Helen în obraji și ea își încrucișă imediat mâinile ca să își ascundă pieptul, apoi fugi și se trânti în pat, sub cuvertură. Luke râse și o înveli de parcă acea pătură ar fi fost o graniță de netrecut, care i-ar fi oprit în mod miraculos de la a face „vreo prostie“. În timp ce ea se instala confortabil în pat, el își puse mâna în jurul ei și își împinse ceafa în fața ei.

— Nu contează. Nu trebuie să-ți fie rușine. După ce te-am văzut în cămașa de noapte a verișoarei mele, nu prea mai ai ceva de ascuns. Dar de ce plângeai la duș? îi murmură el în păr.

Helen îi putea simți buzele mișcându-se pe pielea capului ei și simțea apăsarea șoldurilor lui prin pătură, dar brațele lui nu se descleștau. Încercă să se răsucescă, să-l primească și pe el sub cuvertură, dar nu o lăsă.

— Plângeam pentru că sunt frustrată! De ce faci asta? șopti ea spre pernă.

— Nu putem, Helen.

O săruta pe gât și își cerea scuze încontinuu, dar, oricât de mult încerca ea, el nu o lăsa să se întoarcă spre el. Începea să se simtă de parcă ar fi fost folosită.

— Te rog, ai răbdare, îi ceru el oprindu-i mâna pentru a nu-l atinge.

Încercă să se ridice, să îl dea jos din patul ei, orice, doar să nu mai stea lângă omul care se juca atât de urât cu sentimentele ei. Se luptară un pic, dar el se pricepea mult mai bine la asta decât ea și era și mai greu decât părea. Îi para cu ușurință orice încercare de a-și pune brațele sau picioarele în jurul lui ori buzele pe trupul său.

— Nu mă vrei nici măcar un pic sau ți se pare distractiv să mă tachinezi așa? întrebă ea simțindu-se respinsă și umilită, dar incapabilă de a-i pune capăt. De ce nu mă săruți măcar? reuși să spună când reuși în sfârșit să se așeze pe spate, putând astfel să-i vadă fața măcar un pic.

— Dacă te sărut, nu o să mă mai opresc, șopti el disperat sprijinindu-se în coate ca să se poată uita în ochii ei.

Se uită și ea la el, văzându-l de fapt pentru prima dată în acea noapte. Părea vulnerabil și nesigur, gura îi trăda dorința, corpul îi tremura și un strat subțire de transpirație îi umezea hainele. Helen se relaxă și, oftând, se lăsă să se afunde în pat. Dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu dorința, el nu-și permitea să fie cu ea.

— Nu-ți bați joc de mine, nu? întrebă ea precaută.

— Nu. Chiar nu-i nimic de râs în situația asta, îi răspunse dându-se jos de pe ea și așezându-se alături, încă respirând anevoie.

— Dar noi doi nu vom fi niciodată împreună, zise ea calmă.

— Niciodată să nu spui niciodată, rosti el repede urcându-se iarăși pe ea, folosindu-se de toată greutatea lui neobișnuit de apăsătoare ca să o cufunde în coconul pătuțului ei de fată. Zeii adoră să se joace cu oamenii care folosesc cuvinte categorice.

Luke își plimbă buzele pe gâtul ei și o lăsă să-și pună brațele în jurul lui, dar nimic mai mult. O ținea prizonieră sub pătură, împietrită în nefericirea castității, lăsând-o să-l țină în brațe, dar nu să-l îmbrățișeze.

— Ții la mine? Dincolo de această situație de viață și de moarte care presupune „să-i oprim pe cei O Sută de Veri de la a porni un

război cu zeii”? întrebă ea pe un ton ușuratic, încercând să obțină un răspuns folosindu-se de un pic de umor.

Știa că, într-o anumită măsură, era un pic penibilă și nesigură, dar nu-i mai păsa. Trebuia să afle ce simțea pentru ea. El se sprijini în coate pentru a o vedea mai bine, dar și ca ea să se poată uita la el.

— Bineînțeles că țin la tine, zise el cufundat în gânduri. Singurul lucru pe care nu l-aș face ca să fim împreună ar fi să provoc moartea unor oameni nevinovați. Dar, în principiu, doar atât.

Se dădu jos de pe ea și se întinse iarăși pe spate, trecându-și o mână prin păr.

— Dar se pare că asta este de-ajuns, încheie el.

Helen știa că era mult mai mult dincolo de vorbele lui decât putea ea să înțeleagă în acel moment, dar era atât de copleșită de mărturisirea lui, încât nu-i venea în minte nicio altă întrebare. Nu se putea gândi la nimic de fapt, așa că se rostogoli peste el și se așeză pe pieptul lui, în locul unde era convinsă că forma corpului ei încă mai era imprimată.

— Ca să știi, doar ca să fie clar, și eu țin la tine. Și, dacă tot ce pot avea este doar această îmbrățișare, o prefer în locul oricărui alt lucru de la altcineva.

— Asta doar pentru că nu ai mai fost cu un bărbat până acum, rosti Lucas sărutând-o pe creștet. Acum, culcă-te.

Helen nu s-ar fi lăsat convinsă așa de ușor, dar era mult prea obosită de la atâta luptat pentru viața ei de două ori în aceeași zi, așa că nu reuși decât să clipească mirată.

Brațele lui Lucas se înfășurau ca un pansament în jurul inimii ei care se vindeca și ea se relaxă complet în îmbrățișarea lui. Îi ascultă respirația, un sunet pe care îl cunoștea deja atât de bine, și se cufundă într-un somn adânc, fără coșmaruri.

CAPITOLUL 14

Creon se asigură că niciunul dintre verii lui nu-l urmăreau și fugi repede la hotel să-și ia pașaportul, să-și arunce lucrurile în valiză într-o dezordine care nu îi stătea în fire și se duse direct la aeroport. Plăti cât trebuia pentru a-l convinge pe un pilot să îl ducă exact în acel moment, pe continent. De acolo, își cumpără un bilet pentru următorul avion care ateriza cât mai aproape de Spania și așteptă.

De îndată ce își reveni, găsi un loc sigur și o sună pe mama lui. La început, nu îl crezu, dar, din cuvintele ei alese, Creon înțelese că scepticismul nu avea legătură cu faptul că povestea lui ar fi imposibilă, ci se îndoia că Helen ar fi fost responsabilă pentru ce se întâmplase. Cumva, mama lui mai auzise de un Scion care putea să distrugă lame cu propria piele, iar Creon insistă să îi spună cine era acea persoană. În loc să-i dea un răspuns, îi ceru iarăși să o descrie pe Helen. Se conformă.

— Ei bine, e foarte probabil ca lama ta să fi fost defectă. Din câte îmi zici despre Helen, nu poate fi *ea* sau fiica ei, spuse Mildred repede.

Creon insistă în continuare, iar mama lui se enervă din ce în ce mai tare, ridicându-și vocea și chiar înjurând un pic. Creon era șocat de comportamentul ei. O doamnă nu se înjosea niciodată cu un astfel de limbaj și, până atunci, nu o crezuse pe mama lui în stare de așa ceva. O rugă politicoasă să-i explice cum de putea fi așa de sigură că lama lui era defectă.

— Pentru că, dacă fata asta chiar ar fi fost imună la arme, atunci ai fi spus că are cel mai frumos chip pe care l-ai văzut vreodată. Nu ai putea să ignori asta – e în sângele tău, răspunse ea pe un ton arțăgos.

— Și dacă are cel mai frumos chip pe care l-am văzut vreodată?

Ce se întâmplă atunci? întrebă Creon calm, deși îi creștea nivelul de adrenalină din sânge și îl înfiora într-un mod plăcut.

Nu se auzi nimic timp de cinci secunde întregi.

— Trebuie să îi zicem tatălui tău, reuși în sfârșit Mildred să spună înainte să închidă brusc.

CAPITOLUL 15

A doua zi dimineață, Lucas îi mai dădu o lecție de zbor lui Helen înainte de a se îndrepta amândoi spre casă, pentru antrenamentul de temut cu Hector. Petrecură câteva ore în aer pentru ca Helen să exerseze controlul asupra presiunii aerului înainte de a fi sunat de familia lui și rugat să se întoarcă. Helen oftă adânc și Lucas se plânse că semnalul lui era cam prea bun, dar se lăsară purtați de curenți îndeajuns de aproape de insulă ca să se orienteze și să se îndrepte spre Siasconset. Când sosiră, plutiră un pic deasupra curții familiei Delos, ținându-se de mână și râzând, amândoi atât de absorbiți de prezența celuilalt, încât nu observară privirile îngrijorate ale celor din casă.

— Acum, înainte să aterizezi, o să te învăț ceva nou, îi spuse Lucas zburând deasupra umărului ei și cuprinzând-o cu un braț, din spate. Te voi învăța cum să faci tranziția în starea masivă – să amplifici gravitația. Cel mai ușor mod de a învăța asta este în timpul aterizărilor.

— Asta ai făcut tu când ai aterizat fix pe Hector pe terenul de tenis, acum câteva zile? ghici Helen. Și noaptea trecută?

Se gândea la cât de greu își făcuse trupul să fie când se luptau în patul ei. Își strânse buzele pentru a se abține să zâmbească.

— Exact, îi șopti la ureche, buza lui de jos mângâindu-i pielea. E a treia stare gravitațională pentru zburători și ți-ar putea salva viața într-o luptă.

Ținându-și brațul în jurul mijlocului ei și plutind la trei metri deasupra pământului, o învăță cum să amplifice atracția gravitațională. Lucas îi arătă cum să inverseze forța care îi făcea corpul ușor ca un fulg și să-și imagineze cum devenea mai grea. Se

lămuri imediat care erau primii pași și, când Lucas îi ceru să coboare, se trânti pe gazon cu o lovitură puternică, smulgând două smocuri de iarbă cu călcâiele. Fu impresionată de ea însăși și își ridică privirea spre Lucas așteptându-se să fie lăudată, dar se pare că mai avea destule de învățat.

— O să devii mai bună cu timpul, o încurajă el aterizând brusc pe gazonul de lângă ea și săpând două șanțuri adânci cu picioarele lui.

— Ce-ți mai place să te dai mare, rosti ea zâmbind.

— Hei, trebuie să te impresionez cât de mult pot atâta vreme cât mai pot. În curând, o să zbori în cercuri în jurul meu, spuse el luând-o de mână și apropiind-o de el, strângând-o la piept în timp ce se îndreptau spre casă.

— Mă îndoiesc, zise Helen clătinând din cap.

Lucas era așa de grațios în aer. Nu avea cum să zboare vreodată ca el.

— Ești mai puternică decât mine, spuse el fără a fi invidios și fără a o judeca – era doar un adevăr. Când îți vei da seama de asta, vei putea face lucruri la care nici măcar n-ai visat.

— Dacă sunt așa de puternică, de ce am mereu nevoie să vii să mă salvezi? întrebă ea sarcastică.

— Pentru că o luptă nu presupune numai putere, zise el serios. Ceea ce e bine, pentru că altfel Hector încă ar mătura cu mine pe jos într-o bătaie.

— Încă pot să mătur cu tine pe jos, țipă Hector din casă.

Lucas îi zâmbi lui Helen și clătină din cap înainte să o conducă spre bucătărie. Nu ajunseră prea departe.

— Nu pe podelele mele curate! țipă Noel dând repede din mâini și arătând spre pantofii murdari ai lui Lucas și Helen.

Atunci, ea își dădu seama de ce erau atât de plini de noroi.

— Ce-ați făcut cu peluza mea nouă, sălbaticilor?

— A trebuit, mamă. Helen trebuie să învețe, spuse Lucas în vreme ce ieși ascultător din casă și își scoase pantofii, sugerându-i lui Helen să facă la fel.

— Helen, dragă! Pari înfometată. Să faci bine să mănânci ceva înainte să pleci, zise Noel binevoitoare înainte să revină la atitudinea de mamă dojenitoare. A, da. Gazonul ăla. Știi regulile, Luke.

— „Repară ce strici“, da, da, da. Și știi că mereu fac asta, rosti el cu un zâmbet neastâmpărat intrând în casă și începând să-și fugărească sărmana mamă afară din bucătărie, amenințând-o cu un gădilat de pomină.

Încercă să-l alunge cu prosopul de vase, dar nu avu nicio șansă.

Când Lucas fugi sus să-și schimbe hainele, Helen putu vedea că era fericit, și așa era și ea. Se simțea încă un pic confuză și nu avea idee ce se petrecea între ei, dar era fericită.

— Ce parfum e ăla? întrebă Pandora când intră în bucătărie să-și ia o sticlă cu apă.

Purta echipament de aerobică și obrajii îi erau frumos colorați în urma efortului. Îl adulmecă pe Hector și se strâmbă teatral.

— Știu sigur că nu tu miroși așa, Shrek, îi zise înainte să îndrepte dansând spre Helen. Dar *tu* miroși incredibil!

— Nu sunt parfumată, spuse Helen timidă, mirosindu-și tricoul pe dinăuntru, ca să se asigure.

Pandora ridică încheietura lui Helen până la nasul ei și inspiră puternic.

— Da, sigur. Tu miroși de la natură ca un câmp de flori înmiresmate de rouă la răsărit, zise Pandora strângându-și ochii și zâmbind într-o parte. Ei, nu trebuie să îmi spui ce e, dar, ca să știi, miroase incredibil! Îmi amintește de o seară în Provența. Mmm-mm!

Ieși din bucătărie entuziasmată, cu o serie de piruete la fel de grațioase ca ale unei balerine, cântând ode Franței, în general, și unui anumit francez, în special.

— Ești gata s-o încasezi, prințesă? întrebă Hector pe când restul circului ambulat ieșea din bucătărie.

— Chiar trebuie să-mi spui așa? pufni Helen întrebându-se dacă a fi un idiot făcea parte din strategia lui sau așa era el.

— *Acum*, trebuie, da, rânji Hector mulțumit că atinsese o coardă

sensibilă.

— Hai să mergem înainte să-i distrug lui Noel bucătăria cu mutra ta proastă.

— Așa trebuie să gândești, rosti el încurajator.

Helen trebui să râdă. Putea fi chiar foarte șarmant când nu încerca s-o omoare.

— Shrek, deci, nu? spuse ea pe un ton prefăcut în timp ce-l urma afară din bucătărie.

Hector își dădu ochii peste cap și o conduse în arenă.

Hector și Lucas începuseră antrenamentul lui Helen la sacul de box, gândindu-se că era lucrul fundamental cu care trebuia să înceapă. Nu reușea să se prindă. Încerca să-și miște șoldurile așa cum i se spusese, dar tot ajungea într-o poziție aiurea fix în ultimul moment și își irosea loviturile. Pur și simplu, nu-i plăcea să dea cu pumnii în lucruri. Nu i se părea natural. Hector nici măcar nu se putea uita, atât de nepricepută era.

— Ai instinctele letale ale unei plante de apartament, oftă el ascunzându-și fața în mâini.

— Poate că ar fi mai bine să trecem la sporturi de contact. Probabil că ar ajuta-o mai mult din moment ce atacurile împotriva ei au fost bazate pe mereu lupta corp la corp, sugeră Lucas, lumina distorsionată din jurul lui trădându-i gândurile negre.

Helen zâmbi și acceptă fericită. Era o luptătoare jalnică, dar nici măcar Hector nu putea nega că se străduia. Îi explicaseră repede eticheta dojouului, apoi intră în ring și făcu o plecăciune. Se așteptase ca Lucas să fie profesorul ei, dar el se retrase și îl lăsă pe Hector să-i ia locul.

— Credeam că asta era specialitatea lui Luke, zise Helen nesigură.

— Este. E mult mai bun la trânte decât mine, răspunse Hector zâmbind. Acum, pune-te în patru labe. Știi, ca un câine.

În ciuda faptului că Hector încerca intenționat să-i ridice spatele lui Helen, ea rămase calmă și se concentrează asupra instrucțiunilor date. Jiu-Jitsu era parțial fizic, ceea ce era distractiv, dar adevărata

provocare era mentală. Încercând să se deznoade din covrigul uman în care o transformase Hector, simțea că încerca să rezolve un puzzle. De câteva ori, îl cam enervase pentru că tot râdea și se rușina când pozițiile în care încerca să o pună deveneau cam intime, dar se abținu și continuă să lucreze cu el, în loc să îl lase pe Lucas să preia lecția.

— Mm-mm! spuse Hector când Lucas încercă să intre în ring. Tu. Afară!

— Nu îi explici pas cu pas, Hector! strigă Lucas de la distanță.

Nu voia să vină pe ring și să încalce regulile dojouului, dar tot putea să țipe de la margine.

— Nu știe deloc cum să se apere!

— Nașpa, răspunse Hector ridicându-se dintre genunchii ei. Frate, nu te las acolo nici mort, așa că las-o baltă.

Hector arată spre corpul ei și picioarele desfăcute și-și ridică sprâncenele. Helen începu să râdă isteric.

— Nu ai niciun motiv să-ți faci griji, Hector! reuși ea să vorbească printre hohote de râs. Crede-mă!

Asta îl făcu pe Lucas să roșească și Helen auzi câteva râsete cunoscute din afara ringului. Unul dintre ele inconfundabil.

— Giggles? Tu ești? întrebă ea ridicându-și capul.

— Da, eu sunt. Len, sincer aș fi crezut că e mai greu să ajungă cineva între picioarele tale, dar se pare că Hector nu are nicio problemă cu asta, o tachină.

Lângă ea, Jason o luă în brațe și îi șopti ceva la ureche care o făcu să râdă și mai tare. Helen se uită la Hector și ridică din umeri. El se dădu jos de pe ea și se așeză într-o parte, proptindu-și capul în pumn.

— E prietena ta, îi zise el.

— E fratele tău.

Apoi, Helen auzi ușa trântindu-se. Lucas ieși din încăpere. Helen se ridică și îl strigă, dar nu putea să părăsească ringul până nu îi dădea voie Hector, maestrul dojouului din acea zi. Se întoarse cu fața

spre el și îl rugă din priviri.

— Ar fi mai bine dacă l-ai lăsa să te urască de acum, Helen, rosti el serios.

— Despre ce tot vorbești? întrebă ea surprinsă că Hector ar putea fi atât de nepăsător.

— Atunci, fugi după el dacă asta trebuie să faci, spuse el uitându-se în altă parte.

Helen făcu o plecăciune și ieși din ring.

— Dar singurul lucru care o să se întâmple va fi că va deveni mai greu, o avertiză el în vreme ce fata închidea ușa în urma ei.

O trânti ca să-și întărească poziția, deși nu prea știa care era asta.

Fugi afară și auzi *bufnituri* venind dinspre terenul de tenis. Începu să alerge în acea direcție și atunci își dădu seama că, evident, putea să zboare, așa că se ridică în aer și privi în jos ca să îl vadă pe Lucas pe terenul de tenis, trăgând cu săgeți la țintă. Se uită în sus și apoi se înălță și el, și se întâlniră în aer.

— Hai, îi zise luând-o de mână și privind un cuplu de muritori aflați pe plaja aproape goală de sub ei. Cineva ne-ar putea vedea.

Zburară cât mai sus și apoi se duseră la nord de Great Point, unde puteau să stea singuri. Atinseră nisipul moale din jurul farului și se transformă în oameni normali, care se plimbau pe plaja rece, ținându-se de mână. După câteva clipe, Lucas era încă tăcut, așa că Helen se decise să vorbească prima:

— Știi că doar glumeam, nu? Nu încercam să te rănesc. Îmi pare rău dacă am făcut-o.

— Nu m-ai rănit, spuse el clătinând din cap și încleștându-și pumnii. E mult mai simplu decât atât. Mult mai primitiv. Nu suport să-l văd pe Hector stând deasupra ta. Sunt gelos, Helen!

— Atunci, antrenează-mă tu, rosti ea plină de speranță, dar el se oprise din mers și se întoarse cu spatele, oftând zgomotos. Stai, de ce nu vrei? insistă ea.

— Sunt un semizeu, nu un sfânt, zise el cu un râs cinic. Nu pot îndura chiar tot.

— Exact. Ce *nu poți* îndura? Hotărăște-te care din cele două alternative este mai grea și decide-te pentru cealaltă. Așa, indiferent cât de greu pare să alegi, măcar va fi reconfortant să știi că eviți ceva mult mai rău.

Lucas o privi și zâmbi.

— Dai sfaturi bune, știi?

— Poate că da, poate că nu. Am și eu planurile mele, spuse ea cu un zâmbet ghiduş.

— Tu ești cam sigură că o să aleg să te antrenez, nu-i așa? întrebă el mai având puțin până să izbucnească în râs.

— Pun pariu, răspuse ea râzând.

Se plimbară un pic, zâmbind la gândurile lor. Ea simțea că Lucas se chinuiește încercând să ia o decizie, așa că îl lăsă în pace. Apoi, în sfârșit, îl văzu cedând și trase adânc aer în piept.

— Gemenii încă te vor învăța să tragi cu arcul și sulița, iar Hector se va ocupa de box și săbii, zise Lucas expunându-i decizia înainte de a ajunge la ea de fapt. Dar eu mă ocup de tot ce ține de sport de contact. Trebuie să te avertizez că tatăl și unchiul meu s-ar putea opune indiferent ce spun eu.

— Eu nu am nimic de zis? întrebă Helen un pic enervată. Castor și Pallas nu-mi pot dicta ce să fac. Dacă vreau ca tu să mă antrenezi, atunci, nu ar trebui să se întâmple așa?

— Hm, poate că ar fi mai bine să lași familia pe mâna mea, spuse Lucas binevoitor, iar Helen decisă să o lase baltă.

Încercă să-l privească pe Lucas în ochi, veselă că ajunseseră la o concluzie, dar el încă se uita la nisip.

— Poți să faci ceva dacă te rog? o întrebă întorcându-se spre ea. Poți să nu te mai dai cu parfumul ăla?

— Dar nu... începuse ea să zică, însă el o întrerupse frustrat.

— Vorbesc serios, Helen. Îmi va fi și mai greu dacă tot miroși a prăjituri și a Crăciun.

— Bine, rosti ea nesigură.

Se gândi că trebuia să fie loțiunea ei de corp sau ceva de genul

ăsta, pentru că nu se mai dăduse cu parfum de nu mai ținea minte când. Orice o fi fost, trebuia să renunțe, dar nu știa dacă trebuia să caute printre cosmeticele ei ceva care avea un parfum floral sau ceva cu parfum dulce și condimentat. Lucas credea că mirosea a Crăciun și Pandora îi spusese că mirosea a Provența. În mintea lui Helen, astea două nu se prea pupau.

— Nu-i vorba că nu-mi place, zise Lucas cu delicatețe, gândindu-se că este așa de tăcută pentru că o rănise. Adevărul e că îmi place mult prea mult.

— Nicio problemă, s-a dus, zise ea agitându-și mâinile în aer ca și când ar fi făcut problema să dispară.

O trase spre el și își lăsă fața să se odihnească în părul ei.

— Orice vrei să faci cu el, nu-l arunca, îi șopti în timp ce-i împingea colțurile gulerului cu degetele desfăcute, lăsând încă o adiere din parfumul ei să-i scape din haine și inspiră. Într-o zi, o să te rog să te dai iarăși cu el. Îți promit.

Se mai jucă pentru câteva clipe cu granițele pe care le impuneau hainele ei și o făcu să tremure înainte să se înalțe deodată în aer, plutind astfel încât ea să nu ajungă la el, și îi șopti că era timpul să meargă acasă. Lui Helen îi venea să-l smulgă din cer și să îl arunce pe nisip, dar era atât de trist, încât distorsiona lumina din jurul lui, așa că păstră o mică distanță între ei când i se alătură în zbor.

— Totul este atât de aproape, zise Helen încă uimită de cât de repede și de simplu era pentru ea să ajungă dintr-un colț al insulei în altul. Nu te plictisești niciodată să fii blocat în Nantucket?

— M-aș plictisi dacă aș fi blocat aici, spuse el pe un ton viclean în timp ce atingeau iarba din curtea lui. Doar ce m-am dus în New York, acum vreo două zile.

— Serios? Ce-ai făcut acolo?

— Am luat micul dejun. Pe strada Mott, chiar la sud de Bleecker, este o cafenea pe care o ador. Durează cam jumătate de oră la viteză subsonică să ajungi acolo.

Helen se opri când își dădu seama ce însemna asta.

— Vrei să zici că în fiecare zi de școală putem pur și simplu să dăm o fugă până în Boston să ne mâncăm pachetul de prânz și să ajungem înapoi la vreme pentru a cincea oră? întrebă ea, încă preocupată că trebuia să fie ceva la mijloc.

— Da, sigur, rosti el ridicând din umeri. Dar aș vrea să mai treacă vreo două-trei săptămâni în care să te antrenezi înainte să mergem în afara insulei, dar destul de curând vei fi suficient de puternică pentru a merge peste tot cu mine.

— Vreau să văd statuile de pe Insula Paștelui! Și Machu Picchu! Și Marele Zid Chinezesc! spuse Helen dintr-o suflare, cu un entuziasm aproape isteric.

Țopăia de fericire în vreme ce se îndreptau spre casă. Lucas îi luă mâinile într-ale lui, încercând să o calmeze, ceea ce era aproape imposibil.

— Va mai trebui să așteptăm un pic înainte să mergem peste ocean. E mai greu să zbori fără a avea vreun reper vizual, iar curenții de aer de deasupra Atlanticului sunt de coșmar.

— Dar voi fi cu tine și tu deja știi chestiile astea! îl rugă ea oprindu-se în loc și strângându-i mâna la pieptul ei. Sunt deja destul de puternică, jur! Te rog? Lucas, nu știi cât de mult mi-am dorit să călătoresc! Toata viața am vrut să părăsesc insula asta.

— Știu și o vom face – curând! O să lipim o hartă de un joc de darts și acolo unde nimerim, acolo mergem. Fiji, Finlanda, Florența, ce-o fi! spuse el binevoitor, trăgând-o spre el ca să nu sară în aer și să plece fără el. Putem merge să mâncăm sushi la Tokio până ne plictisim. Putem face orice vrei tu, Helen! Doar că nu exact în secunda asta.

— Chiar putem? întrebă ea dintr-o suflare, observând că amândoi folosiseră pluralul.

Apoi, un gând mai puțin plăcut îi trecu prin minte.

— Ai mai făcut asta de câteva ori, nu-i așa? Să te duci în alte țări când nu aveai altceva de făcut.

— Da, am mai fost.

— Mereu singur?

— Putem să cărăm oameni pe distanțe mici, dacă trebuie să facem asta, dar e incredibil de extenuant să te joci cu gravitația altora. Ar fi de preferat să mergi pe jos.

Încerca să pară vesel și glumeț, dar privirea îi era îndreptată în jos. Helen se uită la el, încercând să-și dea seama cum ar fi să știi că poți merge la Luvru să o vezi pe *Mona Lisa*, nu să te uiți la o poză de-a ei dintr-o carte, dar că trebuie să te duci singur acolo. El fusese singurul Scion zburător despre care știa – până să o cunoască pe ea.

— Avem destulă vreme să vedem lumea, dar acum, chiar aș vrea să stăm doar prin împrejurimi. Și, din moment ce nu-ți pot cere să nu faci ceva ce eu fac, promit că nu părăsesc insula fără tine, zise el.

— Da, sigur, spuse Helen râzând și încercând să-și smulgă mâna din a lui, dar el o ținu strâns.

— Vorbesc serios, zise el trăgând-o de mână spre el până ce aproape că îl călcă pe picioare. Furtunile-monstru te iau pe nepregătite în partea asta a anului. Poate fi incredibil de periculos chiar și pentru un Scion așa de puternic ca tine. Așa că nu zburăm deasupra oceanului, Helen.

— Bine, nu-mi doresc să mor prea curând! Ține minte, am crescut tot auzind că „dacă nu-ți place vremea, mai așteaptă un minut”, spuse Helen citând vechiul proverb din New England pe un ton foarte sec și melodios.

— Deci ne-am înțeles? Fără excursii pe mare? Fără zburat la Miami sâmbătă dimineață, ca să prindem un bronz pentru weekend?

Helen oftă la gândul atâtor călătorii ratate care nici măcar nu îi trecuseră prin minte până să le sugereze el, dar dădură mâna, încheind înțelegerea. Promisiunea aceea o răsplăti cu un zâmbet larg și un sărut pe frunte, așa că merită pe deplin, din punctul de vedere al lui Helen.

Când intrară în casă era deja ora cinei și Helen se bucură să o vadă pe Claire încă acolo, stând la masă, așteptând să fie hrănită precum restul familiei. Vorbea cu gemenii despre o lucrare care trebuia

predată a doua zi dimineată la unul dintre cursurile lor de genii, și se opri numai când Helen și Lucas intrară pe ușă, ca să le facă entuziasmată cu mâna.

Ca de obicei, bucătăria era plină. Pallas și Castor tot dădeau târcoale cuptorului, arzându-se de fiecare dată când băgau câte un deget în oale să vadă ce gătea Noel, dar nu le păsa prea tare așa că nu se opriră. Pandora și Hector glumeau lângă chiuvetă, râzând, încercând să vadă cine se pricepea mai bine să scuipe o boabă de strugure în sus și apoi să o prindă în gură. Săraca Noel nu putea să facă un pas fără să se împiedice de vreun copil, un invitat, un cumnat, un nepot sau o nepoată – dar totuși nimeni nu părea a se oferi să o ajute.

– Știi că pot găti, nu? S-o întreb pe mama ta dacă are nevoie de ajutor? îl întrebă Helen timidă pe Lucas.

– Glumești? Mamei îi place la nebunie să facă asta. Uneori, am senzația că abia așteaptă să ne căsătorim cu toții și să ne mutăm la casele noastre ca să-și poată deschide un restaurant, spuse el zâmbind și apoi continuă cu sinceritate, când văzu privirea neîncrezătoare a lui Helen. Vorbesc serios! Deunăzi, ne zicea mie și tatălui meu că vrea să facă o petrecere și să invite jumătate de insulă la cină. E nebună.

– Iată-te, Helen, dragă, zise Noel de îndată ce avu un moment să-și ridice privirea, de parcă ar fi fost chiar speriată la gândul că nu știa unde era Helen. Apoi, se întoarse la aragazul ei și începu să vorbească singură: Va avea nevoie de porții duble. Este așa de al naibii de slabă deodată... Tatăl ei încă nici măcar nu bănuiește ce ar putea fi ea, așa că nu o hrănește cum trebuie și Kate e atât de îngrijorată! Unde-i Cassie?

Noel murmură pentru ea, dar destul de tare, încât Helen să o audă. Helen nu-și putea da seama dacă vorbea așa de tare din cauza stresului, fiind obișnuită ca lumea să vorbească în același timp cu ea într-o cameră atât de zgomotoasă sau dacă o lăsa intenționat pe Helen să îi audă gândurile. Tocmai era pe cale să o întrebe pe Noel

dacă fusese la magazin să o vadă pe Kate, dar, înainte să poată face asta, Noel trase adânc aer în piept și strigă cât putu de tare numele Cassandrei.

Se auzi o bufnitură speriată venind de sus, iar apoi vocea îndepărtată a Cassandrei:

— Începeți fără mine, sunt ocupată!

Helen și Claire făcură ochii mari una la cealaltă, priviri ce se topiră în două zâmbete calde. Amândouă fuseseră singure la părinți și amândouă crescuseră fără a avea voie să ridice tonul în casă. Împreună, visaseră să aibă familii mari și case pline, cu un milion de lucruri întâmplându-se în același timp, și amândouă își văzură oglindită în privirea celeilalte amintirea dorinței din copilărie. Tot țipatul ăla te mai și călca un pic pe nervi, dar, în mod clar, era ceea ce făcea din casa Delos un cămin.

— Hec-Jace-Castor-Lucas! rosti Noel dintr-o suflare uitându-se la fața fiului ei și neamintindu-și cum îl chema. Te rog, du-te și cheamă-ți sora mai mică. Avem musafiri în seara aceasta.

Lucas o lăsă pe Helen pe un scaun și făcu întocmai cum îl rugase mama lui, întorcându-se cu o Cassandra supărată pe umărul lui.

— Dar le văd zilnic! se plânse Cassandra în vreme ce Lucas se aplecă un pic și o puse pe un scaun de lângă Helen.

— Așa a zis mama, răspunse Lucas ridicând din umeri în semn de scuze.

Se pare că autoritatea mamei era de necontestat, fiindcă, la auzul motivului lui Lucas, Cassandra își dădu ochii peste cap și se așeză la masă fără să mai comenteze nimic.

— Bună, rosti Cassandra ușor enervată. Mănânci mult usturoi?

— Nu, de ce? Îmi miroase respirația urât? întrebă Helen nesigură și având puțin până să înroșească la gândul că aproape îl intoxicase pe Lucas cu respirația ei de dragon.

— A, nu, deloc. Pur și simplu, încercam să-mi dau seama de ce nu poți fi rănită de arme, zise ea. Ridică o carte pe care o ținea strâns în mână și o flutură spre spatele nepăsător al lui Noel. Încerc să rezolv

ceva aici, spuse ea cu voce tare, vrând în mod clar ca mama ei să o audă, dar Noel continuă să-și vadă de gătit.

— Și eu am căutat chestii, adăugă Hector exact ca o persoană care nu făcuse asta.

— Tu vezi-ți de învățatul ei să se apere și eu îmi văd de cercetare, rosti Cassandra obosită, deschizând cartea și frunzărind-o.

Hector zâmbi bucuros, după cum se și vedea, că scăpase.

Se porni o conversație despre pielea neobișnuit de groasă a lui Helen și fu întrebată o mulțime de lucruri, în general de către Castor, Pallas și Cassandra, despre diferite obiceiuri – ce anume mânca, rutina zilnică, chiar și rugăciuni pe care mama ei ar fi putut să o învețe să le spună înainte de culcare. Nimeni nu ajunsese la o soluție, așa că renunțară când se servi cina.

Era bună. Era chiar foarte bună și Helen mânca de parcă nu mai mâncase nimic în ultimele câteva săptămâni. Bău pahare de apă unul după altul. Era atât de deshidratată și simțea cum apa rece o răcorea pe dinăuntru și țesuturile i se umflau ca o lavetă absorbantă. La un moment dat, se simți destul de vinovată că mânca tot ce se punea pe masă și se forță să lase cuțitul și furculița jos, dar Noel o privi tăios și o întrebă dacă nu-i place mâncarea. Helen murmură repede o scuză și începu iarăși să mestece veselă. Trebuia să-și amintească să mănânce mai mult dacă mai avea de gând să se plimbe mult prin vis.

După cină, Lucas o conduse la ea acasă, ceea ce era cam risipă de timp și combustibil, dar trebuiau să facă asta dacă voiau ca Jerry să nu intre la idei în ceea ce privea modul cum călătorea Helen pe insulă.

— Mă voi întoarce în vreo oră sau două, îi zise Lucas în vreme ce ea ieșea din mașină.

Helen închise portiera mașinii, dar încă ținea mâna pe ea, privindu-l nesigură prin geamul deschis.

— Ce ai? întrebă el.

— Mă simt groaznic, Lucas! E toamnă și tu dormi afară, în fiecare

noapte. Pur și simplu, nu pot să accept așa ceva.

— Nu prea avem de ales. Nu pot să te las singură.

— N-o să mai las să se întâmple una ca asta, spuse ea dându-și părul după ureche și încrucișându-și brațele cu încăpățănare. Ei bine, va trebui să stai în camera mea.

— Da, pentru că asta e foarte relaxant, răspunse el cu un sarcasm blând. Abia dacă am pus geană pe geană ieri-noapte. Crede-mă, dorm mai bine pe acoperișul tău.

— Nu, zise ea ținând-o pe-a ei, deși simțea fluturi în stomac la gândul că ar veni iarăși în camera ei. Ori intri în casă, ori nu vii deloc în seara asta, aici.

Luke oftă exasperat, dar încuviință.

— Vom găsi noi o soluție când mă întorc, bine?

Helen acceptă, deși încă un pic reticentă, și intră în casă să-și vadă tatăl. Încercă să o întrebe cum își petrecuse weekendul, dar, deoarece muncise în ambele schimburi două zile la rând, abia dacă își putea ține ochii deschiși. Helen îl trimise la culcare și îi promise că se va trezi să pregătească micul dejun a doua zi dimineață. Jerry sforăia serios chiar înainte ca Helen să se spele pe dinți. Își termină ritualul de seară în baie și puse pe ea o pereche de boxeri și un tricou larg, ușor decoltat, gândindu-se că Lucas ar aprecia încercarea ei de a se acoperi, și se duse la dulapul de așternuturi ca să caute o saltea gonflabilă pe care era sigură că i-o luase taică-su de ziua ei, cu câțiva ani în urmă.

La fundul dulapului găsi pachetul prăfuit pe la colțuri și îl aduse în camera ei. Se așeză pe podea, deschise cutia și scoase diferitele componente. Când încerca să găsească partea din instrucțiuni scrisă în engleză, auzi o bătaie în geam. Zâmbi involuntar și-i făcu semn lui Lucas să intre pe fereastra deschisă. Se minună de cât de grațios plutea la fereastra ei, destul de sigură că ea nu arăta deloc așa când zbura.

— Distrugătorul ăla de spate e pentru mine? șopti zâmbind în timp ce arăta spre saltea.

— Hei, dacă nu îți place, sunt total de acord să dormi în patul meu, îi șopti Helen prefăcându-se că strânge geanta în care se afla salteaua.

— Nu, e perfect, spuse el, luând-o de mâini și trăgând-o spre el.

O îmbrățișă îndelung, de parcă nu o mai văzuse de patruzeci de zile, nu patruzeci de minute, și apoi oftă exagerat de tare când îi mângâie obrazul cu al lui.

— Încă miroși a prăjituri de Crăciun!

— Nu m-am parfumat! insistă ea. Și poate ar cam trebui să te bărbierești, spuse ea evitându-i pielea aspră.

Lucas își îndreptă atenția spre saltea.

— Aveam de gând să dorm pe canapeaua de jos, zise el nesigur, încă neștiind ce ar fi mai bine de făcut.

— Tata...

— Nu ar putea să coboare scările destul de repede ca să mă prindă.

— Și dacă nu l-ai auzi și nu te-ai trezi la timp? N-aș avea cum să-i explic de ce ești aici.

— Mai bine decât alternativa, spuse el strângând salteaua. Știi, mi-e bine pe acoperiș, Helen! Chiar nu m-aș simți bine să dorm aici, cu tine. Cred că am face o greșală.

Helen nu putu să îl contrazică. Indiferent cât de vinovată se simțea că Lucas era nevoit să doarmă pe acoperiș, își dădu seama că nu avea cum să câștige în discuția asta. Duseră salteaua pe balconul de pe acoperiș și, într-un final, își dădură seama cum trebuiau să o umfle, dar Lucas trebui să citească instrucțiunile în spaniolă pentru că în engleză erau aproape imposibil de descifrat. Ceea ce a fost amuzant.

— Inserați gura la umflarea destinație, șopti Helen citând una dintre cele mai ciudate instrucțiuni în engleză, pe când aranja așternutul pe salteaua proaspăt umflată.

— Puneți plămân în tubul pompă, șopti Lucas în timp ce îmbrăca o pernă într-o învelitoare nouă. Asta sună destul de dureros.

Încercară să se oprească din râs, dar începură să râdă mai tare. Se chirciră amândoi pe saltea, înăbușindu-și râsetele. Din când în când, reușeau să se controleze cât să se audă doar un furnăit de râs și să-și ducă mâinile la gură imediat ce ochii lor se întâlneau. Continuară să râdă chiar și când gâtul începu să-i usture din pricina tensiunii adunate tot încercând să-și înăbușe chicotelile. În sfârșit, conțineră și rămaseră întinși pe spate, respirând anevoie din pricina oboselii acumulate în urma zdravenei reprize de râs. Helen simți cum Lucas îi ia mâna într-a lui și clatină din cap spre cerul înstelat.

— Ce fac? Își șopti trecându-și cealaltă mână prin păr.

— Ce e? Nu avem voie să mai râdem împreună acum? șopti ea, un zâmbet încă fluturându-i în colțul gurii, dar amuzamentul dispăruse.

— Nu-i vorba de asta, îi șopti întorcându-și fața spre ea cu tandrețe. Dar nu-i tocmai normal să-mi placă atât de mult să stau cu tine, încât o chestie așa stupidă ca umflarea unei saltele să devină în halul ăsta de distractivă. Îndată ce mi se pare că am preluat controlul, mă faci să râd sau spui ceva foarte deștept și mă simt de parcă pierd o bucațică din mine. Credeam că sunt suficient de puternic, dar e mult mai greu decât mi-am imaginat.

— Și ce anume e „asta”, Lucas? De ce dormi pe acoperișul meu, și nu în patul meu? întrebă Helen.

Se întoarse pe o parte ca să se poată uita în ochii lui și întinse degetele spre el, vrând să le plimbe prin scobitura în formă de U de sub mărul lui Adam.

— Du-te jos, ordonă el disperat, împingându-i mâna înainte ca ea să-l atingă. Te rog, Helen! Du-te în patul tău!

Era o parte din Helen care știa exact cum să îl seducă pe Lucas, fie că voia sau nu să se lase sedus, iar chestia asta o sperie destul, încât să se ridice și să se îndrepte, cu genunchii moi, spre pat. O uimi că putea fi atât de agresivă, atât de nepăsătoare față de dorințele lui, încât să se gândească să-l forțeze ca să o vrea.

A doua zi dimineată, chiar înainte de răsărit, Lucas îi mângâie

chipul să o trezească. Atunci când își deschise ochii, o sărută pe frunte și îi spuse că se va întoarce în curând să o ia la școală, apoi sări de la fereastra ei și zbură spre casă. Helen hotărî că nu mai putea să adoarmă la loc, așa că se ridică din pat și pregăti un mic dejun elaborat pentru tatăl ei, dar nu prea avu chef să mănânce și ea.

— Te simți bine? o întrebă Jerry cu gura plină de clătite, sirop și șuncă.

— Ei bine, luând în considerație totul, da, mă simt super, răspunse ea cu sinceritate în vreme ce sorbea din cafea.

— Cum merge cu Lucas? întrebă el precaut.

— Al naibii de ciudat, răspunse ea zâmbind.

Apoi, ridică din umeri și râse.

— Ei, ce poți să-i faci?

— Da, ce poți să-i faci, repetă tatăl ei.

Începu să mestece mai încet, de parcă un gând care îi capta toată atenția i-ar fi dat peste cap abilitățile motorii. Helen știa că probabil se gândea la Kate, dar intuiția îi spunea să-l lase în pace. Încă mai avea nevoie de puțin timp și, când se va simți pregătit, va veni să stea de vorbă cu ea despre asta. Habar n-avea cum de știa asta, pur și simplu... o știa. Helen avea senzația că știa mai multe despre relații și iubire decât învățase din propria experiență. Confuză din cauza noii descoperiri, luă ziarul și citi despre iubita ei Red Sox până ce tatăl ei termină de mâncat.

Lucas veni să o ia, după cum îi spusese, și, cu toate că trecuse doar vreo oră de când nu se mai văzuseră, amândoi se luminară la față și se înroșiră când se întâlniră din nou. Îi făcea plăcere doar să stea în aceeași mașină cu Lucas și se simțea atât de bine, încât, atunci când la radio se auzi melodia ei preferată, începu să danseze pe scaun și cumva reuși să-l convingă pe Lucas să cânte cu ea în drum spre școală. Avea să nege asta mai târziu, dar chiar începuse să-i placă să cânte și Helen se opri să-l asculte cu gura căscată.

— Ce e? întrebă el uimit că, la refren, se auzea numai vocea lui.

— Ai o voce superbă. E vreun lucru pe lumea asta la care *nu ești*

bun? întrebă exasperată, lovindu-i brațul încet, în joacă.

— Apollo mai este și zeul muzicii. Acum, nu te mai văicări și cântă cu mine, zise el dând volumul mai tare, până ce basul făcu geamurile mașinii să vibreze.

Vocea lui Helen nu era nici măcar pe jumătate la fel de frumoasă ca a lui Lucas, dar entuziasmul suplinea lipsa de talent. Cântară restul melodiei până la capăt și chiar mai rămăseseră un pic în mașină după ce parcă, pentru a cânta sfârșitul instrumental. Lucas era la volan-tobe și Helen la chitara imaginară.

— Dumnezeuule, cântăm fantastic! Soloul meu la chitară a fost de-a dreptul inspirat! se bucură Helen în vreme ce ieșea din mașină.

— Ar trebui să mergem în turneu, încuviință Lucas și apoi o luă de mână și se îndreptară spre clădirea liceului.

Se cam uita lumea la ei, dar lui Helen nu-i păsa. Nu mai simțea durerile de stomac. Acum, putea în sfârșit să se relaxeze, știind că simțea durerile de stomac doar dacă își folosea puterile în fața prietenilor ei, și se întrebă câte dintre episoadele din trecut fuseseră adevărate și câte fuseseră provocate de teama că se vor întâmpla. Era o ușurare să știe că putea controla blestemul cât de cât și, pentru prima dată în viața ei, Helen se gândea că poate era bine să fii un pic diferit.

— Nu suntem știrile de săptămâna trecută? N-ar trebui ca toată lumea să bârfească despre Claire și Jason sau n-au aflat cu toții încă? îl întrebă cu o sclipire glumeață în ochi.

— Oh, ba da, știu. Jase a primit atâtea SMS-uri în dimineața asta, că mama i-a luat telefonul din mână, râse Lucas sadic, dar, în loc să i se alăture, Helen icni și își duse mâna la gură.

— O, nu, telefonul meu! Am uitat să-i spun lui tata că iarăși s-a stricat! zise ea oprindu-se chiar în mijlocul holului când își aminti cum Hector o făcuse să înoate un pic cu el.

Nu îi explicase niciodată situația lui Lucas de la cap la coadă. În schimb, încercă să ascundă cât de mult o ținuse Hector sub apă de fapt și cât de mult se speriasă, dar trebuia să fie atentă să nu mintă.

În ciuda omisiunilor ei bine gândite, Lucas încă era supărat pe vărul lui.

— Hector îți va cumpăra un telefon nou. Unul mai bun, spuse el în vreme ce o sărută pe frunte. O să mă asigur că asta se va întâmpla.

— Asta sună *de-a dreptul* groaznic, oftă Helen, dar se sună și trebuia să fugă în clasă sau ar fi avut de-a face cu furia lui Hergie.

Restul zilei fu cât de perfectă putea fi o zi la liceu. Helen se simțea plină de energie, Claire era o rază de soare de vreo 45 de kilograme și până și Ariadne păru să se simtă grozav când Matt o ajută să exerseze lovitura ei de golf în amfiteatru, în pauza mare. Deși Matt era doar în penultimul an, era căpitanul echipei de golf a liceului. Ariadne se gândea să intre și ea, dar mai întâi trebuia să învețe cum se joacă.

— Nu, încă ții crosa prea strâns, îi zise Matt cu blândețe. Gândește-te că e ca o sabie, nu ca un topor, spuse el, punând punctul pe i-ul metaforic pentru ea.

Lovitura i se îmbunătăți instantaneu.

— Cassie, de ce nu lași tu cartea aia jos și nu vii să înveți cum să joci golf? o strigă Ariadne pe verișoara ei, zâmbind.

Cassandra pufni și deschise altă carte drept răspuns.

— Ce anume cauți, apropo? întrebă Matt.

— Vrăji sau amulete existente în mitologia greacă al căror rol era să te protejeze împotriva rănilor de orice fel, rosti ea repede în timp ce-și șterse fruntea.

Gestul acela îi aminti lui Helen de Lucas. Chiar dacă lui Matt răspunsul i se păru un pic cam ciudat, o lăsă în pace și se concentră asupra „poziției” lui Ariadne.

— Cât timp credeți că mai putem folosi locul ăsta înainte să fim prinși? întrebă Claire cu un zâmbet leneș.

— Cui îi pasă? Asta e una dintre cele mai bune idei ale lui Lennie. Ar trebui să ne bucurăm de locul ăsta câtă vreme este al nostru și să nu pierdem timp făcându-ne griji că l-am putea pierde, spuse Matt senin din rîndul nouă, unde el și Ariadne își imaginau cum se ridica

mingea la loviturile ei.

Claire se uită la Helen și dădură amândouă din cap, uimite de răspunsul înțelept al lui Matt.

— Pentru Matt Millis. Prieten. Filosof. Jucător profesionist de golf, rosti Helen din spatele lui, închinând termosul în cinstea băiatului.

— Bine zis, spuse Claire toastând cu laptele ei de soia.

Matt își luă o poziție demnă și roși când îi zâmbi Ariadne.

— Uau, Len! Miroși fantastic, rosti Claire când se aplecă să o îmbrățișeze pe Helen cu o mână. Cel mai super parfum. Miroase a căpșuni și aer curat.

— Dar nu m-am dat cu parfum, repetă Helen mașinal pentru a mia oară.

Nimeni nu o crezu.

În următoarele două zile, păru că întreaga insulă era îndrăgostită. Jason și Claire încetaseră să se mai certe și acum își redirectionau energia către îndeletniciri ceva mai idilice. Hector reuși să le convingă pe cele cinci fete cu care tot flirta că el poate fi cu toate în același timp, iar Ariadne găsi atâtea bilețele de dragoste lipite pe dulapul ei, încât părea tapetat cu inimi.

Când Helen se duse marți seară la piață ca să cumpere câteva lucruri, se întâlni cu un cuplu căsătorit care participa la clubul de carte al lui Kate. Se țineau strâns de talie și glumiră cu Helen cum că ar trebui să se citească Anaïs Nin²³ la club. Helen nu știa cum era *Jurnalul Nin*, dar, după cum cei doi tot ridicau din sprâncene, Helen presupuse că avea legătură cu ceva fierbinte. Erau căsătoriți de ani buni, dar râdeau și zâmbeau de parcă s-ar fi întâlnit acum câteva zile. Helen le făcu cu mâna și se duse să cumpere roșii, gândindu-se cât de frumoși erau oamenii îndrăgostiți.

²³ Anaïs Nin (n. 21 februarie 1903, Neuilly-sur-Seine, Franța – d. 14 ianuarie 1977, Los Angeles, SUA) a fost o scriitoare americană de origine franceză. Este cunoscută pentru jurnalele sale intime, pe care a început să le scrie de la vârsta de 11 ani și le-a continuat, fără încetare timp de 45 de ani. (n.red.)

Aveai senzația că pusese cineva o combinație de Muscă Spaniolă²⁴ și Prozac în apă, iar singura persoană imună la asta părea să fie Zach. Tot încerca să discute cu Helen, dar ea îl evita, ceea era destul de ușor când aveai în spate o familie de semizei, dar de fiecare dată când o făcea, își dădea seama că el se supăra și mai tare.

Spera că, dacă trăgăna destul de mult, nimeni nu și-ar mai fi amintit că leșinase după ce fugărise un necunoscut cu pieptul gol. Spera că, dacă trăgea destul de timp, Zach ar fi lăsat-o baltă. Dar, în schimb, el devenea din ce în ce mai insistent. Helen nu voia deloc să-i spună lui Lucas și să agraveze situația. După incidentul cu „Hector a încercat să mă înece și mi-a stricat telefonul“, Lucas îl bătuse măr pe vărul său în arena recent construită și, o oră mai târziu, un Hector știrb îi oferi lui Helen un telefon nou, despre care era destul de sigură că avea destulă putere să plaseze un satelit pe orbită.

Dar Zach chiar nu o ajuta deloc pe Helen să-l protejeze. Cu cât încerca mai mult să o încolțească pe Helen, cu atât mai suspicios devenea Lucas, până ce se întâmplă inevitabilul. Miercuri, când se terminară orele și Lucas o conducea pe Helen spre vestiarul fetelor, îl văzu pe Zach dându-le târcoale. Imediat ce Zach dădu cu ochii de Lucas, își schimbă direcția și se duse la vestiarul băieților, dar nu înainte ca Lucas să-i observe comportamentul ciudat.

— Te urmărește Zach cumva? întrebă Lucas cu ochii mari.

— Păi, da. Vrea să vorbească despre ceva cu mine, cred, zise de parcă nu era ceva important și închise gura înainte să spună prea multe.

— Da, pun pariu, rosti Lucas rânjind, ochii lui albaștri devenind aproape negri. E vreun motiv pentru care Zach ar putea crede că nu ai pe nimeni?

²⁴ Afrodiziac preparat din gândăcei irizați, strălucitori, din sudul Franței și Spania. Corpurile acestor insecte sunt uscate și pisate mărunt, apoi sunt tratate chimic pentru a extrage o substanță numită cantaridă. (n.red.)

— Nu! Stai, ce? se împletici Helen în cuvinte, neputând înțelege motivul pentru care Lucas era așa de furios.

— I-ai spus că nu suntem de fapt un cuplu pentru că nu... Nu încheie propoziția și își trecu o mână prin păr în timp ce mergea în cerc. Tu ce le zici celorlalți despre noi? întrebă el, conturul corpului lui începând să fuzioneze cu fundalul în timp ce agita lumina din jurul lui.

— Nu am spus nimănui nimic! rosti Helen, vocea ridicându-i-se la un registru neobișnuit de înalt.

— De aceea tot insiști să te dai cu parfumul ăla? Pentru că încerci să agăți pe cineva care să-ți cedeze? continuă fără a fi atent la răspunsurile ei.

Era atât de furios, încât Helen abia dacă îl putea vedea când începu să se înțețoseze, dar și ea era nervoasă.

— Pentru ultima dată! NU m-am dat cu parfum! urlă la el.

Lucas se îndepărtă involuntar, fixând cu privirea lumina albastră care se aduna în jurul capului și mâinilor lui Helen. Fulgerul ei nu părea influențat de controlul asupra luminii de care era capabil Lucas și, în vreme ce distorsionările pe care le crease el se disipau în fața luciului metalic al lui Helen, el fu silit să-și ducă mâna la ochi.

— O, Doamne, rosti ea agitată, simțindu-se de parcă se afla în vârful unui montagne russe și era pe cale să cadă.

Își întinse mâna în lateral ca să se controleze și Lucas se apropie de ea să o țină, dar se opri la timp, înainte să o atingă și să se electrocuteze. Apoi, lumina albastră se stinse ca și când Helen ar fi folosit un întrerupător, iar Helen se prăbuși la pământ ca un sufleu pe jumătate copt.

— Mă simt groaznic, îi zise privindu-l speriată.

Se apropie de ea, dar apoi se opri iarăși și țipă o înjurătură al cărei ecou ricoșă în pereții acoperiți cu faianță.

— Te-ai... înspăimântat? o întrebă practic vibrând de grijă.

Helen privi podeaua și începu să râdă nebunește când electricitatea care îi alerga prin corp îi gădilă creierul.

— Nu. Linoleu, spuse ea lovind cu palma de podeaua izolată, în timp ce ochii ei se încăreau cu energie statică. Trebuia să scape de ea imediat. Luk.k.k. Fu.u.u.gi, rosti ea, falca tremurându-i incontrolabil din cauza energiei, fulgerul cerând să fie eliberat.

Îl ținuse prea mult.

Lucas nu voia s-o lase singură, iar Helen știa că putea să-l omoare dacă nu făcea chestia asta cum trebuia. Se gândi cât putu de bine în starea în care era și își aminti ora de științe din clasa a patra. Disperată să scape de monstrul pe care îl invocase, merse în genunchi spre ușa de la capătul holului și lovi cu umărul în ea.

Imediat ce atinse bara de metal din mijlocul ușii, aceasta deveni portocalie din cauza temperaturii ridicate și începu să se topească. Abia dacă se mișcă suficient de repede cât să deschidă ușa înainte să devină o bucată imensă de metal topit. Căzând pe cele câteva trepte și ieșind în genunchi afară, se aruncă în față, proptindu-se în mâini. Oftând, își eliberă trăsnetul în unul dintre locurile unde ar fi scăpat de el fără grijă – pământul. După câteva secunde, simți cum era ridicată de pe pământul iertător și dusă în altă parte.

— Ești rănită? întrebă Lucas speriat.

— Doar periculos de obosită, oftă ea, un pic surprinsă că folosise cuvântul „periculos“, dar se simțea prea slăbită ca să îi pese.

Își trecu limba peste dinți și apoi în cerul gurii.

— Uau, mi-e sete! Și cred că știu de ce! E fulger, nu? Asta înseamnă că generez electric... adică, erleccic... adică, fulgerul... descompunând apa din corpul meu! E clar că asta e, spuse ea ca o majoretă care doar ce își dăduse seama cum erau făcute pompoanele ei.

— Helen? Mă sperii. Uite, așază-te, te rog! Ai nevoie de ceva? întrebă Lucas făcând-o să se uite în ochii lui.

Concluzia la care ajunsese ea era interesantă, dar era ceva ciudat în modul cum vorbea și părea să mai elimine scânteii din când în când.

— Da, am nevoie de ceva. Vreau să-ți explic ce se-ntâmplă înainte

să te omor din greșeală din cauza unei neînțelegeri idioate și vreau să-mi promiți că, dacă îți spun, nu o să iei pe nimeni la bătaie, zise ea încercând să-și controleze pe cât de bine putea dicția și mintea amețită.

— Nu prea cred că-mi place aranjamentul ăsta, rosti el suspicios.

— Nașpa.

Lucas încuviință. Ea se uită în jur pentru o clipă și apoi decise să se așeze în capul scărilor din spatele ușii topite înainte să cadă din picioare.

— Zach e cel care m-a văzut urmărindu-l pe Creon. A tot zis niște chestii destul de amenințătoare la oră, acum vreo două zile, despre mine și despre noi, și cât de anormal de rapizi și puternici suntem. Acum, tot încercă să mă prindă singură să stea de vorbă cu mine și cred că are de gând să mă șantajeze sau ceva de genul ăsta. Am tot încercat să îl evit pentru că...

— Cu cât aștepți mai mult, cu atât mai multe șanse sunt ca toată povestea asta să devină un zvon și oricum nimeni nu-l crede, încheie Lucas încuviințând.

— Exact. Ești așa de deștept! se minună Helen.

— Și creierul tău e prăjit, spuse Lucas zâmbindu-i binevoitor.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui.

— Din cauza mea. Sunt un idiot, murmură el privindu-și mâinile agitate.

— Să te corectez, ești un idiot gelos și chestia asta trebuie să înceteze acum, răspunse Helen cu seriozitate, încă simțindu-se amețită, dar încercând să-și revină. Nu ai niciun motiv să fii gelos. Ți-am zis că nu te vreau decât pe tine. Niciodată nu am vrut pe altcineva.

— Ți-ai trăit toată viața pe insula asta, încă nu știi ce înseamnă „altcineva”, oftă el. Și nu ai nici cea mai mică idee despre cât de... atrăgătoare nu e cuvântul potrivit. Nu descrie cu exactitate efectul pe care îl ai asupra bărbaților. Asupra mea. Uite, nu sunt o persoană geloasă. Serios, Helen. Celelalte fete cu care am ieșit... Lucas își lăsa

propoziția neîncheiată, trase aer în piept și se gândi bine înainte să înceapă a vorbi din nou: Știi, nu am crezut niciodată în chestia cu „chipul care a suflat în pânzele a o sută de nave”. Uram partea aia din *Iliada*. Chiar m-a făcut să râd, spuse el, apoi luă o pauză și clătină încet din cap, ridicându-și privirea spre cer pentru un moment și imaginându-și că-și dă o palmă peste față. E ridicol, dacă stai să te gândești un pic. Un război de zece ani doar pentru că un laș egoist a luat-o la fugă cu o femeie necredincioasă? M-a enervat incredibil de tare și i-am urât pe Paris și pe Elena pentru că au fost atât de slabi. Apoi, am făcut ceva incredibil de prostesc. Am jurat că n-aș fi făcut niciodată alegerile pe care le-au făcut ei – că aș fi fost mai puternic. Apoi, două săptămâni mai târziu, ți-am văzut chipul pentru prima dată.

— Stai, rosti Helen clipind însetată, obosită și șocată. Nu sunt Elena din Troia. Sunt Helen Hamilton din Nantucket și nimeni nu suflă în nimic ca să vină și să mă ia. Cred că ești un pic confuz.

— Aș vrea eu, spuse el lipsit de speranță.

— Hamilton! strigă antrenorul Tar ținându-și clipboardul strâns la piept și mergând repede spre ei, cu ochii mari. Ai luat *foc*?!

Helen se uită înspre locul către care arăta antrenorul Tar și își dădu seama că terenul din jurul ei era negru și ars, iar ușa arăta a ceva dintr-o pictură de Dali. Din fericire, Lucas știa să mintă foarte bine.

Explică stolului de profesori care se grăbiră să-i ajute că se văzuse un fel de scăpărare electrică deasupra ușii, sugerând că indicatorul de ieșire s-ar fi scurtcircuitat, iar el și Helen ar fi ieșit afară să stingă flăcările care se aprinseră prin iarbă. Pe măsură ce își depăna povestea, Helen își dădea seama cât de sinceră părea, cât de convingătoare. Din moment ce focul fusese în mod clar de natură electrică și singura sursă probabilă era indicatorul de ieșire, povestea fu crezută de toată lumea.

Helen și Lucas insistară că nu erau răniți, dar, ca măsură de precauție, li se ceru să meargă în cabinetul asistentei ca să-i consulte.

Chiar înainte ca Lucas să o conducă spre cabinet, Helen îl zări pe Zach uitându-se la ei din mulțime, frica și resentimentele citindu-i-se în ochi. Știa că ei provocaseră focul. Helen îl atinse pe Lucas pe umăr și i-l arătă pe Zach, iar Lucas dădu din cap, înțelegând imediat ce voia să spună.

— Și s-a dus varianta cu „las’ că uită dacă trece destul timp”, mormăi ea supărată.

— Vom discuta problema în seara asta, cu familia mea. Cassie va ști ce e de făcut, șopti el luându-i mâna plină de cenușă în a lui și cu cealaltă trimițându-le un SMS verilor lui, explicându-le ce se întâmplase de fapt.

Asistenta Crane îi examinează, dădu din cap uimită și le zise că sunt teferi și că pot merge acasă sau chiar la antrenament, dacă vor. După ce le ținu o predică inutilă despre stat pe lângă capcane letale, o adulmecă pe Helen și zâmbi călduros, de parcă și-ar fi amintit ceva. Apoi, îi expedie pe amândoi din cabinetul ei, cu un gest hotărât, dar binevoitor.

Pe drumul spre casa lui Lucas, Helen îl rugă să treacă pe la News Store ca să le explice el lui Kate și lui Jerry ce se întâmplase. Când ajunseră, îi găsiră pe Kate și pe Jerry mergând de colo-colo, fericiți și ocupați, și bucurându-se de ziua pe care o petreceau împreună, ceea ce o mai relaxă pe Helen. Era destul de îngrijorată în privința relațiilor lor, dar se părea că rezolvaseră orice problemă avuseseră. Helen îi făcu cu mâna tatălui ei, își luă o imensă sticlă cu apă din frigider și îi făcu semn lui Lucas să repete povestea pe care o inventase recent. Tot bând din sticla de trei litri, Helen se simțea recunoscătoare că Lucas era acolo, ca să nu strice ea tot și să spună vreo prostie.

— Doamne, Len! Ești ca un fel de amuletă de ghinion în ultima vreme, zise tatăl ei ridicând din sprâncene când Lucas își termină povestea.

Kate tresări și puse o mână protectoare pe umărul lui Helen.

— A avut parte de un pic de ghinion. Dar nu e vina ei, Jer, spuse Kate sugerând încă o dată că nu era vina lui Helen pentru ce se

întâmplase pe alee.

Helen își coborî privirea în pământ, măcinată de un sentiment de vinovăție. Kate nu avea idee cât de răspunzătoare era Helen de lucrul ăsta de fapt.

Mai stătură acolo vreo douăzeci de minute, împărțind un sendviș în timp ce vorbeau cu Jerry și Kate oricând aceștia aveau o clipă liberă, fără clienți de care să se ocupe. Helen își bău sticla cu apă și Lucas încercă să plătească pentru mâncare, ceea ce toată lumea crezu că era adorabil, și, fix înainte să plece, Kate le dădu o cutie plină cu „gustări de probă” pe care Lucas trebuia să le ducă mamei lui.

— Încă nu m-am decis care îmi place, dar cartoful dulce... Nu, nu contează. Uitați că am spus asta! zise ea entuziasmată ștergându-și mâinile de șorțul apretat. Vreau să aud părerea sinceră a lui Noel. Spuneți-i să mă sune diseară, aici, la magazin, după ce se decide pe care o preferă.

— Sigur. Îmi puteți zice numărul dumneavoastră, să i-l dau? spuse Lucas vrând să fie de ajutor și își scoase mobilul din buzunarul de la spate.

— Of, dragule! Eu și mama ta ne sunăm zilnic, râse Kate, apoi se întoarse pe vârfurile pantofilor ei atât de stilați și se duse la casă să se ocupe de un client.

Vestea asta îi cam surprinse pe Lucas și pe Helen, dar, tot discutând despre asta pe drum, își dădură seama că nu aveau de ce să se mire. Noel și Kate erau amândouă pasionate de mâncare și locuiseră, și lucraseră cam în aceleași orașe prin Europa. Dacă erau două femei pe lume destinate să se înțeleagă bine, ele erau.

Helen și Luke ajunseseră primii la reședința Delos și hotărâră că aveau dreptul la câteva clipe de relaxare înainte să înceapă ceea ce Helen numea lecțiile ei de supererou. Se opriră în bucătărie pentru ca Helen să mai capete o sticlă cu apă și apoi zburară până la farul Great Point, ca să stea acolo și să privească nisipul grăunțos și valurile care se rostogoleau.

— Jase și Hector ne vor suna când vor ajunge acasă de la

antrenament. Mai avem vreo oră, spuse Lucas încrezător în timp ce aterizară pe dune și merseră până la nisipul jilav, plat, ferm și perfect pentru o plimbare.

— Ar trebui să avem prima competiție weekendul viitor, zise Helen brusc, mușcându-și îngrijorată buza de jos. Nu știu dacă antrenoarea mă va lăsa să alerg după ce am chiulit de la atâtea antrenamente.

— Da, în legătură cu asta, spuse Lucas oftând greu și făcând-o să se oprească și să se uite la el. Trebuie să încetezi să mai alergi la pistă.

Helen se uită la el pentru o clipă, o privire de parcă ar fi găsit o muscă în supă, și zise:

— Să renunț la alergat? Ești nebun? Cum mai primesc eu bursă dacă renunț?

— Nu mai contează asta, spuse Lucas clătinând din cap.

— Nu contează? Lucas, vorbești despre viața mea.

— Exact. Ai fost atacată de câte ori? Nu cred că-ți dai seama ce pericol reprezintă Creon chiar și acum, când sunt lângă tine, darămite atunci când alergi singură, de nebună, pe insulă. Vorbim despre viața ta, nu despre o bursă de atletism, rosti el calm. Vreau să renunți.

— Și cum să-mi permit o educație? întrebă Helen având vocea sacadată de frustrare.

— Nu-ți face griji în privința banilor. Avem noi grija de tine.

— Glumești.

— Nu glumesc. Renunță la alergat. Avem noi grija de tine.

— Ce-ai spune dacă aș veni la tine și ți-aș zice să renunți la fotbal? întrebă ea sarcastică, așteptându-se să inventeze vreo scuză de genul că erau două lucruri diferite, dar ar fi trebuit să știe că Lucas nu ar fi făcut asta.

— S-a făcut, zise el ridicându-și mâinile hotărât. Și, dacă nu izbutești să primești o bursă care să-ți ajungă pentru o facultate bună, una la care chiar vrei să mergi, nu merg nici eu. Ți-am mai spus, și vorbeam serios, niciodată nu te-aș ruga să faci ceva ce eu nu

aș face. Treceam împreună prin chestia asta.

— Ești... Asta e... Nu pot să cred că pui asta pe umerii mei! țipă ea arătând cu degetul spre el într-un gest copilăros.

Începu să meargă apăsând în cerc, lovind nisipul și încercând să-și dea seama de ce era așa de supărată.

— Nu pun nimic pe umerii tăi! Amândoi ne descurcăm cu chestia asta în mod egal! Asta am tot încercat să îți spun, insistă el ridicând tonul de frustrare.

— Nu-i adevărat, pentru că tu ai de plătit! țipă ea convinsă că Lucas greșea undeva, dar nu-și putea dea seama unde.

— Ce contează cine plătește? Nu crezi că aș plăti oricât să te țin în viață?

— Nu contează cine plătește... de fapt, contează, spuse Helen nefiind prea sigură cum ar trebui să se exprime.

Apoi, decise că singurul mod în care putea să înțeleagă era dacă îi spunea clar ce simțea.

— Vreau să ajung cineva și vreau să *merit* asta. Nu vreau să mi se dea totul pe tavă, pentru că, ei bine, ce sens are să-ți trăiești viața dacă vine cineva și zice: „Hei, uite ce drăguță ești, poftim! Nu-i așa că-a fost ușor?” E o tâmpenie!

— Sunt de acord, țipă la ea, dar se simțea umorul din vocea lui și un zâmbet îi apărură pe buze. Și imediat ce îi se pare că viața ta e ușoară, te rog să mă anunți, deoarece am senzația că până acum nu ne-a mers extraordinar.

Helen nu voia să râdă. De fapt, încerca din răspuțeri să se uite urât la el, dar oricât de mult se strădui, nu putu să rămână serioasă. Scoase un sunet oribil, un fel de grohăit care îl făcu pe Lucas să i se alăture și să râdă atât de tare, încât trebui să-și pună mâinile pe genunchi ca să se calmeze. Când Helen își acoperi fața și chiar începu să râdă cu poftă, simți cum brațele lui Lucas o cuprinseseră.

Umorele se transformă repede în tandrețe, iar tandrețea – într-o clipă lungă în care pur și simplu rămaseră îmbrățișați, susținându-se unul pe celălalt. Atunci înțelese Helen cum mergeau lucrurile între

ea și Lucas de fapt. Trebuiau să facă asta împreună, să înjumătățească poverile care le fuseseră date, altfel ar fi fost striviți sub greutatea lor.

După un moment minunat de lung, Lucas își îndreptă buzele către obrazul ei, atingând-o ușor cu mâna pe șira spinării și începând să-i mângâie firisoarele de păr de la ceafă. Helen simți cum umerii lui se încordară și cum deodată își ridică genunchiul între coapsele ei. Helen își pierdu răsuflarea și încercă să se hotărască dacă să îl tragă deasupra ei așa cum voia *ea* sau dacă să-l respingă, așa cum voia *el*, dar nu avuse ocazia să aleagă. Lucas își reveni la fel de repede cum se lăsase copleșit de sentimente. Se îndepărtă de ea cu un zâmbet resemnat și se înălță în aer.

— Știi, nu ai nevoie să alergi ca să intri la o facultate bună. O să rupi gura târgului cu rezultatele tale la SAT, spuse el vesel, dar încă se simțea un ușor tremur în vocea lui.

— Asta crede și Hergie, zise Helen, încă un pic amețită și fără vlagă.

Îl alătură pe cer și își continuă ideea până la capăt când în sfârșit reuși să se gândească la ea.

— Nu știu, nu vreau să fiu genul ăla de fată. Fata care face tot ce îi spune prietenul ei pentru că vrea să ia altcineva deciziile dificile în locul ei.

— Urăsc genul ăla de fată, rosti Lucas strâmbând din nas și zburară împreună spre casa lui, ținându-se de mână.

— Nimeni nu suportă genul ăla de fată. De aceea nu pot pur și simplu să fac automat tot ce îmi ceri tu, chiar dacă ai dreptate. Am și eu mândria mea, continuă Helen pe un ton glumeț în timp ce aterizau în curtea lui, dar el nu râse.

Îl strânse de mână un pic mai tare și își lăsă capul pe spate, ca să se poată uita în ochii lui îngrijați.

— Ce e?

— Mândria este ceva foarte periculos pentru Scioni. Ne e ușor să cădem pradă tentației și de obicei cu asta începe declinul nostru. Știu

că glumeai, dar ai grijă, bine? spuse el tandru.

— A, da. Hubris²⁵. Marele „așa nu“ al Greciei antice, zise Helen încuviințând cu înțelepciune.

Când Lucas se uită la ea surprins, continuă:

— Ce? Mi-am făcut temele la mitologie. De fapt, cred că sunt teme la istorie, nu?

— Da. Istoria familiei noastre, spuse trăgând-o mai aproape de el.

Merseră îmbrățișați până la arenă și apoi se separară, se schimbă în hainele de antrenament și se întâlniră pe salteaua de antrenament.

Helen se aștepta să fi rămas un pic de tensiune în urma „scăpării“ lui de la Great Point, dar dacă momentul de lipsă de stăpânire de sine îl afectase cumva, pur și simplu, îl ajută să se concentreze mai mult asupra antrenamentului. De obicei, existau clipe în care unul sau celălalt își dădea seama cât de intimă era poziția în care stăteau unul peste celălalt în timp ce Helen încerca să înțeleagă bazele Jiu-Jitsului, dar nu și în după-amiaza aceea. Lucas își lua în serios rolul de antrenor.

— Doar ce mi-am dat seama că ne-am luptat toată ziua, observă ea încercând, dar nereușind să scape din strânsoarea lui pentru a zecea oară. Și devin cam frustrată.

— Câtă vreme a trecut? întrebă el deodată curios în legătură cu ceva, dar ea nu înțelese de la început.

Își suci gâtul și se uită la ceasul de pe perete, apoi o privi iarăși pe Helen.

— Ți-au revenit trăsnetele?

Helen încercă să analizeze senzația aceea ciudată din stomac și

²⁵ În Grecia antică, „hubris“ se referea la umilirea unei victime din pură plăcere, avea o conotație sexuală, iar rușinea se reflecta și asupra celui care comitea fapta. De asemenea, cuvântul era folosit pentru a descrie acțiunile celor care îi provocau pe zei sau le puneau la îndoială deciziile. Deși nu reprezenta un termen legal clar definit, în Atena, făcea referire la o crimă. (n.red.)

simți o scânteie. Dădu din cap un pic surprinsă, iar el o luă de mână ridicând-o în picioare.

— Atunci, hai să exersăm, spuse el surâzând în vreme ce ieșeau din sala de gimnastică.

Când ajunseră afară, văzură mașina lui Hector parcând și pe copiii Delos ieșiră din ea.

— Îi vom testa trăsnetele! strigă Lucas către ei.

Jason și Hector se uitară unul la celălalt cu ochii mari și apoi o luară amândoi la fugă spre Lucas și Helen.

— Cât timp a trecut? strigă Hector pe când alerga către ei, la fel de vesel ca o școlăriță.

— Cam vreo oră și patruzeci și cinci de minute, răspunse Lucas. A băut vreo șase litri de apă.

— Și încă îmi este un pic sete, recunosc Helen.

— Păi, mai adu-i apă, Lucas! ordonă Cassandra imediat ce ea și Ariadne ajunseră acolo. Cum ar trebui să formeze electricitate fără hidrogen?

— Corect, spuse Lucas distras, se înălță în aer, zbură spre casă și veni înapoi după vreo douăzeci de secunde. De ce nu mi-ai zis că ți-e sete? o întrebă el pe Helen dându-i încă o sticlă mare de apă proaspăt scoasă din frigider.

— Nu mi-am dat seama. Probabil că ar trebui să fiu mai atentă la chestia asta, rosti Helen încet.

— Trebuie să fii atentă la orice te face mai puternică. Și trăsnetele tale te fac foarte puternică, spuse Hector, un zâmbet de felină întipăririndu-i-se pe chip în timp ce Helen înclină sticla și bău cu poftă.

— Faza cu ușa a fost dementială! zise Jason ducându-și mâna la față când își aminti. Ai fi spus că acolo a fost un sudor profesionist.

— Cam câți volți ai zice că ai acumulat acum? întrebă Cassandra în vreme ce intrau cu toții în arenă.

— Habar n-am, ridică Helen din umeri.

Se concentrează asupra încărcăturii electrice și încercă să o estimeze,

dar nu putea s-o descrie.

— E o senzație, nu o citire digitală, Cass.

— A, atunci, așteaptă! rosti Cassandra ridicându-și mâinile. Poate că reușesc să găsesc o metodă să o măsurăm.

— Cassie, fii cât poți de tociară mai târziu! Murim de nerăbdare să vedem asta acum, se plânse Hector.

— Oh, bine, fie! Scuze, Helen! Oricând ești tu gata, acceptă ea un pic reticentă.

Familia Delos trecu în spatele lui Helen, lăsându-i destul loc liber cât să-și direcționeze trăsnetul spre nisipul neconductibil din arenă. Își ridică mâna dreaptă mai întâi pentru că aceea era mâna cu care scria, dar nu i se păru că ar merge prea bine, așa că ridică mâna stângă. Apoi, pentru prima dată, chemă intenționat trăsnetul.

Îi ieșiră fulgere din mână. Nu era energie statică, vreun fel de scânteie jalnică, era chiar un fulger. Țâșni din mână ei, se văzu un pic neclar și făcu un zgomot puternic, ca o orchestră de bice din piele plesnind în același timp. Preț de o secundă, se văzu o lumină albastră, rece, care-i orbi până și pe copiii zeului soarelui, iar în următoarea secundă jumătate din arenă fu acoperită de un strat gros de sticlă fumegândă chihlimbarie. Nimeni nu spuse nimic pentru o vreme.

— Incredibil, șopti Hector.

Helen își lovi limba de cerul gurii și se îndreptă împleticindu-se spre sticla de apă pe care Lucas i-o întinse automat. Bău un litru din cinci înghițituri.

— Poate că a fost totuși un pic cam mult, zise ea rezemându-se de Lucas.

— Ai fi putut să prăjești vreo cincizeci de oameni, murmură Ariadne distrasă, uitându-se la stratul neregulat de sticlă, apoi la Helen.

— Dar nu vreau să prăjesc cincizeci de oameni. Cincizeci de cartofi pai, sigur. Cine nu ar vrea cincizeci de cartofi prăjiți? Delicios, rosti Helen cu un zâmbet buimac.

— Electricitatea o face să fie un pic cam confuză, le explică Lucas verilor și surorii lui, un pic rușinat. Sper că nu-i face rău.

— Nu e de la voltaj, Luke. E de la deshidratare! spuse Cassandra pe un ton tăios, dând din cap enervată. Aruncă fulgere. Corpul ei e construit în așa fel încât să suporte electricitatea. Fiind secătuită de fluidele din țesuturi, pare aiurită. Dar asta nu este ceva permanent și nici nu-i face rău, așa că nu te mai îngrijora.

— Cine vrea cartofi prăjiți? întrebă Helen începând să chicotească imediat ce Lucas o ridică în brațe.

Decise că ar fi fost mai bine să o care el în casă decât să o vadă cum se împleticea prin iarbă de parcă ar fi fost beată.

Helen își puse buzele direct sub robinetul chiuvetei din bucătărie și bău cu poftă în vreme ce Cassandra îi chemă pe Castor și Pallas. Voia să le arate stratul de sticlă creat și să se ocupe de ea înainte să se răcească, să poată calcula cumva intensitatea curentului lui Helen. Ceilalți o așteptară răbdători pe Helen să-și facă plinul, în timp ce-și tot aruncau priviri în spatele ei. Helen le putea simți frica.

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit, zise Helen după ce închise robinetul și se întoarse cu fața la ei. N-aș folosi niciodată asta pe o persoană.

— Niciodată să nu spui niciodată, o avertiză Lucas.

La asta se gândeau cu toții, iar acum, că văzuseră ce putea face Helen, ar fi fost greu să uite.

După încă vreo zece minute în care discutară despre utilizările practice ale fulgerelor, se hotărâră să iasă să mănânce ceva. După ce Helen tot repetase „cartofi prăjiți”, nu se puteau gândi la nimic altceva decât la mâncare de fast-food, așa că trecură pe la unul micuț, de lângă plajă. De îndată ce Helen și Lucas se duseră la teighea, femeia care le preluă comanda o întrebă cu ce parfum se dăduse. Helen îi spuse că nu se dăduse cu niciunul, dar fu ignorată ca de obicei.

— Miroase a liliac. Ador liliacul, se entuziasmă femeia.

Helen îi mulțumi pentru că i s-ar fi părut nepolitic să nu o facă,

apoi comandă cu Lucas și se așezară la una dintre mese.

— Nu miroși a liliac, spuse Lucas. Miroși a prăjiturile.

— Ce vorbești, Luke? zise Hector încruntat când li se alătură. Helen miroase a sunătoare și mirt. Mereu a mirosit așa.

— Ei na, spuse Jason strâmbându-se un pic, nefiind de acord. Are același parfum pe care îl are și Claire. E o aromă de fructe, de citrice. Deloc floral.

— Prăjiturile, insistă Lucas dând din cap.

— Eu cred că miroase a pudră și a ceva dulce. Ca pudra pentru copii și caprifoi, spuse Ariadne cu jumătate de zâmbet. Și, apropo, cred că miroase nemaipomenit.

Discuția continuă ceva vreme până când Helen, încă un pic afectată de deshidratare, se ridică și se duse la masa unor oameni pe care nu îi cunoșteau. Le zâmbi celor doi turiști șocați, întinse mâna și îl întrebă pe bărbatul aflat cel mai aproape de ea a ce credea el că miroase.

— Chanel numărul 5. Cel mai frumos parfum posibil, spuse el zâmbind binevoitor.

Prietenul lui se aplecă și trase și el aer adânc în piept.

— Nu e parfum, zise el cu o privire distantă. Niciun parfum nu miroase exact ca o pădure de conifere după furtună.

— Mersi mult, le spuse Helen, apoi se întoarse la masa ei și ridică din umeri. Vă înșelați cu toții, să știți. Săpun fără parfum. Cu asta m-am spălat de când mi-a zis Lucas să nu mă mai dau cu lucruri frumos mirositoare, și nu m-am dat cu nimic altceva de atunci.

— Asta mi se părea și mie! spuse Cassandra de parcă tocmai rezolvase un mister. M-am tot întrebat despre ce vorbea lumea pentru că nu mi se pare că miroși a altceva decât a săpun.

— Mulțumesc, Cassie. Vedeți? Sunteți nebuni, zise Helen răspicat în timp ce se așeză înapoi lângă Lucas.

— Crezi că eu nu știu a ce miroși? o întrebă Lucas cu tandrețe în vreme ce se aplecă spre ea, zâmbind de parcă știa el ce știa.

— Claire crezi că nu știe a ce miros? contracară ea jucăușă. Acum

vreo două zile, mi-a spus că miros a căpșuni. Sincer, cred că vi se pare că miros a ce vreți voi să miros. Ție îți plac prăjiturelele, lui Claire i-au plăcut dintotdeauna căpșunile și pun pariu că tipului ăla de acolo îi plac coniferele, zise ea exact când le veni mâncarea.

Luă între degete un cartof prăjit mult dorit și ronțai capătul încă fierbinte ca să-și sublinieze afirmațiile.

Cassandra rămase cu gura căscată.

— Pe zeii mei! Helen oglindește. De asta au început oamenii să sară unii pe alții de parcă ar fi sezonul de împerechere la grădina zoologică, rosti ea făcând ochii mari.

Se uită la Hector.

— Trebuie să merg acasă acum.

— Și burgerii noștri? rosti el trist, dar conștient că oricum ar fi făcut ce îi cerea Cassandra să facă.

— Vrem totul la pachet, îi spuse Cassandra ospătarului înainte să o privească pe Helen și să ridice din sprâncene. Cred că mi-am dat seama care-i faza, dar încă trebuie să mai testez un pic.

Se întrecură până la reședința Delos, grupul gălăgios dând buzna în bibliotecă și supărându-i pe Castor și Pallas. Cassandra trase o scară în dreptul unui raft înalt și îl rugă pe Lucas să i-o țină cât se urca ea. Făcând asta, le spuse tatălui și unchiului ei să o miroasă pe Helen și să descrie ce simt. La început, n-au priceput ce li se cere, apoi au încercat.

— Miroase a... nu, e imposibil, spuse Pallas, furia citindu-i-se în ochi când făcu un pas înapoi fără să vrea.

— Ce simți? își întrebă Castor cu grijă fratele.

Ridică încheietura lui Helen până la nivelul nasului și inhală. Un zâmbet tandru îi relaxă ridurile de îngrijorare de pe chip și, pentru un moment, se uită la Helen ca și când ar fi fost un bărbat mult mai tânăr. Apoi, se încruntă brusc și ochii i se concentrară la un gând anume.

— Tu nu miroși ce miros și eu, nu? îl întrebă pe Pallas.

— Nu dacă îți miroase a Aileen a mea, răspunse el cu vocea plină

de amărăciune.

Helen își smulse mâna dintr-a lui Castor, simțind că și el, și Pallas se apropiaseră cumva un pic prea mult de ea.

— Cass? o întrebă Lucas pe sora lui, îngrijorat și căutând un răspuns.

— Miroase a ceea ce îl excită pe cel care o miroase. Abilitatea asta are legătură doar cu o zeiță și o relicvă, zise Cassandra tot căutând ceva. Cingătoarea Afroditei.

— N-are cum să fie, spuse Pallas, mișcându-și capul. Am putea la fel de bine să zicem că are aegisul²⁶ lui Zeus. Sau capul Medusei. E folclor.

— Ce e cingătoarea? întrebă Helen încet, în cazul în care era o întrebare atât de prostească, încât trebuiau toți a se preface că nu o auziseră.

— Cingătoarea Afroditei, răspunse Lucas automat uitându-se când la Cassandra, când la Castor înainte să o privească pe Helen. Este un obiect magic care îl protejează pe cel care o poartă împotriva oricărei arme.

— Și îl face irezistibil pentru sexul opus, adăugă Castor uitându-se îngrijorat la fiul său.

— Și vreți să spuneți că am chestia asta pe mine? Ei bine, îmi pare rău să vă anunț, dar mi s-au cam terminat cingătorile, rosti Helen râzând sarcastică, dar nimeni nu râse cu ea.

— Dă-mi un pic lăntșorul pe care ți l-a dat mama ta, îi ceru Cassandra coborând de pe scară cu o carte sub braț și întinzând mâna spre Helen.

²⁶ Aegis este un obiect cu scop protector, asociat inițial cu Zeus, dar și cu Atena, apoi fiind atribuit doar zeiței. Este adeseori considerat a fi un nor de tunete, cu margini strălucitoare (deoarece atunci când Zeus îl folosea, fulgerul scăpăra și se auzea tunetul) construit de Hephaistos, sau pielea caprei divine Amaltheia. Este reprezentat ca un fel de îmbrăcăminte, uneori acoperită cu solzi și având șerpi ca franjuri, capul Medusei fiind prins la mijloc. (n.red.)

— Pentru cât timp îl vrei? întrebă Helen jucându-se agitată cu medalionul.

Nu îi plăcea deloc să și-l dea jos de la gât, chiar dacă motivul era așa de important pe cât îl făcea Cassandra să pară.

— Ți-l dau înapoi imediat. Promit, zise Cassandra, nedezipindu-și privirea de Helen.

— Da, sigur, acceptă Helen.

Se gândi că fusese o prostie din partea ei să ezite. Se supuse și se luptă cu sentimentul de panică și goliciune pe care îl simți la gândul de a-și da jos lăntișorul. Îl scoase de la gât și i-l dădu Cassandrei. Imediat ce îl lăsă în mâna întinsă a Cassandrei, simți o arsură de-a lungul antebrațului.

— Cass, ești nebună? țipă Lucas smulgând un mic cuțit din mâna surorii sale.

Helen simți cum cineva din spatele ei se apropie și îi puse o mână pe umăr, și, după mărimea ei, Helen își dădu seama că Hector venise să o protejeze.

— Îmi pare rău, Helen! Doar așa puteam să demonstrez tuturor, spuse Cassandra mușcându-și buza de jos și uitându-se la ea cu o privire defensivă.

— E în regulă, murmură Helen neputând încă să înțeleagă ce se întâmplase exact.

Se holbau cu toții la brațul ei. Se uită și ea și văzu o tăietură subțire, din care curgea sânge pe covor.

— Dar este doar un lăntișor, repetă Helen legănând medalionul pe lăntișor, în timp ce îl privea pe Lucas cum o tampona cu o loțiune antibacteriană.

Deja începea să se vindece, dar Lucas insistă să trateze rana și Helen nu avea chef de ceartă.

— Devine orice ai tu nevoie, asta face parte din magia lui, zise Cassandra, enervându-se pe când încerca să găsească vorbele potrivite. Așa cum miroși diferit pentru fiecare persoană. Pentru că nu există doar un miros atrăgător. Cum să-ți explic?

— Sexy pentru mine înseamnă total altceva față de ce înseamnă chiar și pentru fratele meu geamăn, pentru că ne atrag lucruri diferite, încercă Ariadne să explice în locul ei.

— Exact, spuse Cassandra.

— Dar de ce o cingătoare? insistă Helen.

Castor râse când văzu cum se strâmba Helen.

— Trebuie să ții cont de faptul că, acum câteva mii de ani, cingătorile erau considerate foarte senzuale, dar îi și protejau pe cei care le purtau. Unele aveau chiar și plăci de bronz sau os, ca un fel de armură ușoară, îi zise Castor zâmbind binevoitor. Dar cingătoarea era făcută din două părți. Brâul în sine și podoabele sale. Aceste ornamente o făceau pe zeiță să fie irezistibilă oricui devenea ținta seducției ei și ele aveau puterea de a se schimba pentru a fi pe placul oricui le privea. Timpul a tot trecut și cingătorile au devenit demodate, dar magia a rămas aceeași. Poate deveni orice vrei tu să fie ca să te facă mai atrăgătoare, Helen! Și, în toți acești ani, ai avut nevoie să fie doar un simplu medalion.

— Mie mereu mi-a plăcut la nebunie, recunosc Lucas curtenitor, dar nu își ridică privirea de la bandajul pe care îl înfășură în jurul brațului lui Helen. Felul în care cade fix în acel loc, spuse el, atingându-și baza gâtului pentru un moment cât de scurt posibil înainte să-și lase mâna în jos și să continue să o bandajeze. Eu cred că e perfect.

Helen văzu cum obrazii lui se înroșiră, dar tot se concentra asupra a ceea ce avea de făcut, conștient că toată lumea se uita la el îngrijorată. Castor părea atât de afectat, încât ai fi zis că era la o înmormântare.

— Și dacă aș vrea să fie altceva? întrebă Helen, deodată stârnindu-i-se curiozitatea în legătură cu puterile medalionului.

Cassandra ridică din umeri.

— Nu știu. Ai încercat vreodată să îl schimbi? rosti ea entuziasmată. Dar poate ar fi mai bine să ți-l dai jos mai întâi! N-ai de unde ști ce se poate întâmpla, adăugă repede.

Helen își dădu medalionul jos și încercă să se gândească la ceva senzual, dar nimic nu-i venea în minte. După o clipă, decise că nu era important ce credea ea că era sexy, ci important era ce credeau ceilalți. Avea nevoie de un cobai. Se uită la Hector, concentrându-se numai asupra lui, și văzu cum lăntșorul își schimbă forma în mâna ei.

— Helen! strigă Hector.

Helen privi în jos și văzu că ținea un mic petic de dantelă care arăta mai mult a ață dentară incrustată cu diamante decât a chiloți. Toată lumea izbucni în râs, arătând cu degetul spre Hector și glumind pe seama gusturilor lui. Concentrată, se uită la Lucas și obiectul se transformă la loc în lăntșorul ei. El zâmbi larg.

— Ți-am spus. Mor după lăntșorul ăla, rosti el sincer.

Privirea lui era atât de tandră, încât Helen simți că trebuia să facă oarece pentru a distrage atenția îndreptată asupra lor. Se uită împrejur, căutând o nouă victimă. Toți luară hotărârea înțeleaptă de a nu sta în calea ei.

— Nici să nu-ți treacă prin cap! țipă Ariadne fugind din cameră, ca Helen să nu o poată ținti pe ea.

— Hai, fii serioasă, mă văd cu prietena ta cea mai bună! Ai un avantaj nedrept! spuse Jason îndepărtându-se de ea și acoperindu-și când ochii, ca să nu o vadă, când fața, ca ea să nu îl vadă pe el, pentru că nu știa exact ce provoca transformarea.

— Bine, nu vă panicați! râse Helen când își puse lăntșorul înapoi la gât, dar nimeni nu mai rămase în bibliotecă să vadă cât de înțelegătoare era, în afară de Lucas și Cassandra. Și mie îmi place așa cel mai mult.

— Bun, spuse Lucas uitându-se în altă parte și încercând să pară că nu se rușinase.

— Tu de ce nu fugi de mine? o întrebă Helen pe Cassandra în glumă, dar, când văzu expresia întunecată de pe chipul ei, știu că făcuse o prostie.

— Chestia asta nu o să meargă niciodată la mine, zise Cassandra

pe un ton distant când trecu pe lângă Helen.

— Îmi pare rău, îi spuse Helen lui Lucas după ce Cassandra părăsi camera.

Își puse mâna pe Lucas și îl făcu să se uite la ea.

— Nu înțeleg, Lucas. Ce-am zis?

— Puterea Afroditei funcționează numai când vine vorba de adulți – de persoane mature din punct de vedere sexual, răspunse ușor răgușit, având gâtul uscat.

— A, nu știam, dar nu trebuie să-i fie rușine din cauza asta. Are doar treisprezece ani. Nu a înflorit sexual încă, rosti Helen cu un zâmbet cald, dar Lucas răspunse repede:

— Sora mea nu va simți niciodată asta. A fost luată de Ursitoare.

— Și ce înseamnă asta?

— Chiar dacă va vrea, chiar dacă va simți ce simt alte femei, nu va putea niciodată să se îndrăgostească sau să aibă copii. Nu va putea nici măcar să aibă relații scurte și strict bazate pe sex, așa cum are Hector cam o dată pe săptămână. Așa cum aveam și eu înainte să te cunosc, recunosc Lucas cu tristețe. Este juruită celor Trei Ursitoare și ele nu își vor dărui fiica nimănui.

— Dar dacă se simte femeie, de ce nu poate fi? Cui îi pasă de nebunele alea trei care au rămas fete bătrâne? întrebă Helen cu convingere, dar asta doar îl supără și mai tare pe Lucas.

— Nu vrei să înțelegi, Helen. Vorbim despre Ursitoare, nu de niște părinți prea grijulii care au probleme cu fecioria. Nu poți evita sau păcăli *Moirele*. Cassandra nu va putea să se furișeze afară din casă și să facă sex cu vreun tip pe care l-a cunoscut la o petrecere, zise el pășind nervos de colo-colo. Chiar dacă ar exista un bărbat pe care să îl respecte cu adevărat, un bărbat pe care ar putea învăța *să îl iubească*, Ursitoarele ar găsi un mod să-i separe. Destinul se va asigura că nu va mai da ochii cu acel bărbat.

— Cât de nemilos, spuse Helen îngrozită de gândul de a nu putea niciodată să aleagă pe cine și cum să iubească.

— Și, într-o zi, Ursitoarele o vor despărți de noi, de familia ei.

Nu-ți mai poți da seama acum, dar obișnuiam să fim foarte apropiați noi doi. Mă lua de mână oricând mergeam unul lângă altul, dar nu mai face asta acum, zise el, tristețea simțindu-i-se în glas. Era cea mai draguță surioară, sincer. O inimă așa de mare și o minte atât de ageră – amândouă puse în cea mai micuță fată pe care ai fi văzut-o vreodată. Acum, devine din ce în ce mai mult ca *ele*. Rece, meticuloasă, de neînduplecat.

Era clar că Lucas avea nevoie să fie consolată, așa că Helen își puse mâinile pe talia lui și așteptă până când el fu gata să o ia în brațe și să se relaxeze în îmbrățișarea ei, ceea ce și făcu. Ei trebuiau să împărtășească totul și, dacă el se simțea rănit, și ea trebuia să se simtă la fel. Așa mergeau lucrurile. Chiar de când se cunoscuseră, de când doriseră așa de tare să se omoare, împărtășiseră responsabilitatea și profunzimea sentimentelor lor atât de puternice. Erau conectați și asta nu avea să se schimbe indiferent de ce simțeau, chiar dacă sentimentele erau atât de greu de suportat.

Rămaseră îmbrățișați încă vreo două minute, până intră Ariadne în bibliotecă și îi spuse lui Helen că trebuia să vină în bucătărie.

— Ce e? întrebă Lucas, încă vulnerabil.

— Mama ta a aflat de faza cu Cingătoarea Afroditei și acum își cam iese un pic din minți, Luke, recunosc Ariadne înghițind în sec și uitându-se cu blândețe când la unul, când la celălalt. Mătușa Noel vrea să stea de vorbă cu Helen.

Tot aerul păru să dispară din cameră, majoritatea tras în plămâni lui Lucas. Ariadne se întoarse, iar Lucas o luă pe Helen de mână și își urmă verișoara fără să rostească vreun cuvânt.

— E de rău? întrebă Helen speriată în timp ce mergeau prin casă în spatele Ariadnei.

— Da, șopti el. Uite, poți să-mi promiți ceva?

— Ce anume?

— Promite-mi că, indiferent ce zice mama, asta nu va fi ultima dată când vorbești cu mine. Lucas o făcu să se oprească și să se uite la el. O ținea de umerii încordați și își lipi buzele de fruntea ei în

vreme ce îi vorbi: Promite-mi că vei mai vorbi cu mine. Chiar dacă o vei mai face doar o singură dată.

— Promit, spuse ea cu greu, neștiind dacă lucrurile astea chiar se întâmplau sau dacă era doar un vis ciudat.

Ea și Lucas intrară în bucătărie ținându-se strâns de mână, ca și când ar fi fost ultima dată. Imediat ce intrară pe ușă, Noel se uită la Castor și arată cu mâna spre ei, de parcă ar fi fost o dovadă pentru pledoaria ei.

— Luke, du-te în camera ta, zise Castor fără să-l poată privi în ochi.

— Cred că am dreptul să ascult ce aveți de spus, răspunse el calm în timp ce Helen îl strânse mai tare de mână și aruncă o privire spre chipurile solemne ale celor din jur.

Pandora clătina din cap, Hector era rece ca gheața, iar Cassandra se concentra atât de tare asupra fratelui ei, încât ai fi zis că încerca să-i citească gândurile. Ceva era foarte anapoda și Helen începu să respire atât de repede, încât simți că începe să hiperventileze pentru prima dată în viața ei.

— Vreau să ieșiți cu toții afară. E căminul meu, dreptul meu sacru acordat de Hestia²⁷, rosti Noel clar și răspicat, de parcă ar fi invocat un fel de ritual străvechi. Asta este doar între mine și Helen.

După câteva clipe de tăcere, Jason fu primul care se îndreptă spre ieșire. Văzând privirea lui Noel, se duse la Lucas și îi desprinse mâna de a lui Helen. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, Helen era convinsă că Lucas ar fi sărit la bătaie, dar îl lăsă pe Jason să-l conducă sus, pe scări. Toți ceilalți ieșiră repede din bucătărie, cerându-și scuze. Toți în afară de Pallas. Helen observă că părea satisfăcut. Chiar un pic îngâmfat.

— Stai jos, îi ceru Noel trăgându-și un scaun și așezându-se cu fața spre Helen. Tu nu prea înțelegi ce se întâmplă, nu-i așa? întrebă

²⁷ În mitologia greacă, Hestia a fost zeița căminului, a focului sfânt, prima fiică a lui Cronos și Rheeli, soră a lui Zeus, Poseidon, Demetra, Hera și Hades. (n.red.)

ea cu grijă. Helen clătină din cap și înghiți un nod. Noel continuă cu o altă întrebare: Ariadne ți-a explicat cum e cu Armistițiul, nu-i așa?

— Mi-a spus că, dacă nu stau Casele separate, zeii se vor întoarce și vor porni iarăși războiul troian, zise Helen răgușită.

— Corect. Și ce înseamnă asta? Care ar fi cel mai simplu mod prin care Casele să se alăture? întrebă Noel cu voce tăioasă. Helen clătină iarăși din cap, foarte speriată, iar Noel continuă: Prin căsătorie. Asta este de obicei imposibil pentru Scioni, deoarece Furiile au grijă să se urască toți de moarte, dar asta nu mai e cazul când e pentru tine și Lucas.

Helen răsuflă ușurată.

— Asta era? întrebă ea. Nimeni nu se căsătorește cu nimeni! Eu și Lucas suntem mult prea tineri! Nu suntem chiar așa de proști.

Helen era convinsă că ar putea clarifica totul dacă vorbeau un pic despre asta, dar Noel clătină din cap de parcă Helen nu ar fi înțeles ce trebuia.

— Știi cum era căsătoria definită în Grecia antică? spuse Noel un pic mai calmă. Foarte simplu. O virgină merge la un bărbat acasă, cu familia adunată în jurul lor ca martori. Virgina și bărbatul împărtășesc un foc, o masă și un pat. Dacă fata nu mai era virgină a doua zi dimineață, cuplul era considerat căsătorit. Asta e. Doar asta trebuia să se întâmple. Tu încă ești virgină, nu-i așa?

Obrajii lui Helen se înroșiră instantaneu și rămase cu gura căscată.

— Da, dar asta nu este treaba nimănui. E doar treaba mea!

— Evident că este și treaba noastră. Pentru că tu și Lucas ați făcut cam tot ce era pe lista aia, mai puțin consumarea căsătoriei. Dacă se întâmplă asta, atunci, din punctul de vedere al zeilor, tu vei fi soția lui. Dacă ești soția lui, asta unește ultimele două Case. Și știi ce înseamnă *asta*.

— Război, murmură Helen complet buimăcită.

Creierul ei tot încerca să găsească punctul slab din pledoaria lui Noel – acel unic lucru care anula argumentele ei –, dar nu găsi nimic.

— E imposibil.

— Nu, e ironic. Primul război troian a început pentru că doi adolescenți s-au îndrăgostit și au fugit împreună. Acum, iată-vă pe tine și pe Lucas pe cale de a face aceeași greșeală, spuse Noel începând să i se simtă mila dincolo de furie.

— Și Lucas știa toate astea? De la început? întrebă Helen.

— Din momentul în care te-a văzut, răspunse Noel.

— Asta explică multe, murmură Helen încă încercând să pună detaliile cap la cap. Credeam că este doar de modă veche sau ceva de genul ăsta.

— Lucas? Nu, râse Noe dând din cap amuzată de acel gând. Dar este un băiat de onoare, așa că am avut încredere să se afle în preajma ta. Am lăsat povestea asta să meargă mai departe pentru că am considerat că se poate controla și nu ar face nimic ce ar regreta ulterior. Dar medalionul schimbă tot.

— De ce? spuse Helen, deodată agitată. Mereu l-am purtat și mereu a putut să se controleze. Și nu i-am făcut treaba prea ușoară, adăugă ea regretând. Dar de acum înainte, nu voi mai insista și așa vom putea rămâne împreună, nu?

— Și apoi? întrebă Noel cu delicatețe.

Toată furia îi dispăruse când văzu cât de mult ținea Helen la el.

— Ați putea să vă țineți de cuvânt și să nu vă atingeți, dar cum crezi că va evolua relația voastră în viitor? Cum crezi că se va simți Lucas?

Noel făcu o pauză și se uită la mâinile pe care și le ținea în poală.

— Va fi greu, dar știm ce riscăm... începu Helen încercând să negocieze..

— Mi s-a spus deja că îmi voi pierde fata din cauza nebuniei. Nu-mi pot pierde și fiul, o întrerupse Noel cu ochii mari de frică. Te rog, Helen, te implor! Stai departe de Lucas. Dacă vă distanțați un pic, poate că va reuși să renunțe la tine înainte să fie prea târziu.

— Vorbiți de parcă o să-l fac să înnebunească sau așa ceva, rosti Helen frustrată și dându-și ochii peste cap.

Noel se uită urât la ea, ceea ce însemna că Helen ar face bine să nu

subestimeze situația.

— Medalionul nu-i vreun elixir al dragostei ca alea de jucărie pe care le cumperi de la bâlci. Este o relicvă de la zeița iubirii însăși și, dacă tu nu crezi că nu e posibil să înnebunești din dragoste pentru cineva, asta e pentru că încă nu ai iubit cu adevărat.

Se uitară fix una la cealaltă pentru câteva clipe în care Helen încercă să-și pună gândurile cap la cap. Citise *Iliada* și îi urâse pe Paris și pe Elena la fel de mult ca Lucas. I se păreau egoiști. Atât de egoiști, încât preferau să vadă cum un oraș întreg se face scrum, doar ca să nu se despartă. Îi disprețuia din atât de multe puncte de vedere – chiar mai mult decât pe psihopatul de Ahile. Dar cum putea fi Helen Hamilton mai bună decât Elena din Troia dacă nu putea renunța la bărbatul pe care îl voia atunci când i se cerea asta?

— De ce nu mi-a zis nimeni chestiile astea până acum? întrebă Helen neștiind pe cine să dea vina pentru situația imposibilă în care se afla.

— Lucas ne-a interzis. A spus că avea nevoie de un pic de timp și de intimitate, și noi am înțeles cu toții. Relațiile sunt personale.

— Dar noi nu avem voie să avem o relație, nu-i așa? întrebă Helen, vocea tremurându-i în timp ce simțea lacrimi fierbinți în ochi. Nu-i corect.

— Știu că nu e, rosti Noel, îndepărtându-i o șuviță peste umăr, ca să-i poată vedea fața.

— Deci niciunul dintre noi nu are voie să aleagă, spuse Helen gândindu-se la Cassandra și la câte avea de suferit.

— Eu și Castor am încercat să alegem altfel, zise Noel cu tristețe. Am încercat să fugim înainte să se nască Lucas. Voiam atât de mult să avem parte de un nou început, încât nici măcar nu i-am dat un nume grecesc.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Helen curioasă, descoperind că poate avea mai multe în comun cu Noel decât crezuse vreodată.

— Ce se întâmplă mereu, spuse Noel cu un zâmbet plin de înțeles. Familia.

Helen rămase nemișcată pentru o clipă, nevrând să se ridice de frică să nu se termine discuția și, prin urmare, să nu mai fie bine-venită în acea casă. Din reacțiile supuse ale celorlalți, știa că orice spunea Noel în bucătăria ei devenea lege pentru întreaga familie. Helen crezuse dintotdeauna că Noel era cea slabă, care avea nevoie să fie protejată, dar începea să își dea seama că Noel avea o putere pe care nimeni nu o mai avea. Când venea vorba despre cine să fie primit în familie și cine nu urma să aibă parte de ospitalitatea lor, Noel avea mereu ultimul cuvânt în fața tuturor celor care trăiau sub acoperișul ei. Nici măcar Lucas nu ar fi putut să se abată de la reguli fără să fie forțat să-și abandoneze întreaga familie. Helen nu primise binecuvântarea lui Noel și gata.

Helen reuși să se ridice în picioare și să se îndrepte spre ușă, dar, când ajunse acolo, se opri și se întoarse, bănuind ceva.

— Aș putea să vă mai pun o întrebare? întrebă Helen urmându-și impulsul. Așteptă politicoasă ca Noel să încuviințeze înainte să continue: Cum *l-ați fi numit* pe Lucas dacă i-ați fi dat un nume grecesc?

— Conform tradiției, l-am fi numit după tatăl lui Castor, răspunse Noel cu o expresie îndurerată.

— Cum anume? întrebă Helen intuind care ar fi fost numele lui Lucas, care ar fi trebuit să fie dacă părinții lui urmau regulile.

— Paris, răspunse Noel fără a o putea privi pe Helen în ochi.

CAPITOLUL 16

Câmpia se întindea la nesfârșit. Creștea un singur tip de floare acolo – una cu petale atât de palide, încât mai aveau puțin și deveneau transparente. Nu roia nicio albină în jurul acestor flori și niciuna nu se abătea de la alinierea perfectă în care se aflau dacă nu le atingeau Helen în trecere. Erau lucruri sterpe, fără miros, care nu susțineau alte vieți cu nectarul lor. Nu ar fi făcut fructe niciodată.

Terenul pe care se plimba nu mai era stâncos sau dificil, nu era nici prea cald, nici prea rece și nicio piatră ascuțită, și niciun arbust cu spini nu o tăia la picioare, dar chiar și așa locul era de nesuportat. Helen nu-și putea da seama dacă stătuse într-un singur loc săptămâni întregi, holbându-se la floarea care nu-ți inspira nimic și respirând același aer stătut, sau dacă mersese în tot acest timp. Tărâmul în care se afla nu se schimba niciodată, era repetitiv, fără sens și cu cât stătea acolo mai mult, cu atât își pierdea din simțuri.

Era o câmpie a nefericirii.

Helen se trezi și nu-și putu aminti ce zi era. Se întrebă pentru un scurt moment de conta sau nu, dar își aminti că, dacă era sâmbătă, nu trebuia să meargă la școală. Asta însemna să nu mai aibă de-a face cu alte întrebări aiurea și jenante din partea fetelor nerăbdătoare, care încercau să-și dea seama dacă mai era cu Lucas sau nu. Vulturii îi dădeau târcoale, rujându-se sau încordându-și mușchii, sperând cu toții să fie primii care să aterizeze pe unul dintre cadavre.

Dacă era sâmbătă, Helen nu ar mai fi riscat să-l zărească pe Lucas când se ducea dintr-o clasă în alta. Nu ar mai fi fost nevoită să recunoască rotunjimea grațioasă a umărului său ori modul în care își

apleca ușor capul, curios, încercând să vadă dincolo de formele indescifrabile care alcătuiau restul mulțimii. Dacă era sâmbătă, se putea duce acasă la familia Delos știind că el nu avea să fie acolo cât ea se antrena. Dar, dacă era sâmbătă, pur și simplu, însemna că trebuia să aibă de-a face cu o altă serie de tâmpenii pentru următoarele 16 sau 17 ore – trebuia să fie toată ziua acolo unde el nu ar fi fost.

Helen se rostogoli pe salteaua gonflabilă, se uită la ceas și văzu că era sâmbătă. Trecuseră nouă zile și jumătate de când Noel îi interzise să mai stea în preajma lui Lucas și Helen încă aștepta să simtă ceva – dar tot ce simțea era o senzație de amorțeală. O auzi pe Ariadne mișcându-se și schimbându-și poziția ca să stea la marginea patului și să se poată uita în jos, la ea, care era culcată pe salteaua gonflabilă.

– 'Neața! spuse Ariadne cu un zâmbet șters. Cum ai dormit?

Helen îi răspunse dezvelindu-se pentru a-i arăta clopoței nemișcați, încă încolăciți în jurul gleznelor ei. Erau exact acolo unde îi lăsase când cele două fete se duseseră la culcare, dar, sub clopoței, picioarele ei erau murdare, umflate și roșii ca și când ar fi mers desculță săptămâni întregi.

– Iarăși? întrebă Ariadne exasperată. *Sigur* zbori pe geam pe undeva, pentru că jur că n-am auzit nimic!

– Nu e vina ta, zise Helen, clătinând din cap și dezlegând clopoței inutili. Știi, chiar nu văd ce rost are să dormi aici în fiecare noapte dacă pe mine mă poartă vântul afară din cameră imediat ce ațipești.

– Nici nu încerca să deschizi subiectul ăsta pentru că nu-ți merge, rosti Ariadne supărată în timp ce se dezveli și se ridică în picioare. Și-așa Lucas probabil că o să mă omoare, murmură ea în vreme ce se îndreptă spre baie.

– Ah, hei! Scuze! spuse Jerry surprins când se întâlni pe hol cu o Ariadne sumar îmbrăcată.

– Bună, bombăni Ariadne și trânti ușa de la baie.

Helen aruncă sub pat clopoței ăia idioti și își ridică privirea spre

tatăl ei care trăgea timid cu ochiul din spatele ușii.

— Nu știam că Ariadne a fost aici. Iarăși, zise el.

— Îhm, răspunse Helen de parcă era ceva evident.

— Bine, spuse el indecis dacă să plece sau nu din fața ușii. Și vei fi la ea acasă azi toată ziua, presupun? Încă lucrați la proiectul ăla pentru școală?

— Îhm.

— Bine, zise el, încruntându-se confuz. Ăă... La mulți ani?

— A, da. Mersi, răspunse ea dând din cap.

Apoi, îl fixă cu privirea până plecă. Helen nu uitase că era ziua ei; pur și simplu, nu-i păsa.

— Am auzit cumva că a spus că e ziua ta? întrebă Ariadne având ochii larg deschiși când intră înapoi în cameră.

— Îhm, confirmă Helen. Dar nu sufla nicio vorbă nimănui. Tot ce vreau e să mă antrenez, apoi să mă întorc acasă și să mă bag direct în pat.

— Nu! Ar trebui să facem ceva! protestă Ariadne. Să ne luăm o zi liberă și să mergem prin mall, și apoi poate să luăm cina în oraș!

— Am spus nu, insistă Helen cu o voce joasă și o expresie serioasă. Antrenament. Pat. Atâta tot. Dacă vrei să te duci să faci cumpărături, te rog, ia-o înainte.

Ariadne clătină din cap tristă și se uită la Helen cum strângea patul gonflabil pe care insistă să doarmă în fiecare seară. Ar fi vrut să se certe cu ea, ar fi vrut să insiste că Helen ar trebui să încerce măcar să se distreze de ziua ei, dar știa că nu avea sorți de izbândă. De când fusese despărțită de Lucas, Helen se stinsese ca o lumânare. Tot ce mai rămăsese erau doar ceara și cenușa.

Creon coborî pe doc din iahtul privat pe care tatăl lui îl pusese la dispoziția lui și a echipei sale. Traversarea Atlanticului din Spania până în Nantucket fusese o călătorie lungă și plictisitoare, dar necesară. Aveau nevoie de instrumente care nu ar fi trecut niciodată prin vamă, nici măcar cu un avion privat. Mai mult, nu ar fi putut

oricum să-și ducă prada înapoi pe un avion. Ar fi fost o prostie. Trebuia să fie păzită bine, indiferent de cât de mult îi deranjau pregătirile pe Creon și echipa lui. Ura apa, ura oceanul și ăsta era un avantaj pentru cei O Sută de Veri. Ar fi fost ținută prizonieră de un element de care se temea și, având în vedere cât de puternică era, trebuia ca închisoarea ei să fie cât mai sigură posibil.

După ce coborî, Creon se întoarse pentru a-i spune echipajului său să stea pe iaht și să-l aștepte până se întoarce. Voia să se asigure că ei știau cine este șeful, ținându-i cât putea de departe de această poveste. Oricare dintre dragii lui veri ar fi putut fi tentat să profite de orice ocazie să intre în analele istoriei furându-i Triumful. Creon nu putea lăsa să se întâmple una ca asta, nici măcar din greșeală. După toate riscurile pe care și le asumase, după toată răbdarea lui, el va fi în sfârșit cel va aduce gloria binemeritată Casei lui. Era destinul lui să fie egalul eroilor din trecut, ca Hercule sau Perseu. Poate chiar mai bun, pentru că el va face ceva mai mult decât să omoare o hidră sau o gorgonă. Mult mai mult. El va fi cel care va dăruia nemurirea familiei sale, și tatălui său.

O singură viață îi stătea în cale, iar acea viață urma să-i fie livrată lui Tantalus, șeful Casei din Teba și viitor conducător al Atlantidei, de către Creon, fiul și urmașul său, care avea să primească onoarea pentru acea pradă. Și poate i se va oferi și premiul obsedant de frumos, pe care îl merita.

Ariadne și Helen merseră cu mașina către domeniu fără să își adreseze un singur cuvânt. Când se opriră la un semafor în spatele lui Matt, Ariadne îi făcu cu mâna, dar Helen nu. Amândouă îi putură vedea ochii și fruntea încruntate de grijă când se uită la Helen în oglinda retrovizoare.

— Știu că ești tristă, dar nu ar trebui să te porți cu Matt așa, spuse Ariadne un pic enervată. Este unul dintre cei mai deosebiți oameni pe care îi știi și tu îl rănești.

— Ai dreptate, sunt egoistă.

Helen rosti asta și nimic mai mult.

— Nu asta am vrut să zic, se poticni ea încercând să-și ceară scuze și uitându-se la drum. Știi ce sacrificii și știu de ce. Dar chiar trebuie să... Ei, las-o baltă.

Helen era conștientă cât de cât că ar trebui să îi pese de felul cum se simțea Matt, dar nu-i păsa nici măcar cum se simțea ea, nici măcar atunci când se lupta cu Hector pe salteaua din arenă. Antrenamentele lor deveniseră scurte și brutale. Acum, că Helen începea să înțeleagă cum să își folosească trăsnetele, cum să le controleze și să le folosească puțin câte puțin, era imposibil să te lupti cu ea corp la corp. Dacă mai puneai la socoteală și puterea medalionului, care o făcea invulnerabilă în fața oricărei arme, Helen devenise aproape indestructibilă.

Spre sfârșitul sesiunii din acea zi, Hector încercă să o imobilizeze și ea îl electrocuta pentru a treia oară. Căzu inconștient la podea. După un moment, se apropie de el și îl împunse cu degetul mare de la picior.

— Am terminat? îl întrebă ridicându-și sprâncenele când Hector își reveni.

— Tot nu știi cum să te lupti încă, murmură el ștergându-și sângele de la gură.

— Ți-ai mușcat limba atât de tare că ai sfâșiat-o, spuse Helen cu o voce fără inflexiuni. Poate că ar trebui să iei o pauză.

Helen se duse în colțul ei să bea niște apă și îi văzu pe Claire, Jason, Cassandra și Ariadne fixând-o cu privirea din afara ringului. Își țineau respirația. Jason fu primul care se mișcă. Făcu doi pași mari, sări grațios peste gardul de metal și ateriză lângă fratele lui care tremura.

— Cred că asta a fost tot. Asta a fost tot pentru totdeauna, Hector, zise Jason. Nu mai are nevoie de antrenament.

— Dar nu știe nici măcar cum să dea un pumn! protestă Hector, vorbind împleticit

— Nu are nevoie să știe, spuse Cassandra decisiv. Nu are nevoie

să știe cum să dea un pumn sau să țină o sabie, sau să se apere. Este deja de zece ori mai letală decât tine, Hector, și, dacă tot încerci să găsești o metodă prin care să o bați, o să ajungi să îți miroasă capul a ars. Aceste antrenamente s-au încheiat.

După ce zise asta, Cassandra se ridică și ieși din dojo, învăluită în umbre și foarte tăcută.

— Încă este vulnerabilă! țipă Hector după silueta din ce în ce mai greu de văzut a Cassandrei. Există un milion de moduri prin care poate fi înfrântă în momentul în care reușești să scapi de trăsnete.

— De ajuns, Hector, spuse Jason cu tandrețe. Cassandra are dreptate. Încearcă să-i găsești punctele slabe și învaț-o să se descurce cu ele, dar nu se mai antrenează în dojo. Nu va trebui să se teamă niciodată de lupta corp la corp.

— Deci gata cu însoțitorul? întrebă Helen, în sfârșit ridicându-și ochii de la sticla goală de apă.

Copiii Delos se uitară unul la celălalt ridicând din umeri și clătînând din cap.

— Bănuiesc că da, concluzionă Hector într-un final. Cel puțin până prevede Cassandra un pericol. În momentul ăla, nu-mi pasă cât de letală ești, unul dintre noi va fi iarăși cu tine în permanență.

— Pot să plec până atunci? întrebă Helen uitându-se la Hector și așteptând politicos să-i dea voie.

Hector dădu din cap. Ea făcu o plecăciune și apoi se înălță în aer.

— Lennie, așteaptă! țipă Claire după ea. Kate ți-a pregătit un tort!

Helen o zări pe Claire, văzu cât de îngrijorată era, dar nu putea face ce voia Claire. Nu se putea preface că era veselă. Nici pentru câteva ore, cât se dădea o petrecere în cinstea ei, nici pentru jumătate de oră, ca să-i lase măcar să îi cânte „La mulți ani!” și să înfulece niște tort, și nici măcar pentru cinci minute de care ar fi avut nevoie să-i explice lui Claire de ce nu putea face niciunul dintre acele lucruri.

— Te iubesc, strigă ea către prietena ei cea mai bună înainte să-și ia zborul.

Îl auzi pe Jason spunând ceva de genul: „Lucas e la fel“ când deschise ușa și se ridică sus pe cer, dar poate că își imaginase.

Nu avea o destinație anume sau un timp-limită, știa doar că nu are voie să părăsească insula. Îi promisese lui Lucas și nu avea de gând să-și încalce promisiunea acum. Își făcuseră mai multe promisiuni, iar Helen avea nevoie disperată ca unele dintre ele să fie adevărate, așa că nu avea de gând să încalce niciuna – nici măcar pe cea care ar fi alinat-o cumva. S-ar putea să nu se ducă niciodată în Patagonia cu Lucas, dar măcar putea să mențină încrederea dintre ei și să nu zboare deasupra oceanului până nu îi zicea el că poate. Ar putea, totuși, să se ducă pe țarm.

Evitase Great Point în ultima săptămână, nu pentru că era îngrijorată că ar ceda și ar plânge dacă s-ar duce acolo, ci pentru că era îngrijorată că nu ar face-o. Lui Helen îi era teamă că nu va mai simți nimic niciodată. Că va deveni la fel de fadă și lipsită de viață ca una dintre florile acelea palide pe care le vedea în călătoriile ei nocturne. Avea destulă minte cât să se întrebe de ce se purta astfel, dar nu gândea destul de limpede ca să-și dea seama care era răspunsul. Până îl văzu pe Lucas în vârful farului.

Stătea la marginea pasarelei care se înfășură în jurul domului de sticlă din vârful farului, privind cum ultima fărâmă din zi se ascundea dincolo de linia orizontului. Se adunau nori de furtună deasupra apei, iar culorile de suc de fructe ale apusului păreau să încerce a zgâria întunericul adus de norii de ploaie care se străduiau să înghită soarele. Pielea îi era pictată în culorile acelei lumini muribunde și era, ca de obicei, frumos. Atunci Helen înțelese de ce ridicase un stăvilar și nu lăsase niciun sentiment să iasă, în loc să plângă în cascade. Nu era tristă. Era furioasă.

Când zbură spre Lucas, el o văzu și rămase pe loc. Helen nu ateriză pe pasarelă. În schimb, pluti în fața lui, aerul fiind teritoriul ei. Pentru o clipă, doar se uitară unul la celălalt, amândoi mult prea copleșiți de emoție pentru a înlătura tăcerea prin cuvinte.

— Ce faci aici? reuși în sfârșit Lucas să spună, având cearcăne

adânci și ochi înfometăți de vederea ei.

Helen îi ignoră întrebarea prostească și rosti primul lucru care îi veni în minte.

— De ce nu mi-ai zis? întrebă ea supărată și rănită, și nefiind sigură ce anume voia să audă de la el. De la început. De ce nu mi-ai putut măcar *explica* de ce nu puteam fi împreună?

— Dacă voiai să știi așa de tare, de ce nu ai *răspuns la telefon* săptămâna asta, când te-am sunat de vreo mie de ori? întrebă și el, la fel de supărat și rănit ca ea.

— Încetează! Nu-mi mai pune întrebări când de fapt tu ești cel care are toate răspunsurile! M-am săturat de prostia asta! țipă la el, simțind în sfârșit înțepăturile din gât provocate de lacrimile care își făceau loc spre ochii ei.

Stăvilarul mai avea puțin și ceda, iar ea știa că s-ar fi ales numai cu o față urâtă, umflată și roșie de la atâta plâns. Trebuia să se îndepărteze de Lucas cât mai putea. Chemă unul dintre turbulenții curenți de aer de furtună să îi smulgă corpul și să o poarte oriîncotro se îndrepta, dar Lucas văzu cât de nepăsătoare era față de propria viață, sări în aer și o prinse înainte să fie înghițită de furtuna pe care o subestima atât de nepăsătoare. Imediat ce se află în siguranță în brațele lui, Lucas cedă și o sărută.

Helen fu atât de uimită, încât se opri din plâns înainte de a izbucni și aproape căzu din cer. Încă fiind zburătorul cel mai bun dintre ei doi, Lucas o prinse, rostogolindu-se în curenții de aer, apoi sărutându-se și ținându-se în brațe în timp ce el o conduse în siguranță spre pasarelă. Când picioarele lor atinseră platforma, luminile farului se aprinseră și proiectară umbra siluetelor lor îmbrățișate pe valurile învolburate ale oceanului.

— Nu pot să te pierd, rosti Lucas îndepărtându-și buzele de ale ei. De asta nu ți-am spus tot adevărul. Credeam că, dacă ai ști cât de periculos este, n-ai mai vrea să mă vezi. Am vrut să poți spera. Nu pot face asta dacă tu renunți.

— Nu vreau să renunț, zise Helen. Dar nu va putea niciodată

exista un noi, Lucas! Trebuia să-mi fi spus asta.

— Nu spune niciodată, rosti el lipindu-și fața de gâtul ei; deși nu o mai săruta, nu dorea să se desprindă din îmbrățișarea lor. Nimic nu e pentru totdeauna, și nu există absolut. Vom găsi noi o cale.

— Lucas, zise Helen încruntându-se și împingându-l până îi dădu drumul. Se așeză pe pasarelă și îl trase lângă ea, ca să poată vorbi: Ne-am urî pe noi înșine. Și, până la urmă, ne-am urî unul pe celălalt.

— Știu asta, spuse el ridicând tonul disperat. Dar nu vorbeam despre a fugi și a face tot ce vrem noi!

— Atunci? întrebă ea cu tandrețe, calmându-l. Ce ar trebui să facem?

— Nu știu încă, recunoscu el rezemându-se de peretele din sticlă al farului și trăgându-o pe Helen la pieptul lui, ca să o protejeze de bătaia vântului din ce în ce mai puternic. Dar refuz să mai trec printr-o săptămâna ca asta.

— Și eu, rosti ea odihnindu-și capul pe pieptul lui, relaxându-se pentru prima dată după zile întregi. Nu-mi pasă cât de greu este să fim împreună, fiindcă nimic nu-i mai rău decât să fim despărțiți.

— Ce mi-ai spus tu? Să decid ce *nu pot* să fac și să fac exact pe dos? întrebă el zâmbind, apăsându-și buzele pe fruntea ei. Măcar acum știm că nu putem sta departe unul de celălalt.

— A fost ca și când aș fi fost moartă, zise ea temătoare, de parcă dacă ar fi pomenit de amorțeala care o cuprinsese ar fi însemnat să o simtă din nou.

— Și pentru mine a fost la fel, spuse el cu o voce ciudată, sacadată.

— Și ce facem cu mama ta? Nu ne va lăsa să fim împreună.

— Va trebui să vorbim cu ea. Va trebui să vorbim cu toată familia mea.

— Și dacă insistă să ne despartă?

— Atunci, fugim, răspunse Lucas cu o voce joasă și fără inflexiuni.

Niciunul nu mai zise nimic pentru o vreme, doar priviră cum lumina farului strălucea în valurile învolburate ale oceanului agitat de furtună. Helen auzea cum bătea inima lui Lucas, dar el o strânse

și mai tare în brațe, de parcă deja se pregătea pentru lupta pe care trebuia să o poarte ca să o țină aproape de el.

— Ne vor urmări, șopti ea. Vor crede că am pornit războiul.

— Știu, spuse Lucas. Dar nu vom face asta. Vom respecta Armistițiul chiar dacă ei cred că nu putem.

— Nu trebuie să facem aceleași greșeli pe care le-au făcut *ei*, zise Helen sfidătoare. Mă enervează așa de tare că toți presupun că, deși știm ce s-ar putea întâmpla, tot am face aceeași prostie ca ei.

Lucas râse, dar nu se simțea bucurie în râsul lui.

— Ai spune că nu trebuie să ne trăim viețile și să simțim ce simțim pentru că ni s-a zis deja care va fi sfârșitul, rosti el cu amărăciune în glas. Îl simți cum se crispează de indignare, apoi îi veni în minte un gând nou și serios: Chiar vrei să facem asta? Știi că asta ar însemna să-ți părăsești tatăl?

— Știu, răspunse ea conștientă că și-ar răni tatăl mult mai tare decât o făcuse Daphne vreodată, dar și că ar face-o pentru Lucas – pentru ei amândoi.

— Înțeleg dacă nu poți... începu el, dar Helen îl întrerupse:

— Dacă nu ne lasă să fim împreună, nu avem de ales. Trebuie să fugim.

O spuse cu mult curaj, dar Lucas simțea cât de mult o durea acest gând. Știa cât de mult ar fi suferit Helen, pentru că și el ar fi suferit la fel de tare dacă ar fi fost forțat să își părăsească familia.

— Nu va fi mereu așa, zise el încercând să o consoleze atât pe ea, cât și pe el. Doar până ne dăm seama cum să facem asta. Și ne *vom* da seama. Trebuie să se poată cumva.

— M-am gândit la ceva, spuse Helen, apoi tot corpul îi încremeni. Simți cum Lucas se încordează.

— Nu știi ce vrei să faci și nu cred că vreau să te aud spunând asta, rosti el nesigur.

— Și dacă nu aș fi virgină? zise Helen repede, doar ca să scape odată.

— Nu te împart cu nimeni, Helen, răspunse el imediat. Și, oricum,

nu ar funcționa.

— Vorbesc serios, trebuie să luăm și varianta asta în calcul, insistă ea zbatându-se în brațele lui până nu o mai ținu atât de strâns și putu să se lase pe spate ca să se uite la el. Spune-mi adevărul. Nu m-ai mai dori dacă aș fi mai întâi cu altcineva?

— Bineînțeles că nu se pune problema de așa ceva, îi zise el zâmbind drăgăstos. Și eu nu doar *te vreau*, Helen! *Te iubesc*. E mare diferență.

— Bine, chiar nu-mi place să mă gândesc la asta, dar o să o fac, spuse Helen în timp ce Lucas începu să clatine din cap vehement. Și eu te iubesc și voi face tot ce pot ca să fim împreună. Ce e? De ce tot datini din cap? Nu doar tu iei hotărârile, să știi.

— Șiretlicuri de genul ăsta nu funcționează, doar dacă nu vrei ceva strict fizic. Asta e tot ce vrei de la mine? Sex? o tachină el.

— Bineînțeles că nu, știi asta! spuse ea frustrată, împingându-l mai departe de ea. Doar ce ți-am zis că te iubesc.

— De asta nu o să mergă, spuse el zâmbind în timp ce o luă de mâini și o apropie de el. Dacă ar fi să fim împreună așa cum vrem noi sau, mă rog, așa cum vreau eu, cel puțin... începu el nesigur.

— Și tu ce vrei de fapt? îl întrerupse Helen imediat.

— Vreau tot. Toate lucrurile despre care am vorbit. Vreau să mergem la școală, să învățăm zeci de limbi, să trăim peste tot în lume. Dar cel mai mult vreau să fim împreună.

— Și eu! spuse Helen entuziasmată, ca și când ar fi găsit o scăpare. Și putem face toate astea fără să ne căsătorim!

— Am împărți tot, zise el clătinând din cap ca și când Helen nu înțelegea ce voia să spună. Și, din cauza asta, zeii ne-ar considera căsătoriți indiferent cine ar fi persoana cu care ai făcut sex prima dată. Vreau să am o viață cu tine și, pentru că vreau asta, vei fi soția mea. Nici nu pot să pretind că m-aș mulțumi cu mai puțin.

— Vrei să spui că devotamentul nostru este ceea ce ar conta pentru zei, nu o rochie sau un inel? întrebă ea știind răspunsul deja.

— Exact, răspunse el, apoi râse brusc la un gând ce-i trecu prin

mente. Și ar fi cam greu să fim împreună dacă aș fi în închisoare.

— Despre ce vorbești? întrebă Helen speriată dintr-odată. De ce ai ajunge în închisoare?

— Că l-aș omorî pe tipul cu care ai face sex prima dată, răspuse el. Pe tine te-aș ierta. Cât despre tip? Ar fi un om mort.

Helen îi zâmbi lui Lucas de parcă nu-l credea, dar decise să nu îi pună sinceritatea la îndoială.

— Atunci, cum facem? oftă ea odihnindu-și capul pe pieptul lui. Nu putem fi împreună și, în niciun caz, nu putem fi despărțiți.

— Stăm cât mai mult împreună și respectăm regulile până vom putea să le rescriem. Vom găsi un mod de a face chestia asta să meargă. Îți promit.

— Asta nu-i hubris? întrebă ea privindu-l în ochi. A crede că le poți învinge pe Ursitoare?

— Nu-mi mai pasă ce e. Trebuie să sper, răspuse înainte să o sărute.

Helen căzu în brațele lui și, de data asta, se putu bucura de atingerea buzelor lui fără șocul primului sărut atât de neașteptat. De data asta, reuși să fie atentă la el, să-l simtă răspunzând la sărutul ei. Mult mai devreme decât ar fi vrut Helen, Lucas se retrase, își ținu ochii strâns închiși de parcă l-ar fi durut, apoi îi îndepărtă încet mâinile de pe el.

— Trebuie să te oprești, spuse el, încercând să râdă, deși era un râs nesigur și nu foarte sincer.

— Scuze, încă nu prea știu ce fac, zise Helen, buzele fremătându-i.

— N-aș fi crezut, murmură el în timp ce îi luă ambele mâini și se ridică în picioare. Cred că un pic de aer rece ne va face bine.

— Unde? În Roma? întrebă Helen zâmbind.

— Sigur. Pentru că exact de asta avem nevoie – de un decor și mai romantic, răspuse el sarcastic. Scuze, Sparky, dar te duc acasă la tatăl tău înainte să pornesc un război.

Se înalță în aer și se întoarse cu fața la ea, îndreptându-și mâna spre ea, ca și când ar fi fost într-un film vechi și o invita la dans.

Gemu enervată când văzu cât de superb era și apoi i se alătură, ținându-se de mână și rostogolindu-se în curenții de aer pe care el îi modela pentru ea. Câteva clipe mai târziu, aterizau în curtea lui Helen și se îndreptau agale către ușă ținându-se de mână, dar chiar când Helen mai avea puțin și intra în casă, Lucas o opri.

— Tu chiar ai crezut că nu știu, nu? o întrebă el. Helen dori să-l întrebe la ce se referea, dar el continuă: La mulți ani!

— Ah, am uitat complet! exclamă Helen amuzată.

— Eu nu, spuse el înainte să se uite spre casa luminată și ascultară amândoi un anunț meteo de urgență care se auzea de la televizor. Tatăl tău te așteaptă. Mai bine, ai intra.

— Da, Kate mi-a făcut un tort, zise Helen, sentimentul de vinovăție citindu-i-se pe chip în vreme ce gândea cât de urât se purtase cu familia ei în săptămâna aceea.

— Primul lucru pe care îl voi face mâine-dimineată va fi să vin să te iau, îi promise Lucas atingându-i ușor buzele cu ale lui. Apoi, vom merge la mine acasă și le vom spune alor mei. Împreună.

— Da, corect. Trebuie să pledăm pentru noi, zise Helen.

Se sărutară și mai stătură îmbrățișați pentru câteva momente, încercând să mai fure din timpul pe care furtuna nu voia să li-l dea. Într-un final, Lucas se desprinsese de ea și începu să analizeze suspicios fiecare umbră. După aceea, îi spuse să se grăbească să intre în casă. Era întuneric afară și nu voia să o lase nepăzită nici măcar pentru o clipă. Helen fugi în casă și închise ușa din față înainte ca Lucas să-și ia zborul, apoi îl strigă pe tatăl ei când intră în sufragerie.

— Jerry nu e aici, Helen, rosti o voce de femeie din spatele ei.

Helen se întoarse, chemând deja un trăsnet, dar femeia o apucă strâns de încheieturi și dădu din cap.

— Nu vor avea niciun efect asupra mea, zise ea, un curent electric dansându-i pe chipul perfect, făcându-i părul lung și blond să pârlăie și să se înfoaie, desenând conturul pupilelor ochilor ei căprui și calzi.

— Dumnezeule, rosti Helen la vederea talismanului în formă de inimă care cădea perfect în scobitura de la baza gâtului atacatoarei

ei.

Femeia smulse lăntișorul identic al lui Helen cu o mână și o înțepă cu un ac în gât cu cealaltă, prinzându-i corpul în vreme ce fata leșină și căzu la podea.

Lucas era abia la jumătatea drumului dintre casa lui și a lui Helen când vântul încercă să-l trântescă la pământ, iar cerul începu să fie luminat de primele fulgere. Ateriză imediat și fu nevoit să meargă pe jos restul drumului, ca să nu fie electrocutat sau strivit. Se întrebă dacă Helen ar putea zbura printre trăsnete și dacă ar putea să le controleze ca să zboare cu ea prin furtună dacă s-ar fi ivit vreodată ocazia. Trecând prin garaj și apoi prin bucătărie, se gândea că ar fi fost foarte frumos să zboare printre norii luminați de fulgere. Și, imediat ce deschise ușa, se opri, simțind că era ceva în neregulă.

— Nu ai adus-o și pe Helen cu tine? întrebă Cassandra agitată de îndată ce Lucas deschise ușa. Puteam să jur că v-am văzut împreună azi.

Lucas se uită în jurul camerei și îi văzu pe Jerry și pe Kate, și tortul promis împodobit cu lumânări încă neaprinse, și pe Claire stând lângă Jason, cu ochii larg deschiși.

— Doar ce-am lăsat-o acasă să stea cu voi doi, spuse el arătând spre Jerry și Kate și începând să respire mai greu.

Tresări, speriiindu-se din ce în ce mai tare când o văzu pe Ariadne, care trebuia să păzească reședința Hamilton, stând lângă fratele ei geamăn. Ariadne clătină din cap o singură dată. Lucas fugi pe ușa din bucătărie, peste mașinile din garaj și smulse ușa de la intrare din balamale, înălțându-se spre cerul apocaliptic. Ajunse pe la vreo șase metri când Jason sări spre el și îl aduse înapoi din cer, ținându-i la pământ corpul ușor ca un fulg.

— Îmi pare rău, vere, dar furtuna este prea periculoasă. Mergem cu mașina în seara asta, zise Jason aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nu mai văzuse nimeni ce făcuse Lucas.

— O aștepta cineva în casă, țipă Lucas în vreme ce își adună

puterile și îl împinse pe Jason de pe el.

– Știm, prostule! În după-amiaza asta, când tu aveai telefonul închis, Cassie l-a văzut pe Creon întorcându-se pe insulă, spuse Jason ținându-l mai strâns pe Lucas, ca să se asigure că nu își schimbă stările și zboară de lângă el. Dar nu Creon e la ea acasă!

– Atunci, cine? întrebă Lucas vizibil mai calm când el și Jason se ridicară și așteptară ca Hector să aducă mașina.

– Cassandra a mai văzut o femeie care îl urmărea pe Creon. Cumva, dintr-un motiv pe care nu poate să-l explice, Cass crede că femeia asta este *toate femeile* care au încercat să o răpească pe Helen, iar acum s-a întors pe insulă. Cass a văzut-o cum o aștepta pe Helen în casa ei când ai dus-o acolo, spuse Jason ridicând din umeri.

De îndată ce mașina ajunsese lângă ei, Lucas și Jason săriră înăuntru. În clipa următoare, goneau prin vântul și furtuna năprasnice.

– Cum poate fi *toate femeile*? întrebă Lucas după ce el și Jason se instalară în mașină. Cum arăta femeia din casa lui Helen?

– Cassandra a zis că era incredibil de frumoasă. Ca Helen, răspunse Jason.

– Nu doar frumoasă *ca* Helen – nu explici bine, tontule, îl întrerupse Hector în timp ce conducea prin trafic ca un nebun, trecând pe roșu și depășind ca vântul mașinile din calea lui. Cassie a spus că femeia asta arăta aproape *exact* ca Helen. Un fel de soră geamănă mai bătrână, dacă este posibil așa ceva. Dar oricine ar fi, Cass e convinsă că femeia asta nu-i de partea lui Creon. El nici măcar nu știe că este urmărit, ceea ce poate fi de bine sau nu pentru noi.

– De ce naiba nu păzea cineva casa? țipă Lucas frustrat, încă prea supărat ca să se gândească la ce putea însemna viziunea Cassandrei.

– E vina mea, rosti Hector și apoi continuă înainte ca fratele lui mai mic să intervină. Taci, Jase, eu sunt cel care a lăsat-o să plece de una singură. A fost decizia mea, eu am luat-o. Deși simțeam că este una greșită.

Lui Lucas îi venea să-i sfâșie fața lui Hector pentru că lua vina

asupra lui, când știa de fapt a cui era. Ar fi trebuit să-și verifice telefonul, să verifice casa, să fie mai atent la siguranța lui Helen, nu la mâinile ei fine și pielea ei caldă. Își frecă fața cu mâinile și se forță să respire adânc. Trebuia să aibă încredere că Hector va ajunge acolo și apoi trebuia să se concentreze și să fie pregătit pentru orice ar fi avut de înfruntat. Dacă voia să o ajute cumva, acum, trebuia să tacă și să se calmeze.

Când ajunseră la Helen acasă, televizorul și luminile erau stinse și ușa de la intrare – încuiată. Lucas zbură la fereastra dormitorului lui Helen, știind că uita mereu să o închidă, și intră, apoi coborî scările ca să deschidă ușa pentru ceilalți doi. Nu lipsea nimic din casă și totul era ca de obicei. Arăta de parcă Helen nu încercase să se lupte.

— Trebuie să o fi știut pe femeie și să fi mers cu ea de bunăvoie, spuse Hector aruncându-și mâinile în aer. Țsta e singurul motiv pentru care casa asta nu este făcută scrum.

— Poate că persoana care a răpit-o e *chiar atât* de bună, adăugă Jason.

— Ce vorbești? zise Hector ironic. Helen e de-a dreptul monstruoasă acum, că își poate controla trăsnetele. Nu-mi pasă cine este sora asta geamănă rea a ei, nimeni nu e *atât* de bun.

— Geamănă, repetă Lucas gândindu-se. Ar putea fi chiar atât de simplu. Ar avea aceleași trăsnete, aceeași putere și mult mai multă experiență.

Cei doi frați se uitară la el în timp ce se lăsă în patru labe și începu să examineze podeaua. Întinse mâna sub o măsuță și scoase un ac hipodermic proaspăt folosit.

— Asta demonstrează că Helen nu a plecat de bunăvoie. Oricine e a venit pregătită. Și trebuie să fi știut despre medalion și cum funcționează, altfel nu ar fi putut niciodată să îi străpungă pielea lui Helen, spuse Lucas inspirând abia când îi pronunță numele.

Îi dădu acul lui Jason și se lăsă din nou la podea, ca să o mai examineze o dată, în caz că îi scăpase ceva. După ce termină, se ridică și se uită prin verii lui, nu la ei, încă îngândurat. Apoi, se duse

la fereastra de lângă ușă și privi furtuna furioasă. Lucas privi cum șuvițe de noroi se prelingeau pe aleea din fața casei și știa că orice urmă pe care ar fi lăsat-o Helen dispăruse de mult.

— Mai era ceva în viziunea Cassandrei? întrebă Lucas plin de nădejde.

— Ultimul lucru pe care l-a zis a fost că ea crede că Helen încă va fi în siguranță mâine-dimineată, răspunse Jason clătinând din cap neîncrezător. Pentru o clipă, Cass a văzut cum Helen stătea la o fereastră care părea a fi a unui hotel din Nantucket, dar nu a fost prea sigură.

— Poate că a mai văzut ceva, rosti Hector pe cât de optimist putea fi.

Își deschise telefonul și încercă să sune, dar pe ecran îi tot apărea mesajul „fără semnal”.

— Verificați-vă telefoanele, le ceru verilor săi, dar niciunul nu putu să sune.

Lucas se duse în bucătăria lui Helen și verifică fixul, dar nu se auzea niciun ton. Când li se alătură verilor săi în holul de la intrare, se întrerupse curentul. Jason aruncă o privire pe fereastră și se uită la celelalte case din zonă.

— Toată strada a rămas fără curent, spuse el. Și se văd niște fulgere imense venind spre zona asta. Se pare că trebuie să stăm aici o vreme.

— Voi doi rămâneți aici, în caz că Helen scapă și ajunge înapoi acasă, le zise Lucas îndreptându-se spre ușă.

— Unde naiba crezi că mergi? îl întrebă Hector ținându-l pe Lucas de umăr și încercând să îl întoarcă spre el.

— Nu face asta, îl amenință Lucas încet.

Se ținutură din priviri până când Hector cedă într-un final și își luă mâna de pe umărul lui Lucas.

— Să nu te prind pe cer, îl avertiză el. Nu-i ești de niciun folos dacă mori.

Fără să răspundă, Lucas porni la drum prin furtună. Era frustrat

că nu putea zbura și că nu știa de unde să înceapă. Dacă ar fi putut să se ridice de la pământ, ar fi putut să privească în jur, să se orienteze și să se uite dacă nu era ceva suspect în jur, dar furtuna nu-l lăsa. Își dădu seama că, dacă s-ar fi aflat în situația în care doar ce-ar fi drogat o fată cunoscută de majoritatea populației insulei, ar fi vrut să plece de acolo cât mai repede posibil, iar dacă el nu putea zbura, atunci, cu siguranță, și zborurile avioanelor erau anulate. Singurul mod de a pleca ar fi fost cu o barcă, dar chiar și asta era destul de exagerat. Să navighezi cu barca acum ar fi fost foarte sigură.

O luă la fugă până la mal și află că ultimul feribot plecase cu mai mult de o oră înainte și că garda de coastă suspendase oficial orice cursă din port și de pe aeroport pe perioada furtunii. New England avea să fie lovit de o furtună violentă din nord-est în seara aceea și, cel mai probabil, vremea aceea periculoasă va rămâne la fel cam până a doua zi. Lucas se mai calmă când auzi asta. Încă nu trecuse o oră de când o lăsase pe Helen la ea acasă, deci după ce plecase ultimul feribot, așa că era foarte probabil ca ea să fie pe insulă deocamdată. Spera să se afle într-un hotel, undeva unde ar fi în siguranță cât de cât.

Mai pierdu câteva ore intrând și ieșind din fiecare motel și pensiune de lângă port, întrebând dacă se cazaseră două femei în seara aceea. Din nefericire, deși erau destui oameni care rămăseseră blocați pe insulă și umpleau hotelurile din cauza furtunii, nu era nimeni care să corespundă descrierii lui Helen. Lucas știa că era în zadar. Niciun Scion nu ar fi fost așa de prost, încât să intre într-un hotel purtând o fată inconștientă pe umăr și să ceară o cameră. Oricine a luat-o pe Helen o fi intrat pe ascuns la cineva în casă sau poate că o fi mituit pe cineva de la recepția hotelului, dar, în orice caz, Lucas știa că nu s-ar fi dat de gol. Alerga în jurul cozii de fapt, dar nu putea renunța.

Pentru următoarele câteva ore, se lăsă chinuit de furtună. Vântul era așa de puternic, încât doboră copaci și distrugea arhitectura atât de rezistentă a Nantucketului. Chiar și Lucas, care era foarte

puternic, fuse nevoit să treacă în starea supermasivă ca să rămână ancorat la pământ în timp ce fragmente din casele oamenilor se rostogoleau pe stradă în jurul lui. Resturile care zburau prin aer îi zgâriau fața, iar ploaia puternică îl lovea în ochi. Toată noaptea rătăci pe lângă fiecare hotel, han și pensiune care îi venea în minte, privind pe ferestre cu ochii lui care puteau vedea chiar și în întuneric, sperând să o zărească pe Helen.

Știa că nu avea să o vadă. Cassandra îi spusese că Helen urma să fie la fereastra unui hotel a doua zi dimineață, dar tot nu se putea opri. Nu voia să se oprească, pentru că, dacă prin vreun miracol reușea să o găsească, să o ia din hotelul ăla și să o aducă înapoi la familia ei, ar fi putut demonstra că sora lui nu avea dreptate. Tot ce trebuia să facă era să câștige o singură dată în fața destinului și așa ar fi știut că el își conducea viața – nu vreo poveste scrisă cu mult înainte ca el să se nască, poveste care mai este citită din când în când ca să amuze cosmosul –, că viața lui era chiar o pagină goală, pe care o putea umple cu orice viitor voia el să-și scrie. Doar dacă ar fi putut să o găsească pe Helen în noaptea aceea și să o aducă acasă, atunci ar fi știut că vor reuși să câștige în fața sorții într-o bună zi și că vor putea fi împreună.

Umblă toată noaptea.

Capul lui Helen zvâcnea și avea un gust acru, ca de praf în gură, ca și când ar fi mestecat o aspirină și nu s-ar fi clătit după aceea. Ochii îi erau umflați, obrajii îi erau lipicioși și fierbinți, dar nu se simțea la fel de deshidratată ca atunci când vizita tărâmurile sterpe. Acum era altfel. Fusesse drogată, își aminti ea deodată, de o femeie. O femeie care arăta exact ca ea, doar că mai bătrână. Era imposibil.

— Ia o gură, spuse cineva când Helen simți un pai pus pe buzele ei.

Își deschise ochii și o văzu iarăși pe femeia aceea, aplecându-se asupra ei și ținând un pahar cu apă în mână.

— Cine ești? întrebă Helen răgușită.

Își îndepărtă repede gura de paharul cu lichid suspect și simți că brațele îi erau prinse cu ceva. Era legată de un pat. Helen privi speriată în jur. Era într-o cameră de hotel luminată de lumânări. Era încă noapte și putea auzi cum băteau vântul și ploaia la geamul din spatele draperiei.

— Uită-te la mine, Helen! Cine crezi că sunt? întrebă femeia atât de încrezătoare în ea, încât Helen nu se mai temu pentru o clipă. Uite, știi că ai nevoie de dovezi. Și eu aș avea.

Femeia scoase un plic plin cu poze. Erau poze cu ea la vreo 18-19 ani. Într-o poză, ținea în brațe un copil, în alta stătea pe un scaun și vorbea cu o tânără doamnă Aoki în timp ce o fetiță blondă se juca pe podea cu una mai micuță, care avea părul brunet și mățâsos. În altă poză, îl săruta pe Jerry pe deasupra unei burtici mari, de femeie însărcinată.

— Daphne, șopti Helen, ochii trecându-i de la o poză la alta, pozele pe care le căutase o bună parte din copilăria ei.

— Bănuiesc că ar fi prea mult să-ți cer să-mi spui „mama”, nu? rosti Daphne cu un zâmbet crispat.

Helen făcu un semn către încheieturile ei legate.

— Ai ghicit, răspunse ea începând să se enerveze. Vrei să-mi spui de ce m-ai făcut să leșin și de ce m-ai legat?

— Pentru că nu prea mai avem timp și, dacă aș fi în locul tău, m-aș urî atât de mult, încât nu m-aș lăsa să explic, răspunse Daphne cu o privire plină de dragoste. Asta dacă nu aș fi leșinat și dacă nu aș fi fost legată mai întâi.

Helen știa că Daphne are dreptate, dar nu avea de gând să recunoască. Se uită urât la ea, furioasă și încă un pic amețită din cauza drogului.

— Ce vrei de la mine?

Fața lui Daphne începu să se schimbe, nu doar ca expresie, dar și ca formă. Acum, Helen se uita la o versiune mai bătrână a ei, apoi văzu o femeie de vreo 60 de ani, cu păr sur. Înainte ca Helen să apuce a trage aer în piept, femeia bătrână dispăru și fu înlocuită de o

brunetă de vreo 30 și ceva de ani. Apoi, dispăru și aceasta și Helen o avu iarăși pe mama ei în față. Ținea în mână lănțișorul lui Helen și îl atinse cu lănțișorul ei identic.

— Am multe să-ți spun despre cine ești și de unde vii. Lucruri care te vor face să suferi, zise Daphne într-un mod aproape brutal de direct. Dar nu am de ales. Creon e pe insula asta chiar în acest moment și vine după tine.

CAPITOLUL 17

Claire mai șterse încă un mesaj disperat de la Matt înainte ca Jason să-l poată citi din partea cealaltă a camerei cu vederea lui exagerat de bună. Nu-i plăcea să ascundă lucruri de Jason, dar credea că nu avea nevoie să știe că Zach tot născocea zvonuri despre Helen și familia Delos, pe lângă toate problemele pe care le avea pe cap.

Jason și Hector se furișară înapoi acasă pe la șapte dimineața. Vântul abia dacă se mai domolise pentru a-i lăsa să traverseze insula fără să se dea peste cap cu mașina, dar trebuiau să riște deoarece nu aveau semnal și erau prea nerăbdători să afle ceva ca să mai stea departe de casă. Când se întoarseră fără Lucas, toată lumea se sperie. Mai ales Noel.

Nu credea că Lucas putea să ia o decizie rațională în situația aceea și le spuse asta lui Jason și lui Hector. Le tot repetă asta timp de vreo jumătate de oră. Ei scrâșniră din dinți și se lăsară cicăliți, conștienți că nu avuseseră cum să-l oprească pe Lucas fără să devină violenți și știind amândoi că Noel nu s-ar fi simțit mai bine până nu țipa la cineva.

Lucas se întoarse abia în jur de opt și asta doar ca să o întrebe pe Cassandra dacă mai văzuse ceva. Arăta groaznic și, cu toate că ar fi trebuit să se liniștească toți la vederea lui, nu se întâmplă astfel. Ochii lui arătau ciudat. Când Lucas află că sora lui nu mai văzuse nimic, încercă să se ducă înapoi în mijlocul furtunii să o caute pe Helen. Jason era singurul care ar fi putut să-l facă să înțeleagă că era mai bine să rămână și să aștepte până când Cassandra vedea ceva, înainte să înfrunte cea mai periculoasă furtună din ultimii ani, și fu nevoit să-și folosească toată forța pentru a-l face pe Lucas să priceapă cum era mai bine și să stea locului. Tot stresul ăsta începea

să-i facă rău lui Jason, iar Claire era îngrijorată. Era nouă fără un sfert dimineața și el nu dormise toată noaptea. Nici Claire nu dormise, dar responsabilitățile ei nu erau nici pe departe la fel de mari. Tot ce avusese de făcut fusese să-i mintă un pic pe cei doi oameni din casă care nu știau despre lucrurile astea și să pară cât mai convinsă că totul era în regulă.

Kate și Jerry încă nu aveau nici cea mai mică idee că Helen dispăruse, că băieții se întoarseră fără să știe pe unde ar putea fi sau că mai era ceva la mijloc în afară de o zi de naștere nereușită și o furtună violentă. Curentul și semnalul telefoanelor căzuseră exact când băieții plecaseră să o recupereze pe Helen și, când devenise clar că era prea periculos să conducă, Kate și Jerry se hotărâseră să petreacă noaptea acolo. Plecaseră spre casă abia de câteva minute, când telefoanele își reveniseră și încă nu reușiseră să o contacteze pe Helen. Începuseră să se îngrijoreze că se întâmplase ceva cu ea.

Noel încercase să-i liniștească spunând că, foarte probabil, Helen și băieții încă dormeau în casa familiei Hamilton, dar Kate și Jerry erau hotărâți să meargă acolo. Claire nu mai era prea sigură că era chiar cea mai bună idee să-i mintă pe Kate și pe Jerry. Având în vedere toate resturile care erau acum pe șosea, probabil că le-ar fi luat o groază să ajungă în cealaltă parte a insulei, dar ar fi ajuns în cele din urmă și ar fi descoperit că Helen nu era acolo. Atunci, ar fi început să se panicheze serios – poate chiar ar fi chemat poliția.

Acum, că aveau iarăși semnal, telefoanele tuturor sunau în neștire. Ariadne fu prima care se înveseli la primirea unui mesaj și, după ce îl citi, se uită la Claire. Amândouă făcură semn cu capul spre ușă, hotărând tacit să se întâlnească la baie să discute. În timp ce familiile Delos și Hamilton mai aveau puțin și explodau de îngrijorare, fabrica de zvonuri din Nantucket mergea mai bine ca niciodată, iar Claire și Ariadne știau că ele erau cele care trebuiau să oprească valul de publicitate negativă.

— Matt mi-a trimis mesaj. Ce naiba le spunem celorlalți? Jur că e ca și când *ar ști* despre Helen, zise Ariadne imediat ce închise după

ele ușa micii băi de la parter.

— Matt nu știe exact ce este, dar mereu a suspectat ceva, spuse Claire așezându-se pe chiuvetă. Nu avem de ce să ne facem griji. Cred că să fie rău sau malițios în mod intenționat i-ar distruge efectiv ADN-ul. Și, oricum, știe că, dacă ar răni-o vreodată pe Lennie, l-aș urmări și i-aș atârna părți sensibile ale anatomiei pe zidul meu.

— Ei bine, eu am încredere că Matt va face ce este mai bine pentru că e o persoană extraordinară. Pe mine, Lindsey mă îngrijorează. Matt mi-a spus că doar ce l-au sunat ea și Amy înfometate de bârfă, întrebând unde s-a dus Helen. De unde știu că a dispărut?! exclamă Ariadne frustrată, lovind covorașul din baie.

— Helen nu a dat o petrecere de ziua ei, zise Claire ca și când ar fi fost evident. Face șaptesprezece ani, dar nici măcar nu a sunat pe nimeni. Așa e viața pe insulă, Ari. Știm tot ce mișcă pe aici și, dacă nu a încercat nici măcar să aranjeze o mică ieșire în oraș ca să mâncăm un burger la Tasty Treat, furtună sau nu, fie a murit, fie e la spital, fie în ospiciu.

— Pe zeii mei, voi, puștii ăștia de pe insulă, sunteți atât de băgăcioși! Și ce naiba are Zach? întrebă Ariadne, deodată furioasă. E așa de înverșunat și suspicios! De fiecare dată când am vorbit cu el săptămâna asta, am simțit că încerca să afle ceva de la mine.

— Zach mereu a plăcut-o pe Helen și a fost invidios pe ea în același timp. Are un orgoliu uriaș și Helen i l-a cam tot rănit în orice mod posibil de când eram mici, rosti Claire dând din mâini agitată, dar Ariadne înțelese.

— Da, m-am prins, spuse ea. Profilul clasic al hărțuitorului.

— Și nici nu-l ajută faptul că tatăl lui, antrenorul echipei de fotbal, l-a cam ignorat de când Hector, Jason și Lucas s-au alăturat echipei. Zach poate vedea cumva că Helen este ca voi. Nu pot să-l învinuiesc pentru asta, fiindcă și eu mi-am dat seama, dar nu cred că vă are chiar la inimă pe voi, „oamenii speciali“, zise Claire și ridică din umeri. Și, sincer? Cred că devine și mai înverșunat cu cât îl ignoră

lumea. Îl știu de-o viață întreagă și nu suportă deloc să nu facă parte din grup.

— Dar cum de *știe*?

— A văzut-o pe Lennie urmărindu-l pe Creon în ziua aia prin mlaștină. Nu era Lindsey, cum crezuse Helen inițial. Și acum, Zach încearcă s-o umilească sau ceva de genul ăsta. Nimeni nu știe ce are de gând, sincer. Cred că pur și simplu vrea să simtă că face parte din poveste.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple. Tipul e ca o moară hodorogită – nu poate păstra un secret nici să-l pici cu ceară, spuse Ariadne mușcându-și buzele. Mai întâi, trebuie să aflăm dacă ai dreptate. O să-l sun eu, să văd ce are de gând. Tu întoarce-te în cameră și distrage-i atenția lui Jason. Nu vreau să știe băieții de treaba asta încă.

— Sau să știe vreodată, rosti Claire dându-și ochii peste cap în timp ce sări de pe chiuveță și se îndreptă spre ușă. Niciodată nu l-am plăcut pe Zach, dar sunt sigură că mi-ar dispăcea și mai tare să îl văd făcut confetti.

Claire se alătură restului familiei în vreme ce Ariadne se furișă sus pe scări să dea telefoanele ei secrete. Ochii lui Jason se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui Claire de îndată ce se întoarse în încăpere și se făcură mici, suspectând că era ceva în neregulă când văzu că se întorsese singură. Ea încercă să-și compună o expresie inocentă, dar știa că fusese prinsă cu mâța în sac. Acum, Claire trebuia să hotărască dacă era mai bine să-i spună tot adevărul, o parte din el sau o minciună gogonată. Avea trei secunde la dispoziție ca să se decidă și îi era frică, neștiind ce decizie să ia, când îi sună telefonul.

— Băieți? spuse Claire uitându-se la numărul care o suna. E Helen.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea, zise Lucas sărind de pe scaun și întinzând mâna să ia telefonul.

— M-a sunat pe mine, nu pe tine, spuse Claire cu blândețe.

Răspunse și, imediat ce făcu asta, îi puse lui Helen mai multe

întrebări în același timp. După câteva momente în care se asigurară una pe cealaltă că amândouă erau în siguranță, vocea lui Helen deveni rece instantaneu. Îi ceru lui Claire să o pună pe difuzor ca să poată auzi toată familia Delos ce avea de zis.

— Bine, Len, te putem auzi cu toții. Ce e? întrebă Claire făcându-i cu mâna lui Ariadne să se grăbească a li se alătura, ținându-și telefonul în mijlocul cercului de oameni îngrijorați.

— Sunt cu mama mea, Daphne, și doar cu mama mea. Nu suntem forțate de vreo altă persoană, membru al familiei sau Casă, anunță Helen atât de calmă, încât ai fi zis că se auzea o bandă la magnetofon. Eu și mama ne pregătim să părăsim insula împreună și vă rugăm să ne lăsați să plecăm în pace. Nu sunt în niciun fel de pericol fizic. Știți că este adevărat pentru că Detectorii voștri pot auzi adevărul în vocea mea. Adio. Îmi va fi dor de voi toți.

Apoi, nu se mai auzi nimic. Claire închise difuzorul, își duse telefonul la ureche și repetă numele lui Helen de câteva ori, dar nu se auzi niciun răspuns.

— N-a fost ea, insistă Lucas absorbind lumina din cameră. Nu m-ar numi niciodată „Detector“ pe tonul ăla.

— Lucas, ea era, rosti Claire nervoasă când îi văzu privirea disperată și nu tocmai stabilă din ochi. Știi că suna un pic ciudat, dar era Helen.

— Mințea? îl întrebă Castor pe Lucas.

— Nu, răspunse Lucas complet detașat. Nu a mințit cu nimic.

— Deci Daphne trăiește, spuse Pallas dintr-o suflare, șocat, făcând ochii mari și uitându-se în gol.

— Încă nu știm dacă „Daphne“ e Daphne Atreus, zise Castor oprindu-l pe fratele său să părăsească încăperea.

— Gata, Castor. Oprește-te! spuse Pallas, simțindu-i-se oboseala în voce. Credeam că Helen era târfa aia Atreus când am văzut-o prima dată!

— Și Hector este copia fidelă a lui Creon, iar Lucas arată ca unul dintre copiii lui Poseidon din Casa din Atena! țipă Castor ieșindu-și

din fire. Uneori, nu arătăm deloc ca părinții noștri. Știi asta mai bine decât oricine! Mama lui Helen ar putea fi oricare dintre cele cinci Daphne despre care am auzit că ar fi murit în măcelul de acum optsprezece ani.

— Ai face orice îți stă în putință ca să menții pacea, nu-i așa? Chiar și s-o lași pe femeia aia să scape, zise Pallas trecând pe lângă Castor și îndepărtând mâna lui Hector de pe umărul său.

— Unde te duci, tată? întrebă Hector.

— S-o găsesc pe femeia care mi-a omorât fratele, spuse el dezvelindu-și dinții în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Nu te vei duce nicăieri, zise Cassandra.

Toți cei din cameră înghețară la auzul vocii ei. Avea o nuanță muzicală, de parcă ar fi vorbit mai multe persoane în același timp. Vocile care îi ieșeau din trup erau și bătrâne, și tinere, și de toate vârstele dintre ele, toate vorbind armonios. Când Claire văzu expresia de pe chipul ei, se dădu un pas înapoi instinctiv, apropiindu-se de Jason. Gura Cassandrei strălucea și părul i se mișca în aer ca niște șerpi.

— Lucas, fiul Soarelui, este singurul care poate vedea chipul pe care îl caută, își continuă ea profeția. Le va găsi pe fetele lui Zeus, cele iubite de Afrodita, și le va găzdui în Casa regală din Teba. O! Pericol! Trădare!... încheie ea, făcând loc incertitudinii.

Lumina o părăsi și începu imediat să tremure. Părea speriată, dar nimeni nu voia să se ducă în preajma ei.

— Te simți bine? o întrebă Lucas încet, spărgând nenaturala tăcere.

Dădu din cap și își frecă umerii și brațele cu palmele, deodată părând mult mai micuță decât era de fapt.

— Va trebui să-i iei pe Hector și pe gemeni cu tine, îl avertiză ea. Cred că va urma o bătălie.

— Vin și eu, spuse Castor, dar Cassandra clătină din cap.

— Dacă Daphne te vede pe tine sau pe Pallas, o va lua la fugă, zise ea ridicând din umeri cu părere de rău.

– Deci copiii o vor înfrunța singuri? Nu. Daphne este prea periculoasă. Nu-i putem lăsa în *preajma* ei, obiectă Pallas, furia transformându-i-se în frică. L-a sedus și l-a ucis pe Ajax!

– Nu știm asta! țipă Castor frustrat.

Pentru o clipă, Castor păru că voia să-și lovească fratele, dar Hector se puse între ei. Gestul îi aminti lui Claire de Jason și cum părea să întrerupă mereu o eventuală luptă dintre Lucas și Hector. Se gândi că disputele de genul asta erau moștenire de familie.

– Calmați-vă cu toții! Unchiule! Tată, rosti Hector uitându-se când la unul, când la celălalt, vrând să-i calmeze pe amândoi. Ne descurcăm.

Se auzi un hohot de râs, un sunet trist, care atrase atenția tuturor. Când Claire se uită în jur, văzu că Pandora își ținea mâna la gură și ochii i se umpleau de lacrimi. Se uita cu tandrețe la Hector și îi vorbi din spatele mâinii.

– Știi, arăți exact ca el, spuse ea cu un zâmbet ciudat. Ca Ajax. Ai zice că începe un nou ciclu.

– Nu am eu treabă cu niciun ciclu, mătușă Dora. Voi fi în regulă, spuse Hector zâmbind încrezător. Ne vom întoarce în vreo două ore, cu Helen și Daphne, amândouă tefere și nevătămate.

Claire văzu cum adulții își aruncau priviri pline de înțeles și observă că își dăduseră seama că nu aveau de ales și trebuiau să încredințeze această sarcină tinerei generații. Era predestinat ca ei să continue de unde au rămas părinții lor, iar o luptă cu soarta ar duce doar la mai multe victime. Într-un final, încuviințară cu toții și fiecare se retrase la gândurile lui triste.

– Trebuie să plecați, îi zise Cassandra lui Lucas, întrerupând momentul introspectiv. Helen și mama ei sunt pe undeva aproape de feribot, dar se tot mișcă, așa că nu pot ști sigur unde sunt.

Familia se puse în mișcare și, în vreme ce cercul de oameni se spărgea, Jason se întoarse spre Claire și o sărută.

– Te vei descurca fără mine? întrebă el.

Claire era șocată că Jason ar îndrăzni să se gândească să nu o ia și

pe ea.

— Vin cu voi, insistă ea. Lennie spune că pleacă. Are nevoie de mine.

— Nu. E prea periculos, zise Jason hotărât.

— Dar eu pot vorbi cu ea! Mă va asculta, argumentă Claire.

Își tot muta privirea de la un chip la celălalt, dar tot ce putu vedea erau capete care se clătinau, nefiind de acord cu ea.

— Nu mergi cu noi, Unu-Șaizeci, spuse Hector decisiv. Dacă va exista o luptă, tu vei fi o țintă și Jase ar putea fi rănit încercând să te protejeze.

— Nu-ți face griji, îi zise Lucas lui Claire, cumva imperturbabil, în timp ce el și verii lui își luau jachetele și se îndreptau spre ușă. O aduc eu înapoi.

— Dar nu e deloc corect, își spuse Claire privindu-i cum plecau.

O clipă mai târziu, își lua și ea jacheta și se îndrepta spre mașina ei.

— Unde crezi că mergi? întrebă Pandora. Știi că nu te pot lăsa să-i urmărești.

— Știu, zise Claire dând din cap resemnată. Dar nici nu pot să stau aici toată ziua. Părinții mei sigur sunt îngrijorați și vor să vin acasă.

Claire așteptă serioasă în vreme ce Pandora, Castor, Pallas și Cassandra își aruncau priviri unul altuia. Într-un final, Pandora se dădu la o parte din calea lui Claire și o lăsă să se ducă la mașină.

Părinții lui Claire chiar erau îngrijorați și chiar avea de gând să ajungă acasă până la urmă. Dar nu chiar atunci. Mai întâi, trebuia să se asigure că lui Lennie îi era bine. Știa că nu ar fi fost de niciun folos într-o bătălie, dar tocmai din cauza asta se ducea. Dacă era ea acolo, poate că ambele părți ar sta un pic pe gânduri înainte să se ia la bătaie și își dădu seama că probabil ar mai fi avut nevoie de cineva ca să-i determine pe ceilalți să se poarte frumos. Mergând cu mașina prin picăturile mari de ploaie, își scoase mobilul din buzunar și apăsă butonul de apelare rapidă.

— Matt, spuse ea când el răspunse. Poți să te întâlnești cu mine chiar acum? Am nevoie de ajutorul tău.

Creon stătu lângă casă, învăluit în umbre, și așteptă până ce verii lui o luară la goană în SUV-ul lor mare și negru înainte să-i urmărească. Îi era ușor să țină pasul cu mașina și, atâta timp cât stătea ascuns în neguri, se putea baza pe vremea rea să îl ascundă. Niciun alt Scion din ultimele sute de ani nu avusese puterea lui Creon de a controla lumina și, într-o zi atât de noroasă, nici măcar un alt fiu al lui Apollo nu l-ar fi putut vedea.

Creon îi urmărise pe Hector și pe Jason de la casa lui Helen spre domeniul Delos în acea dimineață și, neavând unde să meargă, decise că era cel mai bine să tragă cu urechea la conversațiile familiei lui înstrăinate. Tatăl său îi povestise despre puterile medalionului de a schimba forma purtătorului, așa că știa că nu avea decât să aștepte ca prada lui să se dea singură de gol. Presupuse că, în cele din urmă, i-ar fi contactat pe trădători și avusese dreptate. Acum, tot ce era de făcut era să-i urmărească și să fie încrezător că verii lui îl vor duce direct la ea.

Helen privea pe fereastra hotelului, cercetând cu privirea strada aproape goală de sub ea, dar nu-l vedea pe Lucas nicăieri. Stătuse departe de fereastră toată noaptea, deși știa că era undeva prin furtună, căutând-o. Daphne se asigurase că Lucas renunțase într-un final și că se dusese acasă, așa că Helen știa că se uita în zadar pe fereastră în dimineața aceea, dar nu se putea opri. Spera să-l vadă pentru o ultimă dată înainte să plece, chiar dacă el nu o putea vedea pe ea. Nu spera mai mult, dar se pare că speranțele ei erau deșarte. Lucas plecase, furtuna se oprise și, în curând, ea și mama ei vor părăsi insula.

— Helen, strigă Daphne din spatele ei. Ai fața ta. Trebuie să menții permanent acel chip sau vom fi descoperite.

Helen se întoarse și se concentrează să proiecteze imaginea brunetei

drăguțe pe care o alesese cu mama ei să-i fie chip până când părăseau insula.

— Mult mai bine, spuse Daphne încuviințând mulțumită. Tot nu pot să cred că nu ai dat peste puterea asta de una singură.

Helen nu știa ce să îi răspundă. Era prea tulburată de noua ei putere și de noua ei mamă, ca să poată decide dacă i se făcuse un compliment sau fusese insultată. Evită privirea mamei ei și se duse la oglinda din dormitor ca s-o privească străina din oglindă. Medalionul o putea face să arate ca orice femeie din lume, așa cum o putea face să miroasă a orice parfum, dar avusese doar câteva ore ca să exerseze. Mama ei îi promise că o va învăța cum să aibă orice vârstă, orice rasă, orice sex, dar, deși deghizarea ei era destul de simplă pentru moment, încă era de nerecunoscut atâta timp cât își amintea să mențină iluzia.

— Știi, nu trebuie să păstrezi jumătatea ta din talisman ca lăntișor cu pandantiv de inimioară, îi zise mama ei stând în spatele lui Helen și privind-o în oglindă.

— Da, știu. Măcar de asta mi-am dat seama singură, răspunse Helen cu vocea străineii.

Lăntișorul lui Helen era chiar Cingătoarea Afroditei, partea care o proteja împotriva armelor. Jumătatea lui Daphne erau Ornamentele Afroditei și, cu toate că pielea ei nu era în stare a opri o lamă sau o bombă, așa cum reușea Helen, ce putea face ea era mult mai înfricoșător. Daphne era irezistibilă oricui devenea ținta farmecelor ei.

— Ei bine, mă bucur. Eu mi-am purtat mereu jumătatea ca pandantiv în formă de inimă și mereu am sperat ca tu să faci la fel, spuse Daphne timidă. Probabil, crezi că nu am niciun drept să devin sentimentală față de tine. Dar sunt.

Daphne se jucă un pic cu amuleta ei în formă de inimă și deschise gura să mai spună ceva, dar se opri și se duse în cealaltă cameră ca să își aranjeze bagajele pentru a zecea oară. Când plecă, o parte din Helen dori să fugă după mama ei și să-i spună că și ea sperase

dintotdeauna că lăntişorul acela le lega. Dar o altă parte din ea voia să şi-l rupă de la gât şi să-l arunce în faţa împrumutată a mamei ei. Nu făcu niciuna, nici alta pentru că nu mai avea încredere în instinctele ei.

Helen încă nu ştia sigur cât de departe mergea de fapt puterea de persuasiune a lui Daphne. Era dată de medalion, așa că poate că Daphne era irezistibilă doar din punct de vedere sexual, dar Helen era conştientă, deşi o durea, de cât de repede fusese de acord să-şi părăsească locul în care copilărise şi oamenii pe care îi iubea. Pleca împreună cu o femeie pe care nu şi-o amintea, către un loc pe care nu-l văzuse niciodată şi hotărâse asta în mai puţin de o oră. Se gândi cu atenţie la tot ce învăţase, căutând vreun indiciu cum că ar fi controlată, dar puse cap la cap toate dovezile şi ştiu că nu avea nevoie să-i fie spălat creierul ca să vrea să fugă. După tot ce auzise de la Daphne, era atât de dezgustată de ea însăşi, încât ar fi fugit indiferent de situaţie.

— Ți-e foame? întrebă Daphne.

Helen sări de la fereastră când o auzi şi lăsă draperia să cadă, simţindu-se vinovată. Îl căutase iarăşi pe Lucas.

— Nu, răspunse ea fără a-şi ridica privirea din covor.

— Ei bine, tot va trebui să mănânci cândva şi ar trebui să testăm noua ta faţă înaintea să ne îndreptăm spre feribot, spuse Daphne fluturând senină din mână. Mâncăm micul dejun în oraş.

Helen încercă să se opună – să sublinieze cât de prosteşte ar fi să-i testeze abilitatea de a-şi păstra noul chip, deşi exersase atât de puţin –, dar Daphne ridică din umeri şi zise că era acum ori niciodată. După ce verificară repede să nu poarte haine pe care le-ar fi putut recunoaşte cineva, Daphne o trase pe Helen de mână şi ieşiră, ea promiţându-i că avea să fie distractiv.

Furtuna zdrobise frunzele de toamnă care căzuseră pe jos, transformându-le într-un fel de pastă roşie-arămie care acoperea străzile pavate şi înfunda jgheburile deja suprasolicitate. Ploaia se sfârşea şi vântul se domolea, dar poalele norilor arătau ca rimelul

scurș, iar apa șiroia pe trotuare, în drumul ei spre ocean. Mai erau și crengi rupte pe ici, pe colo, desfrunzite și, fiind proaspăt smulse din copaci, se terminau cu așchii albe răsfirate în toate direcțiile ca niște cutii cu scobitori împrăștiate. Helen simțea mirosul sevei copacilor în aer, puținii pomi pe care îi avea insula sângerând în urma bătăliei lor cu vântul. Având în minte imaginea soldaților din lemn morți și a giganticilor lor cai din lemn tot morți, ultimul lucru pe care și-l dorea era să mănânce.

— Nimic nu va fi deschis, protestă Helen, dar știa că nu era adevărat.

— Și eu am trăit aici, să știi. Și dacă e un lucru pe care l-am învățat despre locul ăsta... răspunse Daphne în timp ce pășea încrezătoare pe lângă geamurile acoperite cu scânduri ale comercianților de opere de artă și spre strada unde se forma deja o coadă la Overeasy Café... e că vânătorii de balene adoră o furtună *bună*, încheie ea cu convingere.

Era adevărat. Cei din Nantucket erau mândri de abilitatea lor de a supraviețui oricărui lucru pe care mama-natură îl năpustea spre ei. Era o chestie macho, dar și un mod de a socializa cu ceilalți. Râdeau cu poftă de vântul puternic, gheață, zăpadă sau ploaie în vreme ce își căutau pisicile isterice și-și recuperau decorațiunile de grădină din sufrageriile vecinilor.

Încă nu era curent electric pe stradă, și încă măturau sticla geamurilor sparte, dar, în ciuda acestor lucruri, Helen nu fu deloc surprinsă că oamenii erau serviți la cafenea. De fapt, știa că, în acel moment, tatăl ei și Kate erau la șase străzi distanță, la News Store, verificând pagubele. Mai știa și că, dacă oamenii care-și pierdeau timpul în fața ușii lor arătau înfomețați, Jerry și Kate ar fi deschis și le-ar fi dat de mâncare. Frigiderele fiind oprite, tot ce era perisabil trebuia fie mâncat, fie aruncat, iar Kate ar fi preferat, cu siguranță, să le dea mâncarea vecinilor ei decât să se uite la ea cum se strică.

Pentru un moment, Helen se gândi că ar fi trebuit să se afle și ea acolo cu ei, dar apoi își văzu reflexia într-una dintre ferestrele încă

întregi ale bistroului Overeasy Café. Nu era Helen, ci o brunetă drăguță de pe continent, iar ea și mama ei cu față de cal și îmbrăcată țipător erau în vacanță în Nantucket. Aceste două turiste nu aveau treabă cu nimeni.

Helen se așază, își puse șervetul în poală și comandă orice se putea face la aragaz – ouă, șuncă și cafea măcinată manual. În timp ce plimba mâncarea prin farfurie, Matt intră în local. Helen făcu ochii mari când Matt se uită fix la ea și, din obișnuință, trase adânc aer în piept ca să îl strige, dar el deja se uita în altă parte.

Era evident că Matt intrase în cafenea ca să o caute pe ea, dar el se uita după părul ei blond. Fiindcă nu o văzuse imediat, renunțase. Lui Helen îi venea să-și arunce șervețelul după Matt și să țipe la el că era la trei metri în fața lui, dar apoi își dădu seama că ar fi o prostie să se supere pe el că nu o recunoscuse. Totuși, o duru un pic să nu fie recunoscută de un tip pe care-l știa din fașă. Pe când se uita la Matt cum părăsea bistroul, nu putu să nu se simtă de parcă nu avea față, de parcă era singură și cam la fel de reală ca o fantomă.

— E mai bine așa pentru el, spuse Daphne încercând să o consoleze și întinzând mâna peste masă ca să o prindă pe a lui Helen. Muritorii care ne iubesc nu rezistă prea mult. Scionii atrag tragedia. Sunt mai în siguranță dacă plecăm înainte să înceapă problemele. De asta nu am mai stat cu Jerry...

— Nu l-ai iubit niciodată pe tata. Nu l-ai iubit niciodată pe Jerry, o întrerupse Helen supărată, smulgându-și mâna din a mamei ei.

— Nu, nu l-am iubit. Nu te voi minți ca să par mai înțelegătoare decât sunt, răspunse Daphne îndreptându-și mâna respinsă către nota de plată. Dar nu aș vrea niciodată să i se întâmple ceva rău acelui om. Ține minte, este singura persoană căreia i-am încredințat-o pe fiica mea. Mă urăști pentru că nu îl iubesc pe Jerry? Bine. Dar măcar ai putea să mă respecti pentru că am înțeles cât de special era și pentru că i-am dat darul de a crede că este tatăl tău.

— Jerry e tatăl meu din toate punctele de vedere care contează, rosti Helen răsucindu-se pe scaun.

Așteptă cu spatele întors până când Daphne lăsă câteva bancnote, iar apoi perechea țăfnoasă plecă spre hotel să-și ia lucrurile. Pe drum, Helen îl văzu pe Hector. Se uită fix la ea și apoi își mută privirea, așa cum făcuse și Matt. Erau și gemenii cu el, plimbându-se pe lângă feribot. Helen o auzi pe Ariadne strigându-l pe Matt, părând surprinsă să-l vadă, dar Daphne o trase spre hotel înainte să afle ce-și spuneau. Helen auzi numele lui Claire exact înainte ca ușa trântită în spatele ei să estompeze ce vorbeau despre ea, chiar și pentru auzul ei de Scion.

Lucas era în hol. Helen nu-i zări fața, dar nu avea nevoie să o vadă. Chiar dacă l-ar fi zărit dispărând după un colț la un kilometru distanță, tot l-ar fi recunoscut. Își întoarse privirea, știind că nu se putea uita la el sau și-ar fi pierdut toată puterea de concentrare și și-ar fi lăsat masca să dispară. Fugind spre scări în spatele mamei ei, speră și se temu să nu-i strige Lucas numele, dar, bineînțeles, nu făcu asta.

Când ajunseră înapoi în camera lor, Helen luă cele câteva lucruri pe care le avea și le aduse în fața ușii, ascunzându-și pe cât de bine putu ochii în lacrimi și nasul roșu. Încercă să lase părul întunecat al străineii să-i acopere fața, dar, din nefericire, fata asta avea breton. În vreme ce mama ei mai arunca o privire în jur, Helen râse într-un mod deplasat, amintindu-și deodată de ultima dată când mersese cu feribotul. Atunci, Claire îi povestise pentru prima dată despre familia cea nouă care abia se mutase pe marele domeniu din 'Sconset. Claire fusese sigură că familia avea câte un făt frumos pentru fiecare și Helen fusese la fel de sigură că era ridicol. Atât de sigură, încât schimbase subiectul, întrebându-se dacă să se tundă sau nu.

— Ei bine, Claire a avut perfectă dreptate, își spuse Helen râzând printre lacrimi. Chiar *urăsc* să am breton.

Încă încercând să-și recapete respirația în urma râsului pe jumătate isteric, Helen deschise ușa brusc, ca să plece, și dădu peste Lucas. Într-o fracțiune de secundă, el văzu lacrimile lui Helen și

chipul șocat al femeii ciudate de lângă ea. Lucas apucă brațul lui Helen și o trase de lângă femeie, postându-se între ele.

— Ce i-ai făcut? se răsti el amenințând-o pe Daphne.

— Și tu cine ești? spuse Daphne vorbind târăgănat, cu un accent de sudistă.

Lucas se uită confuz la femeie și apoi se uită iarăși la Helen.

— Helen, cine e femeia asta? întrebă el.

— Vino înăuntru, zise Daphne renunțând la accentuai fals. Hai, Helen. Am fost descoperite. Îți poate vedea adevărata față.

— Cum? întrebă Helen uitându-se la mâinile care nu erau ale ei, la un corp care nu era al ei în timp ce îl urma pe Lucas înapoi în cameră.

— Pentru că te iubește, spuse Daphne închizând ușa în urma lor. Talismanul nu poate ascunde chipul persoanei iubite, poate doar să îl arate. Nu vei fi nimeni altcineva în fața lui decât tu însăși pentru că te iubește exact așa cum ești.

Daphne își masă tâmplele de frustrare din cauza acestei noi și enervante situații. Se întoarse cu fața la Lucas și renunță la deghizare. Lucas își pierdu respirația.

— Tu ești toate femeile, rosti Lucas amintindu-și ce văzuse Cassandra. Helen, asta e femeia care te-a tot atacat, dar asta nu e fața ei adevărată...

— Știu. Știu și că ea este persoana care a rănit-o pe Kate pe alee, spuse Helen înghițind un nod. Credeam că eu am fost de vină... că am electrocutat-o pe Kate fără să vreau.

— Helen, nu tu ești de vină, zise Daphne părând iritată la auzul acelei idei.

— Încerca să mă răpească, să mă despartă de familia ta înainte să aflați cine sunt de fapt, continuă Helen ignorând-o pe Daphne. Știa că nu aș fi avut încredere în ea și că ar fi fost nevoită să mă lege efectiv ca să o ascult. Așa că asta a făcut. Dar ea chiar este mama mea și asta chiar e chipul ei, Lucas. E chipul nostru.

— Imposibil, rosti Lucas uitându-se când la Daphne, când la

Helen. Nimeni nu seamăna atât de mult cu mama lui.

– Purtătorii Cingătorii mereu arată ca primul Scion care l-a purtat pentru prima dată, spuse Daphne.

– Elena din Troia, înțelese Lucas.

Helen dădu din cap și apoi continuă să explice, încă uitându-se la mama ei.

– Afrodita și Elena erau surori după tată și se iubeau foarte mult. Când Troia ardea, Afrodita i-a dat Cingătoarea Elenei ca să o protejeze. De atunci înainte, a fost transmis de la mamă la fiică, la fel ca și Chipul.

– Chipul? întrebă Lucas.

– Care a suflat în pânzele a o mie de nave, spuse Daphne, vorbind mașinal. E blestemul nostru.

– Elena din Troia era din Casa din Atreus, zise Lucas, lăsându-se să cadă pe un scaun din holul apartamentului. Deci Pallas avea dreptate. Tu ești Daphne Atreus.

– Bănuiesc că Pallas trebuia să aibă și el dreptate în legătură cu ceva, spuse Daphne enervată înainte să se oprească și să-și îndulcească tonul. Știu că este unchiul tău, dar avem o istorie complicată. Tatăl tău era altfel. S-a purtat foarte frumos cu mine, sau măcar a încercat. Furiile fac ca bunătatea să fie ceva foarte relativ.

– Furiile, rosti Lucas fiind străfulgerat de o idee. De ce nu văd Furiile când sunt în preajma ta?

– Din același motiv pentru care familia ta nu le mai vede în jurul lui Helen. Voi doi v-ați riscat viața ca să vă salvați unul pe celălalt și asta v-a eliberat de datoria voastră sângeroasă. Acum mult timp, am trecut prin ceva similar. Dar nu am vreme să vă explic toată povestea, zise Daphne nu fără bunăvoință. Eu și Helen trebuie să părăsim insula și trebuie să o facem acum.

– Nu, spuse Lucas uitându-se la Helen. Veniți înapoi cu mine, amândouă. Familia mea...

– Familia ta mă vrea moartă, răspuse Daphne rece. Și Creon este aici, ca să o vâneze pe Helen. Trebuie s-o ajut să plece de pe

insula asta și, dacă o iubești așa cum știu că o faci, mă vei ajuta.

— O pot proteja pe Helen de Creon, zise Lucas sfidător, încă așteptând ca Helen să se uite la el, dar nu o făcu.

— Cum? Ești gata să devii un trădător de neam? îl întrebă Daphne cu asprime.

Lucas tresări și se uită la Daphne, ca răspuns în locul unor cuvinte pe care fusese învățat să nu le folosească. Pentru o clipă, o urî, dar asta doar pentru că avea dreptate.

— Nu o poți proteja pe Helen de propria ta familie – nu până la moarte. Eu sunt singura care o mai poate feri acum, continuă Daphne, tonul ei sugerând că ei chiar îi părea rău pentru el. Și cel mai bun mod de a face asta este să o duc departe de Creon.

— Nu-l voi lăsa să se apropie de ea. Nu-mi pasă ce trebuie să devin, spuse Lucas preocupat de Helen și neînțelegând de ce refuza să se uite la el. O luă de mâini. Helen, mama ta e în viață. *Nu* ești ultimul membru al unei alte Case. Știi ce înseamnă asta? Că putem fi împreună...

— Lucas, lasă-mă să plec, rosti Helen încet, întrerupându-l și trăgându-și mâinile din ale lui.

El tăcu, simțind că avea să se întâmple ceva foarte grav.

— Dacă mă iubești, mă vei lăsa să plec. Mă iubești? întrebă ea cu voce subțire și atât de firavă, încât părea că se frânge în două.

— Știi că te iubesc, răspunse el confuz. Dacă ți-e frică, fugi *cu mine*, cum am plănuit.

— Vreau să mă lași să plec, spuse ea încet când ochii ei în sfârșit se întâlneau cu ai lui.

În loc să fie preocupată de felul cum chipul lui Lucas era măcinat de uimire și tristețe, Helen își imagină inima ei ca o cadă imensă, plină cu apă. Tot ce simțise vreodată în viața ei, tot ce era bine și tot ce era rău erau doar fâșii de colorant alimentar în acea apă, iar toată culoarea aceea era înghițită într-un vârtej de către scurgere. Acum, trebuia doar să mai aștepte un pic și cada avea să fie goală.

— Poți auzi adevărul în ceea ce-ți spun, nu-i așa? continuă ea fără

milă. Vreau să mă lași să plec.

Lucas trase adânc aer în piept și rămase încremenit un moment lung, până ce înțelese că Helen nu îl mințea. Apoi, dădu din cap și expiră, fără nicio expresie pe chip.

— Cred că vrei să pleci de lângă mine acum, dar știi și ce *se va întâmpla*, indiferent de ce vrem noi, zise el.

— Oracolul! exclamă Daphne pentru sine, înțelegând ce voia Lucas să spună. A supraviețuit primei ei profeții? E încă întregă la minte? Întrebă ea dintr-o suflare.

Dădu din cap scurt ca răspuns la întrebările ei insensibile.

Daphne începu să se plimbe distrată prin încăpere, de parcă o mie de gânduri i se învâртеjeau în minte. Deodată, se opri și se uită la Lucas.

— Ce a zis despre noi? Întrebă ea.

— Că protejatele Afroditei o să-și găsească adăpost în Casa din Teba, răspunse Lucas mecanic. Deci vedeți, *vă veți* întoarce cu mine.

— Evident, spuse Daphne ridicându-și palmele și consimțind. Helen, ia-ți lucrurile!

Helen rămase cu gura căscată și se holbă la mama ei, nevenindu-i să creadă. După toate lucrurile pe care i le zisese Daphne despre Casa din Teba, schimbarea asta a planului nu avea niciun sens.

— Dar vom pierde feribotul, ezită Helen, încă nesigură.

— Oracolul a prezis, rosti Daphne punându-și bagajul pe umăr cu o privire nerăbdătoare.

Helen nu avea nici cea mai mică idee ce pune mama ei la cale, dar, neavând niciun motiv pentru care să nu fie de acord cu ea, nu-i rămase decât să o asculte.

Helen și Daphne se deghizară la loc și cei trei coborâră la parter. Când ajunseră la ușa din față, Lucas le rugă să aștepte o clipă. Își scoase telefonul și-l sună pe Hector, cerându-i să aducă mașina în fața intrării în hotel.

— Stați aici, spuse el hotărât. Lăsați-mă să verific strada înainte să ieșiți. Hector a zis că se îndreaptă Creon spre noi.

— Nu va fi nevoie, Lucas. Suntem ascunse bine, rosti Daphne încrezătoare în timp ce păși pe trotuar, trăgându-și valiza elegantă după ea.

Privindu-și mama ieșind pe ușă, Helen îl zări pe Creon pe cealaltă parte a străzii, examinând ferestrele hotelului cu privirea lui care sfida reflexia luminii. Ochii îi căzură asupra lui Daphne. Apoi, se uită la bagajul ei, făcând ochii mici în încercarea de a se concentra mai bine.

Imediat ce îl văzu pe Creon, Helen își aminti ultima întâlnire cu el. Încă îi putea simți respirația umedă pe gâtul ei în vreme ce îi șoptea „preciosa“ la ureche înainte să o înjunghie. Cel mai bine își amintea întunericul sufocant care o făcuse să se simtă că era pierdută în spațiu și de-a dreptul neajutorată. Ecoul terorii simțite o făcu să uite pentru o clipă că atât ea, cât și mama ei erau protejate sub înfățișările lor împrumutate.

— Mamă! Oprește-te! țipă ea din instinct, întinzându-și mâna spre Daphne și încercând să o tragă înapoi în hotel.

Creon o privi pe Helen direct în ochi când țipă. Apoi, își văzu vârul, pe Lucas, agitat, prinzând-o pe fata ciudată. Creon se uită când la bruneta drăguță, când la Lucas, văzând cât de protectori erau unul cu celălalt. După aceea, se uită iarăși la femeia îmbrăcată prost, cu un bagaj de lux și zâmbi. Traversă strada, ținându-și capul jos și umerii în sus, ca un taur.

— Daphne! Știe! țipă Lucas împingând-o pe Helen în spatele lui și mișcându-se imposibil de repede pentru a-l intercepta pe Creon.

Cei doi veri se ciocniră în mijlocul străzii, amândoi folosindu-se de inerție ca să imprime mai multă forță primilor pumni, dar Lucas putea face ceva la care Creon nu se aștepta. Chiar în ultimul moment, deveni mai greu și, în starea lui masivă, își împinse adversarul uimit în asfalt cu atâta forță, încât șoseaua arăta ca suprafața crăpată a unei negrese proaspăt scoase din cuptor.

O fracțiune de secundă mai târziu, Lucas își ridică privirea și îi văzu fața speriată a lui Matt prin parbrizul mașinii lui, în timp ce

acesta apăsă cât putu de tare pedala de frână. Matt încercă să oprească, dar era prea târziu. Lovi cele două siluete care apăruseră de nicăieri în mijlocul șoselei și mașina lui se strivi ca și când ar fi intrat într-un zid.

— Lucas! țipă Helen încercând să treacă pe lângă mama ei.

Daphne o prinse pe Helen și opri exact când mașina mare a lui Hector se opri scârțâind în fața lor, blocând drumul lui Helen către Lucas. Ariadne sări de pe locul din față înainte ca Hector să oprească mașina măcar și alergă spre Matt.

— Intrați în mașină! țipă Hector la Daphne ieșind din SUV și alergând spre mașina fumegândă a lui Matt.

Helen se zbatu, neputând să vadă ce se întâmpla. Încă îl striga pe Lucas în vreme ce Jason și Daphne o făcură să intre în SUV.

— Luke e teafăr! îi spuse Jason printre dinți, luptându-se cu ea. Helen, te rog! Și-așa atragem destulă atenție asupra noastră.

Amintindu-și unde era, Helen se strădui să se calmeze și să intre în mașină pe bancheta din spate. Se repezi la geamul fumuriu și oftă bucuroasă să-l vadă pe Lucas în picioare deasupra mașinii distruse a lui Matt. Era teafăr și îl ținea pe Hector, împiedicându-l să fugă undeva. Creon dispăruse, așa că Helen presupuse că Hector încerca să îl urmărească. Pentru o clipă, păru că Lucas avea de gând să îi dea una lui Hector, dar apoi îi șopti ceva care păru să-l convingă pe vărul său încăpățânat și deodată Hector se calmă și încuviință.

— Arată exact ca Ajax, șopti Daphne în spatele ei, cu ochii ațintiți spre Hector.

Helen își privi mama cu drag pentru o clipă, apoi se uită iarăși spre locul accidentului. Ariadne îl ajuta pe Matt să iasă din mașină. Merga împleticit și îi sângera capul. Ariadne îl susținu. Era alb ca varul și avea ochii mari de uimire, dar nu părea să fie rănit.

— Ar trebui să te ducem la spital, insistă Cassandra în timp ce studia pupilele dilatate inegal ale lui Matt.

— Nu! rosti Matt hotărât. Nu avem cum să explicăm ceva de genul ăsta fără să îl dăm de gol pe Luke. Oamenii normali nu se

ridică și pleacă după ce-i lovești cu mașina.

Toți știau că are dreptate. Chiar și rănit, lui Matt îi mergea repede mîntea.

— Te-ai lovit la cap, îl avertiză Jason în vreme ce Scionii își aruncau priviri nesigure.

— Trebuie să plecăm acum, insistă Matt. Înainte să vină poliția aici.

— Ari? întrebă Jason în timp ce se uita în ochii surorii lui gemene. E grav?

Ariadne își trecu mâinile pe deasupra craniului lui Matt, o lumină slabă ieșind din palmele ei.

— Se va face bine, zise ea după o clipă.

Începu să îl împingă pe Matt spre mașina lui Hector, dar Matt chicoti și se opri.

— Uau! Ce mi-ai făcut? întrebă zâmbindu-i aiurit.

— Te-am vindecat. Țsta este darul meu, îi răspunse zâmbindu-i și ea, părând brusc obosită.

— Mersi, spuse Matt, lăsându-se condus spre mașina lui Hector. Stai! Unde-i Claire? întrebă el deodată, amintindu-și că nu fusese singura persoană din mașina lui.

Helen coborâse deja din SUV și se duse glonț spre Matt înainte ca mama ei să poată întinde mîna ca să o oprească.

— Cum adică „unde e Claire”? întrebă Helen strângându-și mâinile în pumni atît de tare, încât brațele începură să îi tremure. Unde ai văzut-o?

— Pe scaunul din față, răspunse Matt slăbit, făcând semn spre mașina lui.

Jason smulse portiera cu o mîna și o luă pe Claire de sub bordul mașinii cu cealaltă. Era inconștientă, sângera și la fel de fără vlagă ca o păpușă udă, din cîrpe. Își puse buzele deasupra gurii ei, la un milimetru distanță, și rămase nemișcat.

— Respiră, spuse el după un moment, ridicându-și capul și privindu-și sora geamănă în ochi.

— Poți s-o vindeci sau nu? îl întrebă Ariadne direct.

Își închise gura strâns și dădu din cap, dar nu vorbi. O duse în spatele mașinii lui Hector și o ținu în poala lui pe când ceilalți se organizau.

— Mă ocup eu de mașina lui Matt și ne vedem acasă, îi zise Lucas lui Hector, deja camuflând detaliile accidentului prin distorsionarea luminii din jurul rămășițelor.

— Așteaptă! ordonă Daphne.

Își ridică mâna de parcă ar fi chemat un taxi și închise ochii.

— Asta va atrage mai puțină atenție, spuse ea în timp ce fâșii de ceață fumurie veneau dinspre apă și se adunau pe șosea, tentaculele lungi venind spre degetele ei ușor îndoite.

— Mare Zeus, aducător de nori, rosti Hector încet, pe când scena accidentului dispăru în spatele zidului gros de ceață. Apoi, se întoarse spre Lucas: Unde ai de gând să ascunzi mașina?

— În ocean. Punem la punct detaliile după ce se întunecă, răspunse Lucas sărind în ceața groasă ca să împingă maldărul de fiare a lui Matt de pe doc.

Toți ceilalți se îmbulziră în mașina lui Hector. Întregul incident, de la atacul lui Creon la dispariția lor, durase doar câteva minute și erau deja la patru străzi distanță de locul accidentului înainte să audă prima sirenă prin ceață.

Nu-și vorbiră deloc pe drum, conducând în limitele vitezei legale spre Siasconset, fiecare dintre ei cufundat în propriile gânduri. În tot acest timp, Helen nu-și putu lua ochii de la Jason și Claire. Jason începuse să-și miște mâinile la câțiva centimetri deasupra corpului ei, palmele lui luminându-se ca ale surorii sale când îl vindecase pe Matt. Îi șoptea ceva la ureche. Sufla ușor peste ochii ei închiși ca și când ar fi expirat energie direct în visele ei inconștiente.

Orice făcea el o ajuta pe Claire, dar pe el îl durea foarte tare. O picătură mare de transpirație i se adună pe pielea din ce în ce mai gri, în vreme ce Claire părea să se așeze mai bine în brațele lui și să prindă mai multă culoare în obraji. Înainte de a ajunge la reședința

Delos, Jason era atât de extenuat, încât Helen nici nu mai trebui să-l întrebe, ci pur și simplu o ridică pe Claire și o duse în casa lui.

— În camera mea. Repede, murmură Jason răgușit pe când Helen o căra pe Claire prin bucătăria plină de oameni.

Trecu pe lângă siluetele cu chipuri speriate ale familiei Delos, ținând-o pe Claire strâns la pieptul ei, ca să o ascundă de priviri iscoditoare în timp ce ea și Jason urcau pe scări. La jumătatea scărilor, simți cum Jason puse o mână pe umărul ei și se sprijini de ea. Era atât de slăbit, încât abia dacă putea să pășească.

— Cum pot să te ajut? îl întrebă Helen pe Jason după ce o lăsă pe Claire în patul lui.

— Nu poți, îi răspunse el întinzându-și corpul lung pe pat, lângă micuța lui prietenă. Am ales în momentul în care am văzut cât de rănită era. Acum, fie vom trece împreună prin deșert, fie nu vom supraviețui.

— A, bun, oftă Helen plină de speranță. Claire nu ar lăsa pe nimeni drag ei să moară, mai ales dacă persoana aia încearcă să-i salveze viața.

Îl văzu pe Jason zâmbind și dând din cap amuzat, amintindu-și că, indiferent cât de complicată părea situația, cel puțin își legase viața de o luptătoare pe cinste.

— Vom reuși noi, șopti el uitându-se în ochii lui Helen. Ai alte lucruri pe cap. Du-te! O voi ghida eu.

— Dacă nu găsiți drumul, vin după voi, îi zise ea deja simțind aerul cald al tărâmurilor sterpe absorbind toată umiditatea din atmosferă.

Pentru o fracțiune de secundă, văzu fantoma lui Claire confuză și speriată, dar alungă imaginea aceea înfiorătoare și îl privi pe Jason drept în ochi.

— Știu drumul prin tărâmul ăla plin de pietriș și promit că, dacă nu reușiți voi, cobor și vă aduc pe amândoi înapoi.

Jason făcu ochii mari, un pic șocat de spusele lui Helen, iar ea părăsi camera, încredințându-i în întregime vindecarea lui Claire.

Mental, deja se pregătea pentru bătălia care o aștepta la parter.

Helen nu se grăbi să coboare scările, auzind cum mama ei își ridică vocea în vreme ce se apropia. Era înfricoșător de obișnuită să o audă, deși o cunoscuse pe femeie abia cu câteva ore în urmă. Vocea lui Daphne era chiar vocea lui Helen, venind dinspre buzele ei ca un mesaj înregistrat pe robotul unui telefon de proastă calitate. Nu putea suporta chestia asta, dar ce detesta cel mai mult nu era sunetul, ci sentimentul că era prinsă în greșeala altei persoane și sortită să preia cele mai proaste trăsături ale oamenilor pe care teoretic trebuia să-i iubească cel mai mult.

Helen știa că de fapt nu o deranja prea tare că vocea îi suna ca a mamei ei, dar chiar nu voia să se poarte ca ea. Voia să ia decizii pentru sine, dar încă nu știa cum să facă asta. Helen se opri pentru un moment ca să-și împietrească inima înainte să intre în sufragerie și să se alăture încăierării. În cele câteva minute în care Helen fusese sus, se pornise o ceartă serioasă, în centrul căreia erau Daphne și Pallas, amândoi țipând unul la celălalt cât îi țineau plămâni.

— Eu sunt de vină? urlă Daphne la Pallas, reacționând la ceva zis de el. Dacă ați fi rămas în Cadiz, departe de Helen, nu am fi ajuns în situația asta!

— A fost vina mea, recunosc Hector încercând să îi calmeze pe ceilalți. Familia mea a trebuit să plece pentru că aproape că îmi omorâsem propria rudă de sânge.

— N-ai fi primul, rosti Daphne cu jumătate de gură.

— Și ce anume ar trebui să însemne asta? întrebă Pallas indignat.

— Ești, în sfârșit, pregătit să vorbim despre subiectul care stă pe buzele tuturor? întrebă Daphne cu amărăciune. Nu eu l-am ucis pe Ajax. Tantalus a făcut-o.

— Minți! spuse Pallas apropiindu-se de ea amenințător.

— Atunci, cum de sunt în viață? Tantalus v-a zis că m-a omorât cu mâna lui, nu-i așa? întrebă Daphne. În timp ce Pallas o fixa furios cu privirea, ea continuă: Atunci, răspunde-mi la întrebarea asta. Dacă eu l-am omorât pe fratele tău Ajax, de ce nu vezi Furiile în momentul

ăsta? întrebă Daphne ridicându-și brațele de parcă ar fi vrut să arate tuturor că nu le ascundea nicăieri.

Se uitară toți unii la alții ca și când s-ar fi așteptat ca unul dintre ei să poată explica, dar nimeni nu știa.

— Pallas, ții minte cum eu și Ajax ne uram, dar nu puteam sta departe unul de celălalt? întrebă Daphne pe un ton ceva mai blând.

— Erai obsesia lui, spuse Pallas cu tristețe, uitându-se pentru scurt timp la Lucas.

— Și el a mea. Până la urmă, ne-am bătut, dar, chiar în ultimul moment, în loc să ne omorâm unul pe celălalt, s-a întâmplat un accident teribil. În final, el mi-a salvat viața și eu i-am salvat-o pe a lui, zise Daphne înainte să facă un semn spre Helen și Lucas. Ați văzut povestea asta repetându-se chiar aici, în fața ochilor voștri, și știți care sunt consecințele. Când Furiile au dispărut, eu și Ajax ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

— Mincinoaso! șuieră Pandora printre dinți.

— Nu, spuse Lucas clătinând din cap cu o privire îndurerată, aproape speriată. Grăiește adevărul.

— I-am atins trupul cu mâna mea, țipă Pandora, lacrimile alunecându-i pe fața frumoasă ca de zână până la dinții dezveliți. Era mort!

— Cred că amândoi am fost morți preț de câteva secunde, rosti Daphne cu compasiune, încercând să o liniștească pe Pandora. Eu și Ajax nu am înțeles niciodată cum s-a întâmplat exact.

Pandora plecă de lângă Daphne, întorcându-se cu spatele și clătinând din cap, nevrând să-i audă vorbele. Cassandra se duse și se așeză lângă ea, luând-o de mână.

— Și apoi ați fugit împreună? întrebă Castor șocându-i pe toți cu tonul lui înțelegător.

— Nu aveam de ales. Voi toți mă voiati moartă, răspuse Daphne ridicând din umeri. Ajax a zis că, dacă i-am putea explica lui Tantalus ce s-a întâmplat, ar fi de partea noastră. El chiar a crezut că fratele vostru ne-ar fi ajutat. Eram atât de tineri, spuse Daphne, brusc

încleștându-și pumnii și dinții, refuzând să plângă.

— Termină-ți povestea, rosti Lucas calm.

— De îndată ce Tantalus mi-a văzut chipul, a înnebunit. S-au bătut pentru mine. Ajax a pierdut, zise Daphne uitându-se fix în ochii lui Lucas. Tantalus a spus că m-a omorât, dar de fapt m-a tot vânat de atunci înainte – poate că mă vrea pentru el sau poate că dorește să mă omoare și nu vrea să vină altcineva după mine doar ca să obțină un Triumf. Nici eu nu mai știu.

— Nu te cred, indiferent ce-ai zice, rosti Pallas clătinând din cap. Tantalus îl iubea pe Ajax.

— Da. Și-a iubit fratele și apoi l-a omorât, spuse Daphne, atât de frustrată, încât lăasă răutatea să-i răzbată printre cuvinte. Și acum nu poate contacta pe nimeni din Casa din Teba fără ca Furiile să-i dezvăluie păcatul.

— Pallas, zise Castor cu blândețe. Nu te-a deranjat niciodată că fratele nostru se ascunde, deși nu mai erau alte Case cu care să ne batem?

— Dar mai erau alte Case și încă sunt! țipă Pallas arătând spre Helen și mama ei. Trebuie să fi știut că e încă în viață și că poate seduce pe oricine, chiar și pe noi, ca să o ajutăm să ajungă la el.

— Nu am folosit Cingătoarea pe tine, Pallas. Nici măcar ca să te fac să mă crezi, rosti Daphne obosită. Vreau să știți în sinea voastră cine l-a omorât pe Ajax. Am nevoie să credeți că nu sunt eu cea care și-a omorât soțul.

— Totul e adevărat, spuse Lucas uitându-se la Helen. Nu a folosit Cingătoarea. Iar ea și Ajax au fost căsătoriți.

Helen privi în altă parte, dar îl simți cum îi studia chipul.

— Ursitoarele au făcut asta de multe ori, zise Cassandra, puterea Oracolului simțindu-se în ochii și vocea ei, în timp ce privi prin Văl pentru scurtă vreme. Îndrăgostiții predestinați se află în urzeala modelului, iar mamele mele sunt nevoite să-l repete la nesfârșit. Simetria trebuie menținută sau țesătura universului va fi distrusă.

— Deja e distrusă, spuse Helen răgușită, deschizându-și gura

pentru prima dată de când îi lăsase pe Jason și pe Claire sus, să-și poarte propria bătălie pentru a rămâne împreună. Ar trebui s-o ia de la capăt.

— Nu. Există un motiv întemeiat pentru ca vrăjmașii să se îndrăgostească. Sunt convinsă, zise Cassandra de parcă încerca să-și aducă aminte ceva care îi tot scăpa.

— Sibilă²⁸! spuse Daphne deodată, adresându-i-se Cassandrei cu cel mai vechi titlu al puterii ei divine. Te implor să-mi răspunzi! Cum pot Scionii să scape de Furiu?

— Nu le poate controla încă! îi spuse Castor speriat lui Daphne, a cărei față devenise nerăbdătoare și disperată.

Helen își aminti de decizia bruscă a lui Daphne de a se întoarce în Casa din Teba cu Lucas și pricepu că asta era ce dorise mama ei.

Castor o apucă pe Daphne de braț, îndepărtând-o de fiica lui, dar era deja prea târziu. Cele Trei Ursitoare fuseseră chemate în corpul Oracolului, ca să răspundă unei întrebări directe, și nu s-ar fi lăsat oprite. Gura Cassandrei strălucea, părul i se zvârcolea și capul i se aplecă brusc pe spate, în timp ce nenumărate voci răsunau dinăuntru ei.

— Coborâtorul trebuie să descindă până la cei care nu pot ierta și nu pot uita. Coborâtoarea îi va elibera pe Cei Trei de suferințele lor și va elibera Casele de veșnica vărsare de sânge pentru vărsare de sânge, spuseră ele și apoi tăcură.

Capul Cassandrei se îndreptă, dar stafiile sinistre încă erau în ea. Daphne scăpă din strânsoarea lui Castor și se apropie de Oracol cu brațele încrucișate și palmele lipite de piept, făcând o reverență.

— Casa din Atreus îți rămâne datoare, sibilă, zise Daphne făcând o plecăciune adâncă în completarea rolului ei din ritual.

— Și Casa din Atreus o va plăti când i se va cere, rosti Oracolul înainte ca lumina să dispară, iar Cassandra își reveni clipind des și

²⁸ Femeie căreia i se atribuia, în Antichitate, darul de a prezice viitorul, fiind inspirată de zei. (n.tr.)

oftând.

Toți îi aruncau priviri furioase și șocate lui Daphne.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să fac asta, murmură ea.

— Ai fi putut să o omori, spuse Lucas încleștându-și pumnii. E încă prea mică.

— Dacă nu este rupt ciclul răzbunării, oricum, nu are un viitor. Niciunul dintre noi nu are, șopti Daphne fără a se putea uita la el.

Mai mulți ridicară tonul, gata să se certe din nou.

— Are dreptate, zise Cassandra întrerupându-i pe toți. Lucrurile se schimbă în jurul nostru și, fie că vă place, fie că nu, eu sunt Oracolul. Nu mă mai pot ascunde.

— Poate că nu, spuse Castor sumbru. Dar, data viitoare, decidem împreună ce întrebări să punem și când, zise el întorcându-se și arătând cu degetul spre Daphne. Încă o mișcare ca asta și o să mă asigur că nu mai apuci să auzi răspunsul sibilei.

Daphne dădu scurt din cap, cu un chip inexpressiv, care îl împacă pe Castor, dar nu și pe Lucas. O mai văzuse pe Helen făcând fața aia și știa că era o minciună. Lucas se uită repede la Helen, care observase același lucru și apoi se priviră neliniștiți. Amenințarea lui Castor nu fusese deșartă, dar niciunul dintre ei nu știa ce avea Daphne de gând să facă.

Cassandra spuse că era obosită și cei din cameră începură să se împartă în grupulețe, începând cu Pandora care o duse pe Cassandra sus, să se întindă puțin în pat, urmată de Ariadne care se duse în bucătărie să vadă cum se simțea Matt, care încă își mai punea gheață pe câteva răni și vânătăi. Lucas îi făcu semn lui Helen că o așteaptă în camera alăturată. Încercă să clatine din cap, dar el deja se răsucise și se îndrepta spre ușă. Trebuia să-l urmeze.

Nu se duse în camera vecină și nici în a doua. În schimb, o conduse într-o parte a casei pe care ea nu o știa. Era aripa care se afla chiar în fața biroului tatălui lui, un loc pe care îl văzuse de multe ori, dar unde nu intrase niciodată. În timp ce mergeau printre holurile goale și pe lângă camerele nefolosite, vedea cum Lucas clătina ușor

din cap, uitându-se peste umăr cu coada ochiului, știind că era în spatele lui, dar nu se întoarse să o privească.

Mergând la doar câțiva pași în urma lui, vedea cum i se încordau umerii și cum respira din ce în ce mai repede. Îi privi pielea caldă a spatelui mișcându-se pe sub tricou la fiecare respirație și trebui să-și atingă pumnii încleștați ca să se abțină a nu-l atinge. Într-un final, intră în solariul gol din cea mai estică parte a clădirii și se întoarse spre ea. Helen avu doar o secundă la dispoziție pentru a-și deschida gura să protesteze înainte ca el să o sărute. În secunda imediat următoare, o împinse încet spre podea. În clipa următoare, Helen mai avu puțin și cedă.

Un val de greață i se ridică din stomac și închise gura strâns și își întoarse capul. Lucas se retrase ușor, gândindu-se că o rănisese cumva. Se sprijini în coate pe podeaua din marmură și-i împinse pieptul cu palmele.

– Oprește-te! îl rugă ea.

Se dădu imediat jos de pe ea, ridicându-și mâinile și încercând să-și ceară scuze. Când se ridicară de la podea și se uitară unul la celălalt, ochii lui păreau atât de confuzi, atât de răniți, încât Helen începu să lăcrimeze, deși își promisese în noaptea precedentă să nu mai plângă niciodată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el tulburat și îndurerat.

– Nu putem face asta, zise ea clătînând repede din cap.

– Despre ce vorbești? întrebă el încercând s-o facă să se uite la el, întinzând mâinile spre ale ei. Helen, suntem liberi. Nu ești ultimul membru din Casa ta.

– Nu putem face asta, repetă ea strângându-și mâinile în pumni, pentru ca el să nu le poată lua în ale lui.

– De ce? întrebă el încet, simțind că Helen era sinceră cu el, dar încă neputând să înțeleagă motivul. Ți s-au schimbat atât de mult sentimentele pentru mine într-o singură noapte? Nu mă mai vrei?

– Nu e asta, rosti ea îndurerată. Mi-aș dori să nu te mai vreau.

– Cum poți spune una ca asta? întrebă Lucas liniștit să afle că

măcar Helen încă îl iubea. Știi că ai trecut prin multe azi și că poate nu ești pregătită pentru asta chiar acum. Nu-i nimic, vom aștepta oricât de mult vrei... zise el încercând să o ia în brațe doar ca să o țină aproape, dar ea îl împinse cu putere și privi în altă parte.

— Suntem veri de gradul întâi! strigă ea disperată, umerii începând să-i tresalte din cauza hohotelor de plâns pe care nu le mai putea controla. Nu Jerry este tatăl meu, Lucas. Ci Ajax.

Tot corpul lui Lucas înlemni de spaimă și tot ce putu auzi Helen în tăcerea care urmă fu ploaia răpăind pe acoperișul de sticlă.

— Dar nu e posibil, șopti el, deși își putea da seama că ea nu mințea. Nu, am văzut Furiile când ne-am cunoscut. Nu avem cum să fim rude, spuse el clătinând din cap.

— Ba da, zise Helen ștergându-și când un obraz, când pe celălalt ca și când ar fi fost un șuvoi interminabil de lacrimi care tot trebuia să fie șters. Copiii din descendență mixtă pot aparține unei singure Case, iar eu am fost luată de Casa din Atreus. S-a tot întâmplat așa de la începuturi.

— De la începuturi? întrebă Lucas amintindu-și de ce spusese Cassandra mai devreme. Îndrăgostiții predestinați se tot repetă în modelul țesăturii. Nu ești singurul Scion de descendență mixtă care se ascunde de ceilalți, nu-i așa?

Helen își trase nasul și îl privi cu un zâmbet vag. Era atât de atent la detalii, atât de ager, încât nu se putea abține să nu-l adore. Era un număr infinit de moduri în care să admire această persoană și astfel exista un număr infinit de moduri în care se putea îndrăgosti de el. Își dădu seama că nu ar fi renunțat o singură dată la Lucas și gata, trebuia să renunțe la el în toate felurile în care ar fi putut învăța să-l iubească în fiecare zi de atunci înainte. Povara tuturor acestor viitoare frângeri de inimă o apăsă pe Helen până își lăsă capul în jos, neputând să-l privească și îi răspunse la întrebare.

— Daphne ne numește Rătăcitori și, da, suntem destui, spuse ea încet. Nimeni nu știe exact câți, dar sunt cel puțin vreo douăzeci despre care știe mama.

— Deci, dacă acești copii aparțin unei singure Case, dar părinții lor sunt din Case inamice, un părinte poate crește acești Rătăcitori, pe când celălalt...

— ... înnebunește din cauza Furiilor și încearcă să-și omoare pruncul de îndată ce e născut, încheie Helen pentru el, dând din cap cu tristețe. Nu există o modalitate de a afla dacă nou-născutul va aparține Casei mamei sau a tatălui, dar mereu unul din ei încearcă să-l omoare.

— Dezgustător, spuse Lucas dintr-o suflare.

Helen încuviință.

— E dezgustător. Copiii nu ar trebui să fie implicați în vrajba asta. E de-a dreptul greșit. Daphne a jurat să scape de Furii pentru ca Rătăcitorii ca mine să poată fi cu ambii părinți și nimeni să nu trebuiască să mai treacă prin groaza de a încerca să-și ucidă propriul copil.

Lucas dădu din cap, înțelegând în sfârșit. Apoi, începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, de parcă nu putea sta într-un singur loc mai mult de o milisecundă, având atâtea gânduri care îl împingeau și îl trăgeau în direcții diferite în același timp.

— Și ce putem face? Nu putem sta departe unul de celălalt, zise el oprindu-se și uitându-se la Helen care încă stătea cu capul în jos pe podea.

— Știu, dar nici nu pot fi cu tine, spuse ea ridicându-se și oftând obosită.

Lucas suspină zgomotos și își acoperi fața. Nu suportau să se uite unul la celălalt, dar își întinseră mâinile ținându-și ochii închiși și se îmbrățișară strâns. Se legănară înainte și înapoi, amândoi având nevoie de alinare.

— Eu și mama mea plănuiserăm să plecăm azi, șopti Helen.

— Nu mă părăsi, murmură Lucas strângând-o mai tare în brațe.

— Și ce e de făcut? susură Helen disperată, știind că el nu avea un răspuns.

Nimeni nu avea.

Rămaseră unul în brațele celuilalt, în camera nefolosită, în vreme ce ploaia răpăia pe pereții de sticlă, până își auziră numele strigate pe holurile goale.

— Nu cred că pot face asta, rosti Helen îndepărtându-se de el și dându-și părul la o parte de pe fruntea fierbinte. Nu mai pot explica încă o dată.

— O să o fac eu, spuse Lucas întinzând instinctiv mâna după a ei, apoi oprindu-se brusc și retrăgând-o.

Hector întinse mâna spre ușă exact când Lucas o deschise. Fața lui era o mască a îngrijorării, iar pieptul i se ridica și cobora rapid. Se uită când la Lucas, când la Helen și le examinează chipurile răvășite până se asigură că erau în regulă.

— Sunteți... în viață. Asta e bine, zise el liniștindu-se.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse Lucas privind în gol înainte de a ieși crispat pe hol, lăsându-l pe Hector cu Helen.

— Ne-a zis Daphne, spuse Hector cu sinceritate. Îmi pare rău, verișoară.

Helen dădu din cap de câteva ori, neavând destulă încredere în ea ca să vorbească, apoi se îndepărtă pe hol. Spre surprinderea ei, Hector o ajunse din urmă și își puse mâna pe umărul ei în timp ce mergeau. O strânse în brațe pentru o clipă și o sărută pe frunte. Apropiindu-se de partea locuită a casei, Helen își dădu seama cât de mult se sprijinea de el.

CAPITOLUL 18

Creon se ascunse lângă casa familiei Hamilton. Singurii oameni aflați înăuntru erau tatăl lui Helen și femeiușcă aia frumușică, patiser la magazinul lui. Să aștepte în afara casei nu era cea mai sigură soluție, dar nu avea de ales. Nu se mai putea apropia nici măcar la un kilometru de casa familiei Delos acum, că li se arătaseră și știau de prezența lui. Fusesse atât de aproape, dar faptul că își subestimase vărul îl dăduse înapoi. Lucas era mai puternic decât crezuse el. Nu avea să mai facă niciodată o asemenea greșală, dar foarte probabil era de ajuns să se întâmple o singură dată ca să-l transforme pe Creon dintr-un salvator în rușinea familiei.

Acum, că ținta lui era protejată de propria familie, nu prea avea de ales decât să aștepte și să vadă dacă era destul de proastă, încât să plece de una singură. Spera că, dacă era să plece undeva, acela ar fi fost locul pe care îl numise cândva casa ei.

Nu avea prea multe șanse, dar asta era tot ce avea în acel moment. Nu se putea duce înapoi la verii săi, pe iaht, cu mâna goală. Trebuia să găsească o soluție – o idee, o ocazie, ceva – înainte să-i implice pe Cei o Sută. Indiferent de cum s-ar fi terminat toată povestea asta, tatăl lui nu trebuia să afle despre eșecul lui din fața hotelului. Era prea umilitor să se gândească măcar la așa ceva.

Tanatalus îi spusese în sfârșit adevărul lui Creon și, pentru prima dată în 17 ani, lui Creon i se permise să audă vocea tatălui său. Nu fusese lăsat în aceeași cameră și nici nu îi văzuse fața, pentru că femeia aia i-o deformase atât de tare, încât ar fi fost îngrozitor să-l privească, dar, pentru prima dată după mult timp, Creon chiar *vorbi*se cu tatăl lui și aflase ce povară purta.

Acesta îl lăudă pentru loialitatea și tăria lui de-a lungul anilor.

Apoi, îi spuse fiului său ce se întâmplase de fapt în acea cameră de motel, cum gândurile sale fuseseră atât de sucite, încât fusese împins spre un păcat care îl marcaseră pentru totdeauna – ca pe Medusa. Tantalus își recunoscuse greșelile, se căia pentru ele și îi spuse fiului său cum încercase să și le îndrepte. Jurase să înlăture răul feminin al Cingătorii de pe lume, pentru ca toți bărbații, Scioni și muritori, să-și poată controla în sfârșit poftetele. Apoi, îi încredințase lui Creon aceeași misiune sacră.

Și Creon dăduse greș.

Creon își trecu o mână peste față, revăzând confruntarea cu Lucas de nenumărate ori în mintea lui. Cum de putuse lașul acela să fie atât de puternic? Cum de putuse să fie un luptător atât de bun? Și de ce îl ajutase muritorul acela neputincios? Creon își simți telefonul vibrând în buzunar pentru a cincea oară. Îl ignorase de o vreme încoace și nici măcar nu voia să știe cine încerca să îl contacteze, dar de data asta cedă și îl scoase să se uite la ecran. Era mama lui. Pentru o clipă, se gândi dacă să răspundă sau nu, dar, într-un final, se înduplecă.

– Unde ești? întrebă Mildred încet.

– Vânez, răspunse Creon vag, dându-și seama că mama lui era urmărită de cineva, poate chiar și ascultată – se mai întâmplase în trecut.

– Una dintre trădătoare doar ce m-a sunat, șopti ea repede. Mi-a spus de eșecul tău din fața hotelului și vrea să treacă de partea noastră. Dorește ca bărbații ei să fie eliberați de puterile Cingătorii...

Creon auzi cum telefonul mamei lui se frecă de un material, de parcă ar fi fost vârat într-un buzunar sau sub un pulover. Trecură câteva secunde în care tot ce putu auzi Creon fu sunetul atingerii repetate a telefonului de haine, în vreme ce mama lui se duse în altă parte.

– Mai ești acolo? întrebă ea într-un final, când se simți cât de cât în siguranță.

– Da. Mamă, ce se întâmplă?

— Şşşt. Ascultă. Cei O Sută încep să se îndoiască de tine. Nu-i pot lăsa să afle că te-am contactat, şopti ea repede. Unde eşti? Vrea să se vadă cu tine acum, ca să faceţi un plan.

CAPITOLUL 19

Helen își petrecu următoarele 15 minute la telefon cu tatăl ei, încercând să-l calmeze. Mai avusese un pic și s-ar fi dus la secția de poliție, și voia să știe unde fusese ea toată noaptea trecută. Nu știa ce să îi răspundă. Jerry era mai supărat pe ea decât fusese vreodată, îi ceru să vină acasă imediat. Ba chiar țipase la ea, ceea ce nu mai făcuse de când era mică. Helen nu era obișnuită să nu asculte de tatăl ei, dar se trezi spunându-i că era în siguranță și că nu venea acasă chiar acum. Îi închise în timp ce el încă se rățoia la ea.

Știa că nu era corect din partea ei, dar nu știa ce altceva putea face. Nu se hotărâse încă dacă să-i zică tatălui ei despre întoarcerea lui Daphne, pentru ca apoi să-i spună că pleca să locuiască împreună cu ea, sau dacă ar fi fost mai frumos din partea ei doar să dispară pur și simplu. Daphne insista că era cel mai bine să plece pur și simplu, chiar și pentru Jerry, dar Helen nu putea să accepte asta încă. Poate că ar fi fost mai în siguranță din punct de vedere fizic, dar ar fi fost distrus emoțional. Helen tot rumegă cele două scenarii în mintea ei, dar niciunul nu părea potrivit. În orice caz, tatăl ei, persoana care merita cel mai puțin să sufere, avea să fie rănit cel mai rău. Într-un final, gândurile îi fură întrerupte de Noel care îi zise că Jason și Claire se treziseră.

Helen urcă în camera lui Jason și crăpă un pic ușa. Daphne stătea la marginea patului, lângă Claire, ținând-o de mână și uitându-se îngrijorată la ea. Daphne o iubise pe Claire de când era mică și mereu fusese îngrijorată pentru siguranța ei, deoarece creștea lângă un Scion. Când Daphne înlăturase blestemul lui Helen noaptea trecută, la hotel, îi spusese că, deși ar fi putut să o dea de gol pe Helen, făcuse vraja în așa fel, încât micuța Claire să nu-i poată

provoca dureri de stomac, asta în cazul în care Helen ar fi avut nevoie să o protejeze. Helen îi mulțumise pentru acest lucru, deși nu prea mai avea alte motive să fie recunoscătoare pentru ce îi mai zisese mama ei în acea noapte.

– Ai rezolvat treburile cu Lucas? o întrebă Daphne pe Helen când intră în cameră.

Helen tresări când îi auzi numele, dădu grăbită din cap și se concentră asupra lui Claire.

– Bună, Gig. M-ai speriat foarte tare, spuse ea apropiindu-se de pat.

– Și eu m-am speriat, zise Claire făcându-i semn să se așeze.

Atunci, văzu fața umflată a lui Helen.

– Te simți bine?

– Nu contează, spuse Helen așezându-se lângă mama ei. Cum vă simțiți?

– A fost mai ușor decât am crezut că o să fie, răspunse Jason. Nu am ajuns la partea cu pietrișul, tot ce a trebuit să facem a fost să urcăm dealurile sterpe.

– Bun, spuse Helen zâmbind bucuroasă. Asta e foarte departe de râu.

– Știu, zise Jason întorcându-i zâmbetul lui Helen înainte să se uite spre Claire. E foarte puternică.

– Ce râu? Ce pietriș? întrebă Daphne uitându-se când la Jason, când la Helen, dar întrebarea lui Claire era mai importantă.

– Chestiile alea chiar s-au întâmplat? întrebă ea repede, ochii mărindu-i-se și devenind negri de frică.

– Și da și nu, spuse Jason încet mângâind fruntea lui Claire cu buzele, încercând să se ridice, deși era destul de dureros, și trăgând-o ușor spre el. E un loc real, dar noi am fost acolo doar spiritual.

– Dar nu are cum să fie real, șopti Claire deodată înfricoșată. Își întoarse fața spre gâtul lui Jason. Îmi era atât de foame! Și atât de sete!

— Nu-ți fie frică, noi am mers doar la margine. Nu am intrat, zise Jason liniștind-o și încă trecându-și buzele de-a lungul frunții lui Claire, uitându-se la Helen ca să continue ea să explice.

— Locul în care ați fost este chiar sub locul unde mergi atunci când dormi. Nu e ceva de care ar trebui să îți fie frică, spuse Helen punându-și mâna pe spatele lui Claire și încercând să o liniștească. Gândește-te la el ca la un vis intens, dacă asta te ajută cu ceva, pentru că se simte exact la fel.

— Mai degrabă ca un coșmar, zise Claire ridicându-și fața din gâtul lui Jason și calmându-se.

— Ei bine, aproape că ai murit, spuse Helen ridicând din umeri. Nu ar trebui să fie prea distractiv.

— Helen? întrebă Daphne înțelegând brusc despre ce era vorba. De câte ori ai fost în locul ăsta despre care vorbiți?

— De mai multe ori decât pot ține minte, răspunse Helen încet, clătinând din cap.

Daphne se uită intens la fiica ei, până se auzi o bătaie la ușă. Matt își băgă timid capul în cameră.

— Scuze că vă deranjez, rosti Matt ridicând ușor din sprâncene. Bună, Claire! Te simți bine?

— Intră, răspunse ea, încercând să stea un pic mai dreaptă, dar își dădu seama că nu avea energia necesară.

Întinse mâna spre Helen, care o ajută să se sprijine de ea.

— Mă bucur să te văd întreg, încheie ea recunoscătoare.

— Da, și eu mă bucur, răspunse el ușurat. Dar mai avem o problemă pe care ar trebui să o rezolvăm. Am observat că se cam uitau la noi niște oameni când... Ah...

— L-ai lovit pe Luke cu mașina? încheie Jason pentru el cu o privire amuzată.

— Da, așa. Deci ar cam trebui să ne ocupăm de chestia asta. Înainte să scape de sub control, spuse Matt ușor iritat. Cu cât stau mai mult aici, cu atât o să se vorbească mai mult. Și dacă încep să neg și le arăt tuturor că nu aveam cum să fiu implicat într-un accident

pentru că nu sunt rănit...

— Atunci, toată povestea dispare înainte să înceapă măcar, încheie Daphne pentru el. Chiar ești dispus să-ți minți neamul pentru noi? întrebă ea serioasă.

— Nu privesc lucrurile așa – neamul meu, neamul vostru. Tot ce văd eu sunt prietenii mei și au nevoie de ajutorul meu, zise Matt făcându-și ochii mici.

Se uită la Helen nesigur, parcă vrând să o întrebe dacă era sigură că femeia aia chiar era mama ei.

— Te duc oriunde vrei să mergi, îi spuse Helen ridicându-se. Oricum, trebuie să mă duc să vorbesc cu tata. O să te las unde vrei în drum spre casă.

— Nu pleci nicăieri, îi zise Daphne, surprinsă că Helen poate sugera asta măcar. Este mult prea periculos.

— Dar nu pot să-l las așa, răspunse Helen cu o voce joasă și lipsită de emoție. Asta ai făcut tu și mi-am petrecut toată viața având grijă de dezastrul pe care l-ai lăsat când ai plecat. Dacă am învățat un lucru din povestea asta este că nu vreau să-ți repet greșelile. Nici acum și nici altădată.

— Ai grijă, Helen, răspunse Daphne cu ochi calzi și înțeleghători. Zeii știu ce înseamnă eternitatea și adoră să se joace cu muritorii care vorbesc în termeni absoluți.

Helen se întoarse și se împletici până la ușă, atât de zguduită să audă ecoul vorbelor lui Lucas din gura mamei ei, încât amorți pentru o clipă.

— Te țin eu, îi șopti Matt la ureche când o apucă pe Helen de cot și o conduse pe ușă pentru a nu se lovi cu umărul de toc. Mama ta este pe cinste, spuse el cu un pic de spaimă în glas când ajunseră afară și închiseră ușa după ei.

— Nu m-am decis încă dacă are dreptate în legătură cu tot ce a contat vreodată pentru mine sau dacă e doar rea, spuse Helen cu sinceritate.

— Asta e întrebarea pe care și-o pun toți în legătură cu mamele

lor, rosti Matt zâmbind și dându-și ochii peste cap. Ce vreau să zic este că nicio mamă nu e doar într-un fel sau altul.

Helen îi surâse lui Matt, sperând că avea dreptate, și îl conduse jos pe scări. Intrară în bucătărie, căutând pe cineva care să le împrumute o mașină, dar singura persoană pe care o văzură fu Pandora care tocmai ce intra în casă venind dinspre garaj.

— Helen, spuse Pandora surprinsă. Nu pleci, nu-i așa?

— Matt trebuie să meargă acasă și eu... începu Helen, dar Pandora clătină din cap.

— Nu pot să te las să pleci din casa asta, știi doar, spuse ea hotărâtă.

— Atunci, poate l-ai putea duce tu acasă? întrebă Helen, dar Pandora se bâlbâi și inventă o scuză vagă, apoi se îndreptă spre treptele care duceau spre ringul de luptă. Îi sugeră că Ariadne ar trebui să îl ducă pe Matt acasă și apoi sublinie încă o dată că Helen ar trebui să rămână la ei acasă.

Se plimbară un pic căutând-o pe Ariadne și, în cele din urmă, se îndreptară spre vocile care veneau dinspre bibliotecă. Înăuntru, Castor, Pallas, Hector, Ariadne, Cassandra și Lucas vorbeau cu toții și stăteau într-un mic cerc în jurul scaunului Cassandrei. Conversația se încheie îndată ce o văzură pe Helen.

— Matt ar avea nevoie să îl ducă acasă cineva, anunță Helen agitată.

Încerca să nu se uite la Lucas, dar privirea îi tot revenea asupra lui de fiecare dată când se uita în altă parte.

— Îl duc eu, se oferi Ariadne apropiindu-se și făcându-le semn să părăsească încăperea.

— Ce se întâmplă? o întrebă Helen încet pe Cassandra, care o luă de mână și o conduse afară.

Când se aflară la câțiva pași distanță de bibliotecă, îi răspunse:

— Încercăm să ne dăm seama ce pune Creon la cale.

— De ce am fost exclusă? întrebă Helen jignită.

— Haide, Helen, zise Ariadne cu o privire dojenitoare. Lucas nu

poate suporta să fie în aceeași cameră cu tine și, nu vreau să te supăr, dar este mai important în luptă decât tine. Avem nevoie de el la masa de discuții și trebuie să fie concentrat.

Matt se uită la ea confuz, dar, din fericire, nu puse întrebări. Oricum, nu ar mai fi contat în câteva ore. Avea să plece și nu l-ar mai fi văzut niciodată nici pe el, nici pe familia lui. Mai târziu, avea să se urce într-un pat străin, într-o stare străină și nu-i păsa dacă ar mai fi ieșit vreodată din ea sau nu. Însă nu se putea gândi la asta acum. Mai întâi, trebuia să aibă grijă de oamenii pe care îi iubea.

Când ajunseră la bucătărie, Ariadne își luă poșeta de pe spătarul unui scaun și scoase cheile din ea, uitându-se în jur de parcă ar fi pierdut ceva. Privi în garaj, numără mașinile și apoi se uită din nou în casă, șoptindu-și: „S-a întors?” înainte ca Helen să o poată întreba ce nu era în regulă, Ariadne își luă rămas-bun și-l zori pe Matt spre mașină.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, Helen rămase singură. Așteptă preț de câteva clipe să dispară mașina micuță a Ariadnei de pe aleea din fața casei înainte să se furișeze pe gazon. Știa că, dacă o vedea cineva, probabil că ar fi încercat să o încuie înăuntru, dar trebuia să își ia la revedere de la Jerry indiferent cât de periculos era. Îi datora asta măcar.

Nu era încă întuneric, dar Helen tot simțea că umbrele de sub arbuști întindeau mâinile să o prindă în timp ce ea fugea. Imediat ce ajunsese afară din casă, se înălță în aer, singurul loc unde Creon nu ar fi putut să o prindă. Calmându-se când ajunsese sus, Helen zbură spre casă. Dând târcoale câteva clipe înainte să vină vreun vecin și să o vadă aterizând. Atingând iarba din curtea ei din spate, Helen încercă să-l audă pe tatăl ei și își dădu seama că nu era singur. Kate era cu el.

Vorbeau încetișor și se întâmpla fie să înceapă să râdă, fie să nu spună nimic în vreme ce unul sau celălalt își aduna gândurile ca să se asigure că se exprima cum trebuie. Helen privi pe fereastră și îi văzu stând pe canapea împreună, televizorul fiind stins, având ceea ce părea a fi o conversație importantă. Dacă se concentra un pic,

probabil și-ar fi dat seama ce vorbeau, dar Helen nu voia să strice momentul acesta atât de intim dintre doi oameni care în mod clar se îndrăgosteau unul de celălalt.

Își atinse pandantivul sub formă de inimioară și le ură să fie fericiți împreună. Nu era sigură dacă talismanul funcționa astfel, dar nu conta. Tot ce conta era că Jerry va avea pe cineva care să-i poarte de grijă după plecarea ei. Helen își dădu seama că, dacă pleca în momentul ăsta, fără a vorbi cu el, nu ar mai fi trebuit să afle că Daphne se întorsese pe insulă și că, dacă rana asta rămânea închisă, atunci relația fragilă dintre el și Kate ar fi avut o șansă.

Mai zăbovi un pic la fereastră, încercând să decidă ce era de făcut, până când scăderea bruscă a temperaturii și culoarea ca de mandarină a norilor de ploaie îi spuseră că nu mai avea vreme de pierdut. Zbură până la fereastra ei, se așeză la birou și îi scrisese un bilet tatălui ei. Îi zise că îl iubea, că era în siguranță și că nu se mai întorcea niciodată acasă. Încercă să scrie un bilet scurt, ca să nu fie nevoită să-l umple de minciuni. Fusese un tată bun și, dacă nu putea să îi spună adevărul, măcar să se asigure că îl mințea cât mai puțin posibil.

Zbură de la fereastră și se îndreptă spre reședința Delos imediat ce auzi cum Kate și Jerry deschiseră o sticlă de vin. Aveau nevoie de puțină intimitate și Helen se consolă cu gândul că tatăl ei nu va bănuși nimic pe când ea va pleca departe de insulă, în acea noapte. Spera, spre binele tuturor, că dimineață, când Jerry va descoperi biletul, Kate va fi încă acolo. Cu acest gând în minte, se îndreptă spre est, pe deasupra insulei peste care se lăsa seara, cu un sentiment asemănător păcii sufletești.

Chiar înainte să aterizeze, Castor alergă afară din casă să o întâmpine în curte, dând din mâini agitat de parcă i-ar fi făcut semn să se grăbească. Țipa ceva legat de mama ei.

Daphne trebui să mai aștepte un pic până ce sesiunea de planificare a strategiei se încheie, ca să se poată furișa în bibliotecă și

să arunce o privire în jur. Tot ce îi trebuia era adresa expeditorului de pe ultimele câteva scrisori primite de familia din Nantucket de la Tantalus. Apoi, după atâția ani, Daphne ar fi putut să își dea seama pe unde umbla Tantalus.

Îi lipseau numai câteva informații. Tot ce avea nevoie să afle era numele unui oraș și s-ar fi descurcat ea după aceea. L-ar fi găsit pe Tantalus și l-ar fi omorât exact la fel cum îl omorâse el pe dragul ei Ajax. Daphne își imaginase scena asta de peste un milion de ori. Imediat ce el venea la ușă, îi va tăia capul în timp ce nevasta lui îi privea. Dacă îl răzbuna, poate că atunci când Atropos îi va tăia firul vieții, Ajax o va aștepta pe celălalt mal al râului. Încă mai avea drumuri și destulă muncă de făcut înainte să se poată întâmpla asta. Mai întâi, avea nevoie de un oraș.

Daphne începu să citească datele poștale de pe scrisorile aflate la vedere pe biroul lui Castor, dar avu nevoie doar de o privire ca să-și dea seama că nu acolo se afla ce căuta ea. Cunoștea scrisul lui Tantalus la fel de bine cum îl știa pe al ei și nu-l vedea nicăieri. Apoi, se gândi că, deși Castor era cel mai deștept și cel mai curajos membru al clanului Delos, ar fi fost ultima persoană pe care Tantalus să o contacteze. Se duse în cealaltă parte a bibliotecii și începu să caute în alt birou.

Văzu un seif sub celălalt birou, își puse mâna pe cifru și speră că nu fusese conceput de un Scion. După câteva momente pe care le petrecu în genunchi, încercând să audă clicul încuietorii, căutarea ei fu întreruptă brusc. Simți înțepătura caldă a unui ac străpungându-i vena de la gât. Recunoscând cocktailul de droguri pe care îl folosisese și ea pe alți Scioni, i se tăie respirația. Își aminti cu greu că așa o făcuse și ea pe Helen să-și piardă cunoștința, și lăsase o seringă în poșeta ei, încărcată și la îndemână, în caz că avea nevoie. În câteva secunde, nu mai văzu nimic.

Când se trezi, Daphne simți că mâinile îi erau încătușate cu ceva metalic. Încercând să-și folosească ochii înceteșoși, văzu că era pe o

plajă întunecată. Auzi clinchetul lanțurilor în vreme ce-și apropie mâinile de față și constată că avea tăieturi verticale de-a lungul antebrațelor, din care încă mai picura sânge chiar și în timp ce se vindecau. Îi era sete pentru că pierduse atâta sânge, dar ignoră asta și chemă un trăsnet.

Cătușele se încinseră până când se luminară atât de tare, încât Daphne trebui să-și închidă și întoarcă ochii dacă nu voia să fie orbită de lumină. Strălucirea era aproape insuportabilă, dar cătușele nu se topiră, nici măcar când își eliberă ultimii volți. Erau câteva substanțe care puteau rezista unei temperaturi atât de ridicate într-o atmosferă normală fără a se transforma în lichid sau gaz.

— Wolfram, șopti ea printre buzele uscate și crăpate, enervată că acționase înainte să gândească.

Zalele albe și fierbinți ale metalului aproape de netopit conduceau spre un paratrăsnet care era înfipt în pământ ca un țărnuș. Nu numai că era imobilizată, dar orice încercare de a arunca un trăsnet spre un inamic s-ar fi soldat cu prelingerea lui în nisip.

— N-aș fi crezut că mai ai trăsnete, se auzi o voce de femeie de pe țârm.

Silueta aplecată se ridică și veni spre Daphne.

— Ți-am luat mult sânge, ca să dehidratez, sau cel puțin am crezut că am făcut asta.

— De ce faci asta? întrebă Daphne încet. Nu ești o asasină, Pandora.

— Știu că nu sunt, recunosc ea dând din cap umilită. Am încercat să te omor când erai inconștientă, dar nu am putut să o fac.

— Atunci, dă-mi drumul, zise Daphne cu un zâmbet trist. Știi de ce faci asta. Negarea este ceva foarte puternic și suferința poate transforma un om bun într-unul rău, spuse Daphne încercând să se ridice în genunchi. Dar de ce nu mă crezi? Sau, dacă nu mă crezi pe mine, de ce nu-l crezi pe Lucas, nepotul tău? E un *Detector*.

— Lucas are toate motivele din lume să-și dorească să fie adevărată versiunea ta a poveștii, șuieră Pandora printre dinți,

lovind cu picioarele în nisip când începu să pășească de colo-colo. E orbit de iubirea lui pentru Helen și ar face orice ca să o țină lângă el. Poate chiar să-și mintă propria familie.

— În primul rând, Lucas nu o poate avea niciodată pe Helen, zise Daphne cu o voce misterioasă. Și, în al doilea rând, știi că sunt modalități mai ușoare să verifici dacă spun adevărul despre asasinul lui Ajax decât să mă răpești. L-ai întrebat vreodată pe Tantalus de ce se ascunde și acum?

— Probabil pentru că știe că poți arăta oricum! țipă Pandora furioasă. Singurul lucru pe care nu-l poți face este să imiți scrisul cuiva. De asta am comunicat doar prin scrisori – ca să se protejeze, deoarece știe că vrei să-l vezi mort!

— Și de ce aș vrea una ca asta? întrebă Daphne enervându-se și ea. Dacă ar fi vorba doar de un Triumf, de ce nu l-am omorât pe unul dintre voi, nemernicilor din Teba, din clipa în care v-am văzut? Și de ce aș vrea să fiu singură cu Tantalus dacă nu mi-a furat ceva prețios? întrebă ea, mai având un pic și plângând.

Pandora o privi pe Daphne cum se așează înapoi în nisip, nevrând nici măcar să se uite la valurile liniștitoare, ci preferând să se uite la propriile ei picioare. Pandora se îndepărtă de ea și își încrucișă brațele, aplecându-și fața în bătaia vântului. Respira greu și ochii i se mutau când în stânga, când în dreapta, de parcă încerca să deslușească orizontul întunecat. Deodată, deveni iarăși atentă.

— Șarpe ce ești, rosti ea întorcându-se cu fața spre Daphne, mai furioasă decât oricând. Creon a spus că ești isteță, dar asta este cu totul altceva. Tu chiar crezi ce vorbești! De asta n-a dibuit Lucas minciuna din cuvintele tale. Atâția ani în care te-ai ascuns în spatele fețelor altor oameni și acum tot ce a rămas din tine este o minciună gogonată. De asta trebuie să te țin departe de Castor și Pallas – de toți cei pe care îi iubesc. Inima îmi spune că ai folosit Cingătoarea ca să-mi păcălești fratele. Nu l-ai iubit niciodată și el nu te-ar fi putut iubi niciodată pe tine.

Cuvintele ei erau aspre, dar începea să se îndoiască de ceea ce

zicea.

— Ajax era prea bun, prea pur...

— Și prea nobil, și sensibil, și generos, și curajos, spuse Daphne ridicând tonul ca s-o acopere pe Pandora.

Clipea repetat încercând a stoarce ceva din glandele ei lacrimale uscate, dar nu reuși. Corpul îi plângea, dar nu avea destulă apă și cumva asta o făcu să o doară și mai tare decât de obicei.

— De când Ajax a părăsit lumea asta, nu am mai găsit aici nimic bun pentru mine, șopti Daphne.

Vocea ei era atât de nefericită, expresia atât de dezolată, încât Pandora nu se putu abține să nu-i fie milă de ea.

— Și Helen? spuse Pandora încercând să o consoleze. E un lucru bun care ți s-a întâmplat. Și măcar este o parte din Ajax...

Se opri când văzu cum ochii lui Daphne deveneau goi.

Pandora icni, dându-și seama de ceva. Se uită la mâinile ei și numără pe degete, dar, indiferent de câte ori încerca să numere, numărul nu era nouă.

— Ziua lui Helen a fost ieri... a făcut *șaptesprezece* ani, șopti Pandora șocată. Dar de ce? De ce ai vrea s-o faci să creadă că Lucas e...

Pandora se uită în altă parte, clătinând din cap îndurerată. Nu putea înțelege cum Daphne, cum orice mamă și-ar putea răni fiica așa cum o făcuse ea. Dar Daphne nu avu timp să explice. Creon venea pe plajă, în spatele Pandorei. Daphne încercase să o facă a fi de partea ei. Chiar încercase să o cruțe, dar nu mai avea vreme și acum era momentul să rezolve situația asta, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. Daphne avea o singură opțiune. Spera că Ajax o va ierta.

— Ai dreptate, Pandora. Helen nu este a lui. Nu am nimic de la Ajax, așa că nu mai am nimic pe lumea asta care să însemne ceva pentru tine. Chiar și tu, surioara pe care el a iubit-o așa de mult, cea pe care m-a făcut să promit că o voi proteja, chiar și tu ești prostită dincolo de speranța că ai să-ți revii. Știi, l-ar ucide pe Ajax să te vadă așa.

— Cum îndrăznești să-mi spui ce ar simți fratele meu! țipă Pandora de parcă se crăpase ceva în interiorul ei.

Sări la ochii lui Daphne cu degetele desfăcute, încercând să-i scoată. Daphne se rostogoli sub Pandora, protejându-se cât de bine putea, încătușată fiind. Știa că avea nevoie să se apere doar pentru o clipă.

— N-o atinge, ar mai putea avea trăsnete! țipă Creon prinzând-o pe Pandora din spate și luând-o de pe Daphne.

Daphne își întoarse fața dinspre Creon și Pandora în timp ce se zbăteau. Acoperindu-și fața cu brațele, își făcu părul negru și scurt și se prefăcu că se ghemuiește.

— Nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de ea! țipă Pandora îndurerată, zbătându-se în brațele lui Creon. Ar fi disprețuit-o așa cum o disprețuiesc și eu, sunt convinsă de asta!

Pandora încercă să scape din brațele puternice ale lui Creon, dar Creon îi curmă fiecare încercare disperată de a se elibera. Daphne nu ar fi putut dori o diversiune mai bună.

— Nu o lăsa să te mintă, verișoară! Este una dintre alesele Afroditei și nu trebuie să fii bărbat ca să-i simți influența. Poate să se joace cu inima oricui dintr-o singură privire, spuse el reușind în sfârșit să o îndepărteze pe Pandora.

O conduse de-a lungul plajei și departe de prada atât de valoroasă, vorbind cu ea întruna. Ajunseră destul de departe, încât Daphne putu fi sigură că nu o văzuseră transformându-se în întregime, adoptând înfățișarea Pandorei. Apoi, se lovi în ochi și în gură și începu să geamă de durere.

— Creon! țipă răgușită Daphne-Pandora. Ce faci? Pleacă de lângă ea. E Daphne! Ne-a păcălit! Nu o asculta!

Daphne țipă și urlă până văzu cum Creon o apucă pe Pandora strâns de braț și începu să o tragă înapoi spre locul unde se afla ea.

— Când ne rostogoleam pe pământ! se plânse Daphne arătând cu degetul spre Pandora și folosind influența Cingătorii. A scăpat din cătușe și m-a prins pe mine. Este atât de puternică... nu aveam nici

cea mai mică idee!

— Minte, bâigui Pandora.

Încercă să-și smulgă încheietura din mâna lui Creon, dar el nu-i dădu drumul. Se uita când la Creon când la Daphne, atât de șocată, încât nu știa ce avea de făcut.

— Să nu crezi niciun cuvânt din ce-ți spune! rosti Daphne uitându-se fix în ochii lui Creon, îndoindu-i voința ca pe o coală albă de hârtie și dosind-o undeva în spatele minții lui. *Vrea* să fie dusă la tatăl tău, dar *vrea* să fie dusă la el ca *Pandora*, ca să se poată apropia îndeajuns pentru a-l omorî! A plănuit asta de la început, iar eu am căzut în capcana ei! Îmi pare atât de rău, vere! N-ai idee cât de șireată este!

Creon se uită la Pandora cu ură sinceră. Îi smulse brațul din umăr și ea căzu în genunchi, țipând. Cu ochii goi, el scoase o lamă de bronz de la curea și îi tăie gâtul Pandorei atât de adânc, încât aproape că-i retează capul. Era moartă înainte ca sângele ei să pătrundă în nisip.

Hector o luă la fugă pe țărmul insulei, începând cu plaja de pe domeniul Delos. Insula avusese de suferit considerabil în timpul furtunii și încă nu-și revenise. Liniile telefonice erau căzute la pământ peste tot și acum, că venise noaptea și mai scăzuse temperatura, aproape toată lumea era în casă, în jurul unui foc sau pornind generatoarele de urgențe. Restul familiei lui Hector era convinsă că vărul său ar fi profitat de ocazia că străzile erau pustii pentru a încerca să o scoată pe Daphne de pe insulă, dar credeau că ar pleca la bordul unui avion privat sau cu un elicopter. Hector nu era de acord. Era absolut convins că avea de gând să plece pe apă și că ar fi făcut-o undeva departe de un doc obișnuit.

Din când în când, mergea printre valuri și le întreba dacă o văzuseră de curând pe Daphne, dar de fiecare dată răspunsul era negativ. Nu se lăsă descurajat de acest lucru, răspunsurile negative îl făceau să dorească să alerge și mai repede pentru că asta însemna că

Daphne încă era pe insulă.

Știa asta pentru că știa că vărul lui era prea deștept să încerce să ducă o fiică a lui Zeus prin aer. Daphne nu putea zbura ca Helen și Lucas, dar puterea ei tot din cer venea și numai un idiot ar încerca să o mute în elementul ei. Și Creon nu era un idiot. Hector își lăsa familia să verifice locurile de pe insulă care erau considerate „puncte-cheie“, ca porturile, feribotul și mai ales aeroportul. Îl priviseră cu toții încruntați, supărați că vor lăsa cele mai periculoase zone în grija lui Ariadne sau Pallas, sau Castor, dar Hector pur și simplu ridică din umeri și procedă cum considera că este mai bine. Îi era dator lui Creon cu o mamă de bătaie și avea în sfârșit să se răzbune așa cum dorea de atâta vreme. Avea nevoie doar de câteva minute singur cu el.

Știa că Helen îl urmărea de undeva de deasupra lui. Ea se ocupa de cerul din partea de est a insulei, iar Lucas – de vest. Din nou, aceste sarcini fuseseră atribuite în ideea că vărul Creon ar fi încercat să o răpească pe Daphne folosind un avion sau un elicopter, așa că Lucas se afla în zona care includea și aeroportul. Hector văzuse că Helen nu obiectase împotriva deciziei, deși o căutau pe mama ei acum, iar o parte din el suspecta că ea avea în minte aceeași strategie ca el. Se contraziseră un pic dacă să o ia și pe Helen în această căutare sau nu, dar ea nu se dădu înapoi. În cele din urmă, nimeni nu-i putu nega dreptul de a-și căuta mama și Hector trebuia să admită că nu era deloc lașă.

Hector știa că Helen se luptase cu Creon corp la corp. Îl privise fix în ochi când încercase să o înjunghie în inimă și din cauza asta îl înțelegea mai bine decât oricine din familia lui. Creon chiar credea în promisiunea imortalității prin Atlantida. Era un fanatic, dar, în loc să fie pasionat și furios, devotamentul lui devenise rece și calculat. Nu era omul care să sară la bătaie din orice, așa cum îl credeau toți. Era deștept și crud – arma perfectă pentru Tantalus –, iar Hector și Helen erau singurele persoane care știau că Helen înțelesese asta și, grație acestui fapt, Hector se bucura că Helen se afla deasupra lui,

protejându-l.

Trebuia să recunoască – Helen era specială.

În vreme ce alerga pe țărmul de est a Siasconsetului, văzu ceva pe plajă. Își putu da seama că erau persoane în față, dar nu aprinseseră un foc sau lanterne, așa că era destul de dificil să-și dea seama câți oameni erau. Apropiindu-se, începu să alerge și mai tare, privind neputincios cum un bărbat masiv făcea o femeie să îngenuncheze. Hector o auzi țipând și deodată țipătul i se transformă într-un gălgâit. Sărind cât putea de repede pe nisipul ud, Hector se apropie îndeajuns, încât să o vadă pe mătușa Pandora căzând moartă la picioarele lui Creon.

Din pieptul lui Hector se eliberă un val de furie mai tumultuos decât niciodată, iar tânărul răcni animalic. Furiile zbierau la el să-lucidă pe Creon, arătând spre el cu degetele lor noduroase și trăgându-se de părul încâlcit. Creon se întoarse brusc la auzul provocării lui Hector și, făcând asta, se deplasă îndeajuns ca să i-o arate lui Hector pe Daphne, în genunchi și pironită la pământ. O fâșie de lumină căzu din cerul întunecat.

– Dă-te la o parte! țipă Helen la Creon în timp ce ateriză lângă mama ei, lovind puternic nisipul.

Mâinile lui Helen erau de un albastru rece ca gheața, luminate de fulgerul pe care îl pregătea și, văzând că erau mai mulți și mai puternici decât el, Creon se răsuci și o luă imediat la goană spre centrul insulei. Cât pe ce să pună mâna pe dușmanul lui, Hector mârâi și își schimbă direcția, urmărindu-l pe Creon.

– Hector, așteaptă! Nu te duce singur după el! strigă Helen în urma lui, neputând să-și lase singură mama legată și rănită.

Dar Hector nu o ascultă. Ochii i se făcuseră atât de mici, că deveniseră doar niște creștături pe fața lui și toată ființa lui se concentra asupra unui singur scop – să îl omoare pe Creon. Ca Mastru al Umbrelor, Creon era prea bun la a manipula lumina ca să-l vadă cineva noaptea, dar Hector tot îl putea auzi. Alergând pe terenul plat și sălbatic al insulei, Hector intră într-o stare aproape

meditativă. Nu se mai gândea la nimic. Tot ce exista pentru el era sunetul respirației grele ale lui Creon – încă puțin și l-ar fi prins.

Helen îl privi pe Hector sprintând în urma întunericului rapid care era Creon, îndreptându-se spre vest și apoi se întoarse spre Daphne și rupse lanțurile cătușelor cu mâinile goale.

– Ce-ai făcut, mamă? întrebă ea printre dinți, supărată și speriată în același timp.

– Nu asta! rosti Daphne cu respirația tăiată, făcând semn spre corpul Pandorei.

– Te-am văzut cu înfățișarea Pandorei, din aer! țipă Helen trăgându-se cu mâinile de păr și pășind nervoasă în jurul mamei ei.

– Am făcut asta ca să îl zăpăcesc pe Creon – nu știam că o va omorî!

– Și nu ai folosit Cingătoarea ca să-l influențezi? întrebă Helen sceptică.

– Nu ca s-o omoare! răspunse Daphne vehementă, ridicându-se în picioare și uitându-se la Helen. Doar încercam să mai trag de timp, să amân ce voiau ei să facă atât cât de mult puteam. Nu m-am gândit niciodată că ar face așa ceva!

– Bine. Mă rog, spuse Helen încheind brusc conversația.

Își dădu jos jacheta și o așeză pe cadavrul înfiorător înainte de a se întoarce spre mama ei.

– Ești rănită grav? întrebă ea.

– Îmi va trece. Trebuie să te duci să îl oprești pe Hector, zise Daphne schimbând subiectul. Du-te! O voi duce eu pe Pandora înapoi la familia ei. Apoi, te voi găsi.

Helen dădu din cap, știind că mai erau lucruri pe care nu le aflase încă legate de povestea asta, dar acum trebuiau să aștepte. Se înălță în aer și se îndreptă spre vest, aproape de pământ, ca să nu treacă pe deasupra lui Hector și Creon în vreme ce fugeau pe insula incredibil de întunecată. Ochii ei nu puteau manipula lumina așa cum făceau cei ai copiilor lui Apollo și știa că era dezavantajată în situația asta.

Cât ar fi vrut ca Lucas să fie cu ea! El ar fi putut vedea clar prin întunericul mlaștinii. Și ar fi știut și încotro să se uite, pentru că era un strateg mai bun. Mai presus de toate, își dorea ca Lucas să fie cu ea doar pentru a nu fi nevoită să se întâlnească singură cu Hector și Creon.

Încetă să se mai gândească la Lucas și zbură dintr-o parte a insulei în cealaltă, dar nu-i văzu nicăieri. O luă înapoi, știind că adversarul ei nu era chiar așa de prost, încât să alerge până să cadă în ocean. Creon era captiv pe insulă, dacă nu încerca să ajungă într-un loc de unde ar fi putut s-o părăsească. Helen se întoarse brusc și se îndreptă spre nord, către feribot.

Era târziu, prea târziu să mai prindă ultima cursă, dar poate Creon nu știa asta. În doar o secundă, Helen se apropie de zona mai populată de lângă centrul orașului și trebuia fie să zboare mai sus, ca să nu fie văzută, fie să aterizeze și să alerge tot restul drumului. Se hotărî să aterizeze, știind că încă putea să facă asta fără a fi observată. Începu să meargă în ritm alert spre feribot, privind și ascultând în jur, pe drum. Trecând pe lângă strada India, auzi palmele și bufniturile a ceea ce părea a fi o luptă crâncenă. Se auzea tropăitul puternic al picioarelor ei pe pavaj, alergând în mijlocul drumului spre acele sunete, deja știind încotro se îndrepta. Ateneul din Nantucket.

Helen dădu colțul și văzu că un giulgiu întunecat ștersese tot capătul străzii. Dinăuntru acelei înspăimântătoare găuri negre se auzea cum Creon și Hector se luptau cu o furie oarbă. Helen nu știa ce să facă. Era atât de speriată de acel neant care o dezorienta atât de tare, încât nu reușea să-și convingă picioarele să intre în el. Îl strigă pe Hector și-și încheștă pumnii de frustrare, dar, făcând asta, mâinile începură să i se lumineze cu luciul alb-albastru al electricității. Atunci, își dădu seama de ceva.

Când ea și Lucas se certaseră pe hol și aproape că îl electrocutase, reușise să împingă iluzia optică formată de el cu lumina ei. Când se luptase pe viață și pe moarte cu Creon în antreul casei ei, scânteia ei

făcuse întunericul să dispară și ea putuse să-l vadă. Deși erau Scioni ai zeului luminii, Casa din Teba nu putea controla trăsnetele pe care le crea ea. Acționând imediat, Helen își întinse mâinile și chemă o lumină care începu să-i danseze între palme, apoi lumină întreaga scenă din fața ei.

Pe treptele bibliotecii publice care era construită ca să semene cu un templu grecesc, Creon și Hector se luptau ca niște titani. Își izbeau fețele de treptele de marmură, se aruncau în coloanele în stil Doric și se trăgeau de ce apucau, fiecare încercând să-l sfâșie pe celălalt. Helen se grăbi țipând la ei să înceteze, dar era prea târziu. Când ajunse la o stradă distanță, Hector reuși să treacă în spatele lui Creon și, cu o singură smucitură, îi rupse gâtul.

Helen se opri din alergat și îngheță în mijlocul străzii, rămânând cu gura căscată în timp ce corpul lipsit de viață a lui Creon se prăbușea pe trepte. Hector privi trupul și apoi se uită la Helen, pentru moment eliberat de Furii și putând să-și controleze sentimentele. O fracțiune de secundă, Helen știa că Hector înțelesese ce făcuse și că făcuse ceva de neimaginat. Își omorâse propriul văr.

O cometă întunecată căzu din cer și îl lovi în plin pe Hector, făcându-l să treacă prin trei coloane și crăpând fundația imitației de templu.

— Lucas, oprește-te! țipă Helen, vocea frângându-i-se dureros în vreme ce țipa cât o țineau plămâni.

Lucas nu o putea auzi. Furiile puseseră stăpânire asupra lui și tot ce auzea erau comenzile lor să-l omoare pe trădătorul de neam. Imediat ce ateriză pe Hector, Lucas îl lovi repetat, încercând să-l omoare în bătaie.

Helen zbură ultimii metri până la cei doi, se aruncă în aer și apoi ateriză cu forță asupra lor, adunând câtă forță gravitațională reuși. Împingându-i pe cei doi băieți în marmura sfărâmată a treptelor bibliotecii, Helen își ridică brațele în formă de V deasupra capului și chemă trăsnete egale în fiecare mână. Înainte ca ei să o poată opri, îi trăsni în cap pe cei doi veri care se luptau și îi lăsă inconștienți pe

amândoi. În timp ce ei căzură lângă ea, Helen auzi pași repezi apropiindu-se. Restul familiei Delos se îndrepta spre ei.

— Nu vă apropiați, țipă ea cu vocea răgușită, întorcându-se să se uite la Ariadne și Pallas care veneau către ea din părți opuse.

Hector era inconștient, dar tot putea să cheme Furiile în familia lui. Păcatul lui era atât de recent, încât impulsul de a-l omorî era presant și orbitor chiar și pentru cei care îl iubeau cel mai mult. Helen încercă să se concentreze asupra senzației care o conecta cu trăsnetele ei și simți o scânteie dezamăgitor de slabă. Fugise ore întregi fără să bea nimic și nu mai avea suficientă apă în corp ca să facă destule trăsnete pentru toți.

Îi privi pe Hector și Lucas, se asigură că respirau amândoi și apoi se ridică pentru a se îndrepta spre mijlocul străzii, ca să se pună între Hector și familia lui înfuriată.

— Nu vă apropiați, rosti Helen forțându-și electricitatea rămasă să-i ajungă în vârful degetelor, încercând să îi sperie.

Helen le arată mâinile ei albastre în vreme ce cobora ce mai rămase din scări și se uită când la ochii vicleni ai lui Ariadne, când la dinții dezveliți ai lui Pallas. Nu mai erau ei înșiși, doar instrumente ale Furiilor. Pășii în stradă și își ridică mâinile luminate ca să-i avertizeze. La vederea fulgerelor lui Helen, se dădură înapoi un pas sau doi, dar exact cât mai aveau un pic și se retrăgeau complet, Castor dădu colțul, urmând și el șoaptele Furiilor și li se alătură celorlalți la vânarea lui Hector.

Helen nu avea cum să se lupte cu ei toți și nu știa cât de departe trebuia să meargă ca să-l protejeze pe Hector de familia lui. Nu-i putea ucide și nici nu-i putea lăsa să-l omoare pe Hector. Dacă nu se lăsaseră speriați de bluful ei, nu prea mai avea alte opțiuni. Nu se simțise atât de singură niciodată.

— Helen, l-am luat pe Hector! Rămâi între noi în timp ce-l duc departe de aici, strigă Daphne în spatele ei. Indiferent ce faci, nu-i lăsa să-l vadă sau vom pierde lupta asta!

Helen oftă la auzul vocii mamei ei, atât de ușurată că venise

cineva de partea ei, încât găsi puterea de care avea nevoie pentru a face singurul lucru posibil.

Nu-i păsa dacă își seca și ultima picătură de apă din sânge, nu dorea decât să oprească răzbnările în serie până nu distrugeau o familie pe care ea o iubea. Își ridică brațele și își făcu fulgerul să danseze într-un cerc orbitor în jurul trupului. Ariadne, Pallas și Castor își acoperiră ochii cu brațele, ca să-i protejeze de singurul tip de lumină pe care nu o puteau controla.

Haloul ghemului de fulgere creat de Helen era mai fierbinte decât suprafața soarelui. Topi pavajul de sub picioarele ei și îl transformă în apă și încălzi aerul din jur până începu să bâzâie. Familia Delos sări îndărăt, ferindu-se de căldura și lumina insuportabile, dar, și mai important, se îndepărtă de Daphne în vreme ce ea fugea prin întuneric, ținând corpul inconștient al lui Hector pe umăr.

Durerea era insuportabilă. Helen nu mai putu controla ghemul de electricitate mai mult de câteva secunde. Imediat ce auzi pașii lui Daphne care se îndepărtau, se stinse ca un bec ars și încercă disperată să iasă din asfaltul lichid, alb și fierbinte care se forma sub ea, arzând-o și sufocând-o cu gaze otrăvitoare. Helen se târî în mâini și genunchi spre Ariadne, Castor și Pallas, fețele lor devenind măști identice de agonie de îndată ce-și dădură seama ce voiseră să facă. Dar Helen nu-i putea lăsa să se prăbușească exact acum.

— Lucas are nevoie de ajutor! spuse ea cu o voce răgușită, făcând un semn spre treptele distruse ale ateneului.

— Ariadne, rosti Castor cu glas fragil. Du-te și ia-l pe Lucas! Helen, poți să mergi?

— Nu, recunosc eu clătinând din cap.

— Vor veni muritorii aici, spuse Castor ridicând-o pe Helen și pornind spre casă, dar se opri când văzu că fratele lui nu venea cu ei. Pallas! Trebuie să plecăm!

— Fiul meu, șopti Pallas neputând să se miște.

— Hai, tată! Trebuie să iei cadavrul lui Creon, șuierea Ariadne din vârful scărilor ateneului.

Îl ținea pe Lucas pe umeri și se uita disperată în jur, ca să vadă dacă nu existau martori.

Sunetul vocii fiicei lui reuși să-l distragă pe Pallas suficient de mult, încât să-l ridice pe Creon și să-l urmeze pe Castor dincolo de centrului orașului, spre mlaștini. Alergară în tăcere către o casă care deja era îndoliată.

CAPITOLUL 20

Helen privea cum, de pe paharul cu apă din fața ei, condensul se prelingea pe masa din bucătărie. Deja băuse cam o cadă cu apă și nu-i mai era sete, dar avea nevoie de acest pahar ca să se poată uita și la altceva în afară de fețele pustiite din jurul ei.

— L-aș fi putut opri, spuse Jason cu o siguranță cumplită.

— De-abia dacă poți sta drept pe scaun în momentul ăsta, Jase, zise Ariadne clătinând din cap.

Jason încă nu își revenise de când o vindecase pe Claire și sora lui geamănă nu avea de gând să-l lase a-și asuma responsabilitatea pentru ceva ce nici nu văzuse măcar.

— Eu am fost acolo. Ar fi trebuit să îl opresc.

— Nu erai pe strada India când Hector l-a omorât pe Creon, Ari, rosti Helen, cu ochii încă îndreptați spre paharul ei cu apă. Eu am fost acolo.

— Încetează, Helen, rosti Lucas supărat. Tu și mama ta ați salvat această familie sau măcar ați salvat ce a mai rămas din ea.

Toată lumea din bucătărie tăcu pentru un moment, gândindu-se că, dacă ar fi făcut măcar un singur lucru diferit în acea zi, ar fi putut evita toată durerea prin care treceau acum. Cassandra le spusese tuturor că nu aveau cum să știe ce avea să se întâmple, dar zicând asta păru să ia vina asupra ei. Era cufundată în propriile sale gânduri, neputând trece peste faptul că ea era cea care ar fi trebuit să-și poată proteja familia.

— Sun-o pe mama ta, îi ceru deodată Noel lui Helen, întrerupând gândurile chinuite ale tuturor. Eu sunt singura care poate suporta să stea lângă Hector acum și vreau să-mi văd nepotul. Va avea nevoie de mine.

Helen încuviință și își scoase mobilul. Era același telefon pe care i-l dăduse Hector cu mâinile pline de sânge și cu un zâmbet știrb după ce Lucas îl bătuse măr, dar ascunse repede acea amintire undeva în alt sertăraș al minții și formă numărul mamei ei. În timp ce se făcea legătura telefonică, se ridică să iasă din bucătărie și se îndreptă spre partea din față a casei, unde, de obicei, era mai multă liniște.

Când auzi telefonul mamei ei sunând în difuzor, îl auzi sunând și undeva în casă. Helen privi în jur și găsi poșeta mamei ei atârnată de un cuier de la intrare și se muștră că nu fusese mai atentă. Daphne fusese răpită, evident că-și lăsase toate lucrurile aici. Helen apăsă butonul care încheia convorbirea și auzi cum telefonul din geantă se opri. Se uită preț de o clipă la geanta mamei ei și apoi fu cuprinsă de o dorință irezistibilă. Chiar când Helen întindea mâna spre poșetă, se auzi o bătaie în ușa aflată la doar câțiva metri de ea.

Helen deschise geanta mamei ei în grabă și îi scoase mobilul. Parcurse repede lista cu cele mai recente apeluri în vreme ce pași se apropiau dinspre bucătărie. Concentrându-se asupra ecranului luminos, Helen văzu câteva apeluri preluate de la un număr privat și un singur apel efectuat către cineva pe nume Daedalus înainte să fie nevoită să vâre telefonul înapoi în geantă.

Ariadne veni în hol pentru a deschide ușa și, un moment mai târziu, Castor și Pallas apărură în spatele ei. Erau încordați și probabil se așteptau să fie poliția sau vreunul dintre Cei O Sută de Veri. După o mică pauză, dădură din cap, făcându-i semn lui Ariadne că putea deschide ușa. Când o făcu, o zăriră pe Daphne în prag.

— Cer o întrunire între Casa din Atreus și Casa din Teba, spuse Daphne încrucișându-și brațele într-un X deasupra pieptului și aplecându-și pieptul ușor, dând impresia unei plecăciuni.

Castor și Pallas se uitară unul la celălalt, înțelegând că erau foarte aproape de a viola Armistițiul, dar înțelegând totodată că nu aveau de ales.

— Ești binevenită în Casa aceasta și te poți bucura de ospitalitatea noastră, zise Castor formal, făcând o plecăciune și apoi dându-se înapoi pentru a o lăsa pe Daphne să treacă pragul ca oaspete onorat.

Întâlnirea oficială dintre Case avu loc în bibliotecă, toată lumea fiind aranjată în jurul scaunului Cassandrei. Helen își luă locul lângă mama ei, pe canapea, și încercă să nu se uite la Lucas, deși stătea chiar în fața ei.

— Mai întâi, aș vrea să-mi cer iertare pentru violarea securității tale în timpul când ai fost un oaspete în Casa mea, începu Castor umil, dar Daphne îl întrerupse înainte ca el să-și ducă gândul până la capăt.

— Pandora era înnebunită de durere. Ea și Ajax au avut o legătură specială și din acest motiv n-aș putea vreodată să fiu supărată pe ea pentru că a încercat să-l răzbune, mai ales acum, când nu mai e printre noi, spuse ea ridicând o mână de parcă ar fi vrut să înlătore acel gând. Din punctul meu de vedere, nu au fost încălcate regulile ospitalității.

Când rosti aceste ultime cuvinte, Helen văzu cum ochiul lui Lucas tresări uitându-se spre Daphne și știu că simțise o minciună, dar că decisese să nu zică nimic pentru binele tuturor.

— Am convocat această întrunire ca să vă pot vorbi despre două chestiuni care privesc ambele Case, continuă Daphne pe un ton moale. Prima este Hector și viitorul său, iar a doua e fiica mea și rolul ei în profeție.

Capul lui Helen se întoarse ca să o poată privi pe mama ei.

— Ce ai spus? întrebă ea, neputând înțelege nimic.

Helen nu era singura care nu pricepuse. Castor și Pallas priviră în jur confuzi și chiar și Cassandra ridică din umeri de parcă ar fi recunoscut că nu avea nici cea mai mică idee ce voia Daphne să zică.

Jason se ridică și făcu un pas încordat înainte.

— Helen e Coborâtoarea menționată de Oracol în profeție, spuse el din spatele scaunului tatălui său. Mi-am dat seama de asta abia în această după-amiază, când Helen mi-a descris tărâmurile sterpe atât

de bine, încât am știut că le văzuse. Asta m-a cam încurcat la început deoarece știu că nu e Vindecătoare. Apoi mi-a spus că ar *coborî* și că ne-ar trage și pe mine, și pe Claire afară dacă nu aș fi suficient de puternic, încât să fac călătoria asta singur. Din vorbele ei, am știut că ea chiar credea în ce spunea și am bănuțit că a fost acolo fizic, de mai multe ori.

— Praful de pe picioarele tale! exclamă Ariadne amintindu-și de picioarele murdare ale lui Helen și clopoței care nu sunau.

— Ce-i cu el? întrebă Helen privind în jur, la fețele încordate ale celorlalți.

— Coborâtorul nu doar visează că merge în lumea subpământeană, Coborâtorul chiar merge acolo cu propriul corp, răspuse Ariadne cu o față șocată. Ai coborât efectiv în iad, în fiecare noapte?

— Coșmarurile tale, rosti Lucas uitându-se la Helen și începând să înțeleagă.

— Ai fost cu mine într-unul dintre ele, îi răspuse Helen confuză, în noaptea în care am căzut, înainte să ne trezim pe plajă, am coborât să te iau de acolo, ții minte? Erai rățăcit și orb, iar eu te-am obligat să te ridici în picioare și să mergi. Te-am făcut să vii după mine...

Helen trebui să se oprească. Să îl forțeze pe Lucas să meargă prin lumea subpământeană fusese atât de dureros pentru ea ca și când ar fi operat un animal fără să-l fi sedat în prealabil. El nu înțelegea că ea făcea asta pentru binele lui, tot ce știa era că ea îl rănea. Și îl tot rănise o bucată de timp care păruse a fi câteva zile bune.

— A fost real? șopti Lucas.

Helen dădu din cap și se întinse să-l ia de mână, simțind nevoia să-l atingă pentru se asigura că nu-i mai era frică de ea acum, dar Daphne îi opri mâna în aer și o trase înapoi, clătinând din cap și exprimându-și dezacordul.

— Știi, zise Lucas întorcându-se spre Daphne.

— Ca și Jason, am descoperit talentul lui Helen abia în această după-amiază, răspuse Daphne. Țsta este unul dintre motivele

pentru care am convocat această întrunire.

— Și care sunt celelalte motive? întrebă Cassandra cu răceală, în vreme ce aura Oracolului începea să-i lumineze fața.

Daphne făcu o plecăciune reverențioasă prezențelor care începuseră să onoreze trupul Cassandrei și apoi continuă.

— Ca Aenas, fata mea va avea nevoie de ajutorul sibilei în lumea subpământeană, spuse Daphne pe un ton formal. Cer Casei din Teba să-și protejeze verișoara, pe Helen, moștenitoare a Casei din Atreus, în timp ce adeverește profeția. În schimb, eu, Daphne, Conducător al Casei din Atreus, îi voi oferi refugiu și protecție lui Hector Delos, proscris al Casei din Teba.

Se uitară unii la alții uimiți și de cererea, dar și de oferta pe care o făcuse Daphne. În încăpere se lăsă tăcerea în vreme ce analizau propunerea.

— De ce ai face asta pentru fiul meu? întrebă Pallas ridicându-se pe jumătate de pe scaun, neștiind dacă să-i mulțumească sau să fie indignat.

— Pentru că este unul dintre cei mai puternici Scioni pe care i-am văzut, dar și unul dintre cei mai mândri. Pierderea locului lui din această Casă l-ar schimba și, fără cineva care să îl îndrume, va deveni un pericol pentru noi toți. Am mai văzut întâmplându-se asta, zise Daphne fără inflexiuni în voce.

Apoi, se întoarse spre Lucas și îl privi direct în ochi, ca să se asigure că vorbele ei erau confirmate de el.

— Suntem o familie și ar fi cazul să începem să ne purtăm ca atare.

— Nu minte, nu a mințit deloc, spuse Lucas uitându-se la Pallas care răsuflă ușurat.

Lucas, pe de altă parte, păru deziluzionat. Auzise adevărul de la Daphne însăși – Helen era un membru al familiei.

Castor și Pallas se priviră, deja fiind de acord cu Daphne, apoi se uitară spre Cassandra pentru acordul ei final. Ea dădu din cap o dată, iar apoi se ridică și părăsi camera fără să mai rostească vreun

cuvânt.

— Mai e ceva, continuă Daphne, preferând să ignore plecarea ei nepoliticoasă. Hector vrea să știe ce se va întâmpla cu cadavrul lui Creon.

— O vom contacta pe Mildred să vină să-și recupereze fiul, spuse Castor privindu-și mâinile. Va dori să-l ducă înapoi la tatăl lui pentru ceremonie.

— Bineînțeles, zise Daphne cu tristețe. Mă puteți anunța când ajunge aici? Hector a spus ceva despre faptul că vrea să discute cu ea pentru a-și cere iertare...

Vocea i se stinse treptat, de parcă nu ar fi fost sigură de ce Hector ar fi vrut să facă una ca asta.

— Te voi suna, promise Pallas cu seriozitate și apoi se grăbi să iasă din cameră.

Daphne mai stătu un pic și asigură restul familiei că, fizic, Hector avea să fie bine, dar fu sinceră și le spuse că nu avea să se descurce prea bine din punct de vedere emoțional. După ce le zise că le va transmite mesajele de iubire, se grăbi să plece, spunând că îl lăsase pe Hector singur atât cât îndrăznise. Helen o conduse la ușă.

— Te-a văzut Hector cu înfățișarea Pandorei pe plajă, în seara asta? Își întrebă încet mama când ajunseră la ușa de la intrare.

— Nu. Și nu va ști niciodată, zise Daphne privind-o intens pe Helen. Noi două suntem singura familie pe care o mai are acum și trebuie să aibă încredere în mine. Amândoi trebuie să aveți.

Helen știa că mama ei își riscase viața ca să îl ajute pe Hector, dar, după cum vedea Helen lucrurile, încrederea era ceva ce trebuia câștigat, nu ceva pe care cineva i-l putea cere. Chiar dacă acel cineva era propria mamă.

— O să iau legătura cu tine în următoarele câteva zile să-ți spun care-i planul, îi promise Daphne luându-și geanta din cuier și deschizând ușa.

— Mai e ceva? întrebă Helen ținând ușa deschisă. Nu o să spun nimic despre ce am văzut pe plajă dacă ești de acord să-l eliberezi pe

Jerry de influența Cingătorii. Nu l-ai iubit niciodată, dar Kate îl iubește și cred că ar fi cazul să lași pe cineva din viața ta să fie fericit, nu?

Daphne se uită lung la Helen, șocată că fata ei cuminte își exprimase în sfârșit gândurile, apoi se uită în altă parte, gânditoare, de parcă ar fi așteptat să audă un sunet din depărtare.

— Gata, zise ea pe un ton energetic, ieșind din transa ei scurtă. Nu pot promite nimic în legătură cu relația lui cu Kate, dar inima lui Jerry acum este a lui pentru a o da sau nu cui vrea el.

— Era și timpul, rosti Helen cu seriozitate.

— Toată durerea pe care am provocat-o am făcut-o ca să te protejez. Și a funcționat. Așa că nu-mi pare rău pentru nimic, spuse Daphne zâmbindu-i tristă lui Helen înainte să se răsucescă și să-și vadă de drum.

Cu sprâncenele încruntate din cauza gândurilor, Helen închise ușa și se duse în camera unde se afla restul familiei. Îndată ce păși în sufragerie, capul lui Lucas se întoarse spre ea. Îi făcu semn să vină lângă el. Deși știa că era ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă, era singurul lucru pe care chiar voia să-l facă.

— Trebuie să mă duc acasă, îi zise ea imediat ce ajunse lângă el, încercând să nu tremure prea tare. I-am lăsat un bilet de adio tatălui meu pe birou când credeam că... spuse ea, oprindu-se ca să tragă aer în piept. Oricum, trebuie să scap de el înainte să se trezească și să-l găsească. A trecut prin atât de multe deja!

Lucas își încleștă mâna într-un pumn pe care îl băgă în buzunar. Helen nu-l mai văzuse făcând gestul acela până atunci și își dădu seama că făcea asta ca să se abțină să nu o ia de mână.

— Hai să mergem, atunci, zise Lucas întorcându-și fața în altă parte.

— Dar am crezut că vom sta departe unul de celălalt? încheie ea nesigură.

Lucas dădu din cap hotărât.

— Creon a făcut-o pe Pandora să o ducă pe Daphne la plaja aia

pentru că avea de gând să părăsească insula folosind o barcă. Asta înseamnă că urma să se întâlnească cu cineva pe apă, zise Lucas cu chipul împietrit. Când vor vedea că vărul lor nu apare, vor veni să-l caute și, fiindcă nu-l vor găsi, vor începe s-o caute pe Daphne – și apoi pe tine. Ești în mai mare pericol acum decât ai fost vreodată și nu-mi pasă cât de greu ne este, nu te mai las să pleci de lângă mine.

– Ei bine, atunci ce-ar trebui să facem? spuse ea aproape plângând, ridicându-și brațele de parcă s-ar fi dat bătută.

Ajunsesse la capătul puterilor ei, atât fizic, cât și emoțional.

– Hai, zise Lucas luând-o de mână și trăgând-o afară din cameră.

Toți se întoarseră și se uitară la ei, dar fețele le erau lipsite de orice expresie. Erau cu toții prea copleșiți de pierderile pe care le suportaseră ca să mai fie atenți la starea lui Helen.

– O duc acasă și o să stau acolo în noaptea asta, ca să o veghez, se răsti el la Ariadne care plângea încet pe un scaun.

Dădu încet din cap spre Helen în timp ce Lucas o scotea din casă. De îndată ce ajunseră afară, se înălțară la unison spre cerul întunecat.

Aerul rece era ca o palmă peste față. O făcu pe Helen să iasă din starea ei de confuzie și își dădu seama că, oricât de grea fusese ziua ei, a lui Lucas fusese mult mai rea. Era vremea să nu-și mai plângă de milă și să aibă grijă de el.

Câteva clipe mai târziu, aterizară pe balconul lui Helen de pe acoperiș, iar Lucas se întoarse spre ea cu privirea pierdută și fața lipsită de expresie și dădu drumul mâinii ei.

– Intră. O să-mi fie bine, șopti el.

Helen făcu un pas mai aproape de el, dar Lucas clătină din cap.

– Nu pot intra, șopti el cu vocea frântă. Am pierdut prea multe azi. Nu sunt destul de puternic să îți rezist.

– Știu, spuse ea. Îmi pare rău, Lucas!

Helen își încolăci brațele în jurul umerilor lui, vrând doar să-l aline. Îl ținu strâns în brațe, susținându-l până ce Lucas fu destul de puternic să stea singur pe picioarele lui. Se îndepărtă de Helen și îi zâmbi timid, ca ea să știe că se simțea mai bine.

— Așteaptă aici o clipă. Trebuie să-i spun lui tata că am ajuns acasă, zise ea trecând în cealaltă stare și plutind în aer.

— Nu plec nicăieri, promise Lucas cu un zâmbet hotărât.

Helen zbură până în curtea din față și văzu că mașina lui Kate încă era parcată pe aleea lor. Ateriză și se duse la ușa de la intrare, neștiind ce să spună sau ce să facă. Își găsi tatăl dormind pe canapeaua din sufragerie, se așeză lângă el și îl mișcă ușor până se trezi. Jerry păru a fi ușurat că o vede pentru vreo două secunde, apoi se ridică și oftă dezamăgit.

— Știi prin ce am trecut din cauza ta, nu? Întrebă el cu inima frântă.

Helen se simți atât de vinovată, încât tot ce putu face fu să dea din cap.

— Ai face bine să începi să explici.

Helen se gândi câți oameni din viața ei deja știau ce era și, pentru o clipă, se întrebă dacă să îi spună și tatălui ei tot adevărul. Dar, dacă ar fi deschis subiectul ăla, ar fi trebuit să-i spună că Daphne se întorsese și nu putea face una ca asta. Nu înainte să-l elibereze din mrejele ei. Pentru prima dată în ultimele două decenii, Jerry avea șansa de a-și trăi viața cu o femeie care chiar îl iubea. Helen nu putea lăsa nimic să pună asta în pericol.

— Nu pot, tată. Cel puțin, nu acum. Cred că aș putea inventa vreo scuză, dar ar fi o minciună, spuse Helen lipsită de orice speranță, frecându-și cu mâinile fața obosită și capul greu. Și nu aș vrea să te mint vreodată.

— Deci așa vor merge lucrurile între noi, de acum înainte? Lipsă de încredere, lipsă de comunicare și lipsă de respect?

— Nu, tată. Nu zice una ca asta, rosti Helen dând din cap obosită și uitându-se în ochii tatălui ei.

— Știi, am mai trecut prin asta o dată, spuse Jerry încet. Am petrecut destule nopți pe canapeaua asta așteptând să vină cineva acasă. Și nu s-a întors niciodată. Nu mai vreau să fac asta, Helen!

— Bine, zise Helen văzând în ochii tatălui ei o lumină pe care nu o

mai văzuse acolo niciodată. Nu vreau să mai pierzi vreo clipă așteptând pe cineva. Nici măcar pe mine. Viața mea este foarte ciudată în momentul ăsta și nu pot promite că nu voi mai dispărea, dar îți pot promite că mă voi întoarce mereu la tine. Nu te voi părăsi, tată! Niciodată.

— Știu, spuse el de parcă doar ce își dădea seama că așa era.

Inspiră adânc și tăcu un pic, gândindu-se.

— Ei bine, eu am știut dintotdeauna că ești diferită și am știut că, într-o zi, o să-ți dai și tu seama. Nu voi primi o explicație mai bună prea curând, nu?

— Deocamdată, rosti Helen zâmbindu-i călduros celui mai bun tată din lume.

— Te-ar ajuta dacă te-aș pedepsi? întrebă el înveselit când se ridică și se întinse.

— Probabil că nu, râse Helen.

Se ridică și își îmbrățișă tatăl. Îmbrățișarea lui însemna mai mult decât iertare. O îmbrățișă ca să îi dea de înțeles că o accepta exact așa cum era – cu tot cu nopți nedormite și toate cele. Urcând scările împreună, Helen se gândi la ceva care o înveseli.

— Te duci la culcare? întrebă ea privind-l cu viclenie.

El dădu din cap.

— Am văzut mașina lui Kate afară. E în camera ta?

— Este, confirmă el făcându-și ochii mici și țuguindu-și buzele.

De asta stăteam pe canapea.

— Nu mai stai pe canapea acum, observă Helen cu un aer inocent.

Jerry se opri la ușa dormitorului său și se întoarse spre ea.

— Sigur nu te deranjează chestia asta? întrebă el cu seriozitate.

Helen știa că, dacă zicea că o deranjează, el s-ar fi întors imediat pe scări și și-ar fi petrecut restul nopții singur.

— Tată, nu am fost în viața mea mai de acord cu ceva decât sunt cu asta, spuse Helen cu sinceritate.

Apoi, intră în camera ei și închise ușa în urma ei, ca să îi dea de înțeles că îi acorda un pic de intimitate. Helen auzi cum tatăl ei o

trezi pe Kate să o anunțe că totul era în regulă și după aceea ea se duse să rupă biletul pe care îl lăsase pe birou. Se îndreptă spre dulapul ei să mai ia un sac de dormit, reuși să-l scoată fără să facă zgomot și zbură pe fereastră pentru a se întâlni cu Lucas pe balcon.

— Ai auzit discuția noastră? întrebă ea când văzu cum o privea.

— Te deranjează? întrebă el luând sacul de dormit și întinzându-l, ca să se poată așeza amândoi pe el.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Oricum, ți-aș fi zis. Cumva, am senzația că lucrurile prin care trec nu se întâmplă de fapt decât atunci când știi și tu de ele.

— Știu ce vrei să spui, șopti el.

Se așezară unul lângă celălalt la marginea balconului, stând cu coapsele între stâlpii grilajului și cu picioarele bălângănindu-se în aer.

— E luni. Trebuie să mergem la școală peste câteva ore, zise Helen. Bănuiesc că ar părea destul de suspect dacă am sta toți acasă, nu?

— Foarte suspect. Și oricum, ești mai în siguranță într-un loc public. Cei O Sută nu te vor ataca în fața unor martori muritori.

— Și tu? întrebă Helen privindu-și mâinile. Vor veni Cei O Sută după tine și familia ta acum?

— Nu știu, răspuse Lucas clătinând din cap obosit. Dar orice ar face, știu că, dacă omoară pe cineva din neamul lor, devin Proscriși și cu cât devin mai mulți Proscriși, cu atât mai mult se îndepărtează de Atlantida. Cred că o să se străduiască să o prindă pe Daphne. Și pe tine.

Helen dădu din cap și se gândi dacă să îi mai pună întrebări sau nu.

— Și mâine... ce să zic despre Hector dacă întreabă cineva. Sau despre Pandora? întrebă Helen cu blândețe, știind că, de fiecare dată când le pronunța numele, pe Lucas îl durea.

— Pandora s-a întors în Europa să studieze arta la Paris, spuse Lucas încet. Și Hector stă acasă pentru următoarele câteva zile,

fiindcă are o gripă nasoală, asta până putem elabora un plan cu mama ta.

— Nu am încredere în mama, zise Helen privind soarele care răsărea.

— Nici Cassandra, răspuse Lucas fără a se uita la Helen. Crede că Daphne ascunde ceva.

— Crezi că mama e periculoasă? întrebă Helen întorcându-se spre Lucas, îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

— Cred că vrea foarte mult să-i elibereze pe Rătăcitori și pe Proscriși, răspuse el alegându-și cuvintele cu atenție. Cât timp știm asta, nu cred că avem vreun motiv să nu o credem. Nu a mințit.

Helen încuviință, acceptând interpretarea lui Lucas.

— Am prea multe sechele, ca să pot gândi rațional când vine vorba de mama.

— Asta este amuzant la Scioni, spuse Lucas zâmbind pe fundalul de culoarea unei flori al dimineții răcoroase. Certurile noastre dezbină lumea, dar, pentru noi, sunt doar niște dispute familiale. Și nimeni nu se poartă rațional când vine vorba de familia lui.

Helen îi zâmbi și ea, uimită încă o dată de cât de ager era. Apoi, se controlă și își aminti cât de important era să rămână la distanță de el. Își întoarse privirea și se strădui să se ridice.

— Ți va fi bine aici? îl întrebă ea.

Nu îi răspuse, doar îi zâmbi și dădu din cap înainte să-și întoarcă fața spre orizont.

— Bună dimineața, Lucas, zise ea, pe un ton cald și trist în vreme ce pleca spre camera ei.

— Bună dimineața, Helen, răspuse el fără să îndrăznească să o privească în timp ce pleca de lângă el.

Helen, favorită a Zeiței iubirii, cobora scările ca să se ducă în patul ei gol, în vreme ce Lucas, fiu al Zeului Soarelui, se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate și privindu-și zeul-tată luminând scândurile goale ale balconului ei.

EPILOG

Luni dimineață nu se ținură ore la școală. Anumite părți din insulă încă nu aveau curent și câteva străzi din centrul orașului erau blocate din cauza ravagiilor făcute de furtună. „Da, sigur“, se gândi Zach ieșind pe ușa casei lui. „Furtuna“ demolase jumătate din oraș, nu familia ciudată care putea să se ia la întrecere cu mașinile. Alergă pe câteva străzi doar ca să se distanțeze un pic de tatăl său. Nu putea suporta să mai stea o zi acasă și să-și asculte tatăl plângându-se că echipa pierdea încă o zi de antrenament, când de fapt se plânga că mai petrecea încă o zi departe de cei trei mari atleți ai săi – incredibili băieți Delos.

Zach merse pe strada India ca să se uite la treptele distruse ale ateneului împreună cu alte zeci de curioși. Toată lumea spunea că un cablu electric făcuse scurtcircuit în mijlocul străzii cu o noapte înainte și se încinse atât de tare, încât topise asfaltul. Zach văzu gaura din mijlocul străzii și firele căzute la pământ, dar știa că nu ele făcuseră acele stricăciuni.

Așa cum știa că nici indicatorul de ieșire de deasupra vestiarului fetelor nu avea cum să pârjolească un petic imens de iarbă *la cinci metri* distanță.

De ce erau toți atât de proști? Erau atât de orbiți de copiii Delos, încât erau dispuși să ignore faptul că treptele din marmură ale bibliotecii nu aveau cum să fie crăpate de blestematul de vânt? Chiar nu vedea nimeni că mai era ceva la mijloc? Era atât de evident pentru Zach! Încercase să o avertizeze pe Helen, dar era prea înnebunită după Lucas ca să vadă adevărul. Zach știa că și ea era ca ei, dar știa și că nu era asemenea lor în inima ei. Trebuia să-i despartă pentru binele ei, trebuia să-i separe pe copiii Delos de toți ceilalți din

Nantucket. Dar toată insula era exact ca tatăl lui. Erau atât de îndrăgostiți de familia Delos, încât ai fi zis că erau toți bătuți în cap. Idioți.

Zach se plimba, uitându-se urât la toți proștii care pierdeau vremea pe acolo și exclamau uimiți la vederea asfaltului topit, când Matt îl văzu și îi făcu semn cu mâna.

— Ai auzit? întrebă Matt când Zach i se alătură lângă banda împrejmuitoare a poliției. Cică trebuie să fi fost cablul principal de alimentare a insulei cel care a făcut chestia asta. Destul de incredibil, nu?

— Uau! O gaură. Cât de incredibil! spuse Zach sarcastic.

— Nici măcar nu crezi că e interesant? întrebă Matt ridicând o sprânceană.

— Pur și simplu, nu cred că un fir de curent electric căzut la pământ ar fi putut face așa ceva, răspunse Zach rânjind.

— Păi, ce altceva ar fi putut fi? întrebă Matt în stilul lui analitic, arătând spre scena dezolantă din fața lor.

Zach zâmbi precaut. Matt era mai deștept decât îl credea lumea. Era frumos, se îmbrăca mereu corect, era căpitanul echipei de golf a statului și provenea dintr-o familie veche-de-când-lumea-al-naibii-de-bogată-foarte-simpatizată-nobilă-stabilită-în-Massachusetts-de-când-cu-Mayflower. Pe deasupra, știa cum să intre în grațiile persoanelor populare și să vorbească despre lucruri interesante, ca echipe de sport și cele mai recente gadgeturi. De fapt, Zach mereu fusese de părere că Matt ar fi putut fi unul dintre cei mai populari tipi din liceu dacă voia, dar, dintr-un motiv sau altul, Matt renunțase la locul lui din rândul celor simpatizați și alesese să fie Regele Tocilarilor. Trebuia să aibă ceva de-a face cu Helen.

Zach încă nu reușise să-și dea seama de ce Helen prefera să stea cu tocilarii, din moment ce era mai frumoasă decât orice vedetă de film sau model pe care îl văzuse el vreodată. Decizia ei să fie timidă ca floarea de mac era o altă fațetă a misterului ei, a farmecului ei. Era

genul de femeie pentru care bărbații erau în stare *să facă orice* – cum ar fi să își sacrifice statutul social sau să fure, sau chiar să se bată...

– Nu am fost aici, zise Zach dând în sfârșit un răspuns întrebării lui Matt, în timp ce privi în altă parte, ca să își poată ascunde rânjetul și gândurile violente. Dar mi se pare că a fost o persoană care a făcut chestiile astea, ca și când ar fi crezut că poate scăpa fără să afle nimeni.

– Tu crezi că a făcut cineva... ce? A distrus biblioteca, a smuls cu mâinile goale din pământ un stâlp prin care trecea curent de zece mii de volți și apoi a făcut o gaură de un metru și ceva în mijlocul străzii... doar ca să facă o glumă proastă? întrebă Matt calm.

Apoi, și-a mijit ochii și și-a încrucișat brațele, zâmbindu-i scurt lui Zach.

– Nu știu, răspuse Zach într-un final. Apoi, îi veni un gând în minte. Dar poate că tu știi. Ai petrecut mult timp cu Ariadne, în ultima vreme.

– Da, și? întrebă Matt fără să se agite. Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Oare Matt știa? Oare îi spusese ce se întâmpla în timp ce pe Zach îl lăsaseră pe dinafară? Zach studie pentru o clipă expresia nepăsătoare a lui Matt și decise că nu avea cum să știe. Pur și simplu, îi ținea partea familiei Delos, ca toți ceilalți, iar Zach încerca să aducă vorba despre cât de ciudați erau.

– Cine spune că vreau să zic ceva anume? Doar că nu am mai văzut niciodată un stâlp electric doborât ca ăsta, tu ai mai văzut?

Zach ridică din umeri cu un aer suficient de inocent cât să provoace dubii. Voia ca oamenii să înceapă a-și pune întrebări, mai ales oameni așa inteligenți ca Matt. Cu cât își puneau mai multe întrebări, cu atât mai repede și-ar fi dat seama proștii ăștia că furtunile electrice, ceața ciudată, peticele înnegrite din mlaștină, toate începuseră de când familia Delos venise pe insulă. Dacă se gândeau destui oameni la chestia asta și începeau să vorbească despre asta, poate că s-ar fi speriat ciudații ăia Delos. În mod clar,

aveau ceva de ascuns și, dacă se speriau destul de tare, poate că s-ar fi hotărât să se întoarcă de unde veniseră. Atunci, totul ar fi revenit la normal.

— Deci poliția, Water and Power²⁹, tipii care sunt antrenați să se ocupe de dezastre naturale, *experții*, se înșală cu toții? întrebă Matt aplecându-și capul într-o parte cu curiozitate.

Modul în care Matt formulase întrebarea îl făcu pe Zach să se simtă un pic prost. Nu putea să spună că erau o familie de superoameni scoși parcă dintr-un film SF care încercau să preia controlul insulei. Ar părea de-a dreptul nebunesc. Prefăcându-se că nu îi păsa, Zach privi de-a lungul străzii, către treptele demolate ale ateneului și ridică din umeri.

În momentul acela, observă pe cineva. Cineva special, precum Helen – precum ciudații ăia de Delos. Numai că tipul ăsta era diferit. Era ceva inuman la el, și nu în modul acela perfect, sănătos și frumos pe care Zach începea să nu-l mai suporte, ci într-un fel înfricoșător. Când se mișca tipul ăsta, semăna cu o insectă.

— Mă rog. Nu-mi prea pasă ce s-a întâmplat, zise Zach purtându-se ca și când ar fi fost plictisit. Distracție plăcută holbându-te la gaura aia, spuse el și plecă.

Nu mai voia să-și piardă vremea cu cineva atât de pro Delos. Voia să vadă unde mergea ciudatul ăla înspăimântător și poate să își dea seama ce ascundeau cu toții de el.

Îl urmări pe străin până în port și văzu un iaht frumos. Era ca scos dintr-o carte cu povești. Catarge înalte, punte din lemn de tec, carcasă din fibră de sticlă și pânze *roșii*. Zach merse spre navă cu gura căscată. Avea cele mai frumoase linii pe care le văzuse vreodată, cu excepția unei fețe... fața ei.

Zach simți cum cineva îl bătu ușor cu degetele pe umăr și, când se întoarse, se lăsă întunericul.

²⁹ Water and Power - compania care se ocupă cu furnizarea apei și a energiei electrice în diverse state americane. (n.tr.)